

АН ГРЕЙСИ

СВАТБА ПРЕЗ ЗИМАТА

Част 2 от „Сестрите Чанс“

Превод от английски: Мариана Христова, 2016

chitanka.info

*С благодарност на моята приятелка Джсулия Бърн,
която винаги ме окуражава и изказва мнението си за
книгите ми.*

*Както винаги благодаря на семейство Мейтънър за
подкрепата, приятелството и смеха.*

На читателите ми: благодаря ви от все сърце.

ГЛАВА 1

Светът е разделен между слабите и силните по дух — между тези, които могат да действат, и онези, които не могат, и е неотменим дълг на способните да не оставят нито една възможност да бъдат полезни да им се изпълзне.

Джейн Остин, „Сандитън и други разкази“

Девън, Англия, 1816 г.

— Искам да се грижиш за леля Бия и момичетата, докато с Аби сме на меден месец — обърна се Макс, лорд Девънам, към приятеля си, почитаемия Фредерик Монкън-Кумс.

Фреди едва не се задави с виното си.

— Аз ли? — изломоти той, когато кашлицата му премина. — Защо аз?

— Ти си най-старият ми приятел.

„Трудно ще се измъкна от това“ — помисли си Фреди. Но беше ужасно да стовариш такава новина на човек в ноцта преди венчавка. Сякаш това, че беше кум, не бе достатъчна травма само по себе си. Той стана, разрови огъня с ръжен и в комина се разхвърчаха искри.

Двамата мъже седяха в уютна частна всекидневна в местната странноприемница, на два-три километра от Девънам Хол в Девън.

Идеята беше на Макс — искаше да постъпи според повелите на честта и да не прекарва ноцта преди венчавката под един и същ покрив с годеницата си. Беше лош късмет да види булката, преди да е влязла в църквата, и тъй нататък. И, разбира се, неговият кум трябваше да дойде с него. Не че Фреди имаше нещо против.

Според Фреди, колкото по-рядко припарваше до сестрите на младоженката, толкова по-добре. Хубавите, неомъжени, почтени момичета не бяха по вкуса му. Добрите момичета? Не, той определено предпочиташе компанията на лошите, толкова по-

хубаво. Добрите момичета, особено добрите хубави момичета, бяха... опасни. А според Фреди една конкретна личност сред сестрите Чанс беше по-опасна от останалите. Тя го... смущаваше. По начин, за който предпочиташе да не се замисля.

И ето че сега Макс измисли това. Проклятие, дори изигра коза с „най-стария приятел“!

— Искаш да кажеш за всичките? За всичките момичета?

— Да, разбира се, че за всичките! — отвърна нетърпеливо Макс.

— Те са само три. Не са цяла орда.

Това беше въпрос на гледна точка.

— Какво означава „да се грижа за тях“? — попита предпазливо Фреди.

Макс сви рамене.

— Нищо прекалено уморително. Просто нещата, които щях да правя аз, ако бях там. Леля ми, разбира се, не е вчерашна, но все още е инвалид, повече или по-малко, и ще оцени, ако има мъж, на когото може да разчита при нужда.

„По-скоро мъж, когото може да командва“ — помисли си Фреди.

Макс продължи:

— Освен това Аби малко се притеснява да остави сестрите си сигурно я разбираш, след всичко, което преживяха напоследък. Ако знае, че ще си наблизо и ще ги защитиш, стига да се наложи, ще е по-спокойна.

— Няма ли някой друг, когото да помолиш? — попита отчаяно Фреди. — Искам да кажа, знаеш, че имам проблем с неомъжените жени.

— Имаш проблем с онзи тип неомъжени жени, които наричаш пасти. Нали ми каза, че Аби и сестрите й изобщо не са пасти.

— Не са, но...

— Значи няма проблем.

Примката се затягаше. Фреди прокара пръст по яката си, която изведнъж започна да го стяга.

— Наистина ли искаш сестрите на Аби да общуват с човек като мен? Репутацията ми с жените е ужасна, знаеш — добави с надежда той.

— Имам ти пълно доверие.

По дяволите!

— А Флин? Не каза ли, че всеки момент ще дойде?

Флин оглавяваше компанията, в която Фреди и Макс бяха главни партньори.

— Не можеш ли да помолиш него?

Макс се намръщи.

— Да, очаквах вече да е тук. Жалко, че ще изпусне сватбата.

— Нали не мислиш, че му се е случило нещо?

Макс го удостои с крива усмивка.

— Пътуването по море е несигурна работа и при най-благоприятни условия, но Флин умее да превръща бедата в успех, така че все още не се притеснявам. Ако дойде, може да си разделите отговорността, ако това ще те накара да се почувствуваш по-добре. Но Флин не познава така добре леля Бия и момичетата. И не знае нищо за лондонското общество. Всъщност се надявам ти да го ориентираш.

— О! — измърмори Фреди. Още отговорности. Чудесно.

Усмивката на Макс стана по-ширака.

— Флин ще има нужда от твоите съвети и по отношение на модата. Иска да направи впечатление в лондонското общество, но в момента външността му е малко... нетрадиционна.

— О, какво щастие!

Точно това искаше — да се прави на куче пазач на почтени дами и на съветник по поведение и мода на някакъв грубоват ирландец.

Макс се засмя.

— Не се мръщи така. Флин е добър човек. Ще го харесаш. Но не се тревожи за него. Той умее да се грижи за себе си. Притеснявам се най-вече за леля си и момичетата.

Фреди замислено отпи от бордото си и се опита да намери начин да се измъкне от едно наглед разумно искане.

Макс изтълкува погрешно мълчанието му и добави:

— Слушай, няма да е трудно. Просто минавай през Бъркли Скуеър на няколко дни, за да се увериш, че са добре. Ако е изникнал някакъв проблем, уреди го, пази момичетата от нежелани домогвания, извеждай ги от време на време с карета в парка, мяркай се на сбирките на тяхното литературно общество...

— Не и обществото! От страхотиите, които четат тези момичета, косата на човек може да настърхне.

Макс се намръщи.

— Страхотии ли? Те не четат страхотии — само увлекателни истории, които допадат на кротките дами — за момичета, клюки и семейства...

— Страхотии, от първата до последната — отсече твърдо Фреди.
— Нали миналия месец ме помоли да отида, когато беше в Манчестър, помниш ли? Историята, която четяха тогава... — И той потръпна изразително. — Ужас от първия до последния ред: „Общоизвестна истина е, че всеки богат млад мъж трябва да си вземе съпруга.“^[1]
Наистина ли трябва?

А някой пита ли клетника той какво иска, а? Той има ли значение? Не. Всяка жена в тази противна история плетеши кроежки да впримчи някой мъж било за себе си, било за дъщеря си или за племенницата си. И това ако не е ужас!

Макс се подсмихна.

— Смей се ти, като утре сутрин си надяваш въжето — каза горчиво Фреди, — но в края на книгата всички мъже, от първия до последния, се оказаха женени! До последния — повтори той и започна да ги изброява на пръсти. — Главният герой, най-добрият му приятел, свещеникът. Дори оня войник накрая се ожени за глуповатата сестра, леката жена. В цялата история нямаше нито един мъж, който да избегне олтара. — И той отново потръпна. — От това нещо човек може да сънува кошмари. Така че не, на никакви литературни сбирки няма да ходя, благодаря.

— Трябваш ми там — каза Макс простишко.

— Защо? Леля ти събира литературното си общество в собствения си дом. Какво по-сигурно от това?

— Това, за което се притеснявам най-много, не е безопасността им — призна Макс с леко смутен вид. — А за леля си.

— Какво за нея? На тези сбирки тя е в стихията си — всичките ѝ приятелки са около нея. Цял куп дами от висшето общество. Има дори неколцина мъже.

— Именно. Това е проблемът.

Фреди поклати глава.

— Не те разбирам.

— Не ѝ вярвам.

— Не вярваш на собствената си леля? На единствената си роднина?

Макс въздъхна.

— Знаеш, че докато ме нямаше, тя едва не умря.

Фреди кимна.

— Момичетата се грижиха за нея, докато оздравя, и това я подмлади. Аз, естествено, много се радвам, не ме разбирай погрешно. Проблемът е, че това я накара да се мисли за неуязвима.

— Тя наистина е неуязвима — измърмори Фреди. — Винаги е била такава. Помня я от ученик. Още тогава си беше природно бедствие.

Макс кимна.

— Чично ми я държеше под контрол, поне донякъде. Сега обаче е неудържима — не се съобразява нито е правила, нито със закони.

Фреди се намръщи.

— Доколкото знам, не е нарушила никакви закони.

— Не и в този смисъл — призна Макс. — Но само си помисли — вече накара половината общество да повярва, че момичетата са дъщери на нейната измислена полусестра Гризелда — Гризелда, за бога! — а баща им е бил италиански marchese^[2] на име Чанселото.

— Чух, че бил венецианец — подметка Фреди.

Макс вдигна ръце.

— Виждаш ли? Венецианец! Цялото общество го знае.

Фреди сви рамене.

— Хората обичат покритите скандали.

— Но това не е покрит скандал! — възклика Макс, изгубил търпение. — Никакъв скандал не е имало! Майка ѝ никога не е бягала с австрийски граф, нито пък е раждала друга дъщеря, която се е омъжила за някакъв проклет венециански marchese — умряла е! Всичко това е една абсурдна история, която си измисли леля ми!

В помещението се възцари продължително мълчание. Фреди отпиваше от виното си. Макс се взираше в огъня погълнат от мрачни мисли — несъмнено за своя тъст, покойния и въображаем marchese Ди Чанселото. За почен човек като него беше трудно да приеме — поне пред хората — въображаеми роднини. А освен това на сутринта се женеше. Имаше и по-страшна участ от това да изслуша няколко страховити истории.

— Добре, ще ходя на сбирките — каза успокоително Фреди. — Но те предупреждавам: няма да прочета нито една от тези проклети

книги.

— Няма проблем. Това литературно общество не е от тези, на които хората четат — други им четат историите. Затова ще съм ти благодарен, ако просто наглеждаш леля Бия — каза Макс и отправи бърз поглед към приятеля си. — И ако я спреш, започне ли да разправя още възмутителни измислици.

Фреди за втори път се задави с виното си.

— Аз ли? Мислиш, че аз мога да я спра да разправя възмутителни измислици? Ти не успя, защо мислиш, че аз ще мога? Тя още се държи с мен така, сякаш съм ученик!

— Знам, но поне ще се чувствам по-добре, ако си там. А и винаги можеш да се опиташ да я спреш.

Ами да, разбира се! Винаги можеше да се опита и да полети. Само че не го каза. Макс беше най-старият и най-добрият му приятел. Освен това точно заради него сега притежаваше собствено състояние. Ако не бяха Макс и неговата търговска компания, Фреди още щеше да се мъчи да свърже двата края с наследството от леля си... или още по-лошо, да бъде зависим от баща си. А тази мисъл просто не можеше да понесе.

Макс никога не го беше молил за нищо.

Фреди пресуши чашата си — шестата за тази вечер — и се съгласи:

— Добре, ще се опитам. И ще, ходя на ония проклети литературни сбирки, и ще наглеждам момичетата вместо теб и Аби, и ще се грижа за Флин, ако пристигне някога.

Флин беше другата причина да е богат. Май и на него дължеше една-две услуги.

— Така те искам! — ободри се Макс. — Най-вероятно няма причина да се тревожа. Сигурен съм, че ще си прекараш прекрасно с леля Бия и момичетата. Няма друг, на когото бих предпочел да ги поверя.

— Ти си единственият човек на този свят, който е готов да ми повери цял куп неомъжени момичета.

— Защото те познавам по-добре от другите. Не, недей да се мръщиш. С Аби ще отсъстваме само около месец, а те няма да ти създават проблеми, сигурен съм.

Китай, осем месеца по-рано

Тя се изкачи на билото на хълма и спря. Дъхът ѝ секна, когато зърна ярката синева, която блещукаше чак до хоризонта. Морето. Пое си дълбоко дъх, вдъхна свежия му солен мирис, вкуса на свободата...

А после сърцето ѝ започна да бие силно, когато над една падина между хълмовете зърна три тънки вертикални линии, очертани върху синевата. Високи мачти. Което означаваше европейски кораб.

„Моли се да е английски!“.

Това не би трябвало да има значение, стига да я отведе от това място, където винаги щеше да си остане чужденка, нежелана, нищо че бе прекарала целия си живот тук и не познаваше други места. Но тя беше англичанка и един английски капитан щеше да разбере, а — „Моля те, Господи!“ — един английски кораб щеше да я отведе у дома. Нямаше представа какво ще я посрещне там — доколкото знаеше, нямаше живи роднини — но трябваше да степенува нещата по важност.

Тя хукна към кораба, а после се стресна и закова на място. Умираше от жега, беше мръсна, прашна и потна от безкрайното вървене пеша. Вече не знаеше от колко дни върви, от колко дни се крие от другите, от колко дни спи под храстите и се оглежда за всяка храна, която зърне по пътя си. Не можеше да се приближи към капитана на английски кораб с вид на мръсна просякиня.

Тя огледа околността и зърна неравна линия зеленина, която пресичаше прашния кафяв пейзаж. Поток. Точно това ѝ трябваше.

Изкъпа се в потока от глава по пети — влезе облечена, а когато се озова вътре, се съблече, но остави бельото си от благоприлиchie. Не биваше някой да я види гола на открито. Изми се без сапун, доколкото можа, като търкаше кожата си с пясък и удряше мокрите си дрехи по камъните, както правеха жените у дома.

Не, не у дома. Мисията никога вече нямаше да бъде неин дом. Домът ѝ беше Англия, нищо че не я помнеше. Там се беше родила.

Тя плакнеше, търкаше и отново плакнеше, докато кожата и скалпът ѝ запариха, и отново се почувства чиста. Среса косата си на слънцето, като разплете с пръсти всички възли. Сплете я на плитки, които уви около темето си като влажна корона, подпъхна краищата и ги закрепи с двата си последни фуркета. Дрехите ѝ изсъхнаха бързо на горещото слънце, омачкани, но поне чисти.

Искаше ѝ се да има истинска английска рокля, но когато тръгна към пазара, носеше простата си черна туника и панталон, с каквите се обличаха китайските селянки, за да не привлече вниманието, а всичко останало бе изгоряло в пожара в мисията. Нямаше други дрехи. Нямаше нищо друго — само медальона от майка ѝ, с капаче и тънка златна верижка. Никога не го сваляше.

Набързо се огледа, за да се увери, че изглежда достатъчно спретната, сложи си шапката и се отправи към трите черни мачти, чиито силуети се очертаваха на фона на блестящата синя ивица.

„Моли се корабът да е английски.“

Стигна до малко пристанище, около което се издигаха нарядко застроени сгради. Благодарение на избелелите си дрехи и островърхата сламена шапка никой от кулитата^[3], които товареха вързопи, сандъци и топове плат на по-малки лодки и ги караха към големия кораб, който се полюшваше на котва на няколкостотин метра от брега, не я забеляза.

Тя присви очи, за да ги предпази от силния блясък на слънцето върху морската повърхност, и прочете името. „Момичето от Ливърпул.“ Английски. Слава богу! В очите ѝ запариха сълзи на облекчение. Тя примигна и ги прогони.

Затърси сред многобройните кулита английското лице и зърна един висок млад моряк с рижа коса, който надзираше товаренето на една лодка, отмяташе предметите в един списък и раздаваше резки заповеди на смесица от местен английски и лош китайски.

Тя се приближи безшумно до него и когато той мълкна за малко, му каза на английски:

— Извинете, сър. Може ли да говоря с капитана?

— Той е за...

Младият моряк мълкна и вдигна глава.

— Какво каза?

Тя повтори молбата си.

Челюстта му увисна. За миг я погледна невярващо, огледа избелелите ѝ дрехи и шапката на кули.

— Не е възможно да си англичанин!

После ѝ дръпна шапката.

— По дяволите... ти си момиче?

Не можеше да помръдне. Тежестта я притискаше, изкарваше въздуха от дробовете ѝ. От топлината, жегата и вонята ѝ се повдигаше. Помъчи се да издържи, да не чува думите, които отекваха коварно в ушите ѝ...

Дамарис подскочи. Мъчеше се да си поеме дъх, отчаяно се опитваше да се освободи... и се сблъска единствено със студен въздух и омачкани чаршафи. Затвори очи и остана за малко така, дишаше толкова тежко, сякаш бе пробягала цял километър и чакаше лудите удари на сърцето ѝ да се забавят и успокоят. Тялото ѝ беше мокро от пот и бавно се охлаждаше от студения въздух преди зазоряване.

Пак този сън. За трети път за три дни. Ставаше все по-лошо.

Тя седна в леглото, прегърна колене, притисна ги до гърдите си и започна леко да се полюшва. Тежестта на съня все още бе надвиснала над нея. Тежестта на спомена.

Каза си, че не е онова момиче. Вече не. Беше оставила Дамарис Тейт в миналото. Сега беше Дамарис Чанс.

Това беше възможност да започнат на чисто — така беше казала Аби. Възможност за всички тях да започнат нов живот. И наистина беше така. Почти.

Но сънищата, спомените не я напускаха. Нощем се завръщаха, ярки, живи и ужасно истински. Дори сега разяждащата отрова на паниката — и на срама — пареше гърлото ѝ.

Тя отпи гълтка вода от чашата до леглото. Нищо на света не можеше да отмие тези спомени — сънищата щяха да ги поддържат живи.

Тя започна да се полюшва леко в студената сива светлина на зората, докато обмисляше възможностите си. Не бяха много. Знаеше кое събужда сънищата.

Повече не можеше да продължава. Трябваше да сложи край сега, преди нещата да стигнат още по-далеч. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Съобщи го на Джейн след обяд, докато се приготвяха за разходка с карета в парка.

— Не искаш да бъдеш дебютантка? — Джейн изтърва палтото, което се канеше да облече, и я погледна смаяна. — Но защо? Винаги сме мечтали за това.

— Ти мечтаеше, Джейн, не аз — поправи я Дамарис, взе палтото и ѝ го подаде. — Сега се облечи. Господин Монкън-Кумс ще дойде всеки момент.

Джейн не помръдна.

— Но защо не искаш да дебютираш, Дамарис? Ще бъде толкова интересно — нови рокли, танци и балове, приеми и...

Дамарис поклати глава.

— Не мога, Джейн. Просто не мога.

— Какво не можеш? — попита Дейзи, докато влизаше в стаята. Носеше полуготово палто. — Ще го пробваш ли, преди да излезеш, Дамарис? Искам да се уверя, че ръкавите са добре, преди да го довърша.

Дамарис свали топлото си зимно палто и облече почти готовата връхна дреха. Ушита от характерната за Дейзи смесица от нови и стари платове, тя беше лека, предназначена за носене през пролетта или през лятото.

— О, прекрасно е, Дейзи! — възклика Дамарис и докосна контрастиращата брокатена яка и маншетите, закрепени само с карфици. — Тези са от старите рокли на лейди Биатрис, нали? Спомням си избродираните птици. Бяха толкова красиви и още изглеждаха съвсем нови — цветовете са толкова отчетливи и ярки. А контрастът на различните платове — никога не би ми минало през ума да ги съчетая, но се е получило чудесно. Имаш такъв усет!

Тя застана пред огледалото и започна да се възхищава на елегантния начин, по който палтото се спускаше по тялото ѝ, докато Дейзи се мръщеше съсредоточено и отново закарфичваше един от маншетите.

— Наистина е много красиво — съгласи се Джейн, — а ти си много умна, Дейзи. Но за Дамарис само ще се похаби.

— Ммм? — вдигна глава Дейзи. Устата ѝ беше пълна с карфици.

— Казва, че няма да направи дебюта си.

— Хммммф?

Дейзи не извади карфиците от устата си, но остави веждите си да говорят вместо нея.

— Съжалявам — каза Дамарис. — Просто не мога да понеса тази мисъл.

— Коя мисъл не можеш да понесеш? — попита Джейн. — Дебютът е нещо забавно.

Дейзи огледа Дамарис продължително, преценявашо, после вдигна рамене и се върна към карфиците си.

— Съжалявам, че ви разочаровах.

Дамарис мразеше да разочарова хората. Работата беше там, че просто... не можеше да го направи. Страхът в душата ѝ нарастваше ден след ден и тази сутрин, когато се събуди с познатото мрачно предчувствие, разбра, че трябва да каже нещо. По-добре беше да съобщи на всички сега, няколко месеца преди началото на сезона. Със сигурност.

— Но защо? Все още не разбирам — настоя Джейн. — Заради бордея ли? Защото ти прекара там само няколко дни повече от мен — нямаше дори една седмица — и...

— Не е заради бордея — въздъхна Дамарис. На никого не беше казвала какво се случи преди бордея, дори на сестрите си. И никога нямаше да им каже.

— Надявам се да е така — отговори Джейн. — Вината не беше наша и няма да допусна животът ми да бъде провален заради онова, което онзи ужасен човек се опита да ни стори. И ти не бива да го допускаш.

— Не е заради бордея.

Сега, когато всички карфици бяха по местата си, Дамарис внимателно съблече палтото, подаде го на Дейзи и пак облече зимното.

— Тогава заради фалшивото име ли? — настоя Джейн. — Знам, че родителите ти са били мисионери...

— Баща ми беше мисионер. И не, не е заради фалшивото име, макар че един Бог знае как ще обясни лейди Биатрис...

— Какво как ще обясня? — Възрастната дама стоеше на прага.

— Готови ли сте, момичета? Федърби ми каза, че Фреди Монктън-Кумс е долу и ни очаква и макар че одобрявам навика да караш един джентълмен да те чака, кой знае какво ще стане с времето. Хайде, идвайте. — Тя размаха към тях чифт лилави ръкавици от ярешка кожа.

— Можете да mi обясните по пътя. Дейзи, скъпа, би ли mi подала ръка? Тия проклети стълби!

Дейзи побърза да поеме ръката на възрастната дама. Лейди Биатрис все още беше малко слаба и нестабилна, след като бе

прекарала месеци, ако не и години, прикована на легло и пренебрегвана. Откакто Аби я откри и четирите момичета се преместиха при нея, за да станат нейни „племенници“, възрастната дама се възстанови значително, но стълбите още я плашеха. Можеше да слиза, стига някой да ѝ помогаше, но качването изискваше силните ръце на Уилям, техния лакай.

— И така, какво казвахте, момичета?

— Става дума за Дамарис — отговори Джейн. — Казва, че не иска да бъде дебютантка.

— Какви са тези приказки? Значи не иска да има сезон, казваш?

Тя се завъртя на стълбите и стрелна Дамарис с оствър поглед.

— Вярно ли е?

— Да, лейди Биатрис, и съжалявам, но няма да си променя ре...

— Заради бордя е, знам — обади се Джейн. — Ако само...

— Не е заради бордя — каза тихо Дамарис и погледна надолу по стълбите. — И говори по-тихо, ако обичаш. Не искам никой да чуе.

Под тях в преддверието почитаемият Фредерик Монктън-Кумс кръстосваше неуморно с дългите си стройни крака в лъснати високи ботуши. Облечен с палто от мериносова вълна на много пластове, от най-високо качество, стиснал в дългите си пръсти шапка от бобър с вълнообразна периферия, той бе самото въплъщение на мъжка елегантност.

Вдигна глава и срещна погледа на Дамарис. Тя се насили да извърне очи.

— Тогава защо...

— Тихо, Джейн! Дамарис е права — това не е въпрос, който трябва да обсъждаме на стълбището — отсече лейди Биатрис. — Фреди, милото ми момче, колко сте точен!

— Точен ли? — повтори той и погледна към часовника в преддверието. — Но часът е...

— Няма да се бавим. С момичетата трябва да малко да останем насаме. — И тя го погледна тайнствено. — Женски работи, нали разбираете. Федърби, донеси на господин Монктън-Кумс каничка с кафе и пасти.

— Не, няма нужда, аз...

— Глупости! Знам колко обичате пасти и готовачката направи специално за вас. Няма да се бавим — увери го лейди Биатрис и

поведе момичетата към малка всекидневна по-надолу по коридора. Когато вратата се затвори зад нея, каза:

— Милото момче се грижи чудесно за нас, докато Макс и Аби са на меден месец, не сте ли съгласни? Обикновено бяга от почтените момичета като от чума.

Дейзи изсумтя. Джейн се изкикоти и след миг Дамарис се присъедини към нея.

— Сега какво ви стана, момичета, че пак се разкикотихте? — попита лейди Биатрис.

— Почтени момичета? — изпелтечи Джейн. — Две бегълки от бордей — три, ако броим Дейзи...

— Ама броиш ме, разбира се! Нали израснах в бордей.

— Освен това всички живеем под фалшиво име и се преструваме, че сме ти племенници — добави Дамарис.

— Веднага престани с тези глупости! — тросна се възрастната дама. — Не искам повече да чувам за този пуст бордей! Вие сте почтени момичета, все едно какво се е случило в миналото. Вие сте мои племенници и щом аз казвам, че сте почтени, значи наистина сте почтени!

— А щом казваш, че сме ти племенници, значи сме ти племенници — добави дяволито Джейн.

— Точно така. — Лейди Биатрис не вярваше в иронията. — А когато сестра ви се омъжи за племенника ми, всичко стана законно, така че край на темата.

Не беше никакъв край, не и при положение, че Дамарис и Дейзи не бяха роднини с Аби и Джейн, но никоя не искаше да спори.

Възрастната дама вдигна лорнета си и го обърна към Дамарис:

— Е, моето момиче, каква е тази история, че не си искала да дебютираш заедно с Джейн през пролетта?

Дамарис прехапа устна.

— Вярно е. Аз... аз не искам.

Джейн се обади:

— Но Дейзи вече е замислила цял гардероб за дебюта...

— Мен не ме забърквай — отряза я безцеремонно Дейзи. — Няма да карам Дамарис да прави нещо, ако тя не иска.

— „Нищо“ — поправиха я механично лейди Биатрис, Джейн и Дамарис.

Дамарис се усмихна с благодарност на Дейзи.

— Но нали го планираме от цяла вечност! — измърмори Джейн печално.

— Само от един-два месеца — поправи я Дамарис. — Преди това изобщо нямахме дори и шанс за сезон. Тогава върхът на амбициите ни беше вие двете с Аби да отидете на бал в Бат.

Джейн все още изглеждаше нещастна, затова тя добави:

— А и до началото на сезона остават месеци, така че има предостатъчно време да променим плановете си според новата ситуация.

Настъпи кратка тишина. Дамарис усещаше проницателния поглед на възрастната дама и се чувствуваше неловко.

— Помисли си колко пари ще спестиш, ако представиш само една от нас.

Знаеше, че сезонът в Лондон е ужасяващо скъп.

Лейди Биатрис изсумтя.

— Парите са си мои и ще ги харча както искам.

Технически парите бяха на племенника ѝ, но всички знаеха, че Макс, лорд Девънам, няма да откаже нищо на леля си.

Джейн печално промълви:

— Няма да е и наполовина толкова забавно, ако не дебютираме заедно. Няма да познавам никого.

— Ще познаваш, разбира се! — напомни ѝ Дейзи с насырчителен тон. — Ами всички тия хора, дето идват на литературните сбирки?

— О, литературното общество! — измърмори Джейн. — Всички са толкова стари!

Лейди Биатрис прочисти гърло и насочи лорнета си към Джейн, която се изчерви и каза припряно:

— Имам предвид, разбира се, че всички те са чаровни и много приятни, но това не е същото като да бъдеш заедно със сестра си, не съм ли права?

Дамарис не си направи труда да ѝ напомни, че Аби ще бъде заедно с нея и че Аби ѝ е истинска сестра. Тя беше омъжена и в момента беше на меден месец, но щеше да се върне навреме за сезона. И все пак Джейн имаше право: присъствието на омъжената ѝ сестра нямаше да бъде същото като това две неомъжени момичета да излязат заедно на брачния пазар.

— Бих могла да идвам като твоя компаньонка.

— Компаньонка ли? — възклика лейди Биатрис и обърна лорнета си към Дамарис. — *Компаньонка?*

С какво презрение изрече думата! Очевидно тази възможност бе изключена.

— Но ако ще идваш на светските събития като компаньонка, каква е разликата с това да бъдеш дебютантка? — попита Джейн.

— Никой мъж няма да помоли една компаньонка да се омъжи за него.

Джейн сбърчи чело.

— Не разбирам.

— Не искам да се омъжвам. Аз... — Дамарис преглътна. — Аз изпитвам отвращение от брака.

Всички замълчаха слисани.

Дамарис знаеше, че за повечето хора подобно изявление звучи безумно. Да не иска да се омъжи? Как иначе щеше да живее едно момиче без имот и без средства?

Щеше да работи. Не се боеше от тежкия труд — бе работила през целия си живот.

Някой да им осигури средства, за да направят дебюта си, да получат шанс да се омъжат за човек с богатство и обществено положение — това беше най-голямата мечта на повечето момичета. Преди година може би щеше да бъде мечтата и на Дамарис. Но вече не.

— И какво общо — попита след миг лейди Биатрис — има бракът с дебюта?

И трите момичета я погледнаха изненадано.

— Не е ли това единствената цел на дебюта? — попита Джейн.

— Да си намерим съпруги? Затова го наричат брачен пазар.

— Това е целта на някои хора — отстъпи великолушно лейди Биатрис. — Може би дори на повечето. Но ние не сме като повечето хора.

Джейн изглеждаше притеснена.

— Но аз искам да си намеря съпруг.

— Знам, Джейн, скъпа, и с нетърпение очаквам да видя как всички млади мъже се правят на глупаци заради теб. Не се тревожи, ще имаш богат избор.

Възрастната дама се обърна към Дамарис:

— А колкото до теб, милото ми момиче, никой не е казал, че непременно трябва да си намериш съпруг.

— Но аз мислех...

— О, младите мъже ще се правят на глупаци и заради теб, сигурна съм, а и доста от по-старите, както вече видяхме в моето литературно общество. Ще получиш много предложения от добри партии, помни ми думата — както и от неизгодни. Но няма нужда да приемаш някое от тях.

— Но... — намръщи се Дамарис. — Ако не си намеря съпруг, това не е ли ужасно разхищение на пари?

Елегантно оскубаните и боядисани вежди на лейди Биатрис се повдигнаха.

— Разхищение на пари ли? Глупости. Какви ги говориш? Има само една причина да дебютираш, Дамарис — да се забавляваш.

— Да се забавлявам ли? — повтори Дамарис, объркана. Лейди Биатрис искаше да похарчи цяло състояние, за да може тя да се забавлява?

— Ти не си имала много забавления в живота си, нали, мила моя?

Дамарис прегълътна.

— Откъде знаеш?

Възрастната дама изсумтя.

— Дъщеря на мисионер? Израснала в диви земи? Мога да предположа.

Изражението на Дамарис я накара да се подсмихне.

— Горе главата, мила моя, никой няма да те накара да се омъжиш насила. Но много ще ме зарадваш, ако направиш дебюта си заедно с Джейн, ако ходиш на балове, соарета и други събирания, ако танцуваш до зори, облечена с красивите рокли на Дейзи — и ако я превърнеш в най-търсената шивачка на манта през целия сезон...

— От твоята уста в Божиите уши! — обади се пламенно Дейзи.

— ... ако купища мъже правят всичко, за да ти угодят — ако ти носят шампанско и плодов ликър, и вкусни хапки от масата за вечеря, ако ти изпращат букети и китки сутринта, ако пишат стихове за очите ти — всички тези възхитителни безсмислици.

Възрастната дама въздъхна, отدادена на спомените, приведе се напред и потупа ръката на Дамарис.

— Няма нужда да вземаш тези неща на сериозно и никой няма да те заставя да правиш нещо. Остави на младата Джейн да си търси съпруг. Ние с теб, скъпа моя, просто ще се забавляваме.

В старите ѝ проницателни очи имаше толкова доброта и разбиране, че в гърлото на Дамарис заседна буца. Лейди Биатрис дори не я попита защо бракът я ужасява толкова. Тя проглътна.

— Значи нямаш нищо против, че не искам да... че аз...

Лейди Биатрис стисна ръката ѝ и каза тихо:

— Мое мило момиче, когато се запознахме, ти ми каза, че никога не си искала да се омъжиш. Да не мислеше, че съм забравила?

Тогава лейди Биатрис беше болна и прикована на легло. Защо би си спомнила какво ѝ е казало някакво си непознато момиче?

— Защо искаш да направиш всичко това за мен?

Възрастната дама се усмихна.

— Вие ми донесохте толкова радост в момент, в който си мислех, че всичко е свършило. Ще ми бъде изключително приятно да ти подаря един сезон на безгрижна радост без никакви усложнения... без никакви задължения към никого. — Тя отново стисна ръката на Дамарис. — Е, ще го направиш ли заради мен, Дамарис? Да се забавляваш — само за този сезон — и да водиш безгрижен живот, изпълнен единствено с удоволствия? Не заради себе си, а за да зарадваш една възрастна дама? — Опита се да придобие трогателен вид, но резултатът беше толкова неубедителен, че Дамарис треперливо се засмя и я прогърна.

— Щом поставяш така нещата, скъпа лейди Биатрис, не мога да откажа. Но е много великодушно от твоя страна.

Прекалено великодушно.

Възрастната дама махна нехайно с ръка.

— Глупости, какви ги говориш! А сега елате, момичета. Господин Монктън-Кумс сигурно си е изял пастите и макар че е хубаво да караш мъжа да чака — установила съм, че това ги кара да остават нащрек — не е хубаво да се прекалява. И когато накрая отидеш при тях, трябва да ги накараш да почувствуваат, че чакането си е заслужавало. Затова разкрасете се, момичета, и когато видите господин Монктън-Кумс, се усмихнете.

Фреди мрачно се взираше в чинията пред себе си. Лейди Бия беше убедена, че пастите са най-любимата му храна. И за това беше виновен Макс, да го вземат дяволите! Макс ѝ каза, че той е вманичен по пастите, и, разбира се, старото момиче реши, че има предвид тези проклети сладкиши. Нареждаше да му ги поднасят при всяко негово посещение. И очакваше той да ги изяде. С ентузиазъм.

Взе една паста, претегли тежестта ѝ в ръката си, присви очи и погледна към огъня. Гореше хубаво, достатъчно силно, за да изпепели бързо пастата.

Но нямаше ли да се разнесе уличаваща миризма?

Вдигна пастата, прицели се и бе готов да я запрати в огъня, когато в коридора се чуха женски стъпки. Той пусна пастата, обърна се към отворената врата и зърна четири елегантно облечени жени, които се приближаваха усмихнати.

Косъмчетата на тила му настръхнаха. Защо, по дяволите, му се хилеха така? Какво знаеха? Какво искаха?

Изпита почти непреодолимо желание да побегне. Но беше обещал на Макс. Стана, изтърсвайки трохите от пръстите си.

— Дами — каза предпазливо.

— Фредерик, милото ми момче, толкова съжалявам, че ви накарах да чакате! — промълви лейди Биатрис и го огледа одобрително. — Винаги сте толкова елегантен. — Тя погледна към чинията с пасти и се намръщи. — Не ви ли харесаха пастите? Федърби, трябва да говорите с готовчаката...

— Не, не, бяха великолепни, както и кафето — увери я Фреди. — Но не бях гладен. Закусих късно, нали разбирате. И обилно. Огромна закуска — добави той, когато видя, че тя изглежда склонна да спори.

Лейди Биатрис изсумтя.

— Трябва да ви поохраним. О, добре, идвайте. Времето е хубаво, надявам се?

— Да, денят е прекрасен. Вятърът е малко режещ, но много ободряващ.

Той поведе дамите към входната врата. Ландото и кочияшът ги чакаха на улицата.

[1] Дж. Остин, „Гордост и предразсъдъци“. Всички цитати от произведението са в превод на Жени Божилова. — Бел.прев. ↑

[2] Маркиз (ит.). — Бел.прев. ↑

[3] Ист.: нископлатени работници в азиатските страни. —

Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

И сте щастлив, че сте надарен да ласкаете без натрапливост. Смея ли да запитам дали тези любезности, за които споменахте, идват като моментно вдъхновение, или са плод на предварително обмисляне?

Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“

В ландото можеха да се настанят удобно само четирима души. Фреди предложи да ги придружи на кон, за да не се тъпчат всички вътре, но възрастната дама не щеше и да чуе.

— Предпочитам да сте близо до нас, милото ми момче.

Отначало той си помисли, че лейди Биатрис иска да е наблизо, за да може да ги защитава или нещо подобно, но после тя му смигна.

— Такова хубаво момче сте станали! Искам да ви покажа.

Старото момиче постоянно го караше да се изчервява. Фреди потисна усмивката си.

С помощта на един мускулест лакей той помогна на възрастната дама да се качи в ландото. Лейди Биатрис беше крехка, но упорита. Фреди се обърна и протегна ръка на младите дами — първо на госпожица Джейн, която изкачи стъпалата леко и на един дъх, после на госпожица Дейзи и накрая — на госпожица Дамарис.

— Съжалявам, промених си решението — каза тя и дръпна ръката си, преди дори да я е докоснал.

— Дамарис? — попита лейди Биатрис с остьр тон.

— Няма нищо, само леко главоболие. Сигурна съм, че ако полегна за малко, ще премине.

Фреди беше убеден в това. Всъщност беше сигурен, че изобщо няма главоболие. Не изглеждаше нито бледа, нито с натежали клепачи. Изглеждаше цъфтяща както винаги, може би дори леко поруменяла. Но ако се съдеше по погледите и тайните побутвания, които си разменяха останалите три, тук се завихряха женски подводни течения, а Фреди

имаше политика да се прави, че не забелязва подобни неща. Така беше по-сигурно.

— Глупости! Чистият въздух и слънцето са най-добрят лек за това, което те мъчи — отсече лейди Биатрис. — Качвай се, скъпа. Главоболието ще изчезне, преди да си се усетила.

Дамарис се качи покорно в ландото, Фреди я последва, махна на кочияша и потеглиха.

Както очакваше, беше малко тясно. Бедрото му бе притиснато до това на Дамарис. Това не би трябвало да има значение — ако беше седнал до Джейн или Дейзи, дори нямаше да забележи, но по някаква причина, понеже беше Дамарис, той не можеше да спре да мисли за това.

Тя се премести малко по-близо до Дейзи. Фреди също се притисна до стената на ландото, за да й даде повече пространство, но с трима души на седалката просто нямаше достатъчно място. Той усещаше топлината на тялото ѝ до бедрото си. И тя несъмнено можеше да усети топлината на неговото. Но с нищо не го показваше.

Гледаше спокойно навън, но беше някак сдържана, недостижима. Винаги беше такава. Това го смущаваше по начин, за който предпочиташе да не разсъждава много. Хубава, с тих глас и винаги съвършено любезна, Дамарис беше — трябваше да бъде — не по-различна от останалите момичета на брачния пазар. И все пак...

Той я намираше смущаваща. Тези нейни големи кафяви очи сякаш виждаха... прекалено много. Фреди открай време имаше слабост към кафявите очи, но всеки път щом се опиташе да пофлиртува с нея — само за малко забавление, съвсем безобидно — ооох! Тя го отрязваше с леден тон.

И все пак той продължаваше.

— Лошо нещо е главоболието — отбеляза и потръпна вътрешно от глупостта, която излезе от устата му. В определени кръгове го смятала за остроумен и забавен събеседник. Когато обаче се опиташе да поведе приятен безцелен разговор с госпожица Дамарис, винаги звучеше глупаво.

Тя кимна, усмихна му се леко, но не отговори. Несъмнено заради главоболието.

„Ако трябва някой да има главоболие — размишляваше Фреди, докато ландото излизаше от Гросвенър Скуеър, — това би трябвало да

съм аз.“ Когато снощи най-накрая се добра до леглото — своето собствено — беше призори. Настоящата му любовница възнамеряваше да се омъжи повторно, за много по-възрастен и богат мъж, така че връзката им приближаваше края си. Или по-скоро кулминацията си. Дамата бе решена да се раздели с него, като му остави незабравим спомен. Или няколко. Фреди беше изтощен.

По отношение на жените той имаше свой кодекс на честта. Не би му донесъл награда за морал, но все пак си беше кодекс на честта. Никога не се отдаваше на лудории с невинни момичета от която и да било класа; избягваше пастите — момичета от добри семейства, които на всяка цена си търсят съпруг — като чумата; и никога не тичаше след омъжени жени. Ако те тичаха след него, ако съпрузите им ги пренебрегваха и ги правеха нещастни, това беше друг въпрос. Но дори и така той приемаше авансите само на тези, които вече бяха дали наследник на съпруга си — поне това. Фреди не беше натрапник — просто не му се занимаваше с усложнения от такъв род.

Предпочиташе вдовиците. Когато беше само на шестнайсет, загуби девствеността си в обятията на вдовицата на един фермер, десет години по-възрастна от него. Тя прие едно жадно, несръчно момче и му показва как да доставя удоволствие на жената, а също така и на себе си, научи го колко са важни самоконтролът и търпението — урок, от който Фреди не спираше да се възползва.

Интересно колко много мъже — ако се съдеше по думите на жените, с които беше спал — не си правеха този труд. Глупаци. Той се прозя.

Лейди Биатрис го сръчка с елегантния си бастун от абаносово дърво.

— Пак ли сте се отдавали на пиянство и жени, палавник такъв?

Фреди я изгледа хладно и с достойнство.

Тя се усмихна широко.

— Така си и мислех. Личи си още като ви погледне човек.

— Като ме погледне ли? — попита той и се изруга наум, че е захапал примамката. Огледа се за нещо, което да му помогне да смени темата. — Вижте — каза той с променен тон и посочи към латернаджия. — Маймунка с червен жакет. Много странно дребосъче.

Чудесен начин да отклони вниманието им. Знаеше, че госпожица Джейн обича животните.

Лейди Биатрис се подсмихна.

— Развратниците са най-стеснителните хора на света. Е, добре, да видим маймунката.

Тя се облегна на меката кожена седалка, без да откъсва поглед от Фреди. Той не можа да не се засмее.

Макар че не посрещна с радост ролята на заместник на Макс по време на отсъствието му, тя не се оказа чак толкова трудна. Най-тежката част от нея беше ставането преди пладне. Времето, по което беше буден той, не съвпадаше с времето, по което бяха будни порядъчните дами. Е, Макс щеше да се върне след няколко седмици. Фреди все никак щеше да преживее недоспиването. Поне се надяваше.

Влязоха в Хайд Парк и ландото тръгна по-бавно.

Лейди Биатрис незабавно забеляза две приятелки и нареди на кочияша да спре. Фреди и момичетата слязоха и Фреди помогна на две възрастни дами да се качат в ландото.

Докато лейди Биатрис и приятелките ѝ правеха обиколка на парка с каретата, Фреди и момичетата щяха да повървят — доста вяло забавление по представите на Фреди, но на дамите като че ли им харесваше.

Всъщност и на него му харесваше. Беше му приятно да върви с три хубави момичета, които не възнамеряваха да го впримчат в брак. Добре познаваше симптомите на брачните намерения и не забелязваше у момичетата Чанс нито един от тях. Джейн се държеше с него както със зет си: като с източник на забавления, като към изискан кавалер и удобен придружител. Дейзи не се интересуваше от брак и единственото, за което говореше в парка, бяха тоалетите на изисканите дами и как биха могли да се облекат по-красиво.

Колкото до Дамарис... ами, Фреди нямаше представа какво мисли тя. Винаги говореше учтиво и казваше приятни неща, но какво мислеше? Никой не знаеше.

За съжаление мекото време и слабото зимно слънце бяха подтикнали повече хора от обикновено да излязат на чист въздух. Фреди си даде сметка за това, когато зърна една висока тъмнокоса дама, облечена със строг костюм за езда, и втора, потънала в море от розови и бели воланчета. И двете бързаха към него.

Пухкавелката и Пръчката. Проклятие! Мислеше, че са чак в Дърам. Той спря рязко и Джейн и Дамарис го погледнаха изненадано.

— Какво има? — попита Джейн.

— Пас... ъъъ, сестрите Армтуайт. Бързо, насам! — Опита се незабавно да се обърне кръгом, но се оказа трудно, когато държиш под ръка две момичета. Любопитството им да видят приближаващите дами забави отстъплението му и той се оказа в капан.

Алмерия, по-високата, пристигна първа. Тя никога не вървеше, а маршируваше.

— Господин Монкън-Кумс, ето ви и вас! — започна тя с обвинителен тон, който винаги му напомняше за бавачката Макбрайд в едно от нейните „настроения“. — Мислех, че никога не излизате на разходка в парка.

Тя огледа критично придружителките му и затропа с крак в очакване Фреди да ги запознае.

Сестра й ситнеше красиво — и задъхано — след нея.

— Тряпфа ли да тицас така, Алмерия? — обърна се тя към сестра си. Фреди беше сигурен, че нацупената ѝ уста е резултат от дълги упражнения пред огледалото.

Тя се обърна към него с чаровна усмивка, очевидно неспособна да забележи придружителките му.

— Гошподин Монкън-Кумш, колко се радвам да ви фитя тук в този красив шлънчев ден.

Фъфленето беше навик, който бе придобила наскоро. Несъмнено си мислеше, че задълбочава впечатлението за лекомислена женственост. Фреди предполагаше, че целта е да прикрие факта, че е точно толкова упорита, колкото и по-неприкритата ѝ сестра.

— Госпожице Алмерия Армтуайт, госпожице Анабел Армтуайт, мога ли да ви представя госпожиците Чанс? Госпожица Дамарис Чанс, госпожица Джейн Чанс и госпожица Дейзи Чанс.

Докато двете госпожици Армтуайт подлагаха сестрите Чанс на разпит за роднините им и — почти също толкова неприкрито — за намеренията им към него, Фреди се огледа с надеждата да зърне някакво извинение да си тръгне.

Като единствен наследник на титлата и състоянието на баща си, а да не говорим за личното му състояние, той беше мишена за майки и дъщери, търсещи изгодна партия, още откакто за пръв път излезе в обществото. От самото начало показва пределно ясно, че не проявява интерес към брака, и след като осъзна, че почтените майки и дъщери

избягват развратниците като чума, положи всички усилия да разкраси репутацията си на развратник.

Но през последната година и нещо майка му очевидно бе съобщила на майките, лелите и бабите на всички подходящи момичета за женене в кралството, че синът ѝ се замисля за брак — проклета да е, все едно беше пуснала обява във вестниците — и в резултат, където и да отидеше, пастите изникваха една след друга.

А той изобщо не се замисляше за брак, по дяволите! Не и с никакво друго чувство, освен ужас.

Ландото на лейди Биатрис се понесе към тях на бавен ход. Спасение! Той вдигна ръка, за да ѝ покаже да спре, но тя безгрижно му махна с ръка и продължи по пътя си. По дяволите, щеше да мине поне още една обиколка, преди да може да се измъкне.

— Господин Монкгън-Кумс, о, господин Монктън Кууумс! — изчурулика друг глас зад гърба му. Проклятие! Още една проклета паста!

— Госпожице Блий — поздрави я той и направи отсечен поклон. Повече нямаше да стъпи в този парк.

— Тооолкова се вълнувам за увеселението в провинцията! — продължи тя и го погледна дяволито.

— Наистина ли? — попита той с отегчен тон. — Къде ще бъде това увеселение?

Където и да беше, не смяташе да ходи.

— Сякаш не знаете! — перна го тя закачливо по ръката с онова нежно, префинено насилие, което някои дами смятаха за съблазнително. Не беше.

Той се насили да отговори с лек намек за учтива незаинтересованост:

— Получавам много покани.

— Но нали... о, вие се шегувате, лош човек такъв! Разбира се, че знаете за увеселението — нали вие сте почетният гост!

Фреди се намръщи.

— Кога е това...

— И ние ще дойдем — обади се по-голямата госпожица Армтуайт. — Надявам се, че с вас ще половуваме заедно, Фреди.

Носеше ѝ се славата на безмилостна ездачка по време на лов с хрътки. Неведнъж бе намеквала на Фреди, че би желала да поядзи и

него също толкова безмилостно.

Където и да беше това увеселение на ужасите, Фреди възнамеряваше да бъде на сто километра в противоположната посока.

— О, не, горките лишицета! — проплака красиво по-малката госпожица Армтуайт. — Толкова ша шлатки!

— Те са напаст! — изръмжа сестра Й. — А и откъде си мислиш, че е дошъл маншонът ти от лисица, глупачке?

— Харешва ли ви маншонът ми, господин Монкън-Кумш? — попита госпожица Анабел, погледна го умолително над въпросната лисича кожа и изпърха с мигли.

Фреди стисна зъби. Не на сто, на хиляда километра в противоположната посока.

— А вие, дами, ще дойдете ли? — обърна се госпожица Блий към момичетата Чанс.

— Мисля, че не — отговори Джейн. — Лейди Биатрис не спомена за никакво увеселение.

— Не се учудвам — усмихна се превзето госпожица Блий и запърха с мигли към Фреди. — Доколкото разбирам, поканени са само подбрани гости.

Трябваше да се махне оттук. Той се огледа с обезумял поглед.

— Лейди Биатрис ни вика, дами — заяви, слагайки край на женските битки. — Боя се, че трябва да тръгваме. Знаете какви са болните, когато се възстановяват. Довиждане.

Той хвана за ръце Дамарис и Дейзи, подкара Джейн пред тях и ги насочи обратно към пътя. Сега лейди Биатрис непременно трябваше да спре. Ако се наложи, щеше да се хвърли пред ландото.

— Тези дами ваши добри приятелки ли са? — попита любопитно Джейн.

— Не! — възклика отвратен Фреди. — Но майка ми продължава да тика към мен такива жени и те мислят, че ме притежават.

Усещаше погледа на Дамарис, кротък и непроницаем.

За щастие ландото спря, без да се налага Фреди да рискува живота си. Той забърза да помогне на приятелките на лейди Биатрис да слязат. Колкото по-скоро стъпеха на земята, толкова по-бързо щеше да се махне оттук.

— Готови ли сте? — попита той, когато момичетата се качиха, и махна на кочияша да продължава. Никога вече нямаше да стъпи в този парк. И никога вече нямаше да отиде на лов за лисици — сега знаеше как се чувстват клетите животни.

Погледна към възрастната дама. Тя отвърна на погледа му. В очите ѝ блестеше... дяволитост? По гърба му премина тръпка на беспокойство. Спомни си предупреждението на Макс и се намръщи.

Лейди Биатрис небрежно вдигна рамене и извади малко шишенце с ароматни соли. Размаха го на петнайсетина сантиметра от носа си и промълви с немощен глас.

— Изтощена съм. Всичкият този чист въздух и движението... толкова уморително!

Тя се облегна на меките възглавници и затвори очи, невинна като агънце.

„Човек никога не може да има вяра на агънцата“ — помисли си Фреди.

Сутринта на следващия ден Дейзи и Дамарис седнаха да шият във всекидневната на горния етаж. Прекарваха много време в тази стая — ярка, с големи прозорци, през които влизаше обилна светлина и правеше помещението идеално за шиене. Огънят в камината създаваше уют.

Джейн бе отишла на пазар с лейди Биатрис, за да ѝ помогне да си избере вечерни ръкавици. Дейзи взе полуготовото палто и започна да пришива маншетите. Дамарис се зае да поръбва една долна риза.

Няколко минути работиха, без да казват нищо. В стаята се чуваше единствено лекото шумолене на плат и съскането на горящи въглени в камината.

Дейзи довърши маншета и скъса конеца със зъби.

— Знам, че каза, че не заради бордея не искаш да се омъжиш, но ако е заради това...

— Не е. Много е... сложно.

Не беше казала на никого как и защо я продадоха в бордея и не смяташе да го прави сега. Ако се омъжеше, бракът ѝ със сигурност щеше да бъде изпълнен с нещастие — нейното нещастие. Както стана с майка ѝ.

Дейзи подсмръкна и завърза нов конец.

— Но щом няма да си хващаш мъж, с какво ще живееш? Не е лесно да се оправяш сама, да знаеш.

— Знам.

През седмиците преди да се запознаят с лейди Биатрис, четирите момичета се опитаха да се издържат сами в Лондон и почти умряха от глад — толкова ужасяващо трудно беше да си намерят работа. Дамарис извади най-голям късмет — намери си работа в една работилница за керамични изделия, където боядисваше порцелан.

Дейзи продължи:

— Когат’ започнеш живота си захвърлена в канавка, щот’ никой не те иска, скоро научаваш, че трябва сам да се грижиш за себе си. — Тя хвърли бърз поглед към Дамарис. — Ако си полезна на хората или им се харесаш, ще те искат наоколо. Но в мига, в който вече не си или си харесат някой друг, или си променят решението — или умрат — оставаш сама. Затуй от теб зависи да се спасиш, щот’ никакъв приказен принц няма да дойде да търси момичета кат’ нас, Дамарис.

Дамарис се засмя.

— Знам. И не очаквам никой да ме спасява. За щастие успях да избягам от онзи бордей — ако вие с Джейн не ми бяхте позволили да дойда с вас...

Не можеше да понесе тази мисъл.

— Стига, не се разкисвай, Дамарис. Туй са стари работи. Но да, ти и аз... на нас не ни е тук мястото, не както на Аби и Джейн. Ти се вписваш по-добре от мен — поне си дама и всичките му там обноски ти идват естествено, нищо че си израснала сред езичници. Но те двете са истински сестри, а кръвта значи повече от обещанията — само туй знам.

— Не им ли вярваш? — попита Дамарис, притеснена от тази мисъл. Това бе единственото сигурно нещо в целия ѝ свят — че се бяха заклели да бъдат като сестри.

— Не ме разбирай погрешно. Не че не им вярвам — или пък на теб — но аз не вярвам на никого, не и в душата си, не истински. Само на мене си.

— О, Дейзи!

Другото момиче сви рамене.

— Хората се променят, нещата също. — Поколеба се и продължи: — Нали знаеш госпожа Би, дето беше мадам на бордея, преди да го връчи на оня неин син с черната душа?

Дамарис кимна.

— Морт, да.

— Госпожа Би ме намери, когато бях само на осем. На нищо не приличах, животът ми беше ад, а това се беше случило току-що — тя посочи към сакатия си крак. — Тя ме взе, заведе ме на лекар, похарчи пари за мен — за една непозната — а после ме прибра у дома си и започна да се грижи за мен. Никой никога не го беше правил. Бях ѝ благодарна.

Тя довърши един шев и пак скъса конеца със зъби.

— Нито веднъж не настоя да работя за нея, да стана едно от нейните момичета.

Дамарис кимна. Дейзи бе работила в бордея като прислужничка и шивачка.

Дейзи продължи:

— Обичах госпожа Би, имах я като майка... ами, често се преструвах, че ми е майка, ако искаш да знаеш истината. Мислех, че с нея няма да се разделим до края на дните си и аз ще се грижа за нея, като отарее.

Тя вдяна в иглата друг конец.

— А после тя се махна и ме остави с онуй копеле Морт, нали тъй? Заряза ме като стари обувки, сякаш не значех нищо за нея.

— Сигурно ужасно те е заболяло — каза тихо Дамарис.

Дейзи вдигна рамене.

— Но ме научи на нещо важно, нали тъй? В тоз живот няма кой да се погрижи за теб освен ти самият.

Тя погледна към Дамарис.

— И ако няма да се омъжваш, трябва да измислиш начин да се издържаш.

— Знам.

Философията на Дейзи може да изглеждаше мрачна, но важеше не само за нея, а и за Дамарис. Тя обичаше Аби, Джейн и Дейзи като сестри, а лейди Биатрис събуждаше у нея смесица от яростно закрилническо чувство и отчаян копнеж по собствената ѝ майка.

Но само защото не искаше да се омъжи, това не означаваше, че иска да живее от щедростта на лейди Биатрис като хрантунница или като обект на нейната благотворителност. Ако животът я бе научил на нещо, то беше, че е силна и може да работи много.

— Можеш да работиш с мен, ако искаш — да шиеш манта. Искам да кажа, не просто да ми помагаш, както сега, а...

— Благодаря. Много мило от твоя страна, Дейзи, но...

— Не знам дали в началото ще изкарваме кой знае колко пари, дори да успеем. Всяко пени ще ни е нужно за бизнеса. Накрая ще трябва да си намеря място и да наема магазин.

— Знам. И макар че ще ти помогам колкото мога, имам... други планове за бъдещето.

Дейзи я погледна проницателно.

— Още ли копнееш за онай къщичка в провинцията?

Дамарис кимна. Мечтата ѝ бе да живее в малка къщичка в провинцията, с пилета и зеленчукова градина, на някое тихо и спокойно място. И сигурно. Преди всичко сигурно.

Дейзи сбърчи нос.

— На мен ми звучи ужасно. Мразя провинцията. Няма нищо друго освен кал, крави и дървета. Какво ще правиш по цял ден?

Дамарис се усмихна.

— Ще съм заета — ще садя зеленчуци и ще гледам кокошки. Може дори да си взема пчели.

— Само с пчели и пилета за компания? Няма ли да ти е самотно?

— Ако ми стане самотно, ще си взема куче. Или котка. Или и двете.

Беше прекарала почти целия си живот в самота. Беше свикнала с нея. А освен това животните никога не те съдят — любовта им е безусловна. Би било хубаво Дейзи и останалите да са наблизо, но животът в големия град беше много по-скъп. Човек дори не можеше сам да отглежда плодовете и зеленчуците си.

— Не искаш ли да имаш деца, Дамарис?

Дамарис прегълътна. Искаше, разбира се, че искаше!

— В Китай се грижех за малки момиченца.

— Подхвърлени деца?

Самата Дейзи беше подхвърлено дете.

Дамарис кимна. Нежеланите деца.

— Бебетата и малките деца бяха моя отговорност. Бяха толкова сладки...

Гласът ѝ се пречупи, когато си спомни как ги беше видяла за последен път. Отново преглътна и продължи с, както се надяваше, небрежен тон:

— Но децата искат много работа.

А любовта към тях те прави толкова уязвим. Беше преживяла достатъчно скръб...

— Не си искала да се разделяш с тях, нали?

Дамарис поклати глава и отговори тихо:

— Не. Но нямах... нямах друг избор.

Тя стана и се зае да слага въглища в огъня и да разравя жаравата. Не искаше да задълбава в миналото. Трябваше да мисли за бъдещето.

Ако искаше да има своя къщичка в провинцията, трябваше да спечели пари за наема. И колкото по-скоро започнеше, толкова по-добре. Водена от тази мисъл, тя неочеквано каза:

— Дейзи, извинявай, но трябва да изляза. Трябва да свърша нещо.

Дейзи я изгледа замислено и кимна.

— Тръгвай тогава.

— Нали нямаш нищо против? — посочи Дамарис към недовършения шев.

Дейзи се ухили.

— Не. Отивай и си свърши работата. Всеки си има планове.

Не я попита какво ще прави и къде отива. От малка се бе научила да не се бърка в чуждите работи.

— Просто се върни навреме за литературната сбирка. Лейди Бия ще припадне, ако не си тук да четеш.

— Ще се върна навреме.

ГЛАВА 3

*Как може нещо да ми пречи да не направя онова, което искам, и то заради фасоните и намесата на такъв човек?
Особено като знам, че съм права!*

Джейн Остин, „Доводите на разума“^[1]

Зората на поредния ден. Мъглата се виеше на призрачни ивици, галеше уличните фенери и смекчаваше мрачните очертания на голите през зимата дървета в парка. Тропотът на крантата, която теглеше наемната карета, отекваше по калдъръма. В каретата Фреди се бе облегнал на мръсната облегалка, уморен и леко потиснат. Връщаše се от последното — и много енергично — прощаване с любовницата си, но настроението му нямаше нищо общо с тази раздяла. Всъщност и двамата се бяха уморили един от друг и нейното решение да се омъжи повторно бе колкото навременно, толкова и удобно.

Истината бе, че започваše да се уморява от този начин на живот — от необходимостта да напуска топло удобно легло в тъмнината, да излиза дискретно през задния вход и да поема по студените предутринни улици.

Той се прозя. По изключение искаше да заведе някоя жена в собственото си легло. И да останат там толкова дълго, колкото желаят. Може би беше време да си наеме постоянна любовница и да я настани в някоя къща, за да не се налага да се измъква преди зазоряване. Мисълта да си плаща за ласки никога не го беше привличала, но... тези ставания в студената утрин щяха да го довършат. Или може би оставяваše. Скоро щеше да навърши трийсет.

Той погледна сънено през прозореца на каретата. Лондон се раздвижваше. Мъже и жени влачеха стоките си в ръчни колички — от зелки до парцали и кокали, — метачи метяха, прислужнички бързаха по улиците, някои с кошници, на път към пазара, а други с кани, за да купят прясно мляко от кравите в Грийн Парк.

Фреди потръпна и се загърна по-плътно с палтото. Добре че не беше на тяхно място. Само няколко минути го деляха от дома и от топлото, удобно легло. Изпод полуузатворените си клепачи той наблюдаваше как една жена върви забързано по тротоара пред него. Имаше нещо в нея... в начина, по който вървеше... Беше с просто сиво наметало, но Фреди си помисли, че е стройна и може би млада. Навсякъв красива. Вървеше в обратната посока — отдалечаваше се от Мейфеър, запътила се към друг, не толкова приятен район.

Каретата му я приближи точно когато тя минаваше под една лампа и Фреди от чисто любопитство се обърна и погледна към нея, за да види дали е хубава.

— Проклятие! — възклика той и почука по тавана на каретата.

— Спрете тук!

— Мислех, че искате в Мейфеър, господине — намуси се кочияшът.

— Промених си решението — каза Фреди, хвърли му една монета, скочи от файтона и се завтече след момичето, което зави зад един ъгъл и изчезна по някаква странична уличка.

На ъгъла Фреди я зърна — стройна сива сянка, която си проправяше път през мъглата — почти призрачна, но вървеше бързо и целеустремено и сякаш знаеше точно къде отива.

Тя зави зад още един ъгъл и изчезна. Той забърза след нея и се озова на тясна уличка. Фенерите не стигаха чак дотук. В мътната светлина преди пукването на зората той успя да различи няколко порутени къщи с обковани с дъски прозорци, няколко склада, тесни дворове, заградени с високи стени с парчета стъкло отгоре, и от време на време — комина на някоя фабрика. По дяволите, какво можеше да търси тя в подобен квартал?

Последва я безшумно, изгарящ от любопитство, но когато тя зави по една тъмна и тясна алея, не издържа повече. Наистина ли не знаеше колко е опасно за сама жена в тези части на Лондон?

Той я настигна, сграбчи я за ръката и я завъртя към себе си — а после се наведе, когато тя замахна към него с... мили боже... някакво оръжие? Хвана ръката ѝ и я притисна надолу. Оръжието — малка кожена торбичка, пълна с чакъл или нещо подобно — увисна на шнура си между пръстите ѝ.

— Как... господин Монктън-Кумс?

Дамарис Чанс го гледаше с разширени от изумление очи, погледна зад него, за да се увери, че е сам, и очите ѝ отново се върнаха към лицето му.

За миг двамата останаха неподвижни, загледани един в друг — дишаха тежко и дъхът им образуваше малки облачета в ледения въздух. Кожата на Дамарис беше млечнобяла и блестеше от мъглата. Очите ѝ бяха огромни и тъмни на слабата светлина. Изглеждаха почти черни; Фреди знаеше, че са в мек оттенък на кафявото, като кадифените венчелистчета на трицветната теменуга. Такива бяха на тъмно. На светло блещукаха като топази.

Под скучното сиво наметало Дамарис носеше дори по-скучна сива рокля, като някоя опърпана гувернантка. Незнайно защо това някак го засегна. Тя винаги се обличаше с елегантност и стил. Както подобаваше на дама.

Освен това носеше метателно оръжие. Оръжието на пристанищата и задните улици. Това разпали гнева му още повече.

Той разтърси ръката ѝ.

— Какво, по дяволите, правите сама навън, в този час, в този затънтен квартал?

— Какво правите тук?

Гласът ѝ беше хладен, тих и овладян — опущен мед в лдената мрачна обстановка. Тя се опита да освободи ръката си. Той я стисна по-здраво.

— Аз пръв ви зададох този въпрос... и какво, по дяво... deuse^[2] правите, защо сте понесли това метателно оръжие?

Изобщо не беше овладян.

Ето затова — точно затова — трябваше да откаже на Макс, заради това чувство, което изпитваше всеки път щом тя го погледнеше така, копринените ѝ вежди, извити над черни, сякаш бездънни очи. Фреди нямаше представа за какво си мисли тя, пусто да остане! Един мъж можеше да се удави в този разтопен поглед. А начинът, по който присвиваше пъlnите си устни с цвят на дива роза... направо го влудяваше.

— За да се защитавам от нежелано внимание, разбира се — отговори тя и отправи многозначителен поглед към ръката, която я държеше. — Пуснете ме, ако обичате.

Той не ѝ обърна внимание.

— Ако бяхте там, където се очаква да бъдете, изобщо нямаше да се наложи да се защитавате. Какво правите тук?

— Разхождам се.

— Не на мене тия! Какво правите тук?

Тя го удостои с поглед, който би могъл да мине за извинителен, ако не беше хладният ѝ отговор:

— Това си е моя работа.

— Освен това е и моя.

Тя вдигна вежди по начин, който несъмнено целеше да го накара да се почувства засрамен. Предположи, че се опитва да си придаде вид на гувернантка с тази нейна скучна сива дреха.

Фреди никога не беше имал гувернантка — поне до колкото знаеше — и никак не се почувства засрамен. Контрастът между изящната ѝ, бледа като луната красота и тъмните, здраво закопчани дрехи, които потапяха стройната ѝ фигура в сивота, само я караше да изглежда... съблазнителна. Хрумна му, че може да се окаже доста приятно да прельсти една гувернантка...

Не че си позволяваше да бъде съблазнен. Или да се разсее. Дамарис беше забранена за него; беше само задължение.

— Макс ме накара да обещая, че ще ви държа под око — и вас, и другите момичета — докато го няма. И това се оказва страшно неудобство.

Тя отново погледна ръката му, която все още стискаше нейната.

— Съгласна съм.

— И добре че го направи — продължи сърдито Фреди. — Как мислите, какво ще каже, когато разбере, че скитате в такъв район по това време на нощта?

— Не е нощ, сутрин е — поправи го тя. — Освен това изобщо не скитам. Знам точно къде отивам. Няма нужда нито вие, нито някой друг да се беспокои, затова ви благодаря за интереса и ви пожелавам приятен ден. — И се опита да издърпа ръката си.

„Интерес ли?“. Това, което изпитваше, не беше интерес, а... проклятие, не знаеше какво е. Навярно раздразнение.

Вече можеше да си е у дома, в леглото, а вместо това се намираше на някаква мръсна уличка и спореше с едно упорито момиче, което май представа нямаше каква беда може да си навлече.

— Лейди Биатрис знае ли, че сте тук? Федърби?

— Федърби е иконом. Не е негова работа да одобрява или да не одобрява действията ми.

Фреди изпита желание да я разтърси.

— Може и така да е, но се обзалах, че щеше да прати с вас онзи огромен лакей, ако беше заподозрял, че излизате по това време... и на тези улици. И не си мислете, че не съм забелязал как пропуснахте да ми отговорите за лейди Биатрис. По лицето ви виждам, че и тя не знае. Някой изобщо знае ли?

Тя отклони поглед, стисна зъби и Фреди се загледа в профил. „Красив профил — помисли си той, — малко упорит.“ Слънцето почти бе изгряло, обагряше небето в розово и придаваше лека руменина на млечнобялата ѝ кожа.

— Е? — настоя той.

— Дейзи знае.

— Е, значи всичко е наред — заключи саркастично той. — Дейзи ще ви бъде от голяма помощ, ако ви се случи нещо. Вие изобщо имате ли някаква представа в какъв квартал се намирате? — И той махна с ръка към порутените сгради наоколо.

— Да, много добре знам! — сряза го тя. — Предполагам, че по-добре от вас.

По-добре от него? Той присви очи.

— Защо? Откъде познавате това място?

— Не ви влиза...

— Без такива. Обещах на Макс, че ще ви наглеждам всичките, а аз приемам обещанията си много сериозно.

Всъщност изобщо не даваше обещания, ако можеше да ги избегне.

Тя погледна по-надолу към уличката, където двама мърляви мъже бяха излезли от един двор и ги гледаха с интерес.

— Вдигайте шум колкото ви душа иска — подкани я Фреди. — Няма да направите и крачка повече, преди да ми дадете задоволително обяснение.

Тя изпуптя раздразнено.

— Ако трябва да знаете, аз работя тук. А сега моля ви, пуснете ме, или ще закъснея.

— Работите ли?

Не ѝ повярва. Момичетата, които живееха в Мейфейър под грижите на любяща леля, не работеха. Дори и лелята да не им беше истинска леля, сигурността, която им предлагаше, беше съвсем реална.

— Каква работа?

— Рисувам порцелан.

— Порцелан ли? — Това бе последното нещо, което би му хрумнало. — Какъв порцелан?

Тя го погледна и завъртя очи.

— Какъв мислите? Чаши, чинийки, чинии, купи, кани. — Оголи зъби в престорено сладка усмивка и добави: — Нощи гърнета.

— Но защо?

Тя стисна устни и се помъчи да се освободи от ръката му, която вече не я стискаше така здраво, но той не ѝ позволи.

— За пари, разбира се.

Фреди се намръщи. За пари ли? За такава работа не се плащаше много. Лейди Биатрис даваше издръжка на всяко от момичетата — джобни пари, но предостатъчно, за да покриват нуждите им. Освен ако...

— Да не сте загубили на комар?

— Разбира се, че не.

— Тогава защо не ви стигат парите?

Какво можеше да е толкова важно, че да приеме слугинска работа тайно, в съмнителна част на града, по това неприлично време?

Зачака, все още стиснал здраво тънката ѝ китка. Някъде наблизо заби часовник и отброи шест мелодични удара.

— Парите ми стигат, а какво правя със собственото си време не е ваша работа. — И тя започна да се извива, за да се освободи. — Сега ме пуснете! Заради вас закъснявам!

Тя извърна очи към края на уличката. Фреди проследи погледа ѝ. Сега до двамата мъже стоеше жена на средна възраст.

Фреди се върна към важната част.

— Щом се измъквате тайно от къщата, за да работите в тази част на града, това е работа на Макс, както и на лейди Биатрис, тъй като живеете под неговия покрив и под нейната закрила — изтъкна той. — А докато Макс го няма, това е моя работа.

— Няма защо да се притесняват.

— Това ще го преценя аз.

— Добре, ще ви кажа — въздъхна тя, — ако обещаете да не казвате нищо на никого.

Зачака, но Фреди нямаше намерение да дава подобно обещание.

— Ще реша, след като чуя за какво става въпрос.

Ами ако беше замесена в нещо съмнително или опасно?

Дамарис тревожно облиза устни, докато обмисляше с какви възможности разполага. Фреди потисна стон. Не можеше да откъсне поглед от тези розови влажни устни. Проклятие! Макс изобщо не биваше да го моли да наглежда такава съблазън, да знае, че може само да гледа, но не и да докосва. Това надхвърляше всички...

Дамарис захапа меката си пълна устна, при което Фреди само дето не изстена на глас — буквално можеше да усети вкуса ѝ — но, изглежда, тя стигна до никакво решение, защото каза:

— Е, добре, ако трябва да знаете...

— Тоз човек беспокои ли ви, госпожице Дамарис?

Фреди почувства как една тежка ръка пада върху рамото му. В същото време един месест юмрук го сграбчи за яката. До гърлото му се притисна нещо студено — острие? — и един нов глас каза грубо:

— Пусни я — тя не е за таквиз кат’ теб.

Фреди освободи китката на Дамарис и острите се отдръпна. Сега тя щеше да разбере на каква опасност се излага на такива места. Той ѝ нареди с поглед да побегне — нещата щяха да загрубеят. Фреди може и да се обличаше по последна мода, но редовно се боксираше в залата на Джаксън. Можеше да отблъсне тези двамата, но не искаше Дамарис да му се пречка, не и когато се размахват юмруци и ножове.

Той я изгледа сурово и отново се опита да ѝ внущи да побегне. После се подготви за действие и я чу да казва с благия си меден глас:

— Благодаря, Еймъс, Хенри, но всичко е наред. Господинът тъкмо си тръгваше.

Еймъс? Хенри? Нима познава тия главорези?

Ножът изчезна, но тежката ръка остана на рамото на Фреди.

— Ний ще изпратим изискания господин, госпожице, не се беспокойте.

В тона му се долавяха безброй значения. А в дъха му — безброй глави лук. Фреди извърна глава.

Дамарис тихо се засмя.

— Не, наистина, безобиден е. Просто искаше да се увери, че работя тук.

Безобиден ли? Фреди се наежи. *Безобиден?*

— Моля ви, пуснете го — продължи тя с тон на гувернантка и за удивление — и раздразнение — на Фреди, те се подчиниха.

— Хайде, да вървим на работа! — подканни ги Дамарис и двамата хулигани се затътриха след нея като агънца. От време на време се обръщаха и му хвърляха кръвнишки погледи. Щом стигнаха до дребната пълна жена, тя хвана Дамарис през кръста, изгледа възмутено Фреди и четиримата изчезнаха в двора.

Тежки железни порти се затвориха след тях.

Фреди ги последва и надникна през високите порти точно навреме, за да види как Дамарис минава през една врата, побутвана от дребната жена, която изглеждаше чиста, спретната и почтена. Не приличаше на сводница на злощастни жени.

Почти целият двор бе зает от голяма тухлена пещ. До нея се издигаше барака без врата, в която имаше безброй лавици с порцелан в най-различни форми и размери, гледкосани до различна степен. Еймъс и Хенри започнаха да местят колички с негледкосани съдове.

Това наистина беше керамична работилница. Колко интересно!

Той видя как едно момче подрежда негледкосаните съдове.

— Ей, ти! — стресна го сувор глас. Жената, която бе видял преди малко, крачеше през двора към портите — малка агресивна бъчва, очевидно решена да говори с него.

— Госпожо? — поздрави я той и учтиво повдигна края на шапката си.

— Хич не ми викай „госпожо“, похотлив негодник такъв! — тросна му се бъчвата.

Фреди примигна.

— И ако си знаеш интереса, повече недей да идваш да душиш около Дамарис.

— Аз изобщо не душа... — започна възмутено той, но жената нямаше спиране.

— Дамарис е почтено момиче — добро момиче и не ще да има нищо общо с изискани господа, дето нямат капчица морал!

— Добра ми госпожо... — подхвани Фреди.

— И не съм ти „добра госпожо“! — сряза го тя и подпря ръце на огромните си хълбоци с такава войнственост, че Фреди се зарадва, че портите между тях са здраво затворени. Нямаше нищо против да се бие с мъже, но жените бяха нещо друго. Освен това точно тази му стигаше едва до кръста.

— Уверявам ви, гос... еее, жено, че...

Тя продължи да бушува:

— Не знам накъде е тръгнал тоз свят — развратници и подлеци душат около полите на работни, почтени момичета посред бял ден! О, да, може да вириш нос и да ме гледаш така, сякаш съм кал под ботушите ти, но знам всичко за негодниците и какво правите с невинните момичета... И нашата Дамарис не е за таквиз като теб, ясно ли е?

— Аз замествам настойника й — каза студено Фреди.

— Видях как я гледаш. Познавам ги аз пропитите от страст похотливици! А сега се махай, изчезвай оттук и ако пак те видя да се въртиш край нея, момчетата ми ще те пребият така, както заслужаваш, джентълмен или не!

Очевидно тази жена бе неуязвима за здравия разум. Фреди вдигна рамене.

— Грешите за мотивите ми, но очевидно истината не ви интересува, затова ви пожелавам приятен ден, госпожо.

Обърна се с намерението да напусне сцената с достойнство, без да обръща внимание на извънредно вулгарния шум, който жената вдигна зад гърба му.

А после се сети за нещо. Дамарис не биваше да върви сама по тези улици по което и да е време. Пак се обърна.

— По кое време Дамарис свършва работа?

Жената се изду от възмущение.

— Ама че си безочлив! Току-що ти казах да стоиш далеч от нея.

Май си просиш боя.

— Не — отвърна хладно Фреди. — Просто питам по кое време свършва работа. Ще я придружа до дома й.

— Навярно ще я придружиш само по Пътя към съсиципията! — сряза го жената. — Моите момчета ще изпратят Дамарис до къщи, до самия праг. Как ти звучи това, господин Развратник? — попита тя с триумфален тон.

— Проклятие! Развалихте ми плановете — отговори Фреди с, както се надяваше, разочарован тон.

Сега, след като бе уредил въпроса с придружаването на госпожица Дамарис, си тръгна, за да поспи — имаше отчаяна нужда.

„Няма да ти създават проблеми“? Макс имаше да отговаря за много неща.

В работилницата Дамарис закачи наметалото си — всъщност старото наметало на Аби — на гвоздея от вътрешната страна на вратата, взе четките си и седна на обичайната си пейка. На една поставка от лявата ѝ страна госпожа Дженкинс бе оставила всички предмети за изрисуване. Вече ги бяха изпекли с бял глеч. Всеки от тях щеше да стане съвършен; всеки, който имаше и най-малък недостатък, щеше да бъде отделен и оцветен от някое от другите момичета. Дамарис правеше само най-хубавите.

На поставката отляво щеше да слага готовите съдове, за да изсъхнат, преди да ги изпекат за последен път. Тя взе една четка и се намръщи. Ръцете ѝ трепереха. Защо? Едва ли заради приятния малък разговор с господин Монктън-Кумс.

Докато говореше с него, успя да запази спокойния си вид — беше свикнала да запазва самообладание, докато мъжете беснеят, а господин Монктън-Кумс дори не беснееше. Баща ѝ беше по-страшен, когато се разяреще. Господин Монктън-Кумс изобщо не я уплаши. Помисли я... раздразни.

Защо тогава реагира така? Сякаш все още усещаше как облечените му в кожена ръкавица пръсти стискат китката ѝ. Той не я нарани. Дори не заплаши да я нарани. Не се разкрещя, нито я застраши по никакъв начин. Просто искаше да разбере какво прави. Защото Макс му бе възложил отговорността за тях.

Тази уговорка беше неудобна за нея, но не и възмутителна. А поведението на господин Монктън-Кумс беше съвсем възпитано. Защо тогава ръцете ѝ се разтрепериха?

Може би от студ? На каквото и да се дължеше, не можеше да рисува с треперещи ръце. Тя стана и отиде до малката желязна печка — керамичните съдове винаги бяха топли от пещта, но въпреки това печката в работилницата постоянно гореше — за приготвяне на глеч, за

варене на чай и в сутрини като тази — за да има къде да стоплят ръцете си момичетата, които рисуваха порцелана. Изминалото лято беше извънредно студено, а се очакваше зимата да е още по-тежка.

Дамарис бе протегнала ръце и ги разтриваше до печката, когато госпожа Дженкинс влетя от двора.

— Натрих му носа и го отпратих — съобщи тя и си изтърси полата с доволен вид. После изсумтя. — Развратник, облечен като джентълмен, такъв е той — негодник от главата до петите.

— Развратник? Нима сте си помислили...

Госпожа Дженкинс изсумтя.

— Разбрах какъв е още щом го зърнах! Облечен с таквиз хубави парцали по туй време сутринта! И какъв е нагъл — мисли си, че може да съблазни някое от мойте момичета посред бял ден!

— Но той не се...

— И таз хубава, гълъбчето ми! Ти си толкоз млада, че за нищо на света няма да познаеш лукавия съблазнител, когато го зърнеш. Признавам, че този е хубав негодник и чаровен кат' змия, не се съмнявам! — Тя прониза Дамарис с проницателен поглед. — Но момиче кат' теб не е хубаво да хваща окото на джентълмените, от мен го запомни. Ще те накара да омекнеш със сладки думи и малки подаръчета, и... и поезия, и ти ще си помислиш, че е толкоз мил, а после кат стой, та гледай ще ти запретне фустите и ще те съсипе завинаги!

— Но, госпожо Дженкинс...

— Ще те съсипе завинаги! — повтори решително госпожа Дженкинс. — А ний неискаме да стане тъй, нали? Казах му какво мисля — проглуших му ушите, ще знаеш — и ако знае кое е добро за него, повече няма да ти досажда, затуй да се хващаме за работа.

Дамарис кимна и отново зае мястото си на пейката. Ръцете ѝ бяха спрели да треперят, но трябваше да стисне устни, за да потисне усмивката, която напираше на тях. Можеше да си представи изражението на господин Монктън-Кумс, когато се е озовал пред госпожа Дженкинс с нейните сто четирийсет и два сантиметра праведно възмущение.

— Има ли никакви специални изисквания?

— Не, продължаваме с модела в бяло и синьо — направо ги разграбват, не можем да смогнем, затова започвай, миличка, и направи

колкото можеш. Пак ли ще си тръгнеш в два часа?

Дамарис кимна. Ако си тръгнеше в два, щеше да се прибере точно навреме, за да се преоблече и да е готова за срещата на литературното общество на лейди Биатрис. Тя взе четката. Имаше късмет, че може сама да определя работното си време. Останалите момичета, които работеха тук, нямаха тази възможност. Но нейните необикновени умения ѝ даваха избор, с какъвто те не разполагаха.

Тя отново благодари на Бог, че подтикна баща ѝ да я прати на уроци при майстор Чен. И за майстор Чен — благия възрастен учен и художник, който прояви към едно момиченце, при това чужденка, великодушие, за което все още се чувстваше недостойна.

На китайците беше забранено под страх от смъртно наказание да учат чужденци на своя език, но като дете Дамарис бързо усвои говоримия език. Голямата мечта на баща ѝ беше да преведе Библията на китайски, но нямаше слух за езика и му беше трудно да говори така, че да го разберат, дори при най-простото общуване. Почти от самото начало разчиташе тя да му превежда. А след смъртта на майка ѝ я изпрати при майстор Чен, за да се научи да пише.

Това начинание криеше опасност за майстор Чен, но старецът ѝ каза, че знанието е дар, който трябва да бъде споделян, и че е прекалено стар и не се тревожи дали ще го обезглавят. Че такава смърт ще бъде бърза и безболезнена. Все пак обаче благоразумието не беше излишно, затова рисуването се превърна в привидната причина за уроците ѝ и понеже държеше на думата си, майстор Чен го сля с уроците по четене и писане; казваше, че калиграфията е изкуство.

Ако не беше майстор Чен, Дамарис никога нямаше да разбере, че притежава дарба да рисува.

Тя нареди пред себе си дузина купи. За миг затвори очи, представи си точно какво ще нарисува. „Днес темата ще е бамбук“ — помисли си тя. Рисунките ѝ с бамбук винаги се търсеха.

Представи си бамбуковата горичка, която майстор Чен отглеждаше в малката си градина — дългите черни столове, изящния ъгъл на елегантните зелени листа. Продължи да седи тихо и да вдишва дълбоко, докато вече почти можеше да помирише градината. Колко пъти я беше карал майстор Чен да рисува този бамбук отново и отново с черно мастило, докато накрая можеше да го накара да оживее само с няколко щриха?

Дамарис вдиша дълбоко, отвори очи, потопи четката в сместа, която след изпичането щеше да стане блестящо синя, и започна да рисува със сигурни, уверени щрихи. Върху чистия бял порцелан се появи стройно бамбуково дърво. Листата му почти трептяха от неочекван летен дъжд.

Дамарис се усмихна. Днешният ден щеше да е успешен за рисуването й, усещаше го. Обичаше тази работа, наистина я обичаше. Дори да нямаше отчаяна нужда от пари, пак щеше да иска да рисува. А сега можеше да постигне и двете.

След половин дузина купи, когато вече си бе създала ритъм и четката й се движеше сякаш по своя воля, мислите й се върнаха към сблъсъка с господин Монктън-Кумс.

Той със сигурност щеше да каже на лейди Биа. От самото начало Дамарис знаеше, че все някога тайната й ще бъде разкрита, но беше прекалено рано. Все още не бе спестила достатъчно пари.

Лейди Биа нямаше да се зарадва, че си е намерила работа. Може би трябваше да говори с господин Монктън-Кумс следобед, на сбирката на литературното общество. Да го убеди да си мълчи. Това, което правеше, не пречеше на никого.

Продължи да рисува. В главата й се въртяха безброй възможности. Движенията на четката й бяха сигурни и бързи.

[1] Всички цитати от произведението са в превод на Анна Елчинова — Бел.прев. ↑

[2] Дявол, по дяволите — (фр.) — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 4

— За книгите ли? А — не! Уверена съм, че не четем едни и същи книги, но дори да четем — приемаме ги по различен начин.

— Съжалявам, че мислите така; и тъй да е, поне имаме тема. Можем да сравняваме различните си мнения.

Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“

Литературното общество на лейди Биатрис се събираще три пъти седмично, следобед. По това време на годината, когато повечето представители на висшето общество бяха в провинцията, изисканите развлечения в Лондон бяха ужасно малко, затова хората, които оставаха в столицата през ловния сезон, се радваха на възможността да се занимават с нещо по-различно от обичайните сутрешни посещения.

Литературното общество на лейди Биатрис не отговаряше на традицията; както самата тя информираше всички нови членове, то целеше само да развлече хората, а не да дава повод за страховити и безкрайни интелектуални дрънканици — за тази цел си имаше предостатъчно други литературни групи. Лейди Биатрис просто предлагаше на посетителите си хубава история, която племенниците ѝ четяха на глас, придружена с чай и сладкиши. Чаят, който поднасяха, често се оказваше шери или вино.

Сбирките бяха особено любими на по-възрастните, чието зрение отслабваше и им беше трудно да четат ситния шрифт на книгите. А ако някой дръзнеше дори да спомене за алтерация, алегории или някое друго от нещата, които лейди Биатрис наричаше „показни дрънканици“, не получаваше повторна покана.

Когато Дамарис се върна от работилницата, до началото на сбирката оставаха само петнайсет минути. По инструкции на майка си Еймъс и Хенри настояха да я придружат почти до дома ѝ. Дамарис ги убеди да я оставят недалеч от Мейфеър, като им каза, че ако я видят с

тях, ще си навлече неприятности, че домът ѝ е съвсем наблизо и вече е в пълна безопасност.

Струваше ѝ се нелепо да я защитават от Фреди Монкън-Кумс. Почти толкова нелепо, колкото представата, че господин Монкън-Кумс иска да я съблазни.

Пред къщата вече се бе образувала опашка от карети. Дамарис влезе през кухненската врата и забърза по стълбището на прислугата.

Шмугна се в спалнята си. Дейзи я чакаше там.

— Боже, мислех, че никога няма да се върнеш! — посрещна я тя.
— Бързо, да те издокараме!

Тя помогна на Дамарис да си свали горните дрехи и ѝ подаде кърпа за миене.

— Днес нямаш време да се измиеш както трябва. Давай отгоре-отгоре.

— Дейзи, ти си истинско съкровище! Благодаря.

Дамарис потопи кърпата в топлата вода, която я очакваше, и бързо се изми.

— Джейн е вече там. Тя ще започне. Добре, дай да ти облечем тази рокля.

— Лейди Биатрис каза ли нещо?

Дейзи поклати глава.

— Не, но скоро ще трябва да ѝ кажеш. Обърни се, да я закопчея.

— Знам — отговори Дамарис и погледна през рамо към Дейзи.

— Господин Монкън-Кумс знае.

— Какво? Как така? Нали не си му казала?

— Не съм, разбира се. Стана случайно — видя ме, че отивам на работа, и тръгна след мен. Дори говори с госпожа Дженкинс, собственичката.

— Пусто да остане! — измърмори Дейзи и дръпна роклята, за да я оправи. — Добре, с това сме готови. Сега просто ще те срешем.

Тя разпусна простиya кок, който Дамарис винаги носеше на работа, изчетка косата ѝ и я зави на елегантна рибена кост високо на темето.

— Днес нямаме време за нещо по-modерно. Как мислиш, господин Монкън-Кумс ще каже ли на лейди Биа?

— Не знам. Надявам се, че не — отговори Дамарис и погледна към отражението си в огледалото. — Дейзи, ти си цяло чудо. Ако

някога решиш да не бъдеш шивачка на манта, винаги можеш да си намериш работа като камериерка.

Дейзи изсумтя.

— Не. Цял живот съм била слугиня на други жени. Сега искам да правя нещо за себе си.

Дамарис я погледна леко разтревожена.

— Надявам се, не мислиш, че в момента се държа с теб като с камериерка, Дейзи.

— Не, разбира се. Това — махна тя с ръка към прическата и роклята на Дамарис, — това правят сестрите една за друга. А сега тръгвай или ще закъснеем. Не искам да изпусна нито дума от тази история.

Дамарис я прегърна бързо, после забързаха по стълбите към големия салон. По коридора към тях се понесе оживен разговор. Уилям, лакеят, тъкмо носеше допълнителни столове; с всяка изминалата седмица обществото ставаше все по-популярно.

Когато влязоха в салона, лейди Биатрис улови погледа им и се усмихна. Помещението беше претъпкано — имаше поне четирийсет души. Възрастната дама направи знак и Федърби, икономът, удари малко звънче. Шумът започна да утихва, хората мълкнаха и седнаха.

Когато присъстващите постепенно заеха местата си, само един мъж остана прав — висок, елегантен джентълмен, облечен в дузина оттенъци на сивото: почитаемият Фредерик Монктън-Кумс. Той стоеше в дъното на салона, облегнат на полицата над камината със скръстени на гърдите ръце, и я наблюдаваше. Дори не се опита да си намери стол.

Дамарис се престори, че не го забелязва. Проправи си път през тълпата и се присъедини към Джейн в предната част на салона. Сега, когато Аби бе на меден месец, четенето бе задължение на Джейн и Дамарис; през последните няколко месеца Дейзи се бе научила да чете, но не и толкова добре, че да се представи пред непознати.

Дамарис седна на стола си и Джейн се усмихна.

— Точно навреме — прошепна тя. — Аз ще започна първа, искаш ли? За да имаш време да си събереш мислите.

Тя вдигна книгата, която четяха в момента, и в помещението се възцари тишина.

Джейн започна:

— Въпреки че беше средата на декември, времето все още не се бе влошило дотолкова, че да попречи на сравнително редовните разходки на дамите. На следващата сутрин Ема трябваше да направи благотворително посещение на едно бедно и болно семейство, което живееше малко извън Хайбъри. [1]

Дамарис остави думите да се носят над главата ѝ, без да ги чува. Дали господин Монкън-Кумс беше казал на лейди Биатрис за срещата им на улицата? Какво щеше да каже възрастната дама, когато разбереше, че тя се занимава с черен труд? Дали щеше да се разстрои? Дамарис отправи бърз поглед към възрастната дама, която слушаше историята със затворени очи. Разбира се, че щеше да се разстрои — в света на лейди Биа дамите просто не работеха. А фактът, че работата представляваше ръчен труд, щеше да я ужаси. Освен това тя искаше животът на Дамарис да е изпълнен с безгрижни забавления.

Научеше ли, навярно щеше да забрани на Дамарис да се върне в работилницата. Навярно щеше да поиска сама да ѝ купи мечтаната къщичка в провинцията, но Дамарис не можеше да го приеме, не и след всичко, което лейди Биатрис вече бе направила за нея, и всичко, което смяташе да направи. Сезон в Лондон само за да се забавлява.

Като дъщеря на мисионер Дамарис отлично знаеше, че макар и Божи дар, благотворителността често може да бъде и бреме. Тя винаги водеше след себе си някакво задължение, казано или премълчано. Дамарис бе прекарала целия си живот в проявяване или получаване на щедрост — най-вече и двете едновременно. Живееше от милостинята на други хора, за да могат тя и баща ѝ да помогнат на децата в мисията. Парите на майка ѝ се бяха стопили, преди Дамарис да навърши петнайсет.

За пръв път в живота си искаше да е свободна да избира сама. Да не отговаря пред никого.

Трябваше да попречи на господин Монкън-Кумс да каже на лейди Биа. Погледна към другия край на салона. Той още стоеше, облегнат на стената — единственият прав човек в помещението. Дамарис го виждаше ясно. Той се мръщеше, но не гледаше към нея. Тя проследи погледа му, но не разбра кой или какво го е смутило. Всички в салона като че ли слушаха внимателно Джейн.

Може би просто имаше навика да гледа безизразно. Хората често го правеха, когато слушаха разказ, потопени в света на книгата. Или

погълнати от мислите си. Дамарис се надяваше, че господин Монкън-Кумс не мисли дали да каже на лейди Беатрис за нея.

— ... не можеше да не се гордее с факта, че поводът бе доставил удоволствие и на двамата и вероятно ги подготвяше за голямото събитие.^[2]

В салона се възцари кратко мълчание. Джейн, завършила главата, подаде книгата на Дамарис и в помещението започнаха оживени разговори.

Дамарис се поколеба. Дали да не се приближи до господин Монкън-Кумс сега и да говори с него? Щеше да има кратка почивка, за да могат лакеите да донесат още подкрепителни закуски и напитки — хората обичаха да слушат, докато отпиват чай или шери или отхапват замислено от парче торта или бисквита с бадеми — и тогава щеше да дойде ред на Дамарис да чете.

Но ако той започнеше да спори? Това само щеше да привлече внимание към тях, а Дамарис не искаше това. Лондонското общество жадуваше за клюки, дори и за най-безобидните.

Той се изправи и се отдръпна от стената. Дамарис стана от мястото си, притиснала книгата до гърдите си. Ако господин Монкън-Кумс се опиташе да се приближи до лейди Биатрис, щеше да му попречи, да го разсее някак. Нямаше друг избор.

Фреди бе заинтригуван. По време на цялото четене Дамарис не спря да поглежда към него. Очевидно искаше да разговарят. Той тръгна към нея, но само след няколко крачки...

— Господин Монкън-Кумс! Точно човекът, с когото исках да говоря!

Една стара женска лапа го хвана и го издърпа от тълпата.

— Нали познавате моята праплеменница Хърмаяни? Хърмаяни Фулъртън-Смит?

Наистина я познаваше, за съжаление. От рода Фулъртън-Смит в Линкълншър и паста от първа степен.

— Как сте, госпожице Фулъртън-Смит? — измърмори той и хвърли разочарован поглед към другия край на салона, където Бленкънсоп, един от съучениците му, заливаше Дамарис с цветисти комплименти.

Проклятие, Бленкънсоп беше точно от мъжете, от които Макс би искал да защити момичетата!

Дамарис обърна глава, улови погледа му и го изгледа с непроницаемо изражение.

Благородната вдовица го стисна още по-силно за лакътя.

— Каква прекрасна изненада! — измърмори госпожица Фулъртън-Смит с престорено свенлива усмивка. — Не очаквах да ви видя преди събирането в провинцията. Очаквам го с нетърпение. Очаквам и... — потупа тя закачливо ръката му с пръсти — ... да се опознаем по-добре.

Фреди изстина. Направо се вледени. Направи крачка назад, уж за да даде път на един лакей с поднос.

— Боя се, че не знам за кое събиране говорите. И се съмнявам, че ще присъствам.

Тя се засмя звънливо.

— О, разбира се, че знаете. И се държите много лошо. Скъпата ви майка ни увери, че ще присъствате.

Фреди само дето не изсумтя. Майка му не знаеше нищо за обществените му ангажименти. И където и да беше това събиране в провинцията, щом щяха да ходят пастите Армтуайт, госпожица Блий, а сега и Фулъртън-Смит, той възнамеряваше да е възможно най-далеч оттам. Например във Франция. Или в Русия.

Разнесе се звънтенето на сребърно звънче. Хората веднага започнаха да се връщат по местата си. Фреди се сбогува с госпожица Фулъртън-Смит и пралеля й и пак тръгна към другия край на стаята.

Дамарис вдиша книгата и се приготви да чете. Салонът утихна. Фреди си намери друга стена, облегна се и се зае да гледа страшно Бленкънсоп и да слуша хубавия глас на Дамарис.

Проклетата история продължаваше. Тези момичета сякаш разполагаха с безкраен запас от истории за жени, чиято единствена цел в живота бе да си намерят богати съпрузи. Ужасяващо! Що за човек би написал книга за пасти?

— И тази сутрин е студена, госпожице Чанс.

Дамарис, която току-що бе излязла през задната порта, подскочи, когато чу дълбокия глас, който се разнесе от виещата се мъгла.

— Господин Монкън-Кумс?

Дори не се опита да скрие изненадата си. Още не се беше зазорило. Той очевидно я чакаше.

— Какво правите тук?

— Придружавам ви до работа.

— Не ми трябва придружител, благодаря ви. Ще се справя чудесно и сама.

— Няма да споря. Обещах на Макс, че ще се грижа за всички ви, и възнамерявам да спазя обещанието си. Обещах му, за да не се тревожи Аби — добави той с надеждата да я умилостиви. Предложи й ръка и след моментно колебание Дамарис я прие.

— Не е необходимо да се тревожите — каза тя, докато свиваха зад един ъгъл. — Познавам този район. Работех тук, преди да... преди да дойдем да живеем с лейди Биатрис.

— И преди сте работили тук?

За пръв път чуваше за нещо, което е правила, преди да заживее при лейди Биатрис. Миналото на Дамарис — миналото на всички момичета — беше обгърнато в тайнственост. Знаеше, че има нещо съмнително, че всъщност не са племенници на лейди Биатрис, но Макс не искаше да обели и дума по темата, а доколкото знаеха повечето хора, момичетата бяха дъщери на венециански marchese на име Чанселото. Измислен от лейди Биатрис.

— Да, и сега пак работя тук.

Той се запита какво е накарало момиче е аристократично възпитание да потърси работа в работилница за керамични изделия, но стиснатата й челюст му подсказа, че няма да му обясни.

— Сигурна ли сте, че нямате неприятности? Комар или нещо друго?

— Не. Вече ви казах, аз не играя комар.

— Но трябва да има нещо спешно! — настоя той. — Все пак след няколко месеца ви предстои сезон и преди да се усетите, ще се омъжите и бъдещето ви ще бъде осигурено.

Почувства как тя потръпна до него.

— Студено ли ви е?

— Не.

Той погледна към сивото й наметало, тънко и доста опърпано.

— Потреперихте.

— Не ми е студено.

Наистина не изглеждаше да ѝ е студено. Бузите ѝ бяха розови.

— И няма да се омъжа.

— Глупости, разбира се, че...

— Трябваше да кажа: „Не искам да се омъжа.“

— Не искате да се омъжите ли?

Фреди се обръна и я погледна удивен, после поклати глава.

— Глупости. Всички момичета искат да се омъжат.

— Не всички.

Продължиха да вървят.

— Всички момичета, които съм срещал, искаха. И искат.

— Някои момичета се омъжват, защото са намерили мъжа, с когото искат да прекарат живота си, но повечето се омъжват, защото нямат друг избор. Неомъжената жена не разполага с почти никакви възможности и за много жени бракът е компромис. Омъжват се за сигурност, заради богатство или обществено положение и за да имат деца. Кой точно е мъжът няма почти никакво значение.

Фреди стисна зъби. Сякаш не го знаеше! Пастите, които майка му продължаваше да тласка към него, го искаха точно по тези причини... както и заради богатството, земите и титлата, които щеше да наследи след смъртта на баща си. Самият той нямаше значение — беше само средство да постигнат целта си.

Тя продължи:

— Някои момичета са късметлийки и имат избор дали да се омъжат. Това са жените, които разполагат със свои собствени пари.

Изминаха няколко пресечки, без да казват нищо. Докато пресичаха улицата, някакво момченце измете от пътя им малко конска тор. Дамарис кимна на детето и погледна Фреди с очакване. Той затърси в джоба си монета и хвърли на хлапето три пенса. То ги хвана в мръсното си юмруче и каза:

— Благодаря, хубава госпожице. — Ухили се и разкри едно паднало зъбче. Тя му се усмихна сърдечно.

— Вие не искате ли деца? — попита Фреди.

Усмивката ѝ се стопи.

— Човек не може да има всичко — каза тихо тя и ускори крачка.

— Не е възможно да предпочитате живот на черен труд, да работите в керамична работилница за никакви пари, пред това да се

омъжите за някой богат човек от висшето общество.

— Не мога ли?

— Не, в това няма...

Тя се обърна рязко към него:

— Защо ми задавате всички тези въпроси? Не ви влиза в работата какво правя с дивота си, да не говорим, че е и лицемерно!

— Лицемерно ли?

— Вие сте прочут с това, че бягате от брака, а имате нахалството да ме критикувате за същото.

— Не ви критикуваш — отвърна той засегнат.

— Така ли? — Тя изпухтя недоверчиво и тръгна пред него, като се уви още по-плътно в наметалото. — И преди да сте попитали, да, лейди Биатрис знае, че не искам да се омъжвам.

— И?

— Приема го, но въпреки това иска да дебютирам. За да се забавлявам, така казва.

„Много разумно“ — помисли си Фреди. Очевидно и възрастната дама не ѝ вярваше. Дамарис все още беше млада, на деветнайсет или там някъде. Прекалено млада за такова съдбовно решение. Несъмнено щеше да си промени мнението. А дори и да не го променеше...

— Дори и да решите да не се омъжвате, няма нужда да се занимавате с подобна работа. Със сигурност има и други възможности, нещо по-добро от това да работите на някаква отвратителна задна уличка.

— Обичам да рисувам порцелан.

— Можете да рисувате порцелан и пак да имате по-удобна работа като... като компаньонка на някоя дама, например.

Тя издаде звук, подобен на пръхтене, през елегантно издутите си ноздри.

— Какво лошо има в това да сте компаньонка? Лейди Биатрис с удоволствие би ви на...

— Лейди Биатрис е по-мила и великодушна, отколкото е полезно за нея, затова нямам намерение да я използвам до безкрай. Това ли мислите, че искам? Да вземам и пак да вземам, без да давам нищо в замяна? — А после неочеквано го нападна. — Вие защо не искате да се ожените?

— Какво? Това не ви влиза в...

Тя се усмихна.

— Точно така. И все пак бракът ви предлага толкова много: съпруга, която да управлява дома ви и да ви се подчинява безпрекословно...

Фреди изсумтя.

— Да ми се подчинява безпрекословно ли? Явно не знаете много за омъжените жени, щом така си мислите.

— Ще ви бъде спътница, ще ви роди деца — не е ли ваш дълг да създадете наследник, който да продължи семейното име? Как се казваше — „наследникът и резервата“?

Фреди ненавиждаше този израз.

— Или изпитвате отвращение не към брака, а към жените? Знам, че някои мъже...

— Не изпитвам отвращение към жените!

— Е, добре, тогава защо не искате да се ожените?

Раздразнен, Фреди я гледаше мълчаливо.

Тя се усмихна.

— Виждате ли? Не е толкова приятно, когато ви удрят с вашите камъни по вашата глава, нали?

Тя направи няколко крачки напред, но после сякаш размисли.

— Ще кажете на лейди Биатрис за мен, нали?

Нямаше, но не възнамеряваше да ѝ го казва. Сви рамене и продължиха да вървят. Неочаквано Дамарис попита:

— Случвало ли ви се е да нямате нищо, господин Монкън-Кумс?

Той се намръщи.

— В какъв смисъл?

— Всякакъв. Случвало ли ви се е да нямате нищо, да не притежавате нищо, дори едно пени?

— Разбира се, че не.

— Е, добре, на мен ми се е случвало — няколко пъти — затова не ми говорете за „нужда“. Когато ме погледнете, виждате момиче, което е добре хранено, добре обличано, настанено в удобна къща и с елегантни обувки.

Той не можа да се сдържи да не погледне към ботушите, които носеше. Бяха ужасно грозни и прекалено тежки за нея.

— Не тези. Не мога да вървя по мръсните задни улички с изящни пантофки, нали? Особено в това време — добави нетърпеливо тя. — Искам да кажа, че изглеждам, сякаш имам всичко, което бих могла да пожелая.

Той кимна.

— И знаете откъде идва цялото това изобилие, нали?

— Лейди Биатрис и Макс.

— Именно. Не ме разбирайте погрешно, аз много обичам лейди Биатрис и съм безкрайно благодарна и за нейното великодушие, и за това на племенника ѝ, но какво ще стане, ако по някаква причина лейди Биатрис или лорд Девънам се обърнат срещу мен? Какво ще стане с мен тогава?

— Няма. Лейди Биатрис ви обожава всичките, а Макс обожава Аби и тя не би му позволила.

— Да, но да кажем, заради спора, че го направят. Или ако някой от тях умре? Хората умират по какви ли не очаквани причини.

Вярно беше — Фреди го знаеше толкова добре! Няколко секунди продължиха да вървят в мълчание. Ами ако Дамарис останеше сама? Улиците на Лондон бяха пълни с отчаяни хора — това бе една от причините, поради които настояваше да я приджушава. Без семейство, без дом и никакъв доход... Дамарис да живее на улицата? Немислим!

— Вече ми се случи на два пъти — два пъти! И няма да позволя да се случи пак. Трябва да разполагам със собствени пари, които сама съм спечелила. Не очаквам от вас да ме разберете — хората като вас израстват с убеждението, че винаги ще имат всичко, от което се нуждаят — не всичко, което искат, но това, от което имат нужда, за да живеят...

— Разбирам — каза Фреди. Наистина разбираше. Но по изражението ѝ осъзна, че не му вярва. За своя изненада му се приска да сподели собствената си тъжна история с това тихо, напрегнато момиче, докато вървяха по безмълвните, потънали в мъгла улици. Но се спря. Никога не говореше за това. Особено пък с жена.

Тя му отправи кос поглед.

— Значи няма да кажете за мен на лейди Биатрис или на другого?

— Не, но мисля, че вие трябва да ѝ кажете какво правите.

Тя поклати глава.

— Не мога. Много ще се разстрои. Ще се почувства толкова наранена, когато разбере, че аз...

— Не ѝ вярвате?

Тя прехапа устна.

— Знам, че така изглежда, но не е това. Наистина ѝ вярвам. Знам, че няма да се обърне срещу мен, наистина го знам, просто... — Въздъхна. — Не мога да го обясня.

— Знаете, че страхът ви е неоправдан и нелогичен, но все пак се страхувате.

Тя спря и го погледна с широко отворени очи.

— Наистина разбирате — промълви толкова тихо, че мъглата почти погълна думите ѝ.

— Страховете ни невинаги са рационални — каза тихо Фреди, доволен, че полумракът прикрива изражението му.

Вече бяха до уличката, която водеше към работилницата.

— И така, стигнахме до целта ви. Приятен ден, госпожице Чанс.

Той се поклони и се отдалечи във виещата се мъгла.

„Дългът е жесток повелител“ — размишляваше Фреди Монкън-Кумс.

Ако не беше дал онова проклето обещание на Макс, щеше да стои колкото се може по-далеч от Дамарис Чанс. Нямаше да има този... проблем.

Вместо това бе принуден ден след ден да бъде в нейната компания. Всяка сутрин и идваше право при нея.

Само да беше вдовица!

Той определено предпочиташе вдовиците.

Особено вдовиците, които нямаха намерение да се омъжват повторно, имаха всичко, което искаха — сигурност, комфорт и свободата да живеят както пожелаят. Свободата наистина бе опияняваща.

Нито една от вдовиците, с които бе поддържал дискретна връзка, не желаеше от него нищо друго освен него самия — тялото му, уменията му в леглото, малко компания и толкова. Може би някой и друг подарък, но това бе съвсем естествено.

Той го намираше за много ободряващо.

И с Дамарис беше така, поне донякъде. Тя не искаше нищо от него — нито богатството му, нито титлата, която щеше да наследи, нито дори тялото му, макар да беше сигурен, че може да промени точно това й мнение.

Но тя беше неомъжена и следователно — недостъпна.

Ако беше вдовица... Умът му препусна по пътека от безкрайни, възхитителни възможности. Но не. Фреди решително обузда въображението си. Дамарис беше забранен плод.

Забраненият плод винаги е най-вкусен.

Не. Честта го задължаваше да пази невинността ѝ — от самия себе си, както и от всеки друг злодей.

[1] Всички цитати от Дж. Остин, „Ема“, са в превод на Надежда Розова. — Бел.прев. ↑

[2] Дж. Остин, „Ема“ — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Сама, тя се чувстваше по-силна.

Джейн Остин, „Разум и
чувства“^[1]

Дамарис влезе в работилницата и свали наметалото, шапката и ръкавиците си. Какво, за бога, си мислеше, че прави Фреди Монктън-Кумс? Как така идваше, преди да се е зазорило, за да я изпрати до работа? Това беше абсурдно! Той приемаше обещанието да „ги държи под око“ прекалено сериозно. Държеше се повече като компаниянка, отколкото като развратник.

А как я разпитваше защо работи и какви планове има за бъдещето! Това какво го засягаше?

Тя закачи със сила наметалото си на куката. Лицемер! Подканваше я да се омъжи, когато самият той нямаше подобни намерения!

Последните му думи обаче я изненадаха — за страховете. Не очакваше мъж като него да разбира нещата толкова добре.

Тя разсеяно извади материалите си. Защо всички ѝ опяваха за брака? О, знаеше, че ѝ мислят доброто, но защо не я оставят на мира, да приемат, че знае какво иска и с какъв избор разполага?

Наистина ли си мислеха, че тя не иска да бъде обичана, че не иска да има човек, чиято работа — не, чието удоволствие ще бъде да се грижи за нея, да я защитава? И който щеше да ѝ позволи на свой ред да се грижи за него и да го обича?

Наистина ли мислеха, че не наблюдава Аби и Макс и не изпитва болезнено желание и тя да има същото — любов?

Тя бе човешко същество, също като тях. И тя жадуваше за любов като всяка жена. Но знаеше, знаеше го със сигурност, която водеше началото си от най-ранните ѝ спомени, че при нея нещата няма да стоят така, както при Аби и Макс.

Аби беше невинна.

Аби бе дете от брак, изпълнен с любов, и макар че бе останала сираче и бе живяла в бедност от малка, все още пазеше спомените за родителите си, за любовта, която бяха изпитвали един към друг — и към децата си.

Аби бе преодоляла изпитанията от детството си неопетнена, непокварена.

Някои хора имаха късмет.

А други не.

За стoten път Дамарис си спомни за майка си и се запита как се е чувствала, когато се е омъжила за баща ѝ. Беше ли се опитала да го обича? А той беше ли се опитал?

Не помнеше дори един-единствен жест, който да говори за любов.

Разбира се, човек не бива да съди за чувствата на хората по поведението им, а в уединението на спалнята може да се случи всичко — Дамарис го знаеше много добре.

Колко време беше минало, преди баща ѝ да се премести във втората, подобна на монашеска килия спалня, а майка ѝ да я вземе в стаята си? Дамарис не помнеше да е било различно.

Бяха ли се карали? И ако да, защо? Дали заради нещо, което тя е направила? Затова ли баща ѝ я обвиняваше? Понякога сякаш мразеше и двете им, макар че беше трудно да се разбере какво мисли — той бе студен и суров към повечето хора.

През целия си живот опитваше да му се хареса, но рядко успяваше. Баща ѝ не вярваше в любовта, а в дълга и послушанието. И в първородния грях.

„В жилите ти тече лоша кръв, също както в жилите на майка ти.“

Дамарис не виждаше нищо лошо у майка си. Но майка ѝ ненавиждаше Китай. Не искаше да напуска Англия и не се интересуваше от мисионерска работа — това със сигурност бе разгневило баща ѝ. Защо изобщо се бяха оженили?

Майка ѝ отчаяно ѝ липсваше. Искаше да ѝ зададе толкова много въпроси — въпроси за самата себе си и за баща си, но също така за живота, избора и... мъжете. Въпроси, на които може да отговори единствено майката.

След като майка ѝ умря и я положиха в суровата, студена китайска земя, Дамарис избухна в плач и не спря, докато баща ѝ не я хвана за ръката и я разтърси. Каза ѝ, че скръбта ѝ е неприлична, оскърбление към Всевишния. Тя прегълътна сълзите си и се опита да прикрие ужасната самота, която майка ѝ остави след себе си. Сякаш слънцето бе изчезнало и бе отнесло със себе си светлината и топлината. След него не бяха останали нито живот, нито радост. Нито любов.

Само дълг и послушание. И първородният грях.

Оттогава не беше плакала. Дори когато се случи най-ужасното.

— Добре ли си, Дамарис? — погледна я намръщено госпожа Дженкинс. — Нали не си болна?

— Не, госпожо Дженкинс.

— Сигурна съм, че мечтаеш за оня пуст развратник — поклати глава жената. — Колко са глупави младите момичета! Казвам ти, мойто момиче, такъв мъж само ще те поведе по Пътя към съсиципията.

— Повярвайте ми, не мечтая нито за него, нито за друг мъж — заяви категорично Дамарис.

— Добре. Тогаз продължавай с работата, момиче, и не си губи времето в очакване да дойде някой рицар на бял кон. Таквиз няма.

— Да, госпожо.

Да се надява да дойде рицар на бял кон? Нищо не можеше да бъде по-далеч от истината. Дамарис вярваше в работата, не в мечтите.

— Мислех, че харесваш господин Монктън-Кумс — каза Джейн.

Дамарис току-що бе разказала на нея и Дейзи за разговора си с Фреди Монктън-Кумс, докато я изпращаше на работа сутринта.

Беше късно и трите момичета седяха в стаята на Джейн, препичаха питки на огъня и ги мажеха с масло и мед. След сбирка на литературното общество лейди Биатрис винаги беше уморена и си лягаше рано, а момичетата вечеряха в неофициална обстановка.

Когато останеха сами така, с подноса с вечерята пред тях — супа, варени яйца, препечени филийки или питки и мед — и се хранеха пред огъня по нощници, това събуждаше спомени за първите им дни

заедно, преди да срещнат лейди Биатрис, и им напомняше какви късметлийки са, задето се намериха.

Тази вечер три полупораснали котенца гледаха купичката с масло със собственически интерес.

— Харесвам го — отговори Дамарис. — Просто той май си е внушил, че трябва да...

— Не, имам предвид, че го „харесваш“. Нали разбираш.

— О! Не, не по този начин. Той, разбира се, е привлекателен.

Дамарис отпи от горещото мляко. Знаеше, че бузите ѝ са започнали да поруменяват.

Дейзи изсумтя.

— „Привлекателен“ ли? Той е дяволски красив и ти го знаеш.

Дамарис се усмихна, но не отговори. Завиждаше на другите момичета, че могат да казват такива неща на глас. Свободата да признаят, че някой мъж ги привлича... без да се срамуват.

— Понякога те гледа, когато ти не го гледаш — каза ѝ Дейзи, докато мажеше една препечена питка с масло.

— Той... не. Измисляш си.

— Не си измисля — обади се Джейн. — И аз го забелязах.

— А ти го гледаш по същия начин, когато той не те гледа — сякаш е захаросан бонбон на клечка, а ти умираш от глад!

Дейзи изрече последните думи с огромно удоволствие.

— Не! — възкликна Дамарис, ръцете ѝ се стрелнаха нагоре и прикриха пламтящите ѝ бузи.

— Да. И ако го окуражиш малко, смятам, че ще...

— Не! Стига! Той не си търси съпруга, а освен това и двете знаете, че бракът е последното, което искам.

Дейзи вдигна рамене и отхапа от питката, от която капеха мед и разтопено масло.

— Казвам само туй, което виждам.

Трите котенца с надежда се промъкнаха по-близо.

— Освен това — продължи Дамарис в опит да възвърне самообладанието си — повечето жени го гледат така. Нали сте ги виждали в парка — кръжат около него като пчелички.

— Да, но той не гледа тях, гледа теб и ако го окуражиш малко... ох, извади си носа оттук, проклетнико! — И Дейзи избута Макс, най-нахалното котенце, по-далеч от купичката с масло. Кръстен на лорд

Девънам още преди да се запознаят с въпросния джентълмен, Макс беше най-дръзкото — и най-палавото — от котенцата.

— Не — поклати глава Дамарис. — Дори да беше вярно, не може и дума да става за това. Знаеш, че изпитвам ужас от брака, а по една случайност и той изпитва същото.

— Не е нужно да си омъжена, за да си харесаш някой и да действаш.

— Дейзи! — възклика Джейн и се засмя. — Това е скандално!

— Само казвам.

— Недей, моля те — промълви Дамарис. Бузите ѝ отново пламнаха и тя добави с лека усмивка: — Не ме карай да се изчервявам, Дейзи, умолявам те!

— Просто си говорим — отвърна Джейн с нежен глас. — Просто се забавляваме насаме, по момичешки.

Тя отряза парче масло, раздели го на три и подаде по една част на всяко котенце. Стаята се изпълни с мъркане.

Дейзи изсумтя.

— За момиче, дето е прекарало няколко нощи в бордей, се изчервяваш много лесно, Дамарис.

— Знам — промълви Дамарис. — Просто никога не съм говорила като...

— Като какво? — попита Джейн и внимателно разряза питката си по средата. — Никога не си говорила за мъже и... и чувства, и други такива неща?

— Не.

Дамарис никога не бе споделяла най-съкровените си мисли с друг човек и все още ѝ беше трудно да го стори.

— Майка ми умря, когато бях още малка.

Дейзи се намръщи.

— Не си ли имала някой друг, с когото да говориш?

— Не.

— Никакви други момичета на твоята възраст? — попита Джейн.

— В дома „Пилбъри“ винаги имах приятелки, с които да говоря и да споделям тайните си мисли, дори след като Аби си тръгна.

Дамарис поклати глава, покри купичката с масло и я остави на масата, далеч от обсега на дебнещите котенца.

— Момичетата в мисията бяха под моите грижи и бяха много по-малки. Аз бях тази, която ги изслушваше.

Джейн облиза меда от пръстите си и ги избърса със салфетка.

— Ами баща ти? Не можеше ли да говориш с него?

— Не.

Баща ѝ бе последният човек на този свят, с когото би споделила подобни мисли. Той и бездруго смяташе, че всичките ѝ мисли са срамни.

— Нямаше никого.

— Какво? — попита Дейзи. — Дори прислугата или някой друг?

Момичетата в бордея ми разправяха какви ли не лични работи.

Дамарис поклати глава.

— Нямахме прислуга. В мисията аз бях прислужничка на всички.

— Тя остави мръсните съдове върху подноса.

— А? Но ти си дама.

Дамарис се усмихна.

— Дама или не, татко казваше, че съм Божия слугиня и че е чест да се грижа за по-злочестите от мен за прослава на името Му.

Колко пъти я беше укорявал именно с тези думи?

— Изглежда е бил страшно забавен човек.

Дамарис се засмя невесело.

— Никак! Но обичах да се грижа за децата. Бяха толкова мили и обичливи...

Гласът ѝ се прекърши. В стаята се възцари кратко мълчание.

— Какво се случи с тях?

Малко неща оставаха незабелязани от Дейзи. Дамарис поклати глава. Беше прекалено болезнено да говори за това.

Джейн вдигна Снежинко, най-пухкавото котенце, и измърмори в опит да смени темата:

— Вие май растете много бързо, а?

Снежинко измърка и се сгущи в нея.

Дамарис метна една играчка с пера, та Макс и Мармадюк да я гонят и да скочат отгоре ѝ.

— Значи лейди Бия е била права — каза Дейзи. — Имаш да наваксваш много забавления!

— Лейди Бия е много мила, както и вие.

Дамарис се наведе, прегърна Дейзи с една ръка и с другата стисна ръката на Джейн.

— Знаете ли, преди си мислех, че това, че ме продадоха в онзи бордей, е едно от най-ужасните неща, които са ми се случвали, но сега се радвам, защото иначе нямаше да срещу вас двете, Аби и лейди Бия. А срещата ми с вас е най-хубавото нещо в живота ми.

Няколко минути трите гледаха как лудуват котенцата. После Джейн се обади:

— Каза, че бордеят бил едно от най-ужасните неща, които са ти се случили. Какво искаш да кажеш — че е имало и по-ужасни ли?

— О, да — потвърди тихо Дамарис, но когато те настояха за подробности, смени темата.

Тази нощ, докато лежеше в леглото си, Дамарис се замисли за разговора им. Фреди Монктън-Кумс наистина ли я гледаше, както твърдяха момичетата?

Вярно, че тя понякога го гледаше. Беше толкова унизително да разбере, че те са забелязали.

„Гледаш го така, сякаш е захаросан бонбон на клечка, а ти умираш от глад!“.

Тя затвори пътно очи, сякаш искаше да прогони този образ от очите си, но нямаше полза.

Защото беше истина. Наистина го гледаше крадешком: ръцете му, толкова мъжествени и силни, дългите му мускулести крака в блестящите високи ботуши. И най-лошото: бедрата му, когато носеше онези прилепнали кожени панталони.

Гласът на баща й прошепна в мрака: „Въввените ти тече лоша кръв, също като въввените на майка ти.“ Първородният грях.

[1] Всички цитати от произведението са в превод на Анна Елчинова. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

Суетност и гордост са различни неща, макар двете думи понякога да се използват като синоними. Може да си горд, без да си суетен.

Гордостта се отнася повече към мнението ни за нас самите, а суетността към онова, което бихме искали другите да мислят за нас.

Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“

— Простете, че ви прекъсвам, сър, но е дошъл един... човек и иска да говори с вас.

Фреди вдигна поглед от закуската си и се намръщи на личния си прислужник, Тибинс.

— Какъв човек?

— Ирландец, сър, и изглежда доста див.

Фреди прегърътна една хапка шунка. Не познаваше никакви ирландци. И не искаше да го беспокоят по време на закуска. Дори да беше един следобед.

— Как се казва?

— Не знам, сър. Не иска да каже.

— Каза ли какво иска?

— Не, сър.

— Даде ли ти картичка?

— Не, сър.

— Тогава го отпрати.

— Опитах се, сър, но той, ъъъ, отказа да си тръгне.

— Тогава изхвърли този нахалник.

— Опита се — обади се от вратата дълбок глас с ирландски акцент. — Но той е дребосъче, а аз съм малко нещо упорит.

Фреди вдигна поглед от закуската си. На прага му стоеше висок главорез с рошава брада, който го удостои с полуусмивка, непочтителна и многозначителна, сякаш го предизвикваше да го изгони. Сред рошавата му, прекалено дълга черна коса блестеше златна обеца.

Фреди замислено огледа крещящата му жилетка и зеления жакет. Изпи си бирата, избърса уста със салфетка и каза сухо:

— Пиратът Черната брада, предполагам. Макс ме предупреди да те очаквам.

Усмивката стана още по-широка.

— Патрик Флин, на твоите услуги. А ти си почитаемият Фреди еди-кой си, доколкото разбирам.

— Какво нахалство! — ахна Тибинс и се обърна към Фреди: — Да повикам ли помощ, за да го изхвърлим, сър?

— Не — усмихна се леко Фреди и стана от масата. — Донеси още една кана от тази превъзходна бира, халба и чиния. И направи още яйца. Господин Флин ще закусва с мен.

Флин се засмя и влезе в стаята, без да бърза. Двамата се ръкуваха.

— Закуска, тъй ли? А аз си мислех, че е почти време за обяд. Но с удоволствие ще ти правя компания. Тази шунка и тези яйца изглеждат много добре за човек, който през последните няколко месеца е живял на солено телешко и корабни сухари.

Тибинс се поколеба — очевидно още се съмняваше доколко е разумно да пуснат непознатия.

— Тибинс — каза Фреди, — този екзотично облечен господин е основателят на Компанията за търговия с Ориента „Флин и съдружници“ — много успешно дружество, в което аз държа една четвърт от акциите. Освен това е един от най-добрите приятели на лорд Девънам.

— Двайсет и два процента, не една четвърт — поправи го Флин.
— Колкото до „екзотичен“, какво им има на дрехите ми? — И той погали с обич ужасяващата жилетка.

Фреди погледна към Тибинс.

— Виждаш ли? Напълно безопасен е. Затова донеси бирата и яйцата, ако обичаш. И още малко препечени филийки.

Тибинс подреди място за хранене за ирландеца. Всяко негово движение изльчваше безмълвно неодобрение. После излезе от стаята, а Фреди покани Флин да седне.

— И така, кога пристигна в Англия? — попита Фреди, докато режеше щедри парчета шунка в чинията пред него.

— Тази сутрин — отговори Флин и грабна парче шунка. — Първо посетих Бартлет в лондонското бюро.

Лондонското представителство на „Флин и съдружници“.

— Макс му беше оставил инструкции за мен. Писал ми е къде живееш и че трябва да те потърся.

Фреди кимна.

— Каза ми да те очаквам. Съжаляваше, че пропусна сватбата му. Какво те забави?

Флин отмъкна още едно парче шунка и го пъхна в устата си.

— Вкусно! Нищо не може да се сравнява с английската шунка. Освен ирландската. Или може би датската.

Фреди му подаде чиния, пълна с шунка, и Флин се захвана да я изпразва със завиден апетит.

— Значи Макс се ожени, а? — попита той с пълна уста. — Бързо е действал. момичето се е уморило да го чака, тъй ли?

— Не, не беше това момиче. Друго.

— Хмм?

Флин вдигна вежди, но продължи да дъвче.

— Предполагам, може да се каже, че е позната на леля му.

Флин кимна.

— Смятам днес да посетя лейди Биатрис. Макс ми оставил указания и за нея при Бартлет.

— Макс се ожени за най-голямата й, ъъъ, племенница, Аби.

Фреди отлично знаеше, че момичетата не са никакви роднини на лейди Биатрис — а може би дори и помежду си — но Макс проявяваше ужасна неохота да сподели подробностите дори с него, така че беше по-добре да си мълчи.

Тибинс пристигна с чиния с бъркани яйца, планина от препечени филийки и още бира. Фреди гледаше как Флин напада храната и си спомни думите на Макс — че новодошлият възнамерява да влезе в обществото. Щеше да има нужда не само от съвети за гардероба, но и от малко уроци по обноски. „Или може би — помисли си Фреди,

докато Флин изяждаше филийка на една огромна хапка — от много уроци.“

Флин вдигна поглед от чинията си.

— Макс каза ли ти нещо за мен? Защо дойдох в Лондон, искам да кажа.

— Имаш предвид това, че искаш да се ожениш?

— За истинска английска дама с аристократично потекло, да.

Фреди се поколеба — не знаеше как най-тактично да се изрази.

— Ако възнамеряваш да ме предупредиш, че нямам шанс, не се тревожи — каза Флин. — Макс ми обясни, че английската аристокрация никак не обича новобогаташите и... как ни наричат? Парвенюта или граждани, или какво беше там? Камо ли ирландски католици, макар и нерелигиозни. Знам всичко това, но знам също и че едно хубаво състояние ще им помогне да проглътнат горчивия хап. Освен това никога не съм срещал дама, която да не остане запленена от ирландския ми чар. — Той се ухили. — А пък аз обичам предизвикателствата.

— Добре, значи първото, което ще направим, е да те издокараме както трябва. Тибинс! — провикна се Фреди. — Баня, бръснене и подстригване за господин Флин. А после — посещение при шивача ми.

— При шивача ти ли? — попита Флин, докато прислужникът излизаше, за да приготви ваната. — Имам много дрехи.

Фреди го погледна решително.

— Истинска английска дама от аристократично потекло, казваш? Флин присви очи.

— Точно така. Нещо против ли имаш?

— Ни най-малко — увери го Фреди. — Щом си толкова луд сам да си наденеш въжето, това не ме засяга. Но ако искаш да ти помогна... — Той зачака.

— Продължавай.

— Добре, ще говоря направо. Истинските английски дами — както и бащите им — може да пренебрегнат това, че си ирландец; някои дори няма да имат нищо против, че си католик...

— Нерелигиозен.

— ... а някои ще ти простят това вулгарно занимание — търговията. Но никой — никоя истинска млада английска дама няма да

иска да я видят на обществено място с мъж с такава жилетка. Нито пък с яркозелен като грах жакет.

— Имам много хубав пурпурен жакет.

— Изгори го.

— Но той ми е люби...

— Изгори го — повтори Фреди. — Можеш или да се обличаш като цирково знаме, или да се ожениш за истинска английска дама. Не и двете едновременно.

Флин се намръщи.

— Обичам ярките цветове.

— Обичай си ги колкото искаш; поръчай си долни гащи в зелено, пурпурно, розово и оранжево, стига да желаеш; халатите и нощната ти риза могат да са ужасяващи, но на обществени места единствените цветове, които носи един джентълмен...

— Аз не съм джентълмен... — започна предизвикателно Флин.

— Ако искаш да се ожениш за дама, трябва да изглеждаш като джентълмен — каза му Фреди. — А един джентълмен носи убити цветове — черно, бяло и сиво вечерта, а през деня светлобежови, черни или кафяви панталони и жакет в кафяво, черно, тъмносиньо или зелено... тъмнозелено — уточни той, защото видя, че Флин е на път да започне да възхвалява достойнствата на смарагдовозеления си жакет.

— А червено? — попита с надежда Флин.

— Само по време на лов и тогава цветът се нарича ален.

— Ален? Червеният жакет са нарича ален?

— По време на лов. Иначе червен жакет носят войниците.

Флин направи физиономия.

— Адски скучно, мен ако питаш.

— Не те питам — отбеляза Фреди. — Ти питаш мен. А сега, искаш ли дати помогна, или не? Нямам нищо против. Спокойно мога и да не се занимавам, няма да се обида.

— Ще го направя — отвърна мрачно Флин. — Но няма да си изгоря пурпурния жакет.

— Запази го, щом трябва, но никога не го носи пред хората — отстъпи Фреди и стана. — Сега, веднага след като те подстрижем и обръснем, ще те заведа на старата Бонд Стрийт и ще те запозная с шивача си. Съветвам те да се оставиш изцяло в ръцете му.

— За да ме облече като погребален агент ли? — намуси се Флин.

— Глупости! — отвърна Фреди, стъписан от невежеството му. — Погребалните агенти се обличат съвсем различно. Като начало, носят черни мрежести воали, които се разявят от шапките им. Ще изглеждаш нелепо с дълъг черен воал.

— Най-добре да изчакаш, докато си по-подходящ... тъй, по-модерно облечен, преди да посетиш лейди Биатрис и младите дами — каза Фреди, докато Флин с изненадващо търпение се оставяше да му вземат мерки за пълен гардероб, подобаващ на един джентълмен.

Фреди трябваше да му признае, че след като реши да си сътрудничи с него и с шивача, бе готов да стигне докрай. Дори донесе раклата си, за да преценят какво да задържи — почти нищо.

Флин се намръщи.

— Мислех да ги посетя днес.

Фреди поклати глава.

— Трябва време, за да се ушият жакет.

Флин погледна към една стойка, на която висяха цял ред жакети.

— Ами тези? Някой няма ли да ми стане? — обърна се той към шивача.

— Дори да ти стане, няма значение — каза му Фреди. — Вече са обещани — всеки от тях е ушит по мярка за някой клиент.

— Клиент, който е свикнал да чака? Поръчал го е, но още не го е платил?

— Точно така.

Флин извади от джоба си дебела пачка банкноти и изгледа шивача.

— Чудя се дали някой от тези жакети ще ми стане? — И нехайно побутна с пръст банкнотите.

Шивачът ги изгледа.

— Ще попитам, сър. — Удостои цветната жилетка на Флин с презрителен поглед. — И жилетка, струва ми се, сър.

Не беше въпрос.

— Пусто да остане! — прошепна Фреди към Флин с нисък глас, докато шивачът отиваше да прегледа жакетите. — Не е джентълменско да подкупваш шивача и да крадеш чужд жакет.

Флин обаче не се трогна.

— Аз съм бизнесмен, не съм джентълмен. Макс веднъж ми каза, че повечето джентълмени в Лондон се бавят с месеци, преди да платят сметките на шивача, ако изобщо ги платят. Не мога да го виня, че предпочита плащане в брой.

Шивачът се върна с елегантен тъмносин жакет и жилетка от сив брокат и помогна на Флин да ги облече. Станаха му идеално.

— Да изхвърля ли тези, сър? — измърмори шивачът, като вдигна с отвращение жилетката му и зеления жакет.

Флин се поколеба и шивачът добави:

— Наистина не са подходящи за човек с вашето положение, сър — не са на мода, ушити са в чужбина, при това лошо.

— Не са на мода, ушити в чужбина, при това лошо, а? Е, добре, като ще е гарга, да е рошава... — въздъхна Флин. — Давай. Прави с тях каквото искаш.

Шивачът пусна охулваните дрехи в ръцете на помощника си, който ги изнесе. Флин погледна към огледалото и се намръщи.

— Изглеждам достатъчно скучен. Предполагам, че вече съм подходящо облечен и мога да се запозная с лейди Биатрис и младите дами?

„Какво забележително подобрение! — помисли си Фреди. — Изобщо не прилича на дългокосия, крещящо облечен пират, който влезе в апартамента ми тази сутрин. Изглежда почти като джентълмен. Почти.“

— Само махни тази обеца.

Флин завъртя очи, но се подчини и прибра златното украшение в джоба си. Фреди кимна одобрително.

— Чудесно. Сега си готов да се запознаеш с дамите.

— Искаш да кажеш, че това е прочутият капитан Флин, за когото говореше Макс? — попита лейди Биатрис и го огледа критично през лорнета си.

„Проницателна старица“ — помисли си Флин. Лейди Биатрис беше от жените, които не пропускаха нищо, дори без лорнета.

— Просто господин Флин, ако обичате, милейди. Вече не съм капитан на кораб. И не знам дали съм прочут...

— Глупости! Макс ни разказа много неща.

Тя се извъртя в стола си към Фреди:

— Сигурен ли сте?

— За какво? — попита той.

— Че това е капитан Флин на Макс.

Флин потисна смяха си. Проклетите аристократи не се замисляха какво казват за селяните, дори когато тези селяни стояха пред тях.

— Аз наистина съм партньорът на Макс — увери я той.

Тя въздъхна.

— Защо се съмнявате, лейди Биатрис? — попита хубавата русокоска и погледна Флин със закачлива усмивка.

„Джейн“ — напомни си Флин. Беше красива като ангел и приличаше на принцеса от приказките. До нея седеше Дамарис — с бледа кожа и тъмна коса, вдигната в елегантен кок. Откакто ги представиха, не беше казала и дума, но бе готов да се обзаложи, че тези черни очи не пропускат почти нищо. И накрая онази дребничката, Дейзи. Седеше на едно столче, шиеше, забелязваше всичко. И тя беше много наблюдателна — така заключи Флин. Като цяло — помисли си той с удовлетворение — пред него стоеше забележителна компания от интересни жени.

Възрастната дама въздъхна.

— Макс ми каза да очаквам някой по-... пъстър. Ярко облечен.

Очевидно беше разочарована.

— Ха! — възклика Флин и насочи обвинителен поглед към Фреди. — Когато слязох на английския бряг, лейди Биатрис, бях много по-пъстро облечен. Но след това ме обръснаха, подстригаха, свалиха ми дрехите и ме облякоха в други, в които изглеждам жизнерадостен колкото дъждовна седмица по Велики пости — и всичко това, за да приличам повече на джентълмен!

— Макс каза, че носите обеци.

— Само една, милейди, но ме убедиха да я сваля — отговори Флин и извади златното украшение от джоба си.

— О! — възклика лейди Биатрис и седна по-изправена. — Ще я сложите ли, ако обичате?

Флин сложи обещата на ухoto си.

— Оoo, да! — усмихна се лейди Биатрис.

Флин погледна към младите дами. Две от тях се усмихваха.

Третата не.

— Казаха ми — обясни той с унищожителен поглед към Фреди, — че никой английски джентълмен не би сложил подобно нещо.

Лейди Биатрис кимна.

— Така е, но вие не сте английски джентълмен, нали? — каза тя и се усмихна по начин, който смекчи обидата. — И няма смисъл да го прикривате, защото в мига, в който си отворите устата, всички ще разберат, че сте ирландец.

Тя се обърна към трите млади дами.

— Вие какво мислите, момичета? Господин Флин трябва ли да се откаже от обещата си, или ни харесва пиратското излъчване, което му придава тя?

Нямаше съмнение какво предпочита тя самата.

Джейн кимна.

— Според мен е дръзка и хубава.

Дамарис замислено наклони глава и кимна.

— Ако ме бяхте попитали преди, щях да кажа, че обещата отнема от мъжествеността на мъжа, но сега, като гледам господин Флин, ми се струва, че не отнема нищо, нали? Само я засилва.

Фреди се намръщи и кръстоса обутите си в ботуши крака.

— Дейзи, ти какво мислиш? — попита Джейн.

Дейзи погледна към Флин и сбърчи нос.

— Не ми харесва. Тъй изглежда като прост моряк от доковете или кат' някой, дето свири на улицата и пред него има танцуваща маймунка.

— Глупости! — отвърна рязко лейди Биатрис. — Господин Флин я носи с достойнство. И никой моряк или уличен музикант не може да си позволи такива дрехи, нищо че са малко скучни.

— Скучни ли? — попита възмутен Монктън-Кумс. — Той не можеше да влезе в обществото облечен така, както дойде. Макс ме помоли да му осигуря съветите на най-добрите шивачи и дявол да го вземе, точно това направих. Заведох го при собствения си шивач.

— И сега изглежда елегантен почти колкото вас, милото ми момче. Чудесно сте се справили — увери го възрастната дама, като оглеждаше Флин през лорнета си. — Само че... мисля, че господин Флин има нужда от нещо малко по-... отличително.

— Отличително ли? — попитаха двамата мъже в един глас.

Тя кимна.

— Нещо, което да подскаже на висшето общество, че изобщо не ви вълнува какво мислят за вас.

— Но аз мислех... — започна Флин.

— Съветвам ви да продължите да носите обещата си, господин Флин. Това ще накара хората да ви забележат, ще ви направи малко скандален. — Тя го изгледа проницателно. — Това ще ви бъде ли неприятно?

— Никак, госпожо. Дойдох да си намеря някоя изискана дама, за която да се оженя, но не се срамувам нито от произхода си, нито от заниманието си. Ще ми е приятно да ми помогнат да си пооправя маниерите и да нося дрехите, които ме съветва... тъль, господин Монктън-Кумс, но няма да се преструвам на по-различен.

— Изискана дама, така ли? — вдигна вежди възрастната дама.

— Да, госпожо — отвърна хладно Флин. — Най-изисканата дама в цял Лондон. Във всичко, което съм правил, винаги съм си поставял високи цели и не виждам причина да се променям.

— Нали знаете, че това, че сте ирландец — и, предполагам, католик — ще ви пречи? И доколкото разбрах от Макс, нямаете живи роднини, а семейството ви е било най-обикновено.

Старицата не му цепеше басма и Флин я хареса още повече.

— Права сте, милейди. Но все пак предполагам, че съм добра партия. Сам постигнах всичко и ръководя цяла флотилия кораби. Чист съм, здрав съм и нямам нито един паднал зъб. Верен съм на приятелите си и ще съм верен на съпругата си. Смяtam, че това ме прави също толкова добър, колкото вашите изискани английски джентълмени.

— Подозирам, че сте прав, господин Флин. Освен това ви прави по-добър от много от тях. И тъй като сте приятел на племенника ми, предполагам, че очаквате да ви представя на най-изисканите млади дами в Лондон, нали така?

Той се ухили.

— Не очаквам нищо, милейди, но би било чудесно.

Поклони се и целуна ръката й.

Тя се засмя и му махна да се отдръпне.

— Когато изброявахте качествата си, пропуснахте нещо, господин Флин.

— И какво е то, милейди?

— Нахалството си. И немалко вулгарен чар.

Лейди Биатрис се усмихна широко и плесна с ръце.

— Много се радвам, че Макс ви е изпратил при мен, господин Флин! Обожавам да се правя на сватовница.

Зад него Монкън-Кумс сякаш се задави, но бързо потисна звука. Тя го чу и се нахвърли върху него, като го гледаше унищожително.

— И, Фреди Монкън-Кумс, на този свят няма нищо по-удовлетворяващо от това да работиш с мъж, който знае какво иска.

Монкън-Кумс стана от мястото си и каза:

— Ами, след като вие трябва да започнете да кроите планове, аз ще си тръгвам. Съкрушен съм, че трябва да напусна това весело събиране, лейди Биатрис — сватосване, не мога да си представя нищо по-приятно от това — но имам спешна среща с, тъль, обущаря си. Флин, ще имаш ли нещо против да те оставя в ръцете на дамите?

Беше очевидно, че няма търпение да си тръгне.

— Ни най-малко, благодаря — отговори Флин и потисна усмивката си. — А ти ще имаш ли нещо против да пратиш бележка на онзи твой шивач да ми върне старите дрехи? Щом лейди Биатрис казва, че мога да нося цветни...

— Късно е вече — отговори Монкън-Кумс със зле прикрито задоволство. — Помощникът му ги е оставил на стъпалата зад къщата. Със сигурност ги е отмъкнал първият просяк, който е минал оттам. Ще трябва просто да се примериш, че ще бъдеш елегантен и модерно облечен. Тази обеца ще ти придава отличителността, от която очевидно имаш нужда. Лейди Биатрис, госпожице Чанс, госпожице Джейн, госпожице Дейзи, до утре на всички.

Той се поклони елегантно и си тръгна.

Флин прекара още половин час в разговор с лейди Биатрис и момичетата, но възрастната дама скоро се умори.

— Боя се, че е време да подремна, господин Флин. Но заповядайте на вечеря днес в осем часа и ще си поговорим още. И елате на литературната ми сбирка утре следобед, сър и си сложете обещата. Да видим как ще заслепите прекрасните млади дами.

Флин се сбогува и икономът го съпроводи до преддверието. Дребничкото момиче, Дейзи, ги последва, закачило кошничката на

ръката си. После махна на иконома да се отдалечи и се обърна към Флин:

— Не сте доволен от новите си дрехи, а, господин Флин?

Той вдигна рамене.

— Не мисля, че ставам за паунка, туй е всичко.

Тя се намръщи.

— Паунка ли? Искате да кажете „паун“?

— С тия дрехи ли? — погледна презрително той към себе си. —

Дори в някоя кална локва има повече цвят.

Тя пристъпи по-близо и каза с доверителен тон:

— Ако искате, мога да ви ушия хубава цветна жилетка.

Флин я огледа изпитателно. Момичето флиртуваше ли с него?

Той бавно ѝ се усмихна.

— Можете ли наистина?

Тя кимна и извади от кошничката си прекрасно избродиран плат.

— Имам хубави платове тук. От тях ще стане чудна жилетка за един джентълмен. Ще ви придаде онай отличителност, за която говореше лейди Биа. Можете да станете прочут с жилетките си. Малко дързост, но нищо вулгарно. Щипка цвят в тая скучна мъжка мода.

Флин огледа плата. Китайска коприна — при това хубава, тежка — избродирани зелени дракони и златни феникси. Точно такъв плат, какъвто харесваше. Фреди и шивачът навярно щяха да го намразят. Още една причина да го хареса.

Дейзи се наклони към него и съблазнително понижи глас:

— Искате ли да ви ушия от него красива жилетка, специално за вас?

Флин ѝ се усмихна. Наистина беше хубава. О, флиртуването му беше липсвало през всички тези дълги месеци в морето. Да не говорим за някои други женски атрибути.

— И защо сте готова да направите подобно нещо за мен? — попита тихо той.

Тя го изгледа странно.

— За пари, разбира се. Защо иначе?

Той отметна глава назад и се разсмя. Значи бе хвърлила проницателното си око не на тялото му, а на портфейла му.

— Колко?

Тя посочи към новата му жилетка.

— Колко платихте за нея?

Той ѝ каза.

— Моята ще ви струва двойно — каза тя.

— Двойно ли?

Дори по лондонски цени това беше възмутително.

Тя сви рамене.

— Ще ви хареса два пъти повече — увери го и го стрелна с изпитателен поглед. — Може би дори три пъти.

Той отново се засмя.

— Добре, ушийте я и ако ми хареса поне наполовина колкото очаквате, ще ви платя двойно. Но ви предупреждавам, че вкусът ми е много специфичен.

Тя изсумтя.

— Моят също. Ще ви уния най-хубавата жилетка в цял Лондон, ще видите. Може дори да създадете нова мода, ако... — за миг преценяващият ѝ поглед спря с пренебрежение върху обещата, — ... успеете да издържите.

— Това литературно общество не е като другите — обясни Фреди на Флин и похлопа с чукчето на вратата на лейди Биатрис на Бъркли Скуеър. — Никой не очаква да знаеш нещо.

Флин го удостои с ироничен поглед.

— Знаеш ли, аз все пак чета.

— Разбира се, но... а, ето че отвориха. Федърби — кимна той на иконома.

— Господин Монктън-Кумс, господин Флин — поздрави ги Федърби, пое палтата, шапките и ръкавиците им и ги подаде на един свой подчинен. — Идвате точно навреме, сър. След няколко минути започваме.

— Много хора ли има днес? — попита Фреди.

— Да, сър, всеки ден стават все повече. Особено младите мъже.

Лейди Биатрис много се радва.

Младите мъже, а? И Фреди бе забелязал тази тенденция.

— Виждам — отвърна мрачно той.

Докато се качваша по стъпалата, Флин попита тихо:

— Някакъв проблем ли има?

Фреди поклати глава. Все още не бе готов да сподели тревогите си с човек, с когото се бе запознал току-що, дори да е приятел на Макс.

Влязоха в салона и лейди Биатрис веднага им махна да се приближат.

— Фреди, милото ми момче! Господин Флин, колко се радвам! Позволете да ви запозная с приятелите си...

След няколко минути иззвъння едно сребърно звънче.

Флин се присъедини към Фреди в дъното на помещението.

— Интересна група — измърмори той, после се въз颤и тишина и Джейн започна да чете.

„Една сутрин Ема и Хариет се разхождаха. Според Ема през този ден бяха разговаряли предостатъчно за мистър Елтън.“^[1]

Фреди беше съгласен. Много би се радвал, ако не чуе нищо повече за Ема, Хариет, мистър Франк Елтън или когото и да било от тях.

Той хвърли поглед към Флин, за да провери как приема четенето. Ирландецът се бе облегнал на стената със скръстени на гърдите ръце, слушаше и разказът, изглежда, много му харесваше.

Фреди огледа аудиторията. Сега младите мъже бяха значително повече. Защо? Едва ли всички изведнъж бяха развили вкус към литературата.

А за неколцина от тях, макар да не си търсеха активно богати съпруги, се знаеше, че имат нужда да понапълнят семейната съкровищница. Какво можеше да ги е довело тук? Тези момичета нямаха и пукната пара — само средствата, които им отпускаше възрастната дама.

Той извърна очи към другия край на стаята. Лейди Биатрис срещна погледа му и му намигна с безкрайно самодоволен вид.

По гърба му пропълзя студената тръпка на неприятно предчувствие. Боже, какво бе намислила пък сега?

В почивката между главите Фреди изпрати Флин да държи под око момичетата, докато той самият се зае с деликатно проучване. Зърна лейди Биатрис в центъра на групичка дами и се промъкна зад тях, за да подслуша разговора им, без да го забележат.

— Разбира се, да надзираваш богати наследници е много тежка задача — казваше домакинята. — Особено сега, когато Макс го няма. А съберат ли се зестрогонците...

Една дама се наведе напред и попита с нисък, развълнуван глас:

— Значи това, което чух, е вярно? Вашите племенници са богати наследници?

„Дяволите да я вземат старицата с нейните номера!“ — помисли си Фреди и заяви с висок твърд глас:

— Не. Не са.

— О! — възклика лейди Биатрис, погледна към него и се плесна с ръка през устата с ужас, достоен за сцената. — Как забравих! Не трябваше да...

Тя мъкна и на лицето ѝ се изписа извинително изражение.

— Съжалявам, милото ми момче — прошепна така, че да я чуят всички. — Обърна се към останалите и започна да рецитира като ученичка: — Прав е. Не знам нищо за никакви наследници или състояния. И не съм чувала абсолютно нищо за наследството на Чанселото.

Фреди стисна зъби.

— Наследството на Чанселото ли? — прошепнаха едновременно всички дами.

— Никога не съм чувала за него — заяви категорично лейди Биатрис. — Нали така, Фреди, милото ми момче?

В очите ѝ танцуваше дяволито пламъче. Фреди я погледна намръщено и наум прокле и нея, и Макс, задето му я натресе. Какво, по дяволите, трябваше да направи сега?

[1] Дж. Остин, „Ема“. Всички цитати от произведението са в превод на Надежда Розова. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 7

… и дори не мога да кажа защо мисля така, не знам и какво ме е заблудило още в началото.

Джейн Остин, „Разум и чувства“

— Бих желал да поговорим насаме, ако обичате, лейди Биатрис.

Фреди бе изчакал, докато и последният член на литературното общество си отиде. Възрастната дама се усмихна и го потупа по бузата.

— О! Обожавам, когато мъжете се правят на сурови и деспотични. Тооолкова е очарователно.

Тя се настани в най-близкото кресло и зачака. На лицето ѝ бе изписано дяволито изражение.

— Хайде, милото ми момче! Ще ме напляскате ли?

Той не можа да се сдържи: засмя се и това, разбира се, напълно съсира речта, която репетираше наум от половин час. Седна на стола срещу нея.

— Защо го направихте?

— Какво съм направила?

— Разпространихте слуха, че момичетата са богати наследници.

— Но аз не съм разпространявала никакъв подобен слух, милото ми момче. Нали ме чухте. Казах на всички, че никога не съм чувала за наследството на Чанселото и че такова наследство не съществува.

— Да, но със сигурност вие сте тази, която е пуснala този слух...

Тя го изгледа възмутено.

— В никакъв случай! Още от самото начало го отричах — има голяма разлика! Преди сватбата обещах на Макс, че повече няма да разпространявам никакви лъжи за момичетата, и наистина не съм разпространявала.

Праведното изражение на лицето ѝ се опровергаваше от ликуването в очите ѝ.

— Не на мене тия! Много добре знаехте какво правите! — отговори суроно Фреди. — И ако Макс ви удуши, когато се върне, на процеса ще свидетелствам в негова полза и ще кажа, че е имал абсолютно основателна причина.

Тя се засмя тихичко.

— Но защо сте направили нещо толкова... толкова... — започна той и мълкна, защото нямаше думи.

— ... умно? момичетата имат нужда от практика.

Той се намръщи.

— Каква практика?

— С мъжете. На сбирките на литературното ми общество идват само мъже от моето поколение и макар че с удоволствие флиртуват с хубавите ми племеннички, момичетата трябва да се упражняват с млади мъже, за да са подгответи за дебюта си. Неопитните момичета обикновено успяват да се оправят с по-възрастните мъже, но вниманието на някой млад хубавец ги смущава. Затова подмамих няколко по-млади мъже да дойдат тук, за да се упражняват момичетата върху тях.

Фреди не вярваше на ушите си.

— момичетата знаят ли за тази... тази стратегия?

Не можеше да си представи, че Дамарис би се съгласила на нещо толкова възмутително.

— Разбира се, че не, милото ми момче. момичетата прекалено много се притесняват. Макс също — горкото момче!

— Идея нямам защо.

Тя се засмя.

— Ами! Какъв е смисълът на живота, ако не го направиш поне мъничко по-интересен?

— Замисляли ли сте се какво ще се случи, ако някое от момичетата се влюби в зестрогонец? Какво ще стане тогава?

Тя му се усмихна невъзмутимо.

— Моите момичета няма да се оставят такъв да ги заблуди. А междувременно могат да се упражняват върху тях.

Фреди нададе стон. Лейди Биатрис беше невъзможна. Колкото по-скоро си дойдеше Макс, толкова по-добре.

Беше тъмно, валеше проливен дъжд и бе много студено. „Сигурно съм луд“ — помисли си замаяно Фреди, докато се преобличаше. Това проклето, упорито, горделиво момиче!

Хвърли поглед към огледалото и прокара ръка по наболата си брада. Нямаше да се обръсне заради нея, не и по това време. От Тибинс вече се излъчваше безмълвно неодобрение към тази промяна в навиците им.

Тибинс не беше от хората, които обичат да стават рано, но никога не изразяваше недоволството си с думи — само с поредица от сумтене, въздишки и печални погледи. Фреди имаше богат опит в тълкуването на значението им.

— Мисли за това като за края на дълга нощ — посъветва го Фреди.

Тибинс въздъхна и му подаде шалчето.

— Но не е такова, нали, сър?

— Преди често се връщах по това време и това не те беспокоеше.

— Не е същото, сър — отговори мрачно Тибинс.

— Наистина не е. Тогава се прибирах у дома след нощ на удоволствия, а сега напускам топло и уютно легло единствено в името на дълга. Като се изключи това, разлика няма.

Тибинс изсумтя.

Фреди се намръщи. Фактът, че сутринта беше мокра и ледена, бе достатъчно лош сам по себе си. Нямаше да допусне личният му прислужник да му сумти.

— Не че искам да ставам, преди да е пукнала проклетата зора, но обещах на лорд Девънам, че ще се грижа за балдъзите му. Пусто да остане, нямам друг избор — дадох думата си.

— Чувство за дълг, така ли, сър? — изсумтя отново Тибинс. — Разбирам, сър.

Думите казваха едно, тонът — друго. Той подаде на Фреди шапката и чадъра му.

— Пожелавам ви приятен ден, сър.

Фреди хукна надолу по стълбите, спря на най-горното стъпало пред къщата и огледа неприветливата улица. Проклето време! Навярно беше луд да излиза. Тя обаче не му оставяше друг избор.

Разбира се, в такава сутрин всяка здравомислеща жена би си останала в леглото. Но, о, не, тя беше упорито момиче. Със сигурност

беше излязла на ледения дъжд, пердашеше по калните улици и мръзнеше до смърт.

Фреди разтвори чадъра и излезе в проливния дъжд. Тибинс беше глупак. Защо би правил подобно нещо, ако не от чувство за дълг? Беше дал думата си.

Покрай него мина една карета и опръска кожените му панталони с кална вода. Фреди ги почисти разгневен. Проклетият Макс! Той беше виновен за всичко.

Зачака на уличката и накрая тя излезе от страничния вход. Изглеждаше свежа, сияеща и го удостои със слънчева усмивка, очевидно без да се смущава от ужасното време. Поне си беше взела чадър, макар и елегантно дамско безполезно нещо с ръб, от който със сигурност щеше да й капе. Чадърът на Фреди беше голям, черен и много по-практичен. Той й го подаде.

— Заповядайте. Никоя разумна жена не би излязла навън в такова време.

— Трябва да работя — отговори тя спокойно. — Хората не спират да работят само защото навън малко вали. Добро утро и на вас.

Той я поведе към края на уличката, където ги чакаше карета. Тя спря.

— Карета?

— Разбира се! — потвърди той раздразнено. — Да не мислите, че ще ви оставя да вървите по тия противни улици в това противно време? Цялата ще се изпърскате, ще се намокрите, ще се изцапате, а после цял ден ще седите в оная жалка работилница с мокрите си дрехи. Макс не би го позволил, аз също няма да го допусна. Е, цял ден ли ще стоите и ще спорите, та да подгизнем и двамата, или ще се качите в проклетата карета?

Тя се качи в проклетата карета, без да каже нито дума. На устните й трептеше странна усмивка.

Той даде на кочияша адреса на работилницата и потеглиха. Леката усмивка все още не беше изчезнала.

— Кое е толкова забавно?

— Нищо, просто една малка ирония.

Фреди се намръщи.

— Ирония ли? Каква ирония?

Хората трябваше да са наясно, че не бива да подмятат думи като „ирония“ в този нецивилизован час, а още по-малко — в такова ужасно време.

— Просто си мислех, че превозът с тази карета навярно струва повече от надницата ми за целия ден в работилницата.

— Ирония ли? Това не е ирония. Това е чиста женска глупост и упоритост.

Усмивката ѝ стана по-ширака.

— Боже, май наистина сте в чудесно настроение!

Той я изгледа страховито.

— Макс е виновен.

Известно време и двамата мълчаха. Каретата трополеше, завиваше и криволичеше по улиците.

— Няма нужда да се тревожите за оня Бленкънсоп — проговори най-после Фреди.

— Така ли?

— Предупредих го да стои настрани.

— О!

Лицето ѝ бе съвсем безизразно. Пусто да остане, какво означаваше „О!“? „О!“ в смисъл на „Добре, браво!“? Или: „О, благодаря ви, господин Монктън-Кумс, задето ме спасихте от един досадник“? Или „О, но на мен ми е приятно глупаци като Бленкънсоп да ме отрупват с внимание!“?

— Ако пак започне да ви притеснява, кажете ми.

— Благодаря ви за загрижеността, но той не ме притеснява. Напълно съм способна да се справя с господин Бленкънсоп.

Значи „О, не ми се бъркайте!“. Фреди скръсти ръце на гърдите си и се загледа намръщено през прозореца. Проклета, упорита, независима жена!

— Току-що пристигна писмо за вас, сър.

Портиерът в ергенското жилище на Фреди посочи писмото на бюфета. Фреди го взе, позна почерка на майка си, намръщи се, прибра писмото в джоба си и се качи по стълбите. Несъмнено майка му щеше да дойде в града и искаше от него да я придружава по светски събития.

Това беше обичайната причина, поради която му пишеше: за да го влачи по разни места, на които да го запознава с една или друга паста.

Той влезе в стаите си, съблече жакета, метна го на Тибинс, наля си бренди и седна да прочете посланието на майка си.

Мой скъпи Фредерик,

Дойде моментът да изпълниш дълга си. Баща ти няма да се подмлади и мисълта за бъдещето на имението и продължението на семейното му име много го тормози. Като единствен син, останал на семейство Монкън-Кумс, е наложително да се ожениш и да създадеш наследници. С баща ти проявихме голямо търпение, но разбираме, че не желаеш да се отказваш от лекомисления живот, който водиш, за да поемеш отговорностите си. Нито пък си направил поне един сериозен опит да си намериш подходяща съпруга.

За тази цел, и тъй като единственото време, по което благоволяваш да ни посетиш в Брекънридж, е началото на декември, организирахме в имението малко увеселение, където ще съберем подбрана група от подходящи млади дами, от които да направиш избора си. В края на увеселението баща ти ще оповести годежа ти. Ако ни съдействуваш по този въпрос, баща ти може би ще ти прости и помежду ви ще настъпи помирението, за което така копнея. С нетърпение очакваме да те видим в Брекънридж на пети.

Твоя любяща майка,

Луиза, виконтеса Брекънридж

Фреди впери поглед в писмото. Увеселение в Брекънридж в началото на декември. Не можеше да повярва, че майка му е паднала толкова ниско...

Пусто да остане, хвана го натясно! Сам падна в клопката си.

Пети декември беше единственият ден в годината — единственият — в който посещаваше семейното имение. В

продължение на шестнайсет години не го пропусна нито веднъж и майка му много добре знаеше защо... не за да види нея или баща си.

Да устрои увеселение по този случай! Това беше... за бога, това беше *светотатство!*

Нямаше да го допусне. Нямаше да отиде.

Трябваше да отиде. Нито веднъж не бе пропускал ежегодната служба в малкия семеен параклис. Ежегодното си изкупление. Отново погледна към писмото. О, майка му знаеше как да завърти ножа в раната! *Както единственият син, останал на семейство Монкън-Кумс.* „И всички знаем кой е виновен за това, нали, мамо?“.

Устата му се изкриви; с приглушено проклятие той смачка писмото на топка и го запрати в огъня. То запуши, почерня и пламна.

Любящата му майка. Виж ти! Да се пожертва на олтара на брака с някоя паста заради почти несъществуващия шанс да се помира с баща си?

Сякаш не се бе опитвал години наред! Не той бе затворил ума и сърцето си за единствения син, останал на семейството му.

Поклати глава. След шестнайсет години напразни усилия да пробие неумолимата стена, която представляваше баща му, вече бе неуязвим за болката.

Стана и закрачи из стаята, изпълнен с гняв и безсилие. Беше свикнал с намеците, сълзите, досаждането, но това... това беше ново падение. Да превърнат толкова важен повод в увеселение с цял куп пасти, които се съревновават за наградата.

Нямаше да им играе по свирката. Беше голям мъж на двайсет и осем години и щеше да се ожени, когато се почувства готов, и нито миг по-рано... ако някога изобщо се почувства. И колкото повече го тормозеха на тази тема, толкова по-неблагосклонно гледаше той на брака.

В камината леко се извиваха почернелите ивици от украсената с герб ленена хартия. Призрачните думи все още се виждаха, макар и слабо, и го измъчваха. Фреди метна чашата с бренди в огъня. Звукът от разбиването на стъклото, съскането и пламъкът, когато брэндито се изля в огнището, му доставиха леко удовлетворение, но не достатъчно.

Шумът накара личния му прислужник да дотича.

— Сър?

— Донеси ми жакета — каза кратко Фреди. — Излизам.

— На някое по-специално място ли отиваш? — попита глас от вратата. Беше Флин.

— Тъкмо щях да съобщя за идването му, сър — обади се прислужникът. Фреди му махна да тръгва.

— В лош момент ли дойдох?

Фреди потисна гнева си.

— Не. Просто реших, че имам нужда от един-два рунда в боксовата зала на Джаксън.

Флин вдигна вежди.

— Бокс ли? Имаш ли нещо против да дойда?

Фреди вдигна рамене.

— Заповядай. Но те предупреждавам, в настроение съм да размажа някого.

— Добре. И аз имам нужда от малко раздвижване.

Фреди грабна жакета си и тръгна към вратата. Площадката отвън беше пълна с работници, които изнасяха кутии, сандъци и мебели.

— Стайте на горния етаж се освобождават. Горкият глупак ще се жени — обясни Фреди, докато чакаха носачите да прекарат един голям сандък край извивката на стълбището. После погледна към Флин. — Тибинс казва, че още никой не ги е наел. Ако проявиш интерес, мога да поговоря с хазяина.

Флин поклати глава.

— Благодаря, но вече уредих нещата.

— Бързо действаш.

Флин се ухили.

— Снощи след вечеря лейди Биатрис ме покани да остана у тях колкото искам.

Фреди вдигна вежди.

— Наистина ли?

Значи го беше поканила да остане? За неопределен период от време? Разбира се, лейди Биатрис бе готова да стори всичко за Макс, но сигурно бе видяла нещо у ирландеца, за да му отправи такава покана. Фреди знаеше със сигурност, че Макс не възнамерява да настанива Флин при леля си — беше му споменал, че ще му трябва ергенска квартира.

Флин вдигна рамене.

— Каза, че щяла да се чувства по-сигурна в къщата, ако там живее мъж.

Фреди изсумтя.

— Готов съм да се закълна, че вече си има иконом, един огромен лакей, който е бил на ринга — веднъж се е боксирали с Джаксън, да знаеш — и още двама яки млади лакеи.

— Да, но никой от тях не е ирландец — ухили се Флин. — А освен това лейди Бия ми каза, че е много хубаво да имаш присуга, но просто не е същото.

Фреди нямаше намерение да спори. Това развитие на нещата напълно го устройваше. Щом щеше да отседне при лейди Биатрис, Флин можеше да поеме някои от задълженията на куче пазач. Като за начало, можеше да придружава момичетата в паркове, в които на всяка крачка се спотайваха пасти.

Тази мисъл отново го изпълни с гняв.

— Хайде, да тръгваме.

Изпитваше нужда да удари някого; не се интересуваше особено кого.

ГЛАВА 8

*... точно такъв трябва да бъде един млад мъж.
Каквито и занимания да има, трябва да бъде неуморим и да
влага в тях жар.*

Джейн Остин, „Разум и чувства“

Звънецът удари, оповестявайки края на рунда. Неколцина джентълмени изръкопляскаха.

Задъхан, Флин внимателно раздвижи челюстта си.

— Проклятие, ти наистина умееш да се боксираш! И насын не бих си помислил, че изискан джентълмен като теб има такъв ляв удар.

Фреди избърса от челото си струйка пот.

— И ти не си зле, ирландецо.

— Жалко, че тия джентълменски тактики няма да ти свършат работа в истинска схватка.

Фреди настръхна.

— Участвал съм в много истински схватки.

— Да — с други джентълмени, обзала гам се. Но в задните улички и долу на доковете, ако си навлечеш неприятности, няма да следват правилата на Браутън^[1] или нещо подобно, да знаеш.

Фреди изгледа едрия ирландец, после погледна към Джаксън, който ги наблюдаваше.

— Моят приятел Флин ми предложи предизвикателство — да загърбим правилата и да ми покаже как се бият по задните улички и на доковете.

В залата на Джаксън имаше строги правила за поведение. Джаксън се замисли и кимна.

— Тогава аз ще бъда реферът, за да сме сигурни, че нещата няма да излязат от контрол.

Няколко души се приближиха, за да гледат.

Звънешът удари, възвестявайки началото на рунда. Още преди да е загълхнал, Флин нападна с ритник в слабините. Фреди успя да го избегне, но на косъм, и ударът го улучи в бедрото. Зрителите замърмориха неодобрително.

Флин се ухили.

— Нали те предупредих. Аз се бия мръсно.

— Не думай — изрече провлечено Фреди и без предупреждение финтира с лявата си ръка, като в същото време се опита да изрита Флин в краката и да го повали на пода.

Това, което последва, беше мръсно, вълнуващо... и образователно. След края на първия рунд Флин показа на Фреди няколко от по-нечестните движения, с които го беше повалил. А после звънешът иззвъня и всичко започна отново.

След три бързи, свирепи рунда Джаксън обяви край на срещата. Олюлявайки се, Фреди и Флин се отдалечиха един от друг, потни, задъхани, смазани, натъртени, кървящи на няколко места... и ухилени.

Сред съbralите се наблюдатели избухнаха аплодисменти.

Джаксън лично огледа пораженията.

— Нищо фатално — отсъди той и махна на помощниците си да донесат кърпи и купи с вода.

Флин наплиска лицето си и изтърка с кърпа голите си гърди и ръце. Беше много задъхан.

— Не беше чак толкова зле.

Фреди кимна, но не можеше да си поеме достатъчно въздух, за да отговори. Избърса от челото си струйка пот, която се оказа кръв. След тази сутрин щяха да му останат доста синини и натъртвания, но въпреки умората и болките се чувствува едновременно успокоен и освежен. Този мач го бе пречистил от безсилието и гнева.

И по някакъв начин, докато се опитваха да се размажат взаимно с позволени и непозволени средства, с Флин бяха станали приятели. Измиха се, избърсаха се и отново се облякоха.

— Искаш ли нещо за пие? — попита Фреди. — За ядене?

— Би било чудесно.

Фреди предпазливо докосна раната над окото си. Кръвта продължаваше да тече.

— У нас, става ли? Искам да покрия това тук, преди да срещнем някоя дама.

Флин се съгласи и закрачиха по Бонд Стрийт, като разговаряха за мачове, на които бяха присъствали или в които бяха участвали.

— Кога се захвана с благородното изкуство на бокса? — попита Флин, когато наближиха жилището на Фреди.

— Когато заминах на училище, бях мършав дребосък. Някои от по-едрите момчета превърнаха живота ми в ад, затова се научих да се боксирам.

— Очевидно и след училище не си престанал да се занимаваш с това.

— Обичам натоварването — отвърна Фреди.

Влязоха в дома му и той позвъни на прислужника си.

— Бордо, бира или бренди? — обърна се към Флин.

— Чай, ако нямаши нищо против.

— Чай ли?

— Стана ми навик, докато бях в Изтока. И другото не ми пречи, но по това време ми е малко рано.

— Значи чай за господин Флин, Тибанс, и малко сандвичи. Веднага се връщам — добави Фреди. — Само да промия тази раничка.

Върна се скоро, раната над окото му беше почистена, намазана с мехлем и покрита с марля, за да не обижда деликатната чувствителност на дамите. В същия момент Тибанс се появи с поднос с кана чай, две чаши и голяма чиния сандвичи. Навън отново започваше да вали. Фреди се отпусна в едно кресло пред огъня и се загледа в пламъците, докато Тибанс наливаше чая, преди да се оттегли.

Флин пусна в чая си бучка захар, разбрърка го и го изпи мълчаливо. Изяде един сандвич. После още един. Погледна към недокоснатата чаша на Фреди и чинията със сандвичи.

— Не си ли гладен?

Фреди не отговори.

Флин изяде още два сандвича. По улицата мина каруца и колелата ѝ издрънчаха по камъните.

— Боксът май не ти помогна колкото си се надявал — каза Флин след известно време. — Говори ли ти се за това?

Фреди му отправи остр поглед. Флин сви рамене.

— Понякога на човек му олеква, ако си го каже.

Той напълни повторно чашата си, сложи захар, разбрърка я и взе поредния сандвич.

— Аз умея да пазя тайни.

Последва продължителна тишина, нарушавана само от шума на дъжда, който удряше по прозорците, от съскането на огъня и звука от дъвченето на сандвичите.

Фреди взе чашата с чай, опита го, намръщи се, отиде до бюфета и си наля бренди. Върна се на мястото си, отпи и започна замислено да върти чашата в ръцете си, загледан през златистата течност в блестящите въглени.

— Проблеми с жена? — попита Флин.

Фреди сухо се засмя.

— Не е това, което си мислиш. Става дума за майка ми.

— Аха — измърмори Флин, изяде още един сандвич и в стаята се възцари дружеско мълчание.

„Когато си се бил с някого, научаваш много за него“ — помисли си Фреди. А освен това Флин бе добър приятел на Макс. Защо пък не? Нямаше лошо да опита.

— Брат ми, Джордж, умря, когато бях на дванайсет — започна той. — Той беше наследникът, нали разбираш. По-големият брат — допълни и отпи от брендито. — Правехме всичко заедно — разликата ни беше само две години. Той беше... той беше най-доброят брат. И най-добрият син. Беше... съвършен. Умен, смел, добър във всичко, което правеше, учеше бързо, яздеше чудесно, ходеше на лов с хрътки, играеше крикет... нямаше нещо, което да не прави добре. Всички го обичаха. Аз го обичах.

Известно време продължи да се взира в пламъците, после каза:

— Аз го убих. — И пресуши чашата.

— Как?... — започна Флин, но Фреди вдигна ръка.

— Няма значение как. Това е стара история. Въпросът е, че той умря на пети декември преди шестнайсет години. И всяка година оттогава се връщам у дома на пети декември — има възпоменателна служба в семейния параклис. — Той погледна към Флин. — Това е единственият ден, в който холя в Брекънридж — дома, в който живях като дете. През останалото време стоя на страна — с родителите ми... ами...

Той си наля още една чаша бренди.

— Но веднъж годишно отивам там и посещавам службата за брат си. Изтърпявам... — Той млъкна. — Родителите ми изтърпяват

компанията ми за един ден, а на следващата сутрин си тръгвам и се връщам чак другата година.

Флин се намръщи.

— Значи не посещаваш семейството си? Дори на Коледа?

— От време на време се натъквам на майка си в града. Понякога тя иска да я съпровождам на театър или на някое увеселение, или нещо такова. Винаги идват в града за сезона. И когато заседава парламентът, разбира се.

— А баща ти?

Фреди повдигна едното си рамо.

— Рядко. Ходим в различни клубове, движим се в различни кръгове. — Опита да се усмихне. — Като цяло моите не са толкова порядъчни.

Флин изяде последния сандвич.

— До пети декември остават колко — четири седмици?

Фреди кимна. Наведе се напред, сграбчи ръжена и го заби със сила във въглените в камината. Разбърка ги така, че искрите се разлетяха в трескави спирали и се стопиха в комина.

— Сега аз съм наследникът. Защото Джордж е мъртъв.

Флин кимна.

— Искат да се оженя и да създам още един наследник. Още един Джордж — Добави Фреди и поясни: — В нашето семейство първородният син винаги е Джордж, а вторият — винаги Фредерик.

Флин кръстоса обутите си в ботуши крака, облегна се назад и зачака. Златната му обеца блестеше на светлината на огъня. Като за пират беше добър слушател.

— През последните няколко години майка ми ми тика в лицето пасти при всяка възможност.

Флин се намръзи и погледна към чинията, в която бяха останали само няколко трохи и стръкче магданоз.

— Пасти ли?

— Не от ядливите. Жени. Момичета от добри семейства на възраст за женене. Момичета от добри семейства, които много искат да се омъжат и обикновено са от онзи тип, който иска да те промени — добави свирепо той, — защото аз съм лекомислен глупак, на когото не може да се разчита да управлява добре имението.

— Не може да се разчита ли? — вдигна вежди Флин. — Значи не знаят?...

— Не, и не смятам да им казвам. Дори да ми повярват — а те няма да повярват — това не им влиза в работата.

Флин бавно кимна.

— Разбирам. Е, ти си знаеш, предполагам. И така, какъв е проблемът? Не ми казвай, че се притесняваш от опитите на майка ти да те ожени за някоя от тия, ъъъ, пасти, защото няма да ти повярвам. Ти не си някой слабак и съм сигурен, че още преди години си се отвързал от полите й.

Фреди кимна.

— Когато станах на осемнайсет. И си прав: тя не може да ме накара... те не могат да ме накарат да направя нещо, което не желая. Не съм финансово зависим от тях, благодарение на пралеля Аделаид и нейното състояние.

— Доколкото разбирам, тя ти е оставила само прилична сума. Ти си този, който е превърнал тази сума в състояние.

— Отчасти с помощта на Компанията за търговия с Ориента „Флин и съдружници“ — призна Фреди. — Но не е там въпросът. Въпросът е, че сега майка ми е поканила цял куп от най-ужасяващите пасти на увеселение в Брекънридж.

— Семейният ти дом? И не, не ми казвай, че увеселението съвпада с твоето посещение на пети декември.

— Холя там единствено заради Джордж, а тя осквернява повода с тези пасти.

В стаята настъпи кратко мълчание. Флин стана и си наля бренди, а после напълни и чашата на Фреди.

— Много неприятно положение — каза той след известно време.

— Това си е чист позор.

— Предполагам, казал си й, че няма да допуснеш да ти се меси.

Фреди го изгледа унищожително. Разбира се, че й беше казвал. Стотици пъти.

— И няма ли някоя друга, за която да искаш да се ожениш?

— Никога няма да се оженя.

Флин вдигна вежди.

— А аз си мислех, че обичаш жените.

— Това няма нищо общо с брака.

— Вярно — въздъхна дълбоко Флин, отаден на спомени. — Аз обаче съм решил да се заема със задачата да стана добър съпруг. — Той погледна към Фреди. — Рано или късно всички стигаме дотам.

— Не и аз.

— Никога ли?

— Никога.

— Тогава ще трябва да се примериш с дивотиите на майка си и опитите ѝ да ти натриса пасти. Или това, или ще трябва да стиснеш зъби и да се сгодиш за някоя, за която си мислиш, че ще можеш да понесеш да се ожениш, ако се случи най-лошото. Ако си сгоден, майка ти ще спре да ти досажда. И ще трябва да отмени това увеселение.

— Какви ги говориш? Току-що ти казах, че не искам да се сгодявам. Или да се женя.

— Имам предвид някой от онези годежи, които продължават цяла вечност. Може да са дори години, ако никой от двамата не бърза. И се надявай момичето да се отегчи или да му писне от теб и да развали годежа, защото, доколкото разбирам, в Англия само жените могат да направят това.

Фреди впери поглед в него и замислено завъртя в ръцете си чашата с бренди.

Флин поклати глава.

— Знам, че звучи налудничаво. Коя жена ще иска да чака години наред, след като си такова огромно изкушение за всяко момиче, което си търси съпруг — красив, богат и ще наследиши титла!

— Прав си — съгласи се Фреди. — Наистина звучи налудничаво.

— Той оставил чашата, погледна към празната чиния и изгледа възмутено Флин. — Изял си всичките сандвичи. — Повиши глас: — Тибинс, още сандвичи! И кана пресен чай!

— Какво ви се е случило?

Това беше първото, което му каза. Дори не му пожела „добро утро“.

— Нищо. Добро утро и на вас.

Тя завъртя очи.

— Имате превръзка на челото, челюстта ви е натъртена на няколко места, а устната ви е подута. Освен това накуцвате.

— Нищо ми няма. Ще тръгваме ли?

— Били сте се с някого.

— Не, не. Господин Флин просто ми показва някои тънкости от боксовото изкуство, както се практикува на местата, които познава той. И преди да ме попитате, завършихме наравно.

— Господин Флин? Нали не сте се карали?

Той се ухили.

— Напротив. Това само затвърди приятелството ни.

Тя го изгледа продължително.

— Мъжете са много страни.

— Да, но жените пак ни харесват — отвърна той и наперено ѝ предложи ръка. — Ще тръгваме ли?

Дамарис пое ръката му и го стрелна с кос поглед.

— Сбиването май е подобрило настроението ви.

Очакваше, че вече ще му е омръзнато да я изпраща до работа, особено след като онзи ден беше толкова навъсен и ядосан заради дъжда. Почти очакваше той да се откаже или да възложи на някой лакей да я придрожава. Или да съобщи на лейди Биатрис, което щеше да сложи край на тези нейни излизания.

Той обаче беше тук, елегантен както винаги, с изключение на небръснатата брадичка.

Тази брадичка я омагьосваше. Копнееше да прокара пръсти по нея, да усети дращенето на тъмнорусите косъмчета и формата на костта отдолу.

Баща ѝ зашепна укори в главата ѝ. Тя не му обърна внимание. В поведението ѝ нямаше нищо непорядъчно. Каквито и мисли да минаваха през главата ѝ, те си бяха само мисли.

Двамата продължиха да вървят, без да казват нищо. Сгъвката на лакътя му топлеше сгущената ѝ там ръка. Трябаше да признае, че това усещане — някой да се грижи за теб — е приятно. Макар че чудесно можеше и сама да се грижи за себе си.

Ненадейно той се обади:

— Нали знаете, че някои хора ви мислят за богати наследници?

— Знам. Лейди Биатрис е пуснala този слух, нали?

— О, не, тук грешите — отвърна той със смесица от острота и ирония. — Увери ме, че не е пуснala слуха, а го е отрекла. — Погледна ѝ. — И така се е погрижила всички...

— … да го сметнат за истина — завърши Дамарис, засмя се и поклати глава. — И предполагам, че не изпитва и капка разкаяние?

— Разкаяние ли? — изгледа я смяян той. — За какво? Тя отрича лъжата пред всеки, който е готов да слуша. Лейди Биатрис на практика е светица.

Дамарис се подсмехна.

— Е, за мен това няма значение. Дейзи също не мисли да се омъжва, така че слухът ще засегне единствено Джейн. И тъй като тя си търси мъж, който…

Мълкна и прехапа устна. Твърдата решимост на Джейн да се омъжи за богаташ не беше нейна тайна и нямаше право да я споделя. Тези сутрешни разходки бяха създали между нея и господин Монктън-Кумс нещо като задушевност и тя бе заговорила, без да мисли.

— Мъж, който…

— Няма значение.

Зачакаха пред тях да мине една тежко натоварена ръчна количка. Фреди обърна глава и я погледна.

— Значи все още сте решена да не се омъжвате? Напълно ли сте сигурна?

Тя настръхна.

— Ако пак ще ме тормозите за това…

— Не, не, няма да се опитвам да променя мнението ви, напротив. И аз изпитвам същото. — Той се поколеба и тя усети как се напряга. — Но ако сте съвсем сигурна, че не искате никога да се омъжите, искам… искам да ви направя едно предложение.

Дамарис отдръпна ръка от неговата и отстъпи назад. Не можеше дори да го погледне, толкова беше разочарована. Дейзи се оказа права — той наистина имаше определени намерения към нея. И госпожа Дженкинс също се оказа права — той беше развратник.

— Не. Няма да ви стана любовница.

— Любовница ли? Да не ви е изпила чавка ума? — попита възмутено той. — Да не мислите, че ще предложа подобна връзка на неомъжената балдъза на най-стария си приятел? Да оставим настрана факта, че лейди Биатрис жив ще ме одере.

— Няма.

— Наистина. Ще накара оня свой огромен лакей да го стори. За бога, момиче, какво си мислите?

Тя го изгледа предпазливо.

— Вие какво си мислите?

— Като начало, нищо неморално или нередно. — Той се намръщи. — Е, не е съвсем редно, но със сигурност не е нещо, за което обществото да ви осъди. — Намръщи се още повече. — Е, може да ви порицаят малко, ако разберат цялата история, но няма да я узнаят, затова ще обвинят мен. Вие бихте изглеждали — вие ще изглеждате, надявам се — съвсем невинна. Благоуханна като роза. — Той я изгледа замислено. — Или като гардения. Повече ми приличате на гардения.

В края на обърканата му реч на Дамарис ѝ се прииска да се разсмее. Вече беше разбрала, че той не смята да я забърка в нещо непочтено, но все още нямаше представа какво е така нареченото му предложение.

Може би е по-добре да ми обясните какво искате и да ме оставите аз да преценя дали е неморално.

— Съвсем вярно.

Той отново пое ръката ѝ и двамата продължиха да вървят.

— Вие знаете, струва ми се, че родителите ми ме притискат да се оженя — е, разбира се, че го знаете, нали се запознахте с някои от пастите.

— Пасти ли?

— Любимите кандидатки за снахи на майка ми — сестрите Армтуайт...

— Какво? И двете ли?

— Не се дръжте така несериозно! И едната, и другата ще са истински кошмар. Освен това госпожица Блий и госпожица... е, разбирайте какво имам предвид. Нали ги видяхте в действие.

Дамарис кимна.

— Нито една от тях не ви допада.

— Мили боже, не! В никакъв случай!

— Но със сигурност има други, по-симпатични момичета...

— Не е там работата. Проблемът е, че изобщо не искам да се женя. Или поне не в близките няколко години. Харесвам живота си такъв, какъвто е.

— Без отговорности.

Той сякаш бе готов да спори, но после вдигна рамене.

— Без съпруга.

— И така, какво искате от мен?
Той спря, обърна се към нея и дълбоко си пое дъх.
— Да се сгодите за мен.

[1] Джак Браутън (1704–1789) е първият боксьор, създал правила за провеждането на боксови мачове. Преди това правилата варират в зависимост от конкретното състезание. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 9

Ако питате мене — каза той, — селските къщи страшно ми харесват.

Джейн Остин, „Разум и чувства“

— Да се сгодя ли? Колко пъти да ви казвам, че изобщо не смятам да се омъж... — Тя се отдръпна от него. Изглеждаше необяснимо разстроена.

Фреди се изруга наум. Като за човек с такт и обноски подходът му към ситуацията беше ужасен. Хвана я за ръцете и когато тя опита да се отскубне, я стисна по-здраво.

— Не ви моля да се омъжите за мен. Помолих ви да се сгодим.

Тя спря да се дърпа и го погледна объркано.

— Това е същото.

— Не е. Не искам истински годеж — всъщност разчитам да не бъде истински. Искам измислен годеж.

Тя не отговори веднага.

— Измислен годеж?

— Само за една-две седмици. Или за месец. Или повече.

— Защо?

Той ѝ обясни за увеселението и когато свърши, тя попита:

— Защо просто не го пропуснете?

— Защото не мога. Те ми заложиха клопка.

— Сестрите Армтуайт ли?

— Родителите ми.

И за втори път тази седмица започна да обяснява за Джордж и за възпоменателната служба. И как никога не се прибира у дома по друго време. Не навлезе в подробности, не обясни защо домът на семейството му не е дом за него, при това от години — само че поводът е важен. И че ако мястото гъмжи от пасти, които ще се влачат след него, ще изскачат иззад храстите, ще се опитат да му изтърнат

предложение или още по-лошо, да го накарат да ги компрометира. Той потръпна.

— А на възпоменателната служба те ще преливат от съчувствие и ще се съревновават коя да надмине другите — завърши той. — Няма да го понеса. Ще удуша някого.

Навярно самия себе си.

— Разбирам какво имате предвид. Ситуацията наистина е много трудна.

— Значи ще го направите?

Тя поклати глава.

— Не мога. Съжалявам. — И понечи да се отдалечи. — Ще закъснея за работа.

Той я хвана за ръката.

— Но вие трябва да го направите! Не виждате ли, тази ситуация би била идеална. Нито аз, нито вие се стремим към брак.

— Наemете някоя.

— Не мога. Освен че не мога да се доверя на жена, която съм наел, ми трябва дама — някоя, която вече е част от обществото, някоя, която майка ми ще приеме. Тя е приятелка на лейди Биатрис. Вас ще ви приеме. Моля ви, Дамарис!

Тя поклати глава.

— Не мога. Помолете Джейн.

Той я сграбчи за раменете.

— Не искам Джейн, искам вас. — Преглътна. Започваше да полудява. По някакъв начин трябваше да я накара да приеме.

Тя присви очи.

— За вас не би трябвало да има значение коя от нас ще е фалшивата ви годеница.

— Сестра ви Джейн наистина иска да се омъжи. Дори ако приеме плана ми, може да си промени решението, след като види къщата и осъзнае, че един ден ще наследя титла.

Тя настръхна.

— Значи не вярвате, че Джейн ще удържи на думата си?

— Не вярвам на никоя жена... — започна той и мълкна, осъзнавайки, че усложнява положението си още повече. — Вижте, нямам нищо лично срещу Джейн. От дамите се очаква да си променят мнението. Ако един джентълмен и една дама се сгодят и джентълменът

установи, че тя е истинска харпия със зъл нрав, той не може да развали годежа, без да се опозори. Думата на един джентълмен е гаранция и след като я даде публично, честта го задължава да държи на нея. Клетникът ще бъде принуден да търпи въпросната вещица до края на живота си. Тя обаче може да развали годежа, без обществото да й каже нищо. Колкото и да е несправедливо, това е положението.

— Справедливо е. Жената губи повече от мъжа в брака.

Той впери поглед в нея.

— Какво? Жената губи? Глупости! Получава съпруг и дом и е осигурена до края на живота си.

— Ако съпругът е добър и мил. Но ако не е, тя зависи изцяло от милостта му до края на живота си. Ако преди женитбата е имала пари, след това има само това, което той благоволи да й даде. Той направлява всичко в живота й — с кого да се среща, къде да живеят, как да се облича. Дори тялото й не е нейно, а когато роди, децата й ще принадлежат на него.

Очите й блестяха от някакво дълбоко чувство. Тя дишаше учестено и накъсано. Фреди се опита да не забелязва надигането и спускането на гърдите й.

Помисли си за думите й. Беше чувал още няколко жени да изказват подобно мнение за брака, но всички те бяха вдовици. Нито една не беше неомъжено момиче. Дамарис наистина не проявяваше никакъв интерес към брака. Което бе идеално за настоящата му цел.

Тя отново си пое дълбоко дъх и той отново не погледна.

— Съжалявам, но ще трябва да намерите някоя друга за плана си. А сега наистина трябва да тръгвам.

Беше направила не повече от три крачки, когато Фреди чу как собственият му глас изрича:

— Ще ви платя.

Не това беше планът, но сега, след като го каза... защо не? Така всичко изглеждаше не толкова лично, а по-скоро делово.

Тя се поколеба, поклати глава и продължи напред.

Той тръгна след нея.

— Ще ви платя добре. Толкова, че няма да има нужда да работите в онази проклета грънчарница.

Ненадейно нейното съгласие му се стори най-важното нещо на света. Не искаше никоя друга за фалшива годеница. Искаше Дамарис.

Тя отново спря. Изкушаваше се. Но...

— Не — отговори тя и продължи да върви.

— Достатъчно, за да има с какво да живеете няколко години. Или да си купите къщичка на село, ако искате.

Дамарис спря насред крачка. Достатъчно, за да си купи къщичка? Да си купи? Не просто достатъчно, за да наеме къща. Той ѝ предлагаше сигурност, за каквато не бе посмяла дори да мечтае. Тя бавно се обърна.

— Значи ще ми купите къщичка?

— Да.

— Толкова ли е важно да се сдобиете с фалшива годеница?

— Да, но ще трябва да дойдете с мен в семейния ми дом — Брекънридж Хаус. Трябва да изглежда истинско.

Да изглежда истинско? Тя преглътна с усилие. Какво ли означаваше това? И все пак, къщичка...

— За колко време?

— Престоят ли? Не повече от седмица...

— А годежът?

Той вдигна рамене.

— Ще видим как ще се развият нещата. Няколко седмици, може би. Или месец-два.

Тя се замисли.

— Значи ще го развалим в началото на сезона?

— Честно казано, не съм обмислил докрай тази част. След като изтърпим посещението при родителите ми и възпоменателната служба за брат ми, ще зависи от вас. Но ми се струва, че ако бъдем сгодени и по време на сезона, ще оставят на спокойствие и двама ни.

Вярно беше. Тогава никой нямаше да очаква от нея да понася каквото и да било ухажване. Тази безумна идея ѝ допадаше все повече. А накрая щеше да получи своя собствена къщичка. Мечтата ѝ щеше да се сбъдне.

— Значи трябва да се преструваме на сгодени?

— Не, наистина ще се сгодим. Само ние двамата ще знаем за това споразумение.

— Искате да кажете, че няма да мога да кажа на сестрите си или на лейди Биатрис?

— Не, може да изтърват нещо, без да искат. — Навярно видя колебанието ѝ, защото добави: — И ще поискам да ми обещае, че няма да им кажете.

— Не искам да ги заблуждавам.

— Никого няма да заблуждавате — ние наистина ще се сгодим. Ще ви дам пръстен, ще изпратя съобщение до „Морнинг Пост“. Във всяко отношение ще се държим така, както се държат сгодените двойки.

Тя го изгледа със съмнение.

— И как се държат сгодените двойки?

— Откъде да знам? — махна нетърпеливо той с ръка. — Ще си гукаме по малко, предполагам. Нищо, от което да ни се догади. Вие може да се изчервявате и да пърхате с мигли...

— Никога не пърхам с мигли. Заради никой мъж — отвърна рязко тя. — Освен това не знам как да гукам — ще го оставя на гълъбите.

Той я изгледа замислено и кимна.

— Точно така. Изискано възпитание и достойнство, това ще бъде нашият стил. Вие ще останете такава, каквато сте — хладна, дистанцирана и изпълнена с достойнство. Идеално за бъдещата виконтеса Брекънридж.

Хладна, дистанцирана и изпълнена с достойнство? Така ли я виждаше той? Дамарис щеше да се разсмее, ако не ѝ се плачеше. Само ако знаеше!

— Значи сте съгласна?

— Вие наистина ли не искате да се ожените?

— Не. А вие? И вие ли наистина не искате?

— Съвсем не.

— Отлично. Тогава, моя скъпа госпожице Дамарис... — Той пое ръката ѝ и почти падна на коляно — не толкова, че да докосне мръсния калдъръм и да изцапа безупречните си кожени панталони, но достатъчно, за да постигне пародия на брачно предложение. — ... ще ми окажете ли честта да се сгодите за мен, пред хората и насаме, дотогава, докато е удобно и за двама ни?

Тя пое дълбоко дъх и развали пародията.

— Ако обещае да ми купите къща на село, сър, да.

Той стана ухилен.

— Каква сте алчна само!

Пристигни по-близо, тя направи крачка назад и усмивката му се стопи. Той се намръщи.

— Какво? — попита Дамарис.

— Когато сключвам сделка с друг мъж, обикновено я подпечатвам с ръкостискане, но с жена обикновено е с це...

— Ръкостискането е идеално — прекъсна го припряно тя и протегна ръка. Двамата тържествено си стиснаха ръцете, но той вдигна нейната и леко я целуна.

— Лош късмет е да не подпечатаме годеж с никаква целувка, та дори през ръкавицата — каза той. — А сега, кога да го оповестим? Предполагам, че първо ще искате да кажете на лейди Биатрис и на сестрите си. Да се върнем ли на Бъркли Скуеър?

— Можете да го оповестите, след като получа акта за къщичката. Той събрчи вежди.

— Какво? Но това ще отнеме...

— Акта или сума, внесена на мое име в банка „Кутс“.

— Вие май не вярвате особено на думата ми, а?

— Нищо лично. Не вярвам на думата на никой мъж.

За което си имаше основателни причини.

— Много добре, ще видя какво мога да направя. Имате ли конкретно предпочтение за мястото?

Тя се позамисли.

— Ще бъде хубаво да е някъде край Девънам Хол, за да можем с Аби да си ходим на гости. И ще искам около нея малко земя.

Той присви очи.

— Колко?

— Колкото за зеленчукова градина и няколко пилета.

— Мили боже! — промълви немощно той. — Много добре, значи в Девън и колкото се може по-близо до Девънам Хол. И ако в момента няма нищо подходящо, ще внеса еквивалентна сума на ваше име. Значи ще обявим годежа след една седмица.

— Една седмица ли? — повтори Дамарис и дъхът ѝ секна.

— Възпоменателната служба за брат ми е след четири седмици.

Трябва да дам време на майка си да отмени увеселението.

— А ако не го отмени?

Той вдигна рамене.

— Тогава ще ѝ кажа, че няма да отида. И ще заплаша да разваля годежа.

— Но нали казахте...

— Това ще е само заплаха. Но няма да има нужда. Тя толкова ще се зарадва, че най-накрая ще се оженя, че няма да посмее да направи нищо, с което да застраши предстоящия ми брак. Така че ще го обявим след седмица, а след още две ще отидем в Брекънридж.

Тя кимна, все още леко замаяна от бързината, с която се развиваха нещата.

— И ще обещаете ли да не казвате на семейството си, че годежът не е истински?

Тя кимна.

— И ще спрете да работите в тази противна грънчарница.

— Не е противна, но добре, в мига, в който получу акта за собственост или банковия депозит, ще се откажа от работата си.

— Боже, колко сте упорита!

Тя вдигна рамене.

— Научих се да се грижа за себе си, това е всичко.

Наложи ѝ се.

Той изстена.

— Предполагам, това означава още една седмица ангажименти рано сутрин.

— Не са ангажименти. И тъй като не съм ви молила да ме придружавате, можете сам да решите дали да идвate — отговори тя. — Това няма нищо общо с мен.

Тя тръгна по уличката и сви във входа на работилницата, без дори да погледне назад.

„Не ми харесва да изпълзвам от леглото, преди да се е зазорило“ — помисли си Фреди, докато внимателно завързваше шалчето си, а после натискаше гънките да паснат идеално към очертанията на брадичката му — току-що обръснатата му брадичка. Но по изключение днес нямаше нищо против да си създаде това неудобство. Все пак случаят беше по-особен.

Тибинс му помогна да си облече жакета. Изражението му беше мрачно както винаги.

— По-бодро, Тибинс! За последен път ставаме в такъв ужасен час.

— Наистина ли, сър? — попита Тибинс с подчертана липса на радост. — Колко хубаво.

Фреди трябваше да признае, че Тибинс не е от прислужниците, които са в добро разположение на духа сутрин. Жалко! Самият Фреди беше в отлично настроение. Почти бе готов да започне да си подсвирква. Почти. Но подсвиркването в стаята половин час преди зазоряване можеше да се окаже капката, която да прелее чашата на търпението на личния му прислужник.

Фреди взе акта за собственост на една къща в Девъншър, който му бяха доставили предишната вечер, и го прибра в джоба си. Бартлет беше чудотворец. За пет дни успя да намери и купи подходяща къща, която граничеше с имението на Макс, съвсем близо до селото. Човек спокойно можеше да стигне пеша до нея от господарската къща.

Сега момичето нямаше да има извинение да го измъква от леглото по такова нецивилизовано време.

Той подаде на Тибинс две писма.

— Пусни това, а другото остави в редакцията на „Морнинг Пост“.

Първото беше писмо до майка му. Съобщаваше ѝ, че трябва да отмени увеселението в имението, защото вече е сгоден. Второто бе официалното съобщение за годежа му до вестника. Открай време си представяше, че в този миг ще се почувства сякаш чува погребален звън, но странно, беше изпълнен с бодрост и добро настроение.

Нахлупи шапката си под екстравагантен ъгъл и пое ръкавиците, които му подаде прислужникът му.

— И, Тибинс, до края на деня си свободен — добави той в изближ на велиcodушие. — Ще ми трябваш чак вечерта.

— Благодаря, сър.

Прислужникът му не се разведри, поне видимо — остана си все така мрачен.

Фреди тръгна бързо по улиците. Имаше мъгла, но от тази, която по-късно може би щеше да се разсее и да отстъпи път на малко слънце. Денят беше точно какъвто трябва да бъде, когато плановете на човек се нареждат идеално.

Отсега нататък нямаше да мръзне сутрин, докато я придружава; Дамарис щеше да се освободи от робията си при онази избухлива тролка в грънчарницата; а той — е, той щеше да се спаси от пасти поне в близкото бъдеще. Без пасти! До края на пътя не спря да си подсвирква.

— Добро утро, госпожице Чанс — каза той в мига, в който тя излезе през портата.

Дамарис го погледна изненадано.

— Добро утро, господин Монктън-Кумс. Днес изглеждате много доволен от себе си. — Усмихна се и той си помисли, че тази усмивка прилича на обещание за слънце.

— Така е. Госпожице Чанс, можете да ме поздравите. Всъщност можете да поздравите и себе си. Ние сме... — той извади акта от джоба си и й го подаде с преувеличена любезност и дълбок поклон — ... сгодени.

— Сгодени ли?

Тя взе акта и го прочете мълчаливо. Пребледня, порозовя, погледна го с изражение, което той не можа да разтълкува.

— Наистина ли сте ми купили къща? — попита шепнешком Дамарис, сякаш не можеше да повярва. После притисна нежно акта до гърдите си. — Къде?

— В Девъншър, недалеч от Девънам Хол, както поискахте. Не е кой знае какво — добави, защото удивлението в гласа й малко го притесняваше. — Казаха ми, че имало нужда от поправки и добро почистване — никой не е живял там от години.

— Нямам нищо против. Мога да я поправя и почистя...

Големите й кафяви очи блестяха.

— Няма нужда. Накарах Бартлет — нашия представител, нали знаете — да прати неколцина мъже. Ще сменят сламения покрив...

— Сlamен ли?

Той се намръщи.

— Не искате слама ли? Мога да го сменя...

— Не, харесва ми как звучи. Майка ми е израснала в село със сламени покриви. Разказваше ми за тях, когато бях дете. Изглеждаха ми много необикновени и красиви.

Тя сгъна акта и внимателно го прибра в пазвата си. Акт с късмет! Да се плъзне в тази топла мекота...

Фреди насила насочи мислите си към въпроса за сламата. И покривите.

— Според мен са малко старомодни, но щом нямате нищо против... Освен това трябва да се измаже, да се направят няколко дребни поправки, да се боядиса, и е готово.

Очите ѝ се разшириха.

— Вие ли ще направите всичко това?

— Е, нали не очаквате да ви подаря някоя колиба? Освен това поправките не са нищо особено. А сега...

Тя нетърпеливо преплете пръсти.

— Кога мога да я видя?

— Ще ви заведа след посещението при родителите ми.

Изражението ѝ помръкна и Фреди добави:

— Преди това няма да е готово. Няма смисъл. А сега, казахте ли на онай свирепа малка тролка в грънчарницата, че напускате?

Тя поклати глава.

— Ако имате предвид госпожа Дженкинс, ще ѝ кажа, когато свърша днес. Освен това тя не е тролка. Напротив, много е мила.

Той изсумтя.

— С вас може би. С мен се държи като бясно куче. Не е възможно да искате да прекарате още един ден на това окаяно място!

Тя се усмихна и поклати глава.

— Трябва да довърша един сервиз за вечеря и няма да изоставя просто ей така госпожа Дженкинс. Тя беше много добра с мен. Както и вие. Къща, моя собствена съща! О, благодаря ви, господин Монктън-Кумс! Дори не подозирате какво означава това за мен.

Тя стисна ръцете му и му отправи такъв сърдечен и грейнал поглед, че Фреди се почувства много особено. Сигурно защото забрави да закуси.

— Много добре, щом трябва да работите, ще ви взема в... по кое време? В два?

— В четири — отговори тя. — Днес няма литературна сбирка.

Той кимна.

— Значи в четири. И ще кажем на сестрите ви и лейди Биатрис. Вече изпратих съобщение в „Морнинг Пост“. Ще излезе утре.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Значи е официално.

— Да, официално е.

Щеше да се сгоди официално и публично. И все още не изпитваше чувството, че стои на прага на гибелта. Напротив.

Зашо не се бе сетил за фалшив годеж досега? Това беше идеалното разрешение.

Часът беше по-близо до пет, отколкото до четири, когато Дамарис довърши комплекта за вечеря, събра си нещата и се сбогува с всички в работилницата. Чувстваше се уморена и малко тъжна — тук беше щастлива, но беше сключила сделка. И сега имаше своя собствена къщичка.

Все още не можеше да повярва. От време на време през деня докосваше гърдите си и се ослушваше за лекото шумолене на акта, пъхнат в пазвата ѝ. Нейното бъдеще.

— Съжалявам, че си тръгваш, Дамарис.

Госпожа Дженкинс ѝ беше предложила допълнително заплащане, за да остане. Рисунките ѝ очевидно се продаваха като топъл хляб. Беше ѝ приятно да го знае. Може би, когато се настанеше в селската си къща, щеше отново да се захване с украсяване на съдове. Ако в Девън имаше такива работилници. Дамарис не знаеше дали е така. Единственото ѝ пътуване до Девън беше за сватбата на Аби и Макс.

— Благодаря, госпожо Дженкинс. И на мен ми е мъчно, че си тръгвам. — Тя излезе в двора и стисна ръката на госпожа Дженкинс.
— Но така е най-добре, уверявам ви.

Госпожа Дженкинс обаче изглеждаше решена да я изпрати до портата. Прегърна Дамарис през кръста и я поведе през двора.

— Ти си добро момиче, Дамарис. Ако си промениш мнението и искаш да се върнеш, за теб винаги ще има място тук, нали знаеш?

— Благодаря, госпожо Дженкинс. Много сте мила, но мисля, че няма да живея в Лондон.

— Къде оти... не!

Госпожа Дженкинс закова на място. Ръката ѝ падна от кръста на Дамарис. Тя погледна свирепо към портата, до която чакаше високият, елегантно облечен Фреди Монктън-Кумс, и се обърна към Дамарис с ужасено изражение.

— Нали няма да тръгнеш с него? — възклика тя. — Не и с тоз развратник! Кажи ми, че не е истина, Дамарис!

— Само ще ме придружи до къщи — отвърна Дамарис успокоително, но почувства как бузите ѝ пламват.

Госпожа Дженкинс ахна.

— Божичко! Хванала си се на злите му уловки! — Тя стисна ръката на Дамарис. — Не го прави, мойто момиче. Не отивай с него. Той ще те поведе по пътя към съсирията!

Дамарис внимателно се освободи от хватката ѝ.

— Всичко е наред, сгодени сме — каза тя, не виждаше как иначе да я успокои. „Първата лъжа, и ще последват още много“, помисли си.

— Сгодени ли? Не го вярвам!

Госпожа Дженкинс изгледа страховито през портите господин Монктън-Кумс, който ѝ отговори с елегантен поклон. Доста самонадеян елегантен поклон.

Госпожа Дженкинс видимо настръхна, придърпа Дамарис към себе и каза в ухото ѝ:

— Не му давай да те докосне, преди да сте застанали пред свещеника — със свидетели — и имаш законен документ, че си омъжена. И да е сложил на пръста ти истински златен пръстен. Иначе ще те съсипе веднага щом те погледне — знам ги аз тез кат’ него.

Дамарис бързо я прегърна.

— Всичко ще бъде наред, уверявам ви. Довиждане, госпожо Дженкинс.

Дребничката жена печално поклати глава.

— Тръгнала си по пътя към съсирията, миличка, чувствам го!

Дамарис мина през портата и пое ръката на господин Монктън-Кумс. Госпожа Дженкинс изкреша след нея:

— И внимавай, ако почне с поезията! Те, развратниците, нямат срам!

— Поезия ли? — промълви Фреди Монктън-Кумс, докато водеше Дамарис по уличката към чакащата карета. Какво си мисли, че ще направя с поезията? Не припарвам до поезия.

— Да ме прельстите, струва ми се — отговори Дамарис и добави замислено: — Подозирам, че има известен опит с развратниците.

Той изсумтя.

— И през ум не би ми минало. Какво ви шепнеше на ухо?

— О, нищо. Просто се притеснява за мен, това е всичко.

— Притеснява се? — погледна я остро той. — За какво?

Дамарис се усмихна.

— За вашите намерения към мен.

— О, това ли е всичко? — попита той и й помогна да се качи в каретата. — Помислих си, че може да е нещо сериозно.

Той почука по покрива, каретата се люшна и потегли.

— А сега, как бихте предпочели да съобщите на сестрите си и лейди Биатрис? Насаме ли искате да им кажете, или да го направим заедно?

Тя бе мислила за това цял ден, опитваше се да реши. Проблемът беше, че след думите й как се отвращава от самата мисъл за брак сега със сигурност щеше да има неприятни и проницателни въпроси.

Тя въздъхна.

— Неприятно ми е да ги лъжа.

Той рязко се обърна и стисна ръцете й под раменете.

— Като начало си избийте от главата тази безсмислица. Не е лъжа. Ние наистина сме сгодени. Сключихме споразумение, писах на родителите си, за да им съобщя, и официалното обявление ще се появи в „Морнинг Пост“ утре сутрин.

— Да, но това не го прави по-малко нечестно. Истината е, че ние нямаме намерение да се оженим.

Той се намръщи.

— Тогава спрете да мислите за бъдещето. Точно сега ние с вас сме сгодени и само това има значение. Хората постоянно се сгодяват, без да се женят. Променят си мнението. И в един определен момент в бъдещето и вие ще си промените мнението и вече няма да сме сгодени. Но в момента сме. Значи не е лъжа.

Тя се замисли.

— Значи смятате, че трябва просто да живея в настоящето? И да не мисля за бъдещето?

— Точно така.

— Съвсем по китайски.

— Кое?

— Да живееш в мига. Будистите го препоръчват.

Баща й щеше да е скандализиран, че Дамарис изобщо е чувала за това, което той наричаше чисто езичество.

— Много добре. Тогава бъдете будистка, щом така ще ви бъде по-лесно.

Тя се засмя.

— Не сте много религиозен, нали?

Той сви рамене.

— Това дразни ли ви?

— Съвсем не. — Беше се уморила до смърт от онази религия, която проповядваше баща ѝ. Такова облекчение беше никой да не ѝ натрапва вярванията си!

Каретата излезе на Бъркли Скуеър. Настъпваше мигът на истината.

— Да го направим заедно — каза Дамарис. Като страхливка.

ГЛАВА 10

Човешката природа изпитва някакво влечење към интересното в живота на околните, затова сватбата или смъртта на някой млад човек винаги се превръщат в събитие, което всички благонамерено обсъждат.

Джейн Остин, „Ема“

Фреди нареди на кочияша да спре на ъгъла, за да може Дамарис да се промъкне незабелязано през страничния вход както обикновено. Тя не искаше някой да я види облечена със старите дрехи на Аби. Щеше да се качи тихо по стълбището на прислугата, да се преоблече и пак да слезе.

Фреди удари с чукчето по входната врата и икономът му отвори.

— Лейди Биатрис е в зеления салон заедно с младите дами — каза той. — Ще съобщя, че сте пристигнали.

Проклятие, беше станало по-късно, отколкото си мислеше. Лейди Биатрис имаше навика да изпива по чаша шери с младите дами и гостите преди вечеря, ако имаха такива. Той влезе и веднага го поканиха да вечеря с тях. Фреди прие и остана прав с чаша шери пред огъня, водеше учитив разговор с младите дами и чакаше Дамарис. За щастие тази вечер нямаше други гости.

След учудващо кратко време тя влезе забързано, сияйна в розовата си рокля, прибрала косата си на кок и задъхано извиняваща се за закъснението.

— Съвсем загубих представа за времето! — Хвърли поглед към Фреди и бледата розовина по бузите ѝ се засили.

Лейди Биатрис махна с ръка, за да сложи край на извиненията ѝ. Вдигна лорнета си и го насочи към Фреди.

— Сега, когато се събрахме всички, има ли някаква по-особена причина да ни удостоите с присъствието си, млади Монктън-Кумс,

колкото и да ни е приятно да ви видим? Откакто влязохте, не сте спрели да се въртите като котка пред миша дупка.

Дамарис остави недокоснатото си шери и се приближи до Фреди.

— Аз го помолих да дойде — каза тя. Гласът ѝ леко трепереше.

— Аз... ние... трябва да ви съобщим нещо. — Тя прегълтна конвулсивно и погледна към Фреди.

Той пресуши чашата си, оставил я на лавицата над камината, пое си дълбоко дъх и каза:

— Помолих Дамарис да се омъжи за мен и тя прие.

Като за мъж, изрекъл думите, които е смятал, че никога няма да изрече, не се справи зле.

За миг настъпи тишина, после в салона се разрази бъбренето на въодушевени жени.

— Дамарис, о, о, о, не мога да повярвам! — изписка Джейн, прегърна я и заподскача. — Колко вълнуващо! Ти, лукаво създание такова, ти... аз не подозирах нищо.

— Но аз мислех, че ти никога няма да... — започна Дейзи, мълкна, поклати глава и се усмихна широко. — Е, никога не казвай „никога“, нали тъй? Много се радвам за теб, миличка!

И тя прегърна Дамарис, макар и не със съвсем същото въодушевление като Джейн.

— Нали ти казах, че ти е хвърлил око? — прошепна тя в ухото на Дамарис и се засмя.

За изненада на Фреди и двете момичета го прегърнаха.

— О, сега ще ни станеш брат! — възклика радостно Джейн. — Не можем да се държим официално с брат си! О, кога ще бъде сватбата? Може ли да бъдем шаферки? И къде ще се състои? В Лондон или в провинцията, като Аби и Макс? Онова параклисче в Девънам беше толкова хубаво! И вие можете да се ожените там! О, как обичам сватбите!

Пороят от въпроси беше ужасяващ. Жените и сватбите! Фреди нямаше представа откъде да започне.

— Още не сме решили — каза тихо Дамарис. — Току-що се сгодихме. Не сме имали време за планове.

Нещо в гласа ѝ сякаш уталожи въодушевлението. Момичетата спряха да подскачат и проследиха погледа ѝ към възрастната дама,

която се взираше във Фреди и Дамарис през лорнета си. В салона ненадейно настъпи тишина.

Лейди Биатрис продължи да ги гледа изпитателно през проклетото стъкло. Фреди се почувства като насекомо, набодено на игла.

— Лейди Биатрис, вие не казахте нищо — промълви най-после Дамарис. — Не одобрявате ли?

Възрастната дама изсумтя.

— Вие май дори не си направихте труда да потърсите одобрението ми. — Тя измери Фреди с унищожителен поглед. — По мое време, когато някой млад мъж искаше да направи предложение на млада дама, най-напред говореше с баща ѝ.

Фреди се намръщи.

— Но бащата на Дамарис е мъртъв.

— Затова пък има леля.

А! Фреди погледна към Дамарис, която изглеждаше безкрайно нещастна. Лейди Девънам може и да не й беше истинска леля, но очевидно се чувстваше засегната и той трябаше да оправи нещата.

— Извинявайте. Въодушевлението ме заслепи, и всичко останало. — Той доби най-разказяно и сериозно изражение. — Лейди Биатрис, ще ми дадете ли разрешението си...

— Първо искам да говоря с Дамарис. Насаме, ако бъдете така добри. — За миг никой не помръдна. Тя потропа с бастуна си по пода. — Веднага!

Две млади дами, една котка и един иконом изчезнаха. Фреди се поколеба — не искаше да оставя Дамарис сама с ядосана възрастна аристократка. Тя обаче махна с пръсти и му кимна, сякаш искаше да каже, че всичко е наред.

— Ще изчакам в преддверието — каза с достойнство той. — Ако имаш нужда от мен, Дамарис, просто ме извикай.

Грижливо оскубаните вежди на лейди Биатрис почти изчезнаха в ярката ѝ червена фризура, но тя не каза нищо, само вдигна лорнета си. Ако Фреди беше бублечка, този поглед щеше да го изпепели.

Вратата се затвори след него. Дамарис се обърна разказяно към лейди Биатрис.

— Лейди Биатрис, толкова съжалявам, не исках да наранявам чувствата ви! Аз...

— Глупости! Изобщо не си ги наранила, глупаво момиче! Просто се тревожа, че този млад негодник може да те е тласнал да направиш нещо, за което неведнъж си ми казвала, че не желаеш. Че никога не си го искала. — Тя изгледа Дамарис с проницателен поглед. — Че всъщност изпитваш „отвращение“ от него.

— О! — измърмори Дамарис и почувства, че бузите ѝ пламват.

— Да, о! Нали не си в беда?

— О! — прошепна Дамарис и стреснато вдигна глава. — Не.

— Защото ако си, нали знаеш, че ще се погрижа за теб? Каквото и да си сторила. Няма нужда да правиш нещо драстично, например да се омъжваш, ако не искаш.

Очите на Дамарис се наляха със сълзи и тя прегърна възрастната дама.

— О, лейди Биатрис, толкова си мила! Не го заслужавам... но не е нищо такова, уверявам те.

— Сигурна ли си, че нямаш никаква неприятност? Дългове или нещо подобно?

— Не, нищо такова. Изобщо не съм в беда.

— И Фреди не те принуждава за този брак?

— Ни най-малко.

— Значи си щастлива?

— Да, много — потвърди Дамарис и се усмихна, опитвайки се да си пригаде вид на щастлива годеница. Ненавиждаше тази шарада. Okaza се много по-трудно, отколкото си представяше. Тази мила възрастна дама се тревожеше за нея и Дамарис искаше просто да я прегърне и да признае, че всичко е измама. Но беше обещала на Фреди.

Лейди Биатрис сви устни.

— Не изглеждаш много щастлива.

— О, ами... Просто... — И Дамарис млъкна. Не можеше да обясни.

— Противоречиви чувства?

Дамарис кимна.

— Това е голяма крачка. Просто се чувствам малко... замаяна.

Възрастната дама я изгледа замислено.

— Щом казваш, скъпа моя. — За миг замълча, после кимна отсеченно. — Добре тогава, прати ми младия Монктън-Кумс, но преди

това помоли Федърби да дойде за малко.

— Значи ще дадете съгласието си?

— Най-напред ще говоря с него. О, не ме гледай така, момиче, много добре знаеш, че не мога да те спра. Но няма лошо да поставим един млад мъж в затруднено положение.

— Иска ми се да не...

— О, глупости! Не се плаши, няма да го изям. Младият Монкън-Кумс не е лошо момче. Просто... не го подхванаха правилно. Майка му ми е приятелка, но винаги е била сляпа по отношение на Фреди. Изливаше цялата си любов и внимание върху първородния си син и не забелязваше, че има втори, дори след като загуби Джордж. А после ненадейно реши, че може да започне да тормози момчето, докато го накара да се ожени, и, разбира се, колкото повече го притискаше, той толкова повече се дърпаше. — Тя поклати глава. — Някои мъже поддават на натиск, а други се водят само с добро и запомни ми думата, миличка, Фреди Монкън-Кумс е от тези, които можеш само да водиш — но много, много внимателно.

— Изобщо не смяtam да го водя — каза Дамарис.

Лейди Биатрис се подсмихна.

— О, скъпа моя, надявам се да го разиграеш хубавичко! Точно от това има нужда момчето.

Дамарис не си направи труда да възрази. От каквото и да се нуждаеше Фреди Монкън-Кумс, това със сигурност не беше тя.

— Значи ще дадете съгласието си?

— Да, разбира се. Не съм против женитбата ви, но той живя години наред като прахосник и женкар, кълнеше се, че никога няма да се ожени, и проклета да съм, ако го улесня сега. Ти си прекрасно момиче и той наистина трябва да ми докаже, че те заслужава! Хайде, прати ми този разбойник... след като говоря с Федърби.

— И така, млади Монкън-Кумс, какво ще кажете в свое оправдание?

— Извинявам се, че не поисках разрешението ви, лейди Биатрис, но...

— Дрън-дрън! Пет пари не давате за разрешението ми.

Борбата щеше да бъде безмилостна. Хубаво! Той изправи рамене.

— Всъщност наистина не давам. Но не искам да огорчавам Дамарис, затова...

— Нима ми казвате, че се интересувате какво мисли тя?

— Интересувам се, разбира се! — тросна се той, раздразнен от очевидното й недоверие. — Все пак ще се оженя за нея, нали така?

— Наистина ли?

Фреди я погледна предпазливо. Какво трябваше да означава това? Да не би Дамарис да й бе признала за измамата? Реши да покаже, че не се срамува от нищо.

— Да. Все едно дали ви харесва, или не.

— Защо?

Въпросът увисна във въздуха.

— Защо?

Какво, по дяволите, трябваше да каже?

— По очевидни причини, разбира се.

Тя сви устни.

— И тези причини са...?

— Лични.

Тя вдигна вежди.

— Венчавката е обществено събитие.

— Така е.

Лейди Биатрис отпи от мадейрата си и изгледа Фреди с блеснали очи. Новината за този годеж изглежда не я радваше. Никак. Да не мислеше, че е принудил Дамарис със сила? Какъв абсурд! Никой не можеше да накара това момиче да направи нещо против волята си — за това свидетелстваха напразните му опити да я накара да се откаже от работата си. Не, границата може и да беше тънка, но подкупът не беше принуда.

— Да не е в някаква беда?

Той настръхна.

— Не, доколкото знам. И преди да попитате, и с пръст не съм я пипнал.

Тя подсмръкна пренебрежително.

— Тогава защо, по дяволите, работи в оная пуста работилница, а?

Фреди зяпна от изумление.

— Знаете за това?

Тя изсумтя.

— Почти от самото начало.

— Но никога не сте казвали... тя дори не подозира, че знаете.

Лейди Биатрис пренебрежително махна с ръка.

— Добрият иконом знае какво става в къщата му, а Федърби е отличен иконом. Знае кой влиза и излиза по необичайно време. Веднага щом осъзна, че Дамарис се измъква от къщата призори, изпрати Уилям да я проследи и да се увери, че е в безопасност. Когато разбра, дойде при мен, защото си помисли, че може да има финансови затруднения.

— Защо не сте казали нищо на Дамарис?

— Защото Дамарис е свободна сама да взема решения. Тези момичета си имаха живот, преди да дойдат при мен, и нямам право да ѝ подрязвам крилата — само да ѝ предложа подслон. Просто искам да се уверя, че не е в беда. Нали не е?

— Не.

— Знаете ли защо са ѝ нужни пари?

— Да.

Настъпи кратка тишина.

— И не смятате да ми кажете. Разбирам.

Тя се замисли за миг над чутото, после се изправи на стола си и продължи с рязък тон:

— Другата причина, поради която не говорих с Дамарис за това, беше, че когато Федърби дойде при мен, той ми съобщи и интересната новина, че вие се срещате с моето момиче пред кухненската врата и го придружавате до керамичната работилница. — Тя вдигна лорнета си.
— И защо един джентълмен от вашата порода би направил подобно нещо, питам се аз?

Неговата порода? Тонът ѝ беше ужасно оскърбителен.

— Защото обещах на Макс да наглеждам вас и момичетата, ето защо.

За един дълъг миг тя остана загледана в него, после дрезгаво се разсмя.

— Женкарят бди за благоприличието?

— По една случайност е точно така — отвърна той сковано. — Защото обещах на Макс.

Това очевидно я развесели още повече. Тя извади дантелена кърпичка и избърса очите си. После се усмихна широко.

— Знаете ли, когато настръхнете и ме изгледате така високомерно, сте много привлекателен. Да разбирам ли, че този годеж ще сложи край на работата й в онази работилница?

— Да.

— Забелязах, че не носи годежен пръстен.

Пръстен! Проклятие, забрави.

— Утре ще го купя — каза той, сякаш такъв е бил планът му от самото начало.

— Майка ви все още носи годежния пръстен на семейство Монкън-Кумс. Част от наследствен комплект, не беше ли така?

— Да, но никога не бих си помислил...

— Да помолите майка си да ви го даде? — прекъсна го остро тя.

— Но Дамарис има право да го носи, не е ли така? Като годеница на наследника на Брекънридж.

О, много му беше ядосана! Сега излизаше, че подценява племенницата й, отказва да й даде това, което й се полага. А това не беше редно. Фреди може и да бе забравил да купи пръстен, но щеше да постъпи почтено с Дамарис и нямаше да я накара да носи комплекта на Монкън-Кумс.

— Това, което щях да ви кажа, е, че и никога не бих помолил Дамарис да го носи. Нали сте го виждали — добави той, когато видя вдигнатите й вежди. — Ужасно е грозен. Изобщо няма да й отива.

— Наистина е грозен — съгласи се тя с по-благ тон. — Тогава, щом още не сте купили пръстен и не възнамерявате да отмъкнете наследствения, може би аз ще успея да разреша проблема ви. Бихте ли разплатили това звънче вместо мен?

Фреди се подчини и Федърби влезе почти незабавно. Без да каже нито дума, той се поклони, връчи на лейди Биатрис малка кутия и излезе с все същата плавна стъпка.

Възрастната дама задържа кутийката между костеливите си пръсти, отвори я, погледна вътре и я затвори с тръсък.

— Мислех, че съм загубила пръстените си, когато Макс беше в чужбина и бях болна, но се оказа, че съм ги скрила в тайна дупка в колоната на леглото си. Федърби ги намери, когато се преместихме в

тази къща. Дадох на Макс смарагда за Аби. Винаги съм смятала, че това ще подхожда на Дамарис. Вие как мислите?

Тя хвърли кутийката към него, той рефлексивно я хвана и вдигна капачето. Беше пръстен със сапфир. Камъкът беше квадратен и зашеметяващ. Обковът беше старомоден, но прост. Елегантен. А на тънкия пръст на Дамарис щеше да изглежда съвършено. Но не беше редно.

Той поклати глава.

— Не мога да искам от вас да осигурите пръстена. Това е моя привилегия като годеник. — Макар и фалшив годеник.

— Вие нямате пръстен, а аз ще съм много щастлива тя да носи този. Мисля, че и Дамарис ще се зарадва.

Фреди се поколеба и обърна пръстена в ръката си. Свързаното с него чувство го караше да изпитва неудобство. Един пръстен, който можеше да купи утре от „Рандъл и Бридж“, щеше да бъде по-подходящ, по-анонимен, по-подобаващ за фалшив годеж.

Но сапфирът беше прекрасен. И беше сигурен, че Дамарис ще го хареса.

— Да попитаме ли бъдещата булка какво мисли? — попита лейди Биатрис.

Фреди едва не потръпна. Бъдещата булка. Момичето, което никога нямаше да стане булка.

— Много добре — каза той и тръгна към вратата. Както очакваше, Дамарис чакаше отвън със сестрите си. Той ѝ махна да влезе.

— Всичко ли е наред? — попита шепнешком тя, докато се разминаваха.

— Дадох съгласието си за брака — каза лейди Биатрис. — А момчето иска да ти поднесе пръстен.

— Всъщност пръстенът е на лейди Биатрис — обърна се той към Дамарис. — Щях да ти купя утре, но тя предложи този и ако ти го предпочиташ... — Той ѝ показа пръстена.

Тя се поколеба и погледна пръстена с тревожно изражение.

— Лейди Биатрис, много е красив — промълви тихо, — но не бих могла да го приема. Изглежда прекалено скъп.

— Глупости! — сопна се възрастната дама. — Имам го от години. Не мога да нося пръстени. — Тя вдигна ръце. — Нали виждаш

колко са подути тези мои стари стави. Така че спокойно можеш да го използваш, скъпа моя. И не ме гледай така. Имам пръстен за всяка от вас и ще ви ги дам, когато настъпи подходящият момент. Отдавна съм го решила — когато Федърби ги намери. Макс и Аби с радост приеха смарагда.

Дамарис прехапа устна, възрастната дама въздъхна и добави с умолителен глас, който ни най-малко не заблуди Фреди:

— Но ако не искаш такова старомодно бижу за годежен пръстен, предполагам, че можеш да го носиш на другата ръка. Или да дадеш да го преработят.

— Никога не бих го дала за преработка. Той е съвършен — отговори Дамарис и отправи изразителен поглед към Фреди. Той виждаше, че пръстенът много й харесва, но не искаше да приема такъв подарък по случай фалшив годеж.

— Значи се разбрахме — каза той, вземайки решението вместо нея. — Благодаря, лейди Биатрис.

Боже, възрастната дама беше костелив орех! Струваше му се, че е изкарал три рунда в словесен боксов мач.

Дамарис се поколеба и му подаде обратно кутийката. Лейди Биатрис го погледна с очакване и многозначително прочисти гърло.

О, проклятие, разбира се! Фреди отвори кутията, а Дамарис протегна ръка. Беше се изчервила. Той извади пръстена и го сложи на ръката й. Беше й точно по мярка.

— Е, добре, целунете момичето! — нареди му възрастната дама.
— Не е във ваш стил да се въздържате, млади котарако.

Фреди нямаше нищо против тази част от шарадата. От седмици се чудеше какъв ли е вкусът на Дамарис. Пристъпи напред.

— О, трябва да го покажа на другите! — Дамарис се отскубна и забърза към вратата, като остави Фреди да стърчи там. Лейди Биатрис го изгледа с присвирти очи, после се загледа как Дамарис показва пръстена на сестрите си. След това вдигна саркастично вежда към него.

Старицата не беше глупава. Знаеше, че нещо не е наред. За щастие Федърби, подгответен за случая, донесе шампанско и чаши и неловкият момент отмина, изместен от въодушевление.

Фреди вдигна тост за изчервената си бъдеща съпруга — Дамарис се изчервяваше красиво, забелязана с интерес той. Трябваше да

усъвършенстват плана, ако искаха измамата им да успее. Чувстваше втренчения в него поглед на присвитите очи на лейди Биатрис.

Беше нощ. Дамарис се въртеше неспокойно под завивките и отново и отново си припомняше разговорите от вечерта.

Всички — от лейди Биатрис, Джейн и Дейзи до Федърби и Уилям, иконома и лакея, които момичетата бяха довели със себе си в дома на лейди Биатрис, до най-малката прислужничка в черната кухня — толкова се радваха за нея. Прекалено много се радваха.

Докато слушаше благопожеланията и радостните им догадки, се чувстваше сякаш... сякаш я деряха жива. Колкото повече се радваха за нея, толкова по-зле ѝ ставаше.

Джейн така и не бе разбрала защо тя не иска да се омъжи — според нея сега просто беше дошла на себе си. Фреди Монктън-Кумс беше красив, богат, с добро потекло... и мил! Естествено, че Дамарис би предпочела да се омъжи за него, вместо да живее сама в някаква плесенясала стара къща в провинцията!

Джейн смяташе, че положението на Дамарис е същото като нейното — естествено, че смяташе така. Дамарис никога не ѝ бе казвала нищо, което да я накара да мисли другояче.

Дейзи, която имаше много повече житетски опит от Джейн, макар че не беше по-възрастна, виждаше нещата по друг начин. Тя можеше да разбере, че Дамарис не се опитва да си осигури богато и удобно бъдеще с богат мъж. Това, което тя си мислеше за Дамарис, беше много по-лошо.

Дейзи мислеше, че Дамарис е влюбена във Фреди Монктън-Кумс. И че и той е влюбен в нея.

Дейзи знаеше не повече от Джейн, но по някакъв начин бе почувствала мрака у Дамарис — мрака, който тя толкова много се стараеше да скрие. Дейзи бе израснала в бордей и имаше инстинктивен усет за тези неща. Трябваше да разбере защо това просто не беше възможно.

Но Дейзи, както всички останали, беше изпълнена с надежди и мечти и смяташе, че самотата може да прогони мрака.

Дамарис знаеше, че не е така. Тя не вярваше в приказки.

Дъждът затрополи свирепо по прозореца ѝ. Тя потръпна, макар че не ѝ беше студено. Винаги ли беше така в Англия? Бе прекарала тук по-малко от година, но ѝ се струваше, че постоянно е мокро, тъмно, влажно, сиво. Студено.

Липсващо ѝ слънцето, липсващо ѝ дори изгарящата му, безмилостна горещина през китайското лято, когато изсмукуваше влагата от всичко, съсухряше растенията и напукваше почвата. Дори сенките бяха чисто очертани, крехки и остри и правеха всичко ясно.

В Англия сенките бяха с неясни контури, илюзорни. Измамни.

ГЛАВА 11

*Влюбената млада жена пък винаги
изглежда така:*

*... и сякаш християнско търпение,
изсечено на надгробен камък, седеше тя,
усмихната в скръбта си.*

Джейн Остин,
„Абатството Нортангър“^[1]

— Не мога да го понеса. Всички толкова се радват за мен и просто... не е редно.

— Нали няма да се пречупите? — попита Фреди и я поведе настани от една локва. — Обещахте.

Беше студен мрачен ден, но двамата бяха излезли да се разходят на площада. Дамарис така отчаяно копнееше да се махне от къщата, че на практика повлече Фреди навън още щом той се появи. И, разбира се, всички се усмихнаха с разбиране. Младите влюбени имаха нужда да останат насаме.

— Знам и се опитвам, но е толкова трудно! Тежко ми е да приемам поздравленията на хора, които едва познавам — членовете на литературното общество или тези, които срещаме в парка, — но Джейн и Дейзи, и лейди Биатрис... те са хората, които обичам най-много на този свят и се чувствам ужасно, че продължавам така да ги заблуждавам.

— Наистина ли е толкова лошо?

Тя го погледна отчаяно.

— Джейн и Дейзи вече планират сватбата, поканите, украсата, а Дейзи направи модел за прекрасна сватбена рокля. Федърби и Уилям постоянно ми се усмихват бащински и си мислят, че с вас сме самото въплъщение на младата любов — е, нали видяхте как ни изпрати

Федърби преди малко! Дори готвачката планира специална сватбена торта, да не говорим за сватбеното пиршество. Всички са толкова мили, а аз изобщо не го заслужавам!

Фреди очевидно не знаеше какво да каже, затова я потупа по ръката и продължиха да вървят. След миг той каза:

— Тази сутрин получих писмо от майка си. Отменила е увеселението.

— О, добре!

Все пак нали това беше основната причина за годежа им? За секунда си помисли, че сега може да го развали и да приключи с целия този ужас. Но беше обещала да отиде с него в дома на родителите му и нямаше начин да се измъкне. Освен това той ѝ беше купил къща в провинцията.

Къщата бе апогеят на всичките ѝ мечти — разумните ѝ мечти. Тя беше нейното бъдеще, нейната сигурност. И ако ѝ беше трудно да лъже по такъв начин хората, които обичаше, това ѝ се струваше справедливо. Човек трябваше да си заслужи къщата.

Просто се надяваше сестрите ѝ и лейди Биатрис да не се почувствува прекалено наранени, когато узнаят истината.

Колкото до неразумните мечти... Тя погледна към високия елегантен мъж, който крачеше до нея, слушаше търпеливо оплакванията ѝ и я предпазваше от калните локви. Всеки, който си позволяваше да храни неразумни мечти, беше глупак.

Един мъж печеше никакви ядки над малък мангал. Фреди се спря.

— Обичате ли кестени?

Горещите кестени ухаеха вълшебно, но Дамарис нямаше настроение да яде.

— Никога не съм опитвала, но не съм гладна, благодаря.

— Глупости! Няма нужда да си гладен, за да ядеш горещи печени кестени.

Той купи кестени в една хартиена фунийка и ѝ я предложи.

— Пробвайте.

Изглеждаха малко мазни, но Дамарис свали ръкавицата си и взе един, просто от учтивост. На места черупката беше обгорена и върху нея беше изрязан кръст. Краищата се подвиваха, готови да бъдат обелени. Тя обели черупката и гризна от жълтеникавата сърцевина.

Имаше лек вкус на брашно и беше мека, а не хрупкава, както очакваше, но беше много вкусна — сладка, леко солена. Тя се усмихна на Фреди.

— Много са вкусни.

— Стават още по-хубави с малко масло. Готовачката ми правеше, когато бях малък.

Той отново ѝ подаде фунийката. Тя си взе пак.

Беше му приятно, че кестените ѝ харесват. Не беше мислил за нищо друго, освен да се спаси от майка си и от пастите, без да съсиства възпоменателната служба за Джордж. Не беше си представял, че на Дамарис може да ѝ е трудно. А сега не знаеше как да ѝ помогне.

— Госпожице Чанс! Господин Монкън-Кумс!

Фреди се обърна и видя, че към тях се приближават две дами — сестри, ако се съдеше по външния им вид, и положително пасти — и трета, по-възрастна. Най-вероятно майка им. След тях вървеше лакей в ливрея.

— Поздравления по случай годежа ви, госпожице Чанс, господин Монкън-Кумс. Мама е видяла съобщението в „Морнинг Пост“. Колко вълнуващо!

Дамарис измърмори някаква благодарност и си избърса ръцете с кърпичка, преди да се ръкува с дамите. Фреди се поклони и се опита да изобрази интерес, докато приемаше поздравленията им. Нямаше представа кои са и не беше чул имената им, когато Дамарис ги поздрави, но по-възрастната го помоли да напомни на майка му за нея с известна фамилиарност, затова той предположи, че я познава.

Двете пасти забъбриха оживено, разпитваха Дамарис за плановете им и накъсваха всяко изречение с момичешки кикот и престорено свенливи погледи към него.

— Всички млади дами в Лондон ще са готови да ви убият, госпожице Чанс...

— Да, толкова много от тях бяха хвърлили око на нашия скъп господин Монкън-Кумс...

— Който досега изглеждаше абсолютно безразличен към женския чар...

— А през цялото време...

— ...тайно е бил хвърлил око на вас!

Още момичешки кикот, макар и не от устата на Дамарис. Тя търпеше всички тези глупости учтиво и с достойнство.

— Вече определихте ли датата? — попита по-възрастната.

— Още не — отговори Фреди. — Първо ще отидем в Брекънридж. Много се радвам, че можахме да си поговорим, дами, и благодаря за благопожеланията, но е студено и ние трябва да продължим да се движим. Не искам сърцето на годеницата ми да изстине. — Тази духовита забележка предизвика още кикот, който последва Фреди и Дамарис при отдалечаването им.

— Сега разбирате ли какво имам предвид? — измърмори Дамарис. — Непоносимо е.

Фреди не знаеше какво да каже. Той, разбира се, смяташе тези жени за дразнещи, но никоя от познатите му не би се оплакала, че получава такова ласкателно внимание и откровена женска завист. Но всъщност Дамарис не приличаше на нито една от жените, които той познаваше. И разбираше, че това внимание скоро ще стане уморително за нея.

Той също понасяше закачки, особено от приятелите си, но трябваше да го очаква след всичките му приказки срещу брака, а и всъщност не го интересуваше какво мислят те.

— Как го приема възрастната дама? — попита той, захвърли вече студените кестени под едно дърво за катеричките и избърса пръсти.

— Единствено тя не се държи като умопобъркана, но в известен смисъл това е още по-лошо.

— По-лошо ли?

— Да — е почти непоносимо мила — постоянно ме пита дали съм сигурна. И че дори да има нещо, то няма да промени абсолютно нищо — тя винаги ще ме обича и ще се грижи за мен. — Дамарис въздъхна. — И аз се чувствам като най-долното същество на света.

— Иска ми се да можех да помогна, но не виждам какво мога да направя.

Освен да развали годежа, което не бе готов да стори. Все още му се виеше свят от бързината, с която майка му отмени увеселението в Брекънридж.

Дамарис спря, обрна се към него и го погледна напрегнато. Обзе го лошо предчувствие.

— Всъщност има нещо, което можете да направите.

Тя притисна облечените си в ръкавици ръце към гърдите си в несъзнателен умоляващ жест.

Фреди си пое дълбоко дъх и събра смелост.

— Какво?

— Отведете ме оттук.

Той примигна. Това бе последното, което очакваше.

— Къде да ви заведа? — попита той внимателно.

— В дома на семейството ви.

Веждите му рязко се вдигнаха.

— В Брекънридж? Но там са родителите ми.

— Рано или късно ще трябва да ме запознаете с тях. А и нали точно това беше целта?

Беше, но...

— Но това означава, че ще бъдем там... — и той преброи дните

— ... повече от две седмици, ако останем за възпоменателната служба.

— Толкова ли непоносимо ще бъде? — попита тя, погледна го и каза тихо: — О, виждам, че ще бъде. Съжалявам. Значи ще се придръжаме към първоначалния план.

Тя пое ръката му и продължила разходката си. Сега Фреди беше този, който се чувстваше като най-презряното същество на света.

Още две двойки се приближиха и ги поздравиха. Фреди проследи как Дамарис приема благопожеланията им сдържано и очарователно. Навсякътко постоянно ѝ се налагаше да се примирява с такива неща. Той самият трябваше да ги понася само когато беше с нея — било в литературното общество, било в парка. През другото време животът си вървеше както обикновено.

А когато си беше у дома, Тибинс не го гледаше със сантиментална бащинска усмивка. Не, той сумтеше. Многозначително.

Личният прислужник на Фреди беше поднесъл поздравленията си, разбира се, но бе очевидно — всъщност повече от очевидно — че предстоящата сватба на господаря му никак не го радва. Тибинс не харесваше промяната. В ергенската квартира на Фреди той разполагаше с върховна власт над домакинството. В организиран по правилата семеен дом щеше да бъде един от многото, само личен прислужник — важен, но не и върховен.

Още три дами и един джентълмен се приближиха към тях усмихнати и им пожелаха щастие — общо единайсет доброжелатели за

петнайсетина минути!

Дамарис беше самото олицетворение на чара, но Фреди бе търпял достатъчно. Още дори не бяха обиколили Бъркли Скуеър, а тя каза, че у дома се измъчва дори повече.

— Разбирам какво имате предвид — каза той, след като последният добронамерен досадник им пожела щастие и се отдалечи.
— Утре сутрин тръгваме. Ще пиша на майка си да ни очаква в сряда.

Тя го погледна с грейнали очи.

— Наистина ли? Сигурен ли сте?

Той мрачно кимна.

— Това са само две седмици. Няма да е толкова страшно. Няма нужда да прекарваме много време с родителите ми. Ще ви разведа из имението, ще ви покажа някоя и друга местна забележителност. Можете ли да се пригответе до девет сутринта?

— Мога да се пригответя в рамките на един час — отвърна тя с такава готовност, че той се засмя.

— Значи в девет. Аз ще уредя всичко, а вие можете да съобщите на Джейн.

Тя наклони глава.

— Защо точно на Джейн?

— Тя ще трябва да чете на сбирките на литературното общество съвсем сама.

Дамарис се засмя.

— Джейн няма да има нищо против. О, благодаря ви, господин Монктън-Кумс...

— Фреди, нали помните?

— Благодаря, Фреди! Не можете дори да си представите какво облекчение ще е за мен да се махна за малко. Наистина го оценявам. Обещавам, че ще направя всичко възможно гостуването при родителите ви да мине гладко. И да ме харесат.

— О, не се притеснявайте дали ще ви харесат. Ще харесат всяко почтено момиче, което е готово да се омъжи за мен.

Лицето ѝ помръкна и той добави:

— А освен това, ако прекалено много ви харесат, няма да спрат да ми натякват, когато си върнете здравия разум, развалите годежа и ме пратите да си гледам работата.

Тя все още изглеждаше притеснена, затова той я потупа по ръката.

— Можете да бъдете груба с тях колкото си искате, нямам нищо против.

Тя прехапа устна.

— Не бих могла да се държа грубо, но може би ще успея да съм малко студена и надменна...

— За бога, недейте! — прекъсна я той. — Студена и надменна? Те ще ви обожават! Не, не се тревожете за родителите ми. Просто бъдете самата себе си.

Тя кимна и го удостои със смела полуусмивка, но сиянието в очите ѝ се бе стопило. Той се надяваше, че не е заради нещо, казано от него.

Сутринта беше мрачна, мъглата висеше ниско над улиците. Черните голи дървета на Бъркли Скуеър сякаш се носеха в езеро от облачно сиво.

— Идеално време за пътуване — каза Фреди, когато пристигна.
— Тази мъгла сигурно ще се вдигне скоро и тогава времето ще е ясно и сухо през целия ден.

Беше дошъл с елегантна яркожълта карета с четири коня и ездач на предния впрегатен. От двете ѝ страни горяха фенери — сфери от златиста светлина в сивата утрин.

— Наели сте жълта карета, а? — отбеляза лейди Биатрис. Беше слязла по стъпалата пред входната врата, облегната тежко на бастуна си, за да ги изпрати.

Изглежда, всички се бяха събрали на улицата да изпратят Дамарис; прислужниците се бяха струпали пред входа за кухнята и надничаха през перилата. Федърби надзираваше как Уилям товари багажа ѝ в каретата, а друг лакей помагаше на Поли, прислужничката, която щеше да я придружи, да се качи отзад.

Джейн и Дейзи стояха от двете страни на лейди Биатрис и се люшкаха между въодушевление и нещастие. И двете я бяха прегърнали десетина пъти, бяха я обсипали със съвети, бяха избърсали сълзите си и изобщо се държаха така, сякаш си отиваше завинаги, а нямаше да посети Съмърсет само за няколко седмици.

И самата Дамарис беше леко просълзена.

До каретата стоеше двуколката на Фреди, теглена от два красиви дорести коня, които неуморно пръхтяха и пристъпваха от крак на крак под контрола на един дребен лакей, който ги държеше за юздите и им шепнеше ласкави думи и тихи ругатни. В двуколката седеше коняр, който държеше юздите.

Дамарис се зачуди защо Фреди е взел две карети, но тъй като никой друг не каза нищо, не попита. Все пак какво знаеше тя за пътуването в Англия?

Той обаче навсяко забеляза объркването ѝ, защото обясни:

— Двуколката ми трябва, за да ви разведа наоколо, когато пристигнем. Един Бог знае какви карети имат родителите ми — по всяка вероятност някакви грозни старомодни возила, в които не бихте искали да ви видят.

Дамарис потисна усмивката си. Не тя беше тази, която държеше на елегантността.

— Ще ви пиша! — провикна се тя към лейди Биатрис и сестрите си, докато Фреди ѝ помагаше да се качи в каретата, а после скочи пъргаво до нея.

— Пазете добре момичето ми, млади Монкън-Кумс! — заръча лейди Биатрис почти свирепо.

Тъй като бе зает да загръща Дамарис с луксозна кожена покривка, за да не ѝ духа, Фреди удостои възрастната дама само с ироничен поглед. За миг Дамарис си помисли, че ще каже нещо грубо, но той отвърна само:

— Да, милейди. — И затвори вратата.

Ездачът на предния кон погледна назад, Фреди му даде сигнал и каретата потегли.

— Ух! С това приключихме! — измърмори Фреди и се облегна назад, докато завиваха по Маунт Стрийт и оставяха Бъркли Скуеър зад себе си. После погледна към нея. — Удобно ли се чувствате?

— Много удобно, благодаря.

Кожената покривка беше прекрасна — мека и топла.

Наблюдаваха как улиците на Лондон се низват пред очите им и познатото отстъпва място на непознатото. Докато пътуваха, Фреди ѝ посочваше най-различни интересни места. А после, по-скоро,

отколкото Дамарис мислеше, че е възможно, потеглиха по широкия път, оставили зад гърба си големия град.

В каретата се възцари тишина. Разговорът отстъпи място на тропата на конските копита по пътя и на скърцането на каретата, която подскачаше и се люшкаше. Това донякъде нарушаваше равновесието на Дамарис и тя се вкопчи в ремъците, висящи над прозореца.

С изключение на пътуването до дома на Макс и Аби, когато се чувстваше зле почти през целия път, тя не беше виждала нищо от английската провинция. Предполагаше, че я е познавала като малка, но нямаше никакъв спомен. Майка ѝ често говореше за Англия — казваше, че всичко било толкова красиво и зелено. В момента нямаше кой знае колко зелено. По долчинките все още се рееха облачета сребриста мъгла, които криволичеха покрай потоците. Сребърен скреж покриваше голата земя, където остатъците от слана улавяха блъсъка на слабото зимно слънце. Но беше красиво, точно както беше казала майка ѝ.

Изобщо не приличаше на Китай, или поне на тази част на Китай, в която бе живяла Дамарис. Красотата тук беше от различен вид.

Тези английски поля приличаха на юрган, ушит от различни парчета, целите разделени на квадрати, ивици или правоъгълници, до един прегледни, прави и оградени с живи плетове, вместо да следват наклона на земята, както в Китай.

А селата... някои бяха не повече от шепа къщи, пръснати край пътя, а други — спретната солидна група, изградена около хубав селски площад. Имаше малки къщички и по-големи селски къщи. От време на време измежду дърветата просветваше по някое впечатляващо имеение.

Вече бяха напуснали главния път. Каретата се люшкаше и подскачаше и запращаше Дамарис и Фреди един към друг. Тя стисна ремъка си още по-здраво.

— Добре ли сте? — попита Фреди. — Много сте мълчалива и изглеждате малко бледа.

— Не, добре съм, благодаря. Просто... мислех.

Тя решително се загледа през прозореца. Най-много ѝ харесваха малките, измазани с хоросан къщички. Дали някоя от тях приличаше на онази, която ѝ бе купил той? Около някои като че ли имаше градинки, в които напролет щяха да цъфнат цветя. Майка ѝ разказваше

за английските градини. Веднъж се опита да създаде една в Китай, но тя прегоря през лятото, а баща ѝ каза, че трябва да садят храна, а не цветя.

Храна... Каретата направи рязък завой. Без предупреждение стомахът на Дамарис кипна и тя усети вкус на жълчка и неприятен спомен от закуската си.

Господи! Не пак!

— Сигурна ли сте, че не ви е лошо? Можем да спрем, ако искате.

— Добре съм, наистина — едва успя да изрече Дамарис.

Заря поглед през прозореца на каретата, като дишаше дълбоко, твърдо решена да не се поддаде на вълните на гадене, които ставаха все по-ужасни.

Без предупреждение Фреди отвори един прозорец и изкрешя на ездача.

— Какво...?

— Твърдоглавка такава! — измърмори Фреди, а каретата веднага забави ход. — Сега лицето ви е с деликатен зеленикав оттенък.

Каретата ненадейно спря и леко се люшна напред-назад.

— Излизайте!

— Няма нищо — просто от движението на каретата малко...

Той отвори вратата, вдигна Дамарис и я свали на земята.

— ... ми се гади — довърши тя, притисна ръка към устата си и се втурна към канавката до пътя.

След кратък и унизителен епизод там тя избърса устата си, изхвърли мръсната си кърпичка и се запъти с разтреперани крака обратно към каретата.

— По-добре ли сте? — попита Фреди, докато ѝ помагаше да се качи в каретата.

Тя кимна, безкрайно унизена.

— Сигурна съм, че скоро ще се оправя. Имам същия проблем с корабите, но накрая минава. — Тя се настани обратно в своя ъгъл. — Смятам, че повече няма да ви беспокоя.

— Изобщо не ме беспокоите — каза той. — Като дете често ми прилошаваше. След още няколко километра ще спрем да сменим конете и ще си купим горещ чай с джинджифил. Обикновено помага.

Наложи се да спрат още два пъти, преди да стигнат до странноприемницата, пред която спираха пощенските карета.

Дамарис беше сигурна, че стомахът ѝ вече е съвсем празен. Нямаше да има повече унизителни молби да спрат и повръщане край пътя. Поне така се надяваше.

В странноприемницата тя си изплакна устата, изми лицето и ръцете си и си оправи косата. Погледна отражението си в огледалото. Лицето ѝ беше бледо като неопечен пай. Тя пощипна бузите си, за да поруменеят малко, и се върна в общата стая.

Фреди я накара да изпие чаша слаб черен чай, в който имаше настърган джинджифил.

Самата мисъл за чая я отблъскваше, но когато отпи, стомахът ѝ наистина се поуспокои. Фреди искаше от нея да хапне и малко хляб, но тя отказа.

— Готова ли сте да продължим? — попита той, когато Дамарис довърши чая.

Тя остави празната чаша и каза колкото се може по-бодро:

— Да. Колко още остава до Брекънридж Хаус?

— Ще спрем да пренощуваме в Бейсингстоук и ако всичко мине гладко, утре вечер ще стигнем в дома на родителите ми.

Два дни път. Тази мисъл я ужаси. Но просто щеше да се наложи да го понесе. Събра сили за следващия етап и тръгна към вратата.

— Не тук — каза Фреди, хвана я за ръката и я отклони от жълтата карета. Сега Дамарис знаеше защо я наричат така^[2].

— Ще се качим в двуколката. Чистият въздух ще ви се отрази добре.

Сърцето ѝ се сви от ужас. Двуколката беше лека и неустойчива. Навсякъде друсаше още повече от каретата. Беше ѝ трудно да се покатери на капрата, която се намираше доста високо, а полите не спираха да ѝ се пречкат. Най-накрая Фреди я повдигна, за да сложи крак на стъпенката, после я хвана за кръста и я задържа. Тя сграбчи кожената завивка, която някой бе захвърлил на капрата, махна я и непохватно се намести. Не можеше да си представи по-тромав процес.

Тази ужасна двуколка беше предназначена за мъже с дълги крака, обути с ботуши и кожени панталони, както си помисли недоволно Дамарис, когато той пъргаво се качи и се намести до нея. На капрата нямаше много място. Бедрата им се допираха. Дамарис не можеше да му освободи повече пространство, без да се претърколи и да падне на пътя.

Фреди взе кожената завивка, пъхна два пръста в устата си и изсвири пронизително. Един прислужник излезе тичешком от странноприемницата, носейки продълговато парче дърво и метално сандъче с две дръжки.

— Вдигнете си краката — нареди Фреди.

Дамарис ги повдигна.

Мъжът внимателно пъхна кутията под тях, отдръпна се и Дамарис предпазливо отпусна стъпалата си върху сандъчето. Беше топло — усещаше горещината му дори през подметките си.

— Грейка за крака — поясни Фреди в отговор на безмълвната ѝ изненада. — Вътре има горещи въглени. Би трябвало да издържи часдва. Когато сменим конете, ще сменим и въглените. — Докато говореше, той я покри със завивката. После взе поводите. — Готова ли сте?

Изобщо не се чувстваше готова, но все пак успя да се усмихне и да кимне, и потеглиха.

Студеният вятър духаше в лицето ѝ, но ѝ се струваше повече освежителен, отколкото неприятен, а краката ѝ, отпуснати върху това сандъче с горещи въглени, бяха приятно сгрени, както и цялото ѝ тяло, благодарение на завивката. И на неговото топло присъствие от дясната ѝ страна.

След петнайсетина минути обаче отново започна да ѝ се гади. Фреди ѝ хвърли бърз поглед.

— По-добре ли се чувствате на чист въздух?

— Много по-добре, благодаря — изльга тя. Вече нямаше какво да повърне, а и сега пътуваше в открита двуколка; ако се наложеше, можеше да слезе много по-бързо.

— Добре. Значи може да карате вие.

— Какво? — погледна го тя стъписана. Не вярваше на ушите си.

— Но аз не мога да карам! Не знам как.

— Аз ще ви науча.

— Не мога. Не знам нищо за конете.

— Скоро ще разберете.

Без да обръща внимание на протестите ѝ, че никога не е карала никакво превозно средство и че в момента не е достатъчно добре, за да се учи, той спря двуколката, подаде ѝ поводите, които нарече

панделки, и ѝ показа как да ги държи, като ги прокара по особен начин между облечените ѝ в ръкавици пръсти.

— Не се тревожете, тези коне са ужасно мудни — увери я той и тя осъзна, че това не са същите коне, с които бяха напуснали Лондон.

— Моите сърдати красавци са още в странноприемницата; лакеят ми ще ги доведе в Брекънридж, но по-бавно. Тези може да ги управлява всеки. Сега плеснете с панделките и кажете: „Дий!“.

Тя не помръдна, само го погледна възмутено. Ако си мислеше, че може да я накара да...

Той се наведе, тръсна поводите в ръцете ѝ, които не оказаха съпротива, двуколката се разтресе и се раздвижи.

Дамарис изписка и го погледна ужасено.

Той се усмихна, скръсти ръце на гърдите си и се облегна назад, съвсем отпуснат. Какъв противен човек!

Тя стисна по-силно поводите. Двуколката се движеше. И само тя я управляваше. Беше толкова лека и несигурна! Дамарис седна съвсем изправена на капрата, обзета от ужас, че ще излетят от пътя, ще влязат в канавката или ще се забият в някоя каменна стена. Или ще се прекатурят.

След минута-две Фреди се обади:

— Добре. Хайде сега да позабързаме нещата, иначе ще пътуваме до Брекънридж не два дни, а три.

— Но...

— Пътят е хубав и прав и няма движение. Отпуснете малко ръцете си.

Дамарис погледна към ръцете си и видя, че е стиснала поводите с всички сили. Застави пръстите си да се отпуснат... и единият от поводите понечи да се изпълзне от тях. Тя ги стисна отново и изгледа яростно мъжа до себе си, който дори не се опита да ѝ помогне.

Конете набраха скорост. Пейзажът преминаваше вихрено около тях и се сливаше в петно. Препускаха прекалено бързо. Можеха да се прекатурят всеки момент. Тя погледна към Фреди и видя, че той се усмихва.

— Какво, мојт ужас забавлява ли ви? — попита го остро.

— Безкрайно — увери я той и усмивката му стана по-широка.

Той се облегна назад и кръстоса дългите си, обути в ботуши крака.

Ако се бълснеша в нещо, така му сепадаше!

О, боже, пред тях имаше мост!

— Това е мост! — ахна Дамарис. Беше старинен, построен от камък и толкова тесен, че в никакъв случай не можеха да минат.

— Така е — съгласи се Фреди абсолютно спокойно, почти незаинтересовано.

— Как да ги накарам да спрат?

Ако оцелееха, щеше да го убие!

— Вдигнете леко ръце към гърдите си.

Тя се подчини. Конете се позабавиха, но продължиха да се носят към моста в бърз тръс.

— Браво, точно така. Точно така — разнесе се спокойният, влудяващ глас от дясната й страна.

Дамарис искаше да затвори очи, но не смееше. Не смееше да си поеме въздух, не помнеше дори как да се помоли. Просто се вкопчи в юздите с всички сили, прекалено ужасена, за да помръдне. Вперила поглед в тесния мост, събра смелост и се подготви да чуе шума от разбиването на двуколка в камъка. Или нещо още по-страшно.

А после се озоваха от другата страна на моста... живи. И пътят отново се разшири. Дамарис си пое дъх.

— Не беше ли забавно? — попита Фреди.

— Забавно ли? Забавно? Беше ужасяващо!

Той ѝ се усмихна лениво.

— Хареса ви. А освен това сте природен талант.

— Не ми хареса. Никак.

Природен талант ли? Тя била природен талант? Ако изпитваше съвсем мъничко въодушевление... е, това се дължеше на облекчението. Току-що се размина на косъм със смъртта.

Той я погледна и вдигна вежда.

— Студено ли ви е?

— Не.

— Да не би да ви е лошо?

— Не.

И за своя изненада Дамарис установи, че е точно така. Ни най-малко не ѝ се гадеше.

Той ѝ се ухили.

— Спряхте да мислите колко ви е лошо, нали така? А освен това научихте нещо полезно. И беше забавно. Само да бяхте видели лицето

си, когато се приближихме към моста... — И се подсмехна.

Тя го гледаше онемяла. Разярена. Възмутена.

Той обръна глава и я погледна с невъзможно сини очи, в които танцуваше смях.

— Хайде, кажете го!

— Какво да кажа?

— Че съм свиня, животно, безсърден...

Тя го удари с една ръка в рамото, защото с другата все още държеше юздите.

— Така е — съгласи се разпалено и за своя изненада се разсмя заедно с него — защото беше жива, вече не ѝ се гадеше и беше природен талант. И защото, като се замислеше, наистина беше смешно.

— Наистина бях ужасена — каза му, когато спряха да се смеят.

— Знам. Повечето хора се ужасяват първия път. Искате ли сега аз да карам?

— Не още.

Той се усмихна, намести се по-удобно и кръстоса дългите си крака, съвсем спокоен. Изпълнен с абсолютно доверие, осъзна Дамарис. През следващия час тя благополучно преодоля няколко завоя, още един мост, разминаването с един конник, който вдигна ръка в безмълвен поздрав, и ято гъски. При последното Фреди й показва как да спре конете — оказа се забележително просто.

И тогава най-накрая пред тях се появи град.

— Искате ли аз да карам?

Тя му подаде поводите, без да казва нищо, но с лека неохота.

— Ще сменим конете и ще останем да хапнем.

Дамарис понечи да възрази, че не може да сложи и хапка в устата си, но после осъзна, че е гладна.

— Само малко хляб с масло и може би още джинджифилов чай.

— А после още един урок по каране, за да не мислите за нищо друго?

— Да, ако обичате.

Докато двуколката си проправяше път през натовареното движение в града — беше пазарен ден, — Дамарис попита свенливо:

— Сериозно ли говорехте, когато казахте, че съм природен талант?

— Да. Имате хубави леки ръце и идеално преценихте откъде трябва да минем по моста.

— Нищо не съм преценила — призна тя. — Оставих всичко на конете.

— Именно — съгласи се той. — Природен талант.

[1] Всички цитати от произведението са в превод на Надежда Караджова или посочените в него преводачи. — Бел.прев. ↑

[2] Игра на думи: на английски bounder; bound означава „гранича“, „предел“, а също така и „принуден“, „задължен“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 12

Някаква си млада дама от долно потекло, напълно неизвестна, чужда на знатния ни род!

Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“

Стигнаха в Бейсингстоук точно когато започваше да се смрачава и макар че конете навсякъде бяха уморени, Фреди с нищо не показва намерение да спре. Дамарис погледна с копнеж към няколко добре изглеждащи странноприемници, докато двуколката минаваше покрай тях. Вече не й беше лошо, но се чувствуваше уморена и цялото тяло я болеше.

— Сряда е пазарен ден; навсякъде ще е пълно — обясни Фреди.
— Още малко. Ще отседнем в „Портата на свещеника“, съвсем близо до града. Там имаме запазени спални и частен салон. Храната е хубава и е по-тихо. Там ще спите по-добре.

Дамарис измърмори някакъв любезен отговор. Не я интересуваше нито къде ще спи, нито какво ще яде. Чувствуваше, че може да заспи и да не се събуди дори от йерихонските тръби. Но той очевидно се бе постарал за организирането на пътуването, затова не искаше да изглежда неблагодарна.

Не беше неблагодарна, просто уморена.

Най-после между клоните на дърветата проблеснаха светлини и скоро двуколката зави, влезе в един двор и спря. Слава богу! Към тях се приближиха двама коняри, които се заеха с конете. Фреди леко скочи на земята и се обърна да помогне на Дамарис.

За разлика от него, тя започна да слиза доста непохватно от високото превозно средство. Всички стави и мускули я боляха.

— Сковахте ли се? — попита той и преди тя да отговори, я хвана за кръста и я свали на земята.

— Малко — призна тя.

— Знам какво ще ви помогне — каза той, пъхна ръката й под лакътя си и я въвведе в странноприемницата.

И тя знаеше: сънят.

— Давам ви петнайсет минути да се освежите, после ще се срещнем тук. Облечете се добре.

Преди Дамарис да каже нещо, той се обърна към камериерката й:

— Господарката ви ще има нужда от удобни обувки — за предпочтане боти — и от топли дрехи.

— Удобни обувки ли? — започна Дамарис. Едва успяваше да помръдне. — Но...

Той се обърна към нея и й се усмихна леко.

— Не бъдете така ужасена. Повярвайте ми, точно от това имате нужда.

Имаше нужда от легло, но Фреди вече се бе извърнал към съдържателя.

— За вечерята...

Дамарис искаше да възрази, но разговорът се следеше от неколцина наблюдатели със заинтересовано изражение и тя нямаше да им достави удоволствието да подхване кавга, дори и малка. Тръгна след жената на съдържателя, качи се по стълбите и влезе в малка, но чиста и удобна на вид спалня. Бяха осигурили ниско легло на колелца за Поли, което показваше, че Фреди е помислил не само за спокойствието на Дамарис, а и за благоприличието.

Подобна предвидливост несъмнено заслужаваше похвала, но по никаква причина Дамарис я намираше леко дразнеща. След дългия път се чувствуше като безжизнен товар, а той беше скочил от двуколката с такава лекота, гъвкав както винаги, изискан и елегантен. Не беше честно.

А сега искаше тя да тръгне на разходка? Когато я очакваше това прекрасно меко легло? Дамарис го изprobва и нададе тих стон: дебел пухен дюшек и сладък аромат на току-що изпрати чаршафи. Изкуши се да изпрати Поли при Фреди със съобщение, че няма да направи нито крачка повече.

Един прислужник дойде с багажа им, влезе и прислужница с каната гореща вода.

— Изглеждате смазана, госпожице — отбеляза Поли, докато наливаше водата в леген, за да може господарката й да се измие. —

Искате ли да кажа на господин Монкън-Кумс, че сте си променили решението за разходката? Той ще разбере, сигурна съм — държа се толкова мило, когато ви прилоша, и тъй нататък. Джентълмените обикновено се чувстват неудобно, когато на дамите им е лошо, не сте ли съгласна? Но как само бдеше над вас... и, о, госпожице, ами когато ви даде кърпата си, за да си избършете устата, когато повръщахте в онази канавка! Мисля, че това е същото, както когато сър Уолтър Рали постлал наметалото си в онази локва за Добрата кралица Бес!

Не беше. Беше само кърпа. Очевидно Поли бе развила известна *tendre*^[1] към господин Монкън-Кумс.

Дамарис избръска лицето и ръцете си.

Той наистина беше мил. И се погрижи лично за нея, когато спокойно можеше да я остави в каретата под грижите на Поли и да се качи в двуколката. На негово място много мъже биха постъпили точно така.

— Ами тази карета, госпожице! Толкова е удобна и вози хубаво. Изобщо не е като някои други, с които съм пътувала и в които човек целият се тресе! — продължи Поли и се подсмехна. — Той май ме разглези и отсега нататък няма да пътувам с дилижанса.

Дамарис бе на път да възрази, че в тази карета се тресеше цялата, но после прехапа устна. Откога беше станала толкова префинена? Беше вървяла пеш през Китай дни наред, а сега недоволстваше, защото един мъж, който през целия ден се бе грижил за нея с разбиране, смяташе, че една кратка разходка ще й се отрази добре?

— Сините боти от ярешка кожа, мисля, Поли. И вълненото палто.

Точно в шест часа и петнайсет минути се присъедини към Фреди на долния етаж.

— Чудесно. Не бях сигурен дали ще дойдете. Помислих си, че може да поискате вместо това да ми издърпате ушите.

В дяволития му поглед се четеше покана, на която тя не можеше да устои.

Дамарис се засмя и пое ръката му.

— Бях на косъм, признавам! И ви предупреждавам, че все още съм много сприхава, затова не ме предизвиквайте. Последното, което ми се прави, е да вървя.

— Поръчах да поднесат вечерята в седем часа и се надявам, че една кратка разходка няма да ви източи.

Това в гласа му лека нотка на предизвикателство ли беше?
Решителността на Дамарис се засили.

— Съвсем не.

Искаше да му каже, че е извървяла пеша стотици километри в Китай, но си замълча. Миналото, или поне нейното минало, трябаше да остане погребано.

— Каква хубава вечер! — отбеляза той, когато излязоха в нощта.
— Студена като вещерска... ъъъ, ясна като стъкло. Подозирам, че има и скреж, но исках да видите ето това — посочи той.

Луната се издигаше, пълна и кръгла, златиста на фона на тъмното кадифено небе.

Двамата я гледаха мълчаливо. „В пълнолунието има нещо особено“ — помисли си Дамарис. Хората често казваха, че полумесецът бил онази фаза на луната, която носела надежда, но Дамарис открай време чувстваше, че пъlnата луна ѝ говори.

Намериха си тиха пътечка, добре отъпкана, но не прекалено кална, и тръгнаха по нея през пейзаж, очертан в сребристо и черно с хиляди отсенки. В далечината нещо изкрешя.

— Какво беше това? — сепна се Дамарис.

— Нищо. Кряськ на лисица. Често крещят по това време на годината.

Той я погледна.

— Чифтосват се.

— О! — промълви Дамарис и почувства как бузите ѝ пламват.

Продължиха да вървят, макар и уморени. Въздухът бе студен и освежаващ, напоен с миризмата на плодородна студена земя. Дамарис пое дълбоко дъх и с изненада установи, че крачи в ритъм с високия мъж до нея. В мълчанието им имаше задушевност, която тя не искаше да прогони с думи.

В тъмните живи плетове малки създания се разбягваха при преминаването им — Дамарис чуваше шума, който издаваха. Някъде в далечината изляя куче. Напрежението в тялото ѝ бавно започна да се разтапя, а болките — да изчезват. Постепенно крачката им се ускори.

Фреди погледна към нея.

— По-добре ли се чувствате, госпожице Сприхава?

Тя се засмя.

— Недейте да ставате самонадеян само защото бяхте прав. Още мога да ви издърпам ушите.

— Глупости — подсмихна се той. — Не можете да стигнете толкова високо. След една хубава вечеря и добър сън на сутринта ще сте жизнерадостна като агънце.

Продължиха да вървят.

— Искам да ви благодаря за днешния ден — каза тихо Дамарис.

— Бяхте много мил и внимателен...

— Тинтири-минтири! А сега, да се качим ли по тези стъпала и да тръгнем по пътеката нагоре по хълма? Не? Съгласен съм.

Дамарис не бе казала и дума.

— Гледката няма да е нищо особено, а пътеката изглежда подозително мокра и кална и тези ваши хубави сини боти няма да ми благодарят, ако ги вкарам в калта. Това е проблемът с ярешката кожа.

Продължиха да вървят. Неговите ботуши и нейните боти скърцаха по пътеката в ритъм. Покрай тях безшумно прелетя сова. От прозорците на малка къща на хълма се изливаше златиста светлина. По склона към тях се носеше лек мириз на дим. Дамарис си помисли за хората вътре, сгушени уютно в малкия си дом.

— Казахте, че утре ще стигнем в Брекънридж.

— Да. Ако се движим бързо, ще стигнем преди залез. Ако ли не, ще го видите за пръв път на лунна светлина.

Нещо в начина, по който го изрече — може би в тембъра на гласа му — я накара да попита:

— Вие обичате това място, нали?

Първо си помисли, че той няма да отговори, но накрая Фреди отвърна небрежно:

— Никога не холя там, ако мога да си го спестя. А сега мисля, че е време да се връщаме. Нали не искаме вечерята да изстине или още по-лошо, да загори!

Не за пръв път отклоняваше въпросите й за Брекънридж и за родителите си и сега, докато вървеше през потъналата в сенки местност, изпълнена с тайни и невидими създания и осветявана само от отразената светлина на луната, Дамарис се запита в каква ли ситуация ще навлезе.

В Лондон, изцяло погълната от собственото си положение и болезнената необходимост да лъже хората, които обичаше,

единствената ѝ мисъл, единственото ѝ желание беше да избяга. Сега за първи път се замисли какво ще означава това посещение не само за Фреди, а и за родителите му.

Доколкото знаеше — а тя не знаеше почти нищо — те отчаяно копнееха единственият им син да се ожени. А до този момент той се бе съпротивлявал с всички сили, заявявайки на всеослушание, че не смята да приеме подобна стъпка. Затова облекчението и радостта на родителите му от този годеж навярно щяха да бъдат... ужасяващи.

И тъй като тя, така наречената бъдеща младоженка, беше в центъра на цялата тази радост и облекчение, те щяха да искат да разберат всичко за нея.

Достатъчно лошо беше, че годежът бе фалшив; колко по-ужасно щеше да стане, ако родителите на Фреди разберяха, че името, потеклото и миналото ѝ също не са истински?

А това беше най-малката от тайните, които криеше.

Ами ако родителите му решаха да проучат миналото ѝ? Беше чувала, че хората постъпват така, когато има опасност човек, който не принадлежи към висшето общество, да се омъжи за член на някая стара благородна фамилия. Бащата на Фреди беше виконт. Щяха ли да сметнат, че Дамарис не принадлежи към висшето общество, или щяха да приемат твърдението на лейди Биатрис, че са роднини, без да задават въпроси?

Дори да я разкриеха, това нямаше да има значение за нея — тя нямаше нужда да бъде в обществото. Стига да имаше малката си къщичка, щеше да е в безопасност. Но Фреди...

Погледна към красавия му профил, очертан на лунната светлина. Ако обществото научеше, че се е сгодил за бедна самозванка, която се е оплела в мрежа от лъжи... той щеше да стане за посмешище.

Как бе допуснала нещата да стигнат толкова далеч, без да го предупреди?

Заштото беше себична, ето защо. Заштото можеше да види само предимствата за самата себе си. Къщичката.

Светлините на странноприемницата „Портата на свещеника“ вече се виждаха. На вечерята щеше да му каже истината... или поне толкова от нея, колкото трябваше да знае. Тогава Фреди можеше да реши дали иска да продължи с шарадата, или да отмени плановете и посещението си.

Фреди погледна към окъпаната в лунна светлина сирена, която вървеше до него. Изглеждаше притеснена. Или може би просто уморена.

Отвори уста да я попита какъв е проблемът, после я затвори. Започваше да го обзema странно... собственическо чувство. Малката ѝ студена ръка беше пъхната под лакътя му — беше абсурдно колко много му харесва да я усеща там.

Тревогата му тази сутрин, когато тя едва не припадна в каретата, бледа и студена, но решена да не го покаже и да не се оплаче — това глупаво упорито момиче! — също беше абсурдна.

Разбираше защо Макс изпитва такова желание да предпази Аби... и сестрите ѝ. Да носиш отговорност за някого... предполагаше, че точно това поражда тези... чувства. Това, и обещанието му пред Макс.

Никога не бе изпитвал подобно нещо и, честно казано, усещането доста го смущаваше. Беше свикнал да се носи през живота без грижи и без бремето на... чув... отговорности, да ходи където пожелае, да прави каквото иска, без да се съобразява с никого.

Още една причина да не иска да се жени.

Какъв удивителен късмет, че откри жена, която също не искаше да се омъжва! Дамарис беше съвършена. И въпреки че от пътуването ѝ прилошаваше, беше чудесна спътница. Цялото това малко приключение всъщност му харесваше. Или щеше да му хареса, ако не бяха тези неудобни чу... мисли.

Може би необходимостта да се държи като годеник го караше да мисли като годеник. В такъв случай това щеше да свърши след няколко седмици. Което, каза си решително той, беше много хубаво. Трябваше да се откаже от всякакви идеи да удължи годежа с месеци просто за да се спаси от преследването на пастите през сезона.

Колкото и да го желаеше, с Дамарис се бе надигнал проблем, който Фреди изобщо не очакваше — проклятие, думата бе именно „надигнал се“.

Разбира се, това се дължеше само на факта, че в момента нямаше любовница и тялото му усещаше тази липса, но все пак беше много неприятно да се намира в постоянно състояние на полуувъзбуда, когато тя беше наблизо. Или дори когато не беше, но го гледаше по определен начин, при това без изобщо да се опитва да го съблазни — той го

знаеше! Стигаше му само да я види как от време на време прехапва устна. Или въздиша. Или се усмихва. Или го поглежда с тези свои бездънни кафяви очи...

Дори упорито стиснатата ѝ челюст, когато се канеше да възрази, му допадаше. Или по-скоро допадаше на тялото му. А когато се засмееше, както в двуколката...

При най-леката реакция от нейна страна тялото му се събуждаше като добър войник, готово и жадно за действие — това беше истината.

„Това е съвсем разбирамо“ — каза си Фреди. Тя беше красива млада жена без капчица превзетост и надарена с огромно количество естествен чар. Привлекателност. Никой мъж не би могъл лесно да ѝ устои.

Фреди не беше свикнал да общува отблизо с почтени момичета, това беше проблемът. Момичетата, с които обикновено установяваше по-близък контакт, бяха възхитително лоши, без дори една добродетелна кост в тялото си — някои от танцьорките в операта нямаха дори и кости — и не предизвикваха у него нито миг тревога. Или порив да помисли за тях отново.

И абсолютно никакво раздразнение. Точно както предпочиташе.

Проклятие, защо Дамарис толкова се противеше на мисълта за брак? Ако имаше жена, родена за...

— Какво? Защо изглеждате толкова нервна? — попита той, най-накрая предизвикан от неспокойното ѝ изражение.

Вратата на странноприемницата се отвори и по калдъръма плисна златиста светлина.

— Ще ви обясня, докато вечеряме — каза тя.

Фреди беше поръчал хубава, прста английска храна, каквато обичаше най-много. Започнаха със засищаща супа с граф и шунка и пресен хляб с масло. Разговорът се състоеше предимно от незначителни учтивости, разменяни най-вече между него и съдържателя — нито той, нито Дамарис искаха да говорят за нещо важно в негово присъствие.

Съдържателят носеше и изнасяше блюда, без да спира да бърбори.

— Днес извадихте късмет с времето, сър. Миналата седмица беше точно за Ной и ковчега му... заповядайте хляба, жена ми го опече тази сутрин... и чух, че на запад било още по-мокро. Цялата земя е подгизнала и селските стопани хич не са доволни... е, те кога ли са доволни? Смятат, че утре или вдругиден пак ще завали, затова тръгнете рано, сър. Към това ще искате вино, а аз имам най-подходящото.

Той донесе от избата си бутилка много приятно бургундско и Фреди се погрижи да напълни чашата на Дамарис.

— Ще ви помогне да спите по-добре — каза ѝ той.

Може би щеше да помогне и на него.

От устните ѝ се изтръгна нервен смях. Тя отпи голяма гълтка. От виното или може би от топлината след бързата им разходка кожата ѝ беше порозовяла и сияеше.

По всяка вероятност Фреди нямаше да мигне.

Съдържателят поднесе следващото блюдо — пай с бифтеци и бъбреци, фрикасе с пиле, което Фреди бе поръчал, в случай че Дамарис не обича говеждо, и блюдо от зимни зеленчуци, всичко това поднесено с бодро мърморене за състоянието за пътищата, особено в тази влага. След това съдържателят се оттегли и затвори вратата.

Във внезапно настъпилата тишина настроението незабавно се повиши. Дамарис остави ножа и вилицата и стисна столчето на чашата с вино така силно, че кокалчетата ѝ побеляха. Отпи. „Събира смелост да заговори“ — помисли си Фреди.

— Защо не изчакате да се нахраним, преди да ми кажете това, което искате? — И бързо добави: — да ви сервирам ли малко от този отличен пай? И от варения праз? А карфиол обичате ли?

Тя му позволи да ѝ сервира по малко от всичко и докато се хранеха, напрежението се разсея.

— Това е ябълков пай — каза той, когато десертът пристигна. Сладкишът беше златист и хрупкав, придружен от купичка гъста сметана, каквато приготвяха в тази част на Англия.

Беше великолепен, но Дамарис не му обърна внимание. Изглеждаше напрегната като струна. Погледът ѝ се прикова върху Фреди и не се откъсна повече.

— Можете да ни оставите сами — обърна се Фреди към съдържателя и го изгледа многозначително. — Оставете всичко. Ще

разтребите по-късно.

В мига, в който вратата се затвори, Дамарис изрече на един дъх:

— Не се казвам Дамарис Чанс.

Фреди отвори уста, но тя го прекъсна:

— Не съм свършила. Аз не съм племенница на лейди Биатрис. А Аби, Джейн и Дейзи всъщност не са ми сестри. — Тя отпи още една голяма глътка от виното. — Освен това нямам пукната пара. Ето, сега вече го казах — завърши тя и се отпусна назад в стола си.

— Смаян съм — промълви Фреди и си придале възможно най-стъпisan вид. — Напълно смаян — повтори той. — Може ли да ви поднеса малко от този ябълков пай? Изглежда великолепно, а уханието му е още по-великолепно, не смятате ли?

— Ябълков пай ли? — повтори тя неразбиращо. — Не чухте ли какво ви казах?

— Какво ми казахте? — попита той и ѝ отряза щедро парче пай.

— Че не сте госпожица Чанс? — Прехвърли пая в чиния и ѝ го подаде.

— И че не сте роднина нито на сестрите си, нито на леля си и че нямаете никакво състояние? Да, казахте ми, а аз ви казах, че съм смаян. Напълно. Ще искате ли сметана към пая?

Без да чака отговор, той щедро намаза пая ѝ.

Тя се намръщи и го изгледа обвинително.

— Вие сте знаели. През цялото време се притеснявах как ще ви кажа, а вие сте знаели!

— Не ядете. Много е вкусно. Разбира се, че знаех.

— Тогава защо казахте, че сте смаян? Напълно смаян?

— Стори ми се, че го очаквате, и не исках да ви разочаровам — осветли я той и ѝ се ухили лукаво. — Не обичам да разочаровам дамите, нали разбирайте.

Тя обаче беше прекалено нервна и нямаше настроение за флиртуване.

— Проучихте ли ме?

Той изсумтя.

— Мило мое момиче, Макс ми каза за вечерята, на която лейди Биатрис е измислила вашия почитаем баща, marchese Ди Чанселото. Освен това присъствах, когато си измисли, че имате наследство — прекрасна изненада, за която Макс все още не подозира. Така му се пада.

— Но...

— Знаех, че не сте роднина на старицата. Познавам Макс и леля му почти цял живот. Те нямат близки роднини. Освен това още от самото начало Макс не вярваше, че сте сестри.

— Джейн и Аби са. Но не и ние с Дейзи.

— Да, и аз така разбрах. Предполагам, че лейди Биатрис е знаела кой сте, преди да ви прибере?

— Да, не искахме да я заблуждаваме по никакъв начин.

Тя го гледаше, отворила леко устни по начин, който ужасно го разсейваше.

— Значи през цялото време сте знаели, че не съм тази, за която се представям?

Той кимна.

— Повече или по-малко. Паят ви ще изстине.

— И не казахте нищо?

— Защо да казвам? Това не ми пречеше.

— Ами ако родителите ви ме проучат?

Той се замисли.

— Тогава ще му мислим. Знаете ли, поръчах този ябълков пай специално за вас.

Тя го погледна раздразнено и си взе една хапка.

— Но ако...

— Хубав ли е?

— Какво?

— Паят. Хубав ли е?

— Да, благодаря ви, много е вкусен. Но ако ме попитат за родителите ми... а те със сигурност ще попитат...

Той се намръщи.

— Какво се е случило с родителите ви?

— И двамата починаха. Мама умря, когато бях на дванайсет години, а татко — преди няколко месеца.

Само преди няколко месеца? Фреди се подготви за потоците от сълзи, но тя остана спокойна, толкова спокойна, че за свое учудване той попита с любопитство:

— Бяхте ли близки с баща си?

Тя се поколеба.

— Не.

Отговорът беше честен, без усукване. Зад него се криеше никаква история, но Фреди нямаше да настоява да я чуе тази вечер.

— В такъв случай, ако повдигнат този въпрос, оставете всичко на мен. Ще им кажа, че сте в траур. Няма да има нужда да обяснявате каквото и да било.

— Какво ще кажете?

Той вдигна рамене.

— Лейди Бия ви е прибрала, защото сте ѝ далечни роднини, братовчедки може би... Ще помисля. Вие не се тревожете.

На светлината на свещите очите ѝ бяха изпълнени с беспокойство.

— Не мога да не се тревожа.

— Е, недейте. Няма значение. Между другото, как е истинското ви име? Само от любопитство.

— Тейт. Дамарис Тейт. Аби избра Чанс за фамилно име, защото всички бяхме получили нов шанс. Как така да няма значение?

— Защото наистина няма. Е, къде сте израснали, в Италия ли?

— Не, в Китай.

Той примигна. Това бе последното, което очакваше.

— Китай ли?

Тя не говореше като китайка. Говореше като съвсем обикновено английско момиче.

— Татко беше мисионер.

— Мили боже!

— Съгласна съм.

— Знаете ли китайски?

— Разбира се. Живях там от четиригодишна.

— Тогава кажете нещо на китайски.

Тя се поколеба и от устата ѝ се изля бърз поток напевна реч. Фреди затвори очи и се заслуша. Това наистина приличаше на китайски. Той не знаеше и дума на този език, но речта на Дамарис му звучеше автентично.

— Какво казахте? — попита той, но тя поклати глава, изчерви се и отказа да му преведе думите си.

Тази руменина го заплени. Той отвори уста, готов да настоява тя да му разкрие тайната си, но се отказа, когато видя, че тя потиска прозявка.

Клепачите ѝ бяха натежали; единствената причина все още да е будна беше нервността, с която допреди малко очакваше реакцията му на смайващите ѝ разкрития, и сега, когато той бе успокоил тези страхове, умората я надвиваше. Фреди беше готов за флирт, а тя се мъчеше да спре прозевките си.

Той пресуши чашата си и стана.

— Време е за лягане.

Всяка друга жена сред познатите му, почтена или не, щеше да приеме тези думи с кокетство и престорена скромност, да открие в тях скрит смисъл, независимо дали Фреди беше вложил такъв. Дамарис каза просто:

— О, толкова ли е очевидно? Съжалявам. От виното ужасно ми се доспа.

Тя остави салфетката си на масата и стана.

— По кое време искате да тръгнем утре?

— В осем, стига да успеете. В случай че наистина завали, както очакват фермерите.

— Значи ще закусим в седем и половина?

Той се ухили.

— Говорите като истински уверен пътник.

Тя му се усмихна сънено.

— Стига да пътуваме с двуколката, предполагам, че няма да се разделя със закуската си... о, боже! — И тя се плесна с ръка през устата. — Това неуместно ли беше? Да, виждам, че е било. Извинявайте. Толкова много от нещата, за които човек не бива да говори в Англия, се приемат за съвсем нормални в Китай.

Тя отпусна ръката си и го удостои със сънлива усмивка.

— Е, все пак вие ме напихте, така че и вие сте виновен.

Той я поведе по тесния коридор към стаята ѝ и посочи вратата отсреща.

— Ако ви потрябвам за нещо, аз съм там.

И този път Дамарис би могла да открие в думите му някакъв намек, но вместо това просто кимна и потисна поредната прозявка. Изглеждаше спокойна, сънлива и много красива в меката светлина на свещниците; без да мисли, Фреди обхвана лицето ѝ в длани си и се наведе да я целуне.

Очите ѝ се разшириха, тя се стресна и рязко отстъпи към вратата си.

— Какво правите?

Уместен въпрос. Какво, по дяволите, правеше?

— Съжалявам — каза разкяно той. — Боя се, че това е силата на навика.

Тя огледа лицето му с тревожни, изпитателни очи и кимна.

— Предполагам, че и за това можем да обвиним виното. Лека нощ, господин Монктън-Кумс.

Как само го постави на място!

— Лека нощ, Дамарис. Приятни съ...

Но тя вече беше влязла в стаята и вратата се затваряше. Фреди чу изщракването на ключалката, последвано от тихи гласове — Дамарис говореше с прислужничката си.

Фреди влезе в стаята си.

Съблече си жакета и го метна на един стол.

Не беше заради виното.

С рязко движение си смъкна шалчето и го запрати настррана.

Беше заради жената.

И това беше проблем.

„Тя е невинна — напомни си свирепо той, докато си събуваше ботушите. — И изобщо не иска да се омъжва.“

И той не искаше да се жени, но ако не се овладееше, и двамата щяха да се озоват в нежелана ситуация.

Събу си панталоните, захвърли ги на пода и изгледа кръвнишки малкото войниче, което си издигаше палатка в гащите му.

Трябваше да намери начин да сложи край на това неприятно привличане.

[1] Нежност (фр.) — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 13

В мен се крие упорство, и то не ме оставя да се стряскам по чужда воля. Смелостта ми се надига бурно при всеки опит да ме сплашат.

Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“

— Тези порти отпред, отляво. Завийте там.

Дамарис видя големите каменни колони и забави, готова да завие. През последните два дни бе придобила голям опит в минаването по мостове и тесни пътища и големите порти от ковано желязо между двете колони не я стреснаха.

Досега се мъчеше да изпревари идващата буря. По някаква причина Фреди настоя да спрат в една селска странноприемница само на няколко мили от дома на родителите му, за да може Дамарис да се измие и освежи. Пред лицето на надвисналата буря тя реши, че това е ужасна загуба на време.

— Много стабилно... чудесно!

Докато минаваха през портите, проблесна светкавица, а светът около тях се разтърси от гръм. От небето се отрониха няколко големи капки дъжд, предупреждаващи за предстоящия порой. Един гарван запя печалната си песен в потъмняващото небе. Фреди се засмя.

— „Пресипнал е и гарванът дори, чието кобно грачене ме предшества в замъка на баща ми...“

Дамарис поклати глава.

— Това са глупости. А и така или иначе, няма никакъв замък.

Сега виждаше ясно къщата — огромна сива готическа сграда, към която през последния век очевидно бяха добавили няколко крила. Изглеждаше много впечатляваща. Но не беше никакъв замък.

— Какво? Не познахте ли стиха? Не сте ли чели Шекспир в Китай?

— Да, майка ми имаше няколко тома с избраните му творби. Предпочиташе поезията му, но книгите на английски бяха рядкост, затова четяхме всичко. Знам, че цитатът е от „Макбет“^[1]. Просто се учудвам на пессимизма ви. Или е цинизъм?

Той вдигна рамене.

— Може би по малко и от двете. Ще видите. Надявам се баща ми да ни гледа в момента.

— Защо? — попита тя и подкара двуколката бързо по алеята. Големите дъждовни капки падаха по-начесто.

— Нищо няма да го убеди, че наистина смятам да се оженя за вас, така, както фактът, че ви позволявам да карате двуколката ми, дори с коне под наем. Не съм го позволявал на никоя жена.

— Наистина ли? — попита Дамарис и се почувства абсурдно поласкана, макар да знаеше, че Фреди я научи да кара само за да не ѝ прилоши пак.

— Когато пристигнат сивите ми жребци, ще ви позволя и тях да карате. Тогава баща ми наистина ще се ужаси.

— Да се ужаси ли?

Той подхвани с груб глас:

— Да оставиш хубави коне в ръцете на жена? Хрррр! Работата на жените е да раждат, а не да съсиш хубави коне. — Той я погледна иронично. — Баща ми е малко старомоден.

Тя се засмя.

— Сигурна съм, че преувеличавате.

Вече бяха стигнали до полуокръглата алея пред къщата. Към тях се завтекоха коняри, които се заеха с двуколката и каретата. От къщата излезе лакей с голям чадър и заслони Дамарис веднага щом Фреди я свали на земята.

Сега наистина завала силно и двамата се изкачиха тичешком по стъпалата и влязоха в къщата засмени и останали без дъх.

Щом се озоваха вътре, той спря и я обърна към себе си. Оправи бонето ѝ и прибра собственически един кичур коса на мястото му с почти интимен маниер.

Леко притеснена и напълно наясно, че прислужниците ги наблюдават, Дамарис попита тихо:

— Какво правите?

— Малко гукане, по мъжки.

— Мислех, че се разбрахме да не...

— Не, вие казахте, че гукането било за птиците, но ако искаме да убедим хората, че сме сгодени, ще трябва да прибегнем до него поне за малко, затова се заех с тази задача. Нали се разбрахме, че вашата роля е да сте студена, изпълнена с достойнство и да се държите надменно с мен, макар че не бива да прекалявате, в противен случай родителите ми ще се влюбят във вас.

— Защо, за бога, подобно нещо би ги накарало да ме харесат?

Той вдигна рамене.

— Майка ми и баща ми са особени хора. Всъщност цялото ми семейство е странно. — Той се наведе по-близо и продължи с доверителен тон: — На ваше място нямаше да се омъжа за един от неговите представители.

Тя се засмя.

— О, добре, значи и аз няма!

Към тях се приближи изключително достолепен иконом.

— Господин Фреди, сър. Добре дошли у дома.

— Хорнуд — кимна Фреди. — Скъпа моя, бих искал да ви запозная с Хорнуд, тукашния иконом. Хорнуд, годеницата ми, госпожица Чанс.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожице — каза Хорнуд и се поклони. — Мога ли да кажа от името на цялата прислуга в Брекънридж колко се радваме на новината за годежа на господин Фреди?

Той ѝ се усмихна бащински и тя незабавно се почувства виновна, когато осъзна за кого е била предназначена преструвката отпреди малко.

— Благодаря, Хорнуд — ухили се Фреди и се обърна към Дамарис: — Хорнуд ме познава още отпреди да се родя. Когато бях момче, полагаше всички усилия да не ми позволява да се забърквам в неприятности.

— Това бяха само безобидни момчешки неприятности — отсече категорично икономът. — А сега, Нейно благородие ми заповяда да ви заведа при тях още щом пристигнете. Те са в големия салон.

— Така ли каза? И са в стаята на ужасите? Препашете си кръста^[2], скъпа моя, предстои ви голямо удоволствие.

Но въпреки нехайния му тон топлината в очите му се бе стопила.

Докато Хорнуд оповестяваше пристигането им, Дамарис нервно приглади полите си.

„Големият салон“ приличаше повече на средновековна зала — и по размер, и по усещането, което създаваше. Беше просторен и разточително обзаведен, по стените имаше дъбова ламперия, по пода бяха разпръснати ориенталски килими с наситени червени, кафяви и сини шарки, мебелите бяха тежки, с пищна украса и старомодни. Огромен огън гореше в камина, в която можеше да се опече цял вол.

Дамарис веднага разбра защо Фреди нарече помещението „стаята на ужасите“. По стените се редяха препарирани глави на животни: елени с тежки рога, кози с изкривени такива, една ръмжаща мечка, свиреп глиган с огромни бивни. Стъклените им очи блестяха на светлината на огъня. Дъждът удряше по прозорците с цялата си сила.

— А, Фредерик, ето те.

Една стройна, елегантно облечена жена стана и подаде на сина си деликатно покритата с руж буза. Изящно ушитата рокля от тежка синя коприна сякаш трептеше около нея, а от слабите ѝ рамене небрежно висеше фин кашмирен шал. Косата ѝ бе сребристобяла и оформена в строга, извънредно модерна прическа. Тя почти не погледна към сина си — светлосините ѝ очи бяха устремени единствено към Дамарис и попиваха всичко у нея.

Дамарис независно се почувства раздърпана, мърлява и смачкана от пътуването.

— А това е годеницата ти? Добре дошла в Брекънридж, госпожице Чанс.

Тя протегна отпуснатата си ръка и Дамарис я стисна.

— Почти се бяхме отказали от надеждата Фредерик да се ожени. Изглежда обаче, че вие някак сте успели да го вкарате в правия път.

Думите бяха придружени от хладна усмивка, но Дамарис усети жилото, скрито в привидния комплимент.

Тя се усмихна хладно.

— Как сте, лейди Брекънридж?

— Да ме е вкарала в правия път ли? — прекъсна я Фреди. — Изобщо не сте разбрали, майко. Беше ми ужасно трудно да я накарам да приеме. Трябваше да ѝ предложа... Колко пъти беше, Дамарис? Три? Четири?... Преди да приеме.

Дамарис се усмихна.

— Нещо такова.

— Така ли? — попита лейди Брекънридж и повдигна красиво оскубаните си вежди.

— Хммм! — долетя един глас от прозореца. Дамарис се обърна и видя висок слаб мъж, леко прегърбен, със стоманеносица коса и сурови сини очи. Бащата на Фреди. Приликата беше повече от очевидна. Навярно бе наблюдавал пристигането им.

— А, татко, това е... — започна Фреди.

— Имам очи на главата! — изръмжа баща му. — И така, това е бъдещата младоженка, така ли?

Коравият му поглед се плъзна по нея, без да пропусне нито една подробност. В този оглед нямаше нито топлина, нито приветствие.

Дамарис изпъна гръб. Почти очакваше лорд Брекънридж да ѝ огледа зъбите и глезните като на кон. Тя протегна ръка.

— Как сте, лорд Брекънридж? Много се радвам да се запознаем.

Ако забележеше иронията в гласа ѝ, толкова по-добре.

Той сбърчи вежди.

— Вие сте полуиталианка, нали така?

— Татко...

— Полувенецианка — поправи го тя.

— Хм! Не звучите като италианка. И не изглеждате като такава.

— Да, защото не съм — отговори тя и това беше самата истина.

Възрастният мъж я изгледа внимателно. После се обърна към сина си:

— Виждам, че си ѝ позволил да кара двуколката ти.

Това не беше толкова коментар, колкото критика.

Фреди се усмихна леко.

— Да. От нея ще излезе чудесен кочияш.

— Значи си я довел дотук с двуколката? — възклика майка му.

— В такова време? Наистина, Фредерик, нямаш ли представа как трябва да се държиш с една дама? Трябваше да изпратиш да докарат пътническата карета на баща ти или поне да наемеш.

— О, той нае, при това много удобна и луксозна карета — намеси се Дамарис с хладен тон, надяваше се гневът ѝ да не проличи. Беше толкова грубо да се карат на Фреди в присъствието на новата му годеница, сякаш беше непослушен ученик. Да не говорим, че беше и нечестно. — Но аз предпочетох да пътувам с двуколката. — Тя

погледна към прозореца. — Извадихме късмет с дъждъ. Сега вали силно, но през целия път дотук се радвахме на чудесно време.

Една изящна вежда отново се повдигна в израз на високомерна изненада. Дамарис имаше чувството, че по време на това посещение ще вижда това неведнъж. Лейди Брекънридж не обичаше някой да ѝ противоречи, дори любезното.

Сега Дамарис разбираше защо Фреди не гори от желание да прекара по-дълго време тук. Не беше получил никаква сърдечност, никаква топлина, само критики.

Дамарис добре познаваше това чувство. Беше го изпитвала цял живот заради баща си и нямаше да го търпи от тези двама непознати.

— А сега, ако нямате нищо против — каза сладко тя, — пътувахме дълго и бих желала да се измия и да се преоблека.

Загатнатата обида към гостоприемството на домакините накара лейди Брекънридж да настръхне. Лорд Брекънридж сърчи вежди.

Атмосферата в голямата грозна стая стана значително по-хладна и за това не бе виновен огънят, който продължаваше да пламти.

— Разбира се — каза лейди Брекънридж. — Хорнуд ще ви заведе до стаите ви. Вечерята е в осем часа. Фредерик, ти ще вземеш госпожица Чанс и ще я придружиш до трапезарията.

„Никак не им харесва вкусът на собственото им лекарство“ — помисли си Дамарис. Добре! Щом нямаха достатъчно възпитание да оставят сина си и годеницата си да се освежат след дълго пътуване, значи си го заслужаваха.

Когато я заведоха при тях още с пристигането ѝ, тя си помисли, че това се дължи на нетърпението им да видят сина си и да се запознаят с годеницата му. Сега разбираше, че съвсем не е така. Те изобщо не се бяха замислили за удобството на гостите си. Надяваше се, че не са искали нарочно да я поставят в неизгодно положение, но това подозрение не ѝ излизаше от главата.

Фреди навярно го бе очаквал. Сега ѝ се изясни защо настоя да прекъснат пътуването и да се отбият в странноприемницата в селото. Ако тогава не беше използвала тоалетната, не си беше измила ръцете и лицето и не си беше оправила косата, ако се беше изправила пред тази студена, елегантна жена раздърпана, рошава и мръсна... какво впечатление щеше да направи само!

— Благодаря, че уредихте да спрем в селото — прошепна тя на Фреди, докато се качваха по стълбите след Хорнуд.

Той ѝ се усмихна бегло, за да покаже, че го оценява.

— Родителите ви май не се радват особено на този годеж, нали?

— Не се притеснявайте. Просто им е смачкан фасонът, това е всичко. Те биха предпочели да избера някоя от пастите — момичетата, които те подбраха за мен. Надявам се, че не са ви разстроили. — И той я погледна въпросително. Вече бяха стигнали до площадката в горния край на стълбището.

— Съвсем не — отговори Дамарис. — Всъщност ми хареса.

— Хареса ви? — повдигна той вежда. Сега тя знаеше откъде идва този жест. Странно как едно и също изражение може да изглежда дразнещо у един човек, а у друг — много привлекателно. Осъзна, че Фреди се тревожи за нея.

— След това посещение няма да ми се наложи да ги видя никога повече — напомни му тя. — Нали ми казахте, че предпочитате да не ме харесат.

— Да, но начинът, по който ви говореха...

— Не беше и наполовина толкова груб, колкото начинът, по който говореха на вас.

Той сви рамене.

— Свикнал съм.

— Аз също. Баща ми постоянно критикуваше всичко и всички. Не мисля, че през целия си живот е казвал или дори помислял нещо мило за мен... или за когото и за било. — Тя стисна ръката му. — Близките ти могат да те наранят много повече от чуждите хора.

Той изсумтя.

— Това не ме притеснява. За вас се тревожех.

Тя му се усмихна.

— Недейте. След като прекарах целия си живот с татко, каквото и да ми кажат родителите ви, ще ми се стори незначително.

На вечеря разпитът продължи. Изглежда, лорд и лейди Брекънридж изобщо не се вълнуваха какво е правил синът им през последната година — интересуваше ги единствено Дамарис.

— Майка ви, marchesa, учила ли ви е как да управлявате голямо домакинство? — попита лейди Брекънридж.

— Да.

Във всеки случай истинската ѝ майка я беше учила. Дамарис ръководеше мисията и управляваще средствата ѝ от дванайсетгодишна. Не че по онова време бяха останали много пари.

Лейди Брекънридж изсумтя.

— Предполагам, че италианските къщи са различни.

— От венецианските ли? Има известна прилика, като се изключи фактът, че фасадите гледат към каналите. О, вие имате предвид в сравнение с английските къщи? Знам нещичко за това как се ръководи голяма къща в Лондон и съм гостувала на сестра си Аби в провинциалния ѝ дом, Девънам Хол, но иначе е трудно да се правят обобщения. Този пащърнак е прекрасен. Предполагам, че го отглеждате тук?

— Като цяло не е лошо в старите семейства да се влива свежа кръв — включи се в мелето лорд Брекънридж. — Но не съм сигурен за италианска.

— Венецианска — поправи го Фреди.

— Хм! — измърмори възрастният мъж и огледа критично Дамарис. — Яжте, момиче, струвате ми се малко слаба! Трябва да мислим за наследниците.

Лейди Брекънридж многозначително прочисти гърлото си и изгледа съпруга си. Той изсумтя.

— Разбрах те, скъпа. Съпругата ми винаги е била стройна като върба, но успя да роди двама здрави сина. — Той посочи с вилицата си към Дамарис. — В това семейство трябва да се раждат синове, чувате ли ме, госпожичке?

— Дамарис има три сестри — обади се услужливо Фреди.

Лорд Брекънридж се намръщи.

— Какво? Никакви момчета?

— Нито едно — призна весело Дамарис.

— Аз обичам момичетата — отбеляза Фреди.

— Ти, млад глупак такъв! Какво ме интересува какво обичаш?

Само наследяването има значение!

Той се обърна към Дамарис:

— Вие, разбира се, ходите на лов?

— Не. Дори не мога да яздя — отвърна ведро Дамарис. Чувстваше се вълшебно освободена сега, когато нямаше нужда да се старае да ги удовлетворява; и колкото по-грубо се държаха със сина си,

толкова по-свободна се чувствуваше да говори каквото поиска. Отначало, когато родителите му започнаха да я обстрелят с въпроси, Фреди настърхна в нейна защита, но след като видя, че е напълно способна да се справи с тях — и всъщност дори ѝ харесва — той се отдръпна.

— Не можете да яздите! — повтори лорд Брекънридж и отправи яростен поглед към сина си. — Що за възпитание е това за бъдеща невеста в семейство Брекънридж?

Фреди вдигна рамене.

— Предполагам, че във Венеция няма особена нужда от коне.

Дамарис кимна.

— Там има гондоли, а не коне. Гондолата е вид лодка — обясни любезно тя. — За каналите, нали разбирате.

Възрастният мъж я изгледа мрачно.

— Знам какво е гондола.

Тя му се усмихна.

— Тогава ще разберете защо не умея да яздя.

Фреди се наведе напред.

— Мислех си, докато сме тук, да я науча да язи. Така ще си имаме занимание.

— Хм! На нейната възраст няма смисъл — изръмжа баща му. — Човек може да се научи да язи единствено като дете. — Той отправи суров поглед към Дамарис. — Когато бях седемгодишен, вече ходех на лов с хрътки.

— Браво — отговори тя. — Но дори и да можех да яздя, нямаше да ходя на лов за лисици.

Вече знаеше какво е да те преследват и не би го пожелала на никое живо същество.

— Нямаше да ходите на лов за лисици? — повтори той и очите му едва не изскочиха от възмущение при подобна ерес. — И защо? Те са само вредители! А ловът е чудесно занимание.

— Под слънцето има място за всички Божи твари.

— Момиче, мястото на лисиците е в ада, по дяволите!

— Според мен не е — отговори Дамарис, гризна от една ореховка и добави предизвикателно: — Освен това лисиците са много сладки.

— Сладки ли? — повтори той отвратен. — Лисиците били сладки? — Обърна се към Фреди и го изгледа заплашително. — Това

ли е невестата, която си решил да доведеш в Брекънридж?

— Точно така — съгласи се Фреди. — Не е ли възхитителна?

— Хмм!

Баща му се прегърби над виното си и след минута измърмори:

— Алмерия Армтуайт е англичанка и е чудесен ловец. Можеше да вземеш нея.

Фреди се усмихна.

— Според мен нея може да я вземе всеки, стига да обича да го тормозят.

В помещението се възцари кратко, стъписано мълчание. Фреди стана.

— Вечерята беше великолепна, майко. Предай комплиментите ми на госпожа Брадшоу. Имахме дълъг ден и годеницата ми сигурно е уморена, затова ще ви пожелаем лека нощ.

И преди родителите му да се съвземат, Фреди и Дамарис се измъкнаха.

В мига, в който вратата се затвори след тях, Фреди тихо изsvири, придърпа Дамарис в ръцете си и я завъртя вихлено.

— Беше превъзходно! — възклика той.

Тя се засмя. Той спря, пусна я на пода и гласът му стана подълбок:

— Вие бяхте превъзходна!

За един дълъг миг остана загледан в нея. Ръцете му още я обгръщаха хлабаво. Беше толкова висок, топъл и силен. Тя също се вгledа в него, задъхана и напълно осъзнаваща, че тялото й е притиснато до неговото, гърдите й опират в гръденния му кош, а дланите й лежат на ръцете му. Усети топлината на пръстите му, когато те бавно се спуснаха надолу и обвиха кръста й. Полите й се бяха усукали около краката му. Всеки сантиметър от нея трептеше от присъствието му.

Тя навлажни устните си. Сините му очи потъмняха и той наведе глава така, сякаш...

Дискретно кашляне зад гърба им го накара да я пусне и да отстъпи назад. Един лакей с голям поднос със съдове мина покрай тях с притеснен вид и измърмори извинение.

Бузите на Дамарис горяха. Какво ли си мислеше той за нея, за начина, по който се притисна към него? Че беше на негово

разположение, тук, на една крачка от трапезарията на родителите му? Напомни си, че годежът им представлява само делово споразумение.

Фреди ѝ предложи ръка и двамата се заизкачваха по стълбището.

— Говорех сериозно — каза тихо той. — На вечерята се държахте превъзходно. Толкова спокойна и невъзмутима. Сигурна ли сте, че родителите ми не са ви разстроили?

Тя се помъчи гласът ѝ да прозвучи хладно и безразлично.

— Съвсем не. Но много се подразних колко грубо се държат с вас. Винаги ли са такива?

— Не позволявайте това да ви притеснява — каза той. — Аз не го позволявам.

Дамарис виждаше, че го притеснява. Вече започваше да разбира защо идва тук само веднъж годишно, при това дори не за Коледа. Но въпреки нехайнния му тон разпозна скритото послание: „Не се бъркайте, това е семейна работа.“ И тъй като не му беше годеница, трябваше да уважава желанието му. Поне засега.

Двамата продължиха да се изкачват мълчаливо по стълбите. Отвън дъждът барабанеше ритмично, лееше се от покрива и трополеше по улуците.

— Лисиците били сладки? — попита той, когато стигнаха до площадката.

Тя се засмя тихичко.

— Не можах да устоя. Ами вашите думи за госпожица Армтуайт?

— Баща ми си го просеше.

Вече бяха стигнали до стаята ѝ и спряха пред вратата. Той вдигна ръка, сякаш към бузата ѝ, и Дамарис се вцепени и бързо отстъпи назад.

— Мисля, че ще е най-добре да не го правим — каза тя и осенена от вдъхновение, добави: — Нали лакеят ви вече ни видя в коридора. Това би трявало да е достатъчно. Повече не е необходимо, нали? За преструвката ни, искам да кажа.

— Необходимо ли? — попита той и я погледна така, сякаш се опитваше да отгатне мислите ѝ. — Не, не е... необходимо.

Тя се помъчи да потисне изчервяването си и каза възможно най-рязко:

— В такъв случай ще ви пожелая лека нощ.

Влезе бързо в стаята, затвори вратата и се облегна на нея с облекчение. Какво ли си мислеше Фреди за нея? Тя го беше уверила, че не се интересува от него, не се интересува от брак. Това беше истината, така че защо го окуражаваше да... да флиртува?

— Уморена ли сте, госпожице? — приближи се към нея камериерката й Поли. — Сложих в леглото ви затоплящ тиган^[3], госпожице, а нощницата ви се топли край огъня. В каната има гореща вода и ако искате, мога да ви донеса гореща тухла.

— Благодаря, Поли, ще ми се отрази добре.

Тя бързо се изми, облече си нощницата и се пъхна в леглото. Поли духна свещите и се оттегли в съседната стая.

Дамарис се сгуши под завивките. Беше ѝ приятно и топло — почти прекалено топло. Тялото ѝ пламтеше от спомена за онзи допир.

„Похот“ — прошепна баща ѝ в главата ѝ.

Тя зарови лице във възглавницата.

На следващия ден след закуска лейди Брекънридж оповести, че ще разведе госпожица Чанс из къщата, и по-конкретно из домакинските помещения, които, естествено, щели да заинтригуват най-много бъдещата господарка на дома.

Само минути след началото на обиколката целта ѝ стана ясна: да покаже на Дамарис колко е недостойна за тази позиция.

— Бях организирала увеселение в къщата, което трябваше да започне следващата седмица — каза лейди Брекънридж. — Бях поканила най-изисканите английски момичета, както и майките им.

— Ммм? — отвърна Дамарис без особен интерес. — Тези шкафове за бельо са много впечатляващи.

— Познавам всяко от тези момичета от раждането му и дори отпреди това, може да се каже. Семействата ни се познават от поколения — добави тя и прикова Дамарис с многозначителен поглед. — От поколения.

— Значи нямат с какво да ви изненадат — отговори весело Дамарис и се огледа за още нещо, което да коментира. Тази жена наистина ли си мислеше, че ще я накара да се стресне и да избяга уплашена?

— Всички момичета са с подобаващо потекло, с идеално възпитание, с всички умения, необходими за една жена. Всяка от тях беше готова да влезе в ролята на бъдеща господарка на Брекънридж...

— Но се наложи да отмените увеселението. Колко жалко! Сами ли си произвеждате сиренето?

Светлосините очи на лейди Брекънридж проблеснаха.

— Вместо това дойдохте вие — момиче, което никога не съм виждала, някаква роднина на лейди Биатрис, но иначе абсолютно непозната на английското общество. И наполовина италианка.

Сякаш говореше за уличен мелез. „Което всъщност не е далеч от истината“ — помисли си Дамарис. Семейството на баща ѝ не изпъкваше с нищо.

— Да, и наполовина англичанка. Интересно, нали?

Изражението на лейди Брекънридж показваше, че според нея не е.

— Свирите ли на някакви музикални инструменти, госпожице Чанс? На арфа или може би на пиано форте?

— Не, боя се, че нямам почти никакви музикални умения. Но обичам да пея, а освен това със сестрите ми се учим да танцуваме.

Добре поддържаните вежди почти изчезнаха.

— Значи не можете да танцувате?

— Баща ми не го одобряваше.

— Мили боже, колко странно! Според мен танците са задължително умение за всяка млада жена, която се стреми да стане дама. Но предполагам, че когато човек е получил чуждестранно възпитание...

Лейди Брекънридж мълкна и презрението ѝ стана очевидно.

— Разбира се, умеете да бродирате.

— Не много добре. Но чудесно поръбвам подгъви.

— Прислужничките са тези — отсече лейди Брекънридж, — които поръбват подгъви.

— Това умение ми е служило добре през годините — отвърна весело Дамарис.

Лейди Брекънридж изсумтя.

— Вие изобщо владеете ли някое от уменията, задължителни за една дама, госпожице Чанс?

Дамарис се усмихна.

— Не съм сигурна доколко е задължително за една дама, но обичам да рисувам.

Лейди Брекънридж я удостои с немощна усмивка.

— Така ли? Акварелът е приемлив компромис.

— Мога да оцветявам порцелан — поясни Дамарис бодро и неточно. — Чаши, купи, нощни гърнета, такива неща.

Всъщност я бяха учили да рисува с акварел. Беше се научила да оцветява порцелан доста по-късно. Но целта ѝ не беше да се хареса на домакинята.

Възцари се ледено мълчание. А после:

— Ще ми бъде много неприятно, ако Фредерик се ожени само за да не се подчини на волята на родителите си.

— На мен ще ми бъде още по-неприятно, ако се ожени само за да се подчини на волята им — отговори Дамарис и когато веждите на лейди Брекънридж се стрелнаха нагоре, добави: — Според мен един истински мъж трябва да се ожени само за да е щастлив лично той, не сте ли съгласна, лейди Брекънридж? А, ето тук сушите прането, когато вали. Колко хитро! И, разбира се, необходимо — преди да дойда в Англия, не знаех, че тук вали толкова много.

— Тази зима е необичайно студена — съгласи се лейди Брекънридж и добави язвително: — Предполагам, че в Италия постоянно грее слънце.

— Нямам представа — отговори небрежно Дамарис. — Никога не съм била там.

— Какво? Но...

— Венеция — напомни тя на домакинята си. — А това е килерът, така ли? Интересно как англичаните постоянно бъркат двете страни. Венеция е била независима република векове наред, преди да я завладее Наполеон. В момента е част от Ломбардско-Венецианското кралство, макар че се надяваме австрийците да си отидат и да се възстанови републиката. — Изпита прилив на благодарност към Аби, която настоя да научат нещо за предполагаемата си родина. Усмихна се на лейди Брекънридж, която изглеждаше извънредно кисела, и продължи: — Аз никога не бих объркала Англия и Шотландия или пък Англия и Уелс. Но пък майка ми се погрижи да получва отлично образование. Всемогъщи небеса! Какъв голям сандък за брашно. Не смятате ли, че в такъв голям съд брашното ще мухляса?

— Не — отвърна лейди Брекънридж едва чуто. — Не смятаме.

Вече беше спряло да вали и двете излязоха в градините с билките. Дамарис се беше грижила за градини почти през целия си живот, прояви искрен интерес и зададе на главния градинар цял куп въпроси.

Когато излязоха от заградените с високи стени градини, лейди Брекънридж отбеляза:

— Вие май притежавате доста практически познания за градинарството, госпожице Чанс. Необично за дама. Човек би си помислил, че сте дъщеря на градинар. — И тя се подсмихна на собствената си шега.

— И мама не одобряваше, че постоянно ровя в пръстта. Смяташе, че една дама трябва да се усъвършенства в много неща и да има най-разнообразни интереси. Нейните бяха музиката и шиенето — тя бродираше прекрасно. — Спомни си как чаршафите, покривките и дрехите, които майка ѝ бе избродирала за зестрата ѝ, изгоряха, и очите ѝ се замъглиха. — Но аз предпочитам да садя растения и да ги отглеждам.

За нея това беше не само необходимост, а и удоволствие: те се хранеха от градината в мисията.

Лейди Брекънридж вдигна вежда.

— Не знаех, че венецианците могат да поддържат градини. С всичката тази вода...

Проклятие! Забрави за каналите.

— Не в къщата, не. Разбира се, че не можем да поддържаме градини около къщата като англичаните. Но имахме градини с цветя и овощни градини в нашите... — и тя се помъчи да измисли как да замаже необмислените си думи — ... в нашите имения в провинцията.

— Имения?

— Да — отвърна небрежно Дамарис. Надяваше се, че домакинята няма да я пита за повече подробности. — В Брекънридж има ли овощни градини?

Час по-късно, когато се върнаха в къщата, лейди Брекънридж повери Дамарис на грижите на Фреди с видимо облекчение.

— Показах на госпожица Чанс домакинските части на къщата и градините. Тя се интересува от билки и подправки. И от овошки. И...

— потръпна изразително, преди да се отдалечи с грациозна походка —
... от пчели.

Фреди проследи оттеглянето ѝ с поглед, после тихично подсвири.

— Първи рунд за госпожица Чанс! Майка ми изглежда почти смазана. Какво направихте с нея?

— Нищо, уверявам ви — отговори Дамарис. — Напротив, през последните два часа тя не спря да ми смачква фасона по най-безмилостен и елегантен начин.

— Наистина ли? — попита той и я погледна с пакостлива искрица в очите. — На мен фасонът ви не ми изглежда смачкан. Всъщност ми се вижда доста наперен.

Дамарис забеляза посоката на погледа му и придърпа шала си над гърдите.

— Това — заяви тя е, както се надяваше, смразяващо достойнство — не е фасон.

— Така ли? Наистина? И какво е тогава? Моля, обяснете ми.

Дамарис не можа да се въздържи и се засмя на неговото престорено нетърпение на ученик.

— Вие, господин Монктън-Кумс, сте ужасен флиртаджия.

Той я погледна съкрушен.

— Глупости! Аз съм много добър флиртаджия — според някои дори чудесен, макар че скромността ми забранява да го изтъквам сам.

Тя се засмя.

— Когато ви изоставя, хората ще кажат, че така ви се пада. Никой няма да се учуди.

— Няма, нали? — въздъхна той прискърбно, но Дамарис не се излъга: очите му все още блестяха, сини като отражението на слънцето в морето.

[1] Действие първо, сцена пета, превел от английски Валери Петров — Бел. Прев. ↑

[2] Перифраза на Ефесяни 6:14 — Бел. Прев. ↑

[3] Метален тиган с дръжка и капак с дупки. Горещите въглени в него стоплят завивките. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 14

Не искам хората да са прекалено любезни — това ми спестява главоболието да ги харесам твърде много.

Джейн Остин, „Писма на Джейн Остин“

Докато чакаха лорд Брекънридж, икономът им съобщи, че на обяд ще бъдат само трима. Лейди Брекънридж се оттеглила в стаята си със силно главоболие и наредила да й занесат обядта там.

— Мили боже, сигурно е получила това главоболие заради мен! — призна Дамарис на Фреди, след като икономът излезе. — Чувствам се ужасно.

— Глупости! Главоболията на майка ми са легендарни. Получава ги всеки път, когато не стане на нейната. Ако наистина беше болна, изобщо нямаше да си поръча обяд, камо ли пък в стаята си.

Лорд Брекънридж влезе в трапезарията и отправи оствър поглед към Дамарис.

— Чух, че сте поискали да разгледате градините, госпожице Чанс — градините с билки.

— Да, милорд. Беше много интересно. Интересувам се от отглеждането на растения.

— Единствената ви задача е да отгледате наследник за Брекънридж — каза той навъсено и седна на мястото си.

Докато икономът поднасяше обядта, възрастният мъж оглеждаше замислено Дамарис. Беше много грубо да я зяпа така, но тя нямаше да му позволи да я смути.

— Чух, че и овощните градини са ви се сторили интересни.

Тя разчути едно хлебче и го намаза с масло.

— Да.

— И кошерите.

— Да. Мислила съм дали да не започна да гледам пчели — потвърди Дамарис, взе лъжицата и се зае със супата си.

Рунтавите му посивели вежди се събраха.

— Лично?

Леката изненада в тона му я накара да вдигне глава.

— Обичам мед — каза хладно тя и погледна към иконома. — Моля, предайте на готвачката, че тази супа е великолепна.

До края на блюдото лорд Брекънридж се посвети единствено на чинията си, но след това отново прикова сувор поглед в Дамарис.

— Следобед ще излизам с каретата. Ще ми бъде приятно, ако ме придружите, госпожице Чанс.

Думите бяха оформени като молба, но Дамарис не се съмняваше, че представляват заповед. Тя се обърна към Фреди:

— Имате ли планове какво ще правим следобед, Фреди?

— Не питах него. С вас искам да говоря.

— Казахте, че искате да отидете до селото — отговори Фреди. Дамарис не беше казвала нищо подобно — той просто ѝ предлагаше оправдание.

— Това може да го направи по всяко време, момче! — тросна се баща му. — Решавайте, момиче! Кое избирате?

Тя застави пръстите си да се разтворят. Колко груб беше този човек! Искаше да му отвърне както подобава, но Фреди изглеждаше напрегнат. Годежът им може и да беше фалшив, но Дамарис вече бе научила, че закрилническият инстинкт на Фреди е силен, и не искаше да създава още поводи за напрежение между него и родителите му. Подобре да го остави да си мисли, че грубостта на баща му изобщо не я смущава.

Несъмнено лорд Брекънридж щеше да се опита да ѝ смачка фасона също като съпругата си. „Щом е така — помисли си Дамарис, — давайте!“.

— Както каза баща ви, Фреди, винаги можем да отидем в селото. Благодаря ви, лорд Брекънридж, с удоволствие ще дойда с вас.

— Ха! — възклика възрастният мъж и отправи триумфален поглед към Фреди. — Момичето знае къде му е интересът.

— Нищо подобно, просто са ме учили да проявявам уважение към старите хора — отвърна сладко Дамарис и добави: — Дори да не го заслужават.

Тя изтича на горния етаж да си вземе топло палто, шапка и ръкавици. Когато слезе обратно, закопчавайки ръкавиците си, Фреди и баща му стояха съвсем близо един до друг и се гледаха на кръв.

Когато Дамарис забърза към тях, Фреди погледна към нея и отстъпи крачка назад, като каза на баща си нещо, което тя не може да чуе.

Баща му изсумтя и се обърна към Дамарис:

— Готова ли сте, госпожице Чанс?

Тя погледна към Фреди. Изражението му беше ледено и непроницаемо, но той не се опита да я спре.

— Да — отговори тя и излезе през входната врата.

— Помислих си, че може да ви покажа имението — каза лорд Брекънридж, когато потеглиха. Дамарис беше доволна, че пътуват с файтон — открит, но с навес, който да ги предпази, ако завали. След преживяното с наемната карета малко се притесняваше от пътуване в задушни затворени превозни средства. Не искаше да повърне върху предполагаемия си бъдещ свекър. Макар че това можеше да се приеме като заслужена отплата.

— За какво говорехте с Фреди в преддверието? — попита тя.

Той изсумтя.

— Какво нахалство само!

— Чие, негово или ваше?

Той я изгледа с остьр поглед.

— Няма да търпя наглостта ви, госпожичке! Стига ми, че синът ми смята... — Той мълкна и я изгледа гневно. — Проклятие, аз знам как да се държа с дами!

Дамарис прикри усмивката си. Тя можеше чудесно да се брана и сама срещу всякакви подигравки от страна на лорд Брекънридж, но мисълта, че Фреди е предупредил баща си да внимава, я изпълни с топлина.

— И не си мислете, че ще ви оставя да си играете с тези красавци из провинцията — продължи той навъсено, сочейки към двата почти еднакви коня, които теглеха каретата. — Аз не съм безразъден глупак като сина си.

— Синът ви не е нито глупак, нито безразсъден. И ако сте ме качили тук, за да го обиждате, искам веднага да спрете каретата. Ще сляза и ще вървя пеш.

Тя вдигна брадичка и зачака, без да обръща внимание на внимателния оглед, на който я подложи. След миг той изсумтя. Дамарис сметна това за приемане на условията ѝ и добави:

— А и колкото да са красиви конете ви, изобщо не искам да ги карам.

Продължиха да пътуват по главния път, завиха наляво по по-тесен, обкръжен от високи живи плетове, и се отдалечиха от селото. Минаха покрай една къщичка, където възрастна жена с голяма мека шапка кастреше лози в градината. Тя се загледа в тях и почти вдигна ръка, сякаш искаше да им помаха, но лорд Брекънридж не ѝ обрна внимание. Дамарис се усмихна на жената, когато профучаха покрай нея.

— Коя е тя?

— А? О, тя ли? Никоя.

— Очевидно е някоя.

Той я погледна раздразнено.

— Една от старите прислужници. Няма нужда да ѝ обръщате внимание.

— О, аз обръщам внимание на всички — отвърна нехайно Дамарис и зачака някакъв смразяващ отговор, но той само изсумтя.

Продължиха да пътуват по тесни, сякаш безкрайни пътища и от време на време той подхвърляше по някой коментар.

— Картофи — каза, докато минаваха покрай потънала в дъждовна вода нива. — Този проклет дъжд! Сякаш иска да унищожи реколтата.

Друг път кимна към поле, пълно с овце, и съобщи:

— Овце.

Дамарис се сдържа да не възкликне изненадано. Докато той се държеше учтиво, тя щеше да му отговаря със същото.

— За месо или за вълна?

Той я погледна изненадано.

— Вълна.

Минаха през едно селце и той каза:

— Къщите на арендаторите.

Няколко деца изтичаха от къщите и им помахаха. Една жена с кошница направи реверанс. Двама работници, които вървяха покрай пътя, се отдръпнаха при преминаването им и вдигнаха ръка към челото си в поздрав към лорд Брекънридж. Той не обърна внимание на никого.

Без да знае какво да направи, Дамарис все пак им се усмихна.

На един кръстопът широкоплещест мъж с износена кожена престишка оглеждаше копитата на един кон, но се изправи и сведе глава. Лорд Брекънридж му кимна кратко и се обърна към Дамарис:

— Ковачът. Свестен човек. Разбира си от работата.

Постепенно Дамарис осъзна, че освен ако не си е променил мнението в последния момент — или след като тя заплаши да слезе от каретата и да върви пеша, — лорд Брекънридж няма намерение да смачка фасона на неподходящата си бъдеща снаха. Той наистина я развеждаше из имението. Дамарис не проумяваше причината, но някакъв напрегнат възел в нея се разплете, тя се отпусна и започна да се забавлява.

Стигнаха до кално парче земя, пълно с прасета. Преди лорд Брекънридж да успее да й каже: „Прасета“, Дамарис се обади:

— Навремето отглеждах прасета.

Преувеличаваше, но не много; навремето един фермер им даде прасенце и тя го отгледа. Плака, когато трябваше да го заколят, но все пак яде от месото. В мисията почти нямаше мясо и беше грях да хабиш храна само защото преди това ти е била приятел. Прасетата бяха обичливи, интелигентни същества.

Той обърна глава и впери поглед в нея.

— Отглеждали сте прасета? Всемогъщи боже!

После направи пауза и попита:

— Какви прасета?

— Китайски. Експериментални.

Той изсумтя и пак й отправи непроницаем поглед.

— Експериментални китайски прасета, а? И какво, тези прасета можеха ли да плуват?

Тя го изгледа неразбиращо.

— Да плуват ли?

— Е, сигурно им се е налагало заради каналите, нали така?

Тя успя да запази сериозното си изражение.

— Ъъ, не. Държахме ги на един остров, където имахме овощни градини.

— Невероятно! — измърмори той сам на себе си. — Експериментални плуващи китайски прасета...

— Е, как се държа той? — попита Фреди след завръщането им.

— Съвсем любезно — отговори Дамарис, свали шапката си и се намръщи замислено. — Удивително любезно.

— Защо? За какво говорихте?

— За имението.

— Имението ли?

Тя кимна.

— Изобщо не очаквах, но той ми посочи различните посеви, ябълковите градини и овцете. Освен това си поговорихме малко за прасета.

— За прасета?

Тя се изкикоти.

— Честно казано, вината за прасетата е моя. Казах му, че съм отглеждала прасета — е, веднъж отгледах едно прасенце в Китай, което е почти същото. За момент си помислих, че ме е разкрил, когато попита дали прасетата плуват в каналите, но той като че ли прие обяснението ми — казах, че ги държим на един остров, където имаме овощни градини. Изглеждаше много впечатлен.

Фреди нададе стон.

— Разбира се, че е бил впечатлен. Сега всичко придобива смисъл. Пусто да остане!

— Какво придобива смисъл? — погледна го Дамарис с любопитно наведена глава. — Кажете ми.

Той я хвана за ръката и я поведе към стълбите.

— Тези пасти... момичета, които родителите ми биха одобрили, са най-различни, но помежду им има едно общо нещо: всички са израснали в имение като това и знаят поне донякъде как да го ръководят.

Тя кимна, леко озадачена.

— Да, майка ви ме попита дали умея да управлявам домакинство още първата вечер, нали помните?

— Да, но вие не разбирате. Майка ми отговаря за къщата; баща ми управлява имението, или по-скоро казва на управителя как да го ръководи.

— Да, предположих, че е така — каза Дамарис и млъкна. — Къде отиваме?

Току-що бяха подминали площадката на етажа, на който се намираше спалнята ѝ.

— Искам да ви покажа нещо — каза той и я дръпна напред. — Въпросът е, че ако баща ми говори с вас за управление на земя — и за прасета! — това най-вероятно означава, че е започнал да ви одобрява. — Той направи кисела физиономия. — Всъщност, като се замисля, сигурно и двамата ви одобряват. Първо накарахте майка ми да остане горе и да се цупи...

— Нищо подобно не съм направила!

— Тя го нарече главоболие, но повярвайте ми, става дума за цупене. Това означава, че не е успяла да ви смачка — точка във ваша полза. Бъдещата лейди Брекънридж трябва да може да отстоява своето пред най-големите аристократични кучки в кралството. Това, че не им се оставихте, им харесва.

— О! — измърмори Дамарис и се замисли над тези думи, докато той я водеше през лабиринт от коридори и поредици от невероятно тесни стъпала.

Тя спря на една площадка, за да си поеме въздух.

— Значи, когато са груби с мен, предпочитате да избухвам в сълзи, така ли?

Не беше сигурна, че може да се разплаче по команда, а освен това тази мисъл не ѝ допадаше, но той ѝ предоставяше къща в замяна на това представление, а който плаща, той поръчва музиката.

— Мили боже, не! Не съм се забавлявал така от години. Не мисля, че друга млада жена е успяvala да надделее над майка ми. — Той поклати глава, удивен. — При това не само сте успели да накарате баща ми да се държи възпитано...

— Това беше заради вас и вашето предупреждение.

— Вие откъде...?

— Попитах го.

— И той ви каза? — промълви Фреди и се разсмя. — Ето, виждате ли! А после сте говорили с него за реколти и прасета.

Чудесата нямат край. Завийте насам.

— Мога ли да ви попитам пак къде отиваме? — настоя Дамарис и изгледа със съмнение тясното стълбище пред тях. То сякаш водеше към някакъв долап.

Фреди се усмихна едва-едва.

— Един момент. Има ключ за... а, готово.

Той взе ключа от една полица над тясната вратичка, посегна покрай Дамарис, отключи и й махна да влезе.

— Първо дамите.

Дамарис се наведе, за да мине през ниската врата, но оттам излезе на чист въздух и ахна от удоволствие при гледката, която се разкри пред очите ѝ. Той я бе довел в малката, подобна на кула сграда, която бе мярнала да се издига над къщата. Около кулата имаше тясна тераса, широка около метър и двайсет, с парапет за по-голяма сигурност. Оттук Дамарис можеше да вижда околността на километри във всички посоки.

— Тъй като цял ден обикаляхте с файтон из имението, си помислих, че може да ви хареса да го видите от птичи поглед. Освен това с малко късмет ще видим залеза. Вие обичате залеза, нали?

— Наистина го обичам — отговори тихо Дамарис, трогната, че е помислил за това.

Той кимна.

— Така си и мислех. Обикновено жените обичат такива неща.

Ирационално подразнена, че я смята за „обикновена жена“, тя пристъпи към ръба на терасата и погледна към околността.

Виждаше градините с билки, ябълковите градини и кошерите, които посети сутринта. На едно възвишение зърна горичката от брези с оголени от зимата клони, които бе забелязала от файтона. Имението бе обкръжено от мрежа от малки ферми и къщи. Тя забеляза къщата на старата жена, която ѝ се беше усмихнала.

— Кой живее там?

— Нашата стара бавачка, бавачката Макбрайд. Защо?

— О, днес минахме покрай нея, това е всичко. Беше в градината си, кастреше лози. Стори ми се симпатична.

— Тя обича градината си — каза Фреди с безразличен тон.

— Може ли да се запозная с нея?

— С бавачката Макбрайд? Защо? Тя е много стара.

— На мен ми се стори доста енергична. Не ми изглеждаше прекалено стара за гости.

— Аз вече се отбих при нея. Докато вие бяхте навън с баща ми.

Той избута с ботуша си малка купчина боклук в един ъгъл — парчета дърво, едно старо ведро, изгнило въже.

— Вече сте я посетили? Толкова скоро?

Навсякога обичаше старата си бавачка, щом я беше посетил почти веднага след пристигането си.

— Само по задължение.

Гласът му звучеше незаинтересовано, но Дамарис не беше убедена в равнодушието му.

Той се наведе напред, намръщи се, а после се усмихна и извади от купчинката в ъгъла малък, захабен от времето дървен меч с някога боядисана в червено дръжка.

— Значи тук е бил. Сигурно той го е скрил.

Завъртя меча в ръцете си и се престори, че нанася няколко удара.

— С брат ми Джордж идвахме да си играем тук при всяка възможност. Обикновено се преструвахме на пирати и смели авантюристи, но понякога бяхме войници, които се опитваха да превземат крепостта или замъка, зависи какво решавахме да бъде. Този край винаги беше на Джордж, а другият — моят.

Тази тераса беше опасно място за игра на малки момчета. Брат му бе умрял като дете. Беше лесно човек да се покатери по парапета. Без да се замисли, Дамарис попита:

— Брат ви падна ли? Така ли умря?

— Не.

Фреди рязко се обърна, отдалечи се и изчезна зад кулата. Дамарис прехапа устна и се прокле заради нетактичността си. Стисна с всички сили парапета и се загледа в хоризонта. Фреди ясно бе показал, че не желае да говори за брат си, а и в края на краищата това не беше нейна работа. Не му беше истинска годеница. Трябваше ли да отиде при него и да се извини? Или просто да не говори повече по темата?

На юг, недалеч от къщата, се простираше езеро, сиво и раздвижвано от вятъра. От едната му страна чернееха борове. Близо до него имаше малък каменен параклис, а отвъд — множество надгробни камъни. Семейното гробище. Тя потръпна.

— Студено ли ви е? — попита Фреди и се приближи зад нея. Плътно зад нея. Тя усещаше топлината на тялото му по целия си гръб.

— Не. Добре съм, благодаря.

Но не помръдна. Той — също.

— Ей там е Девън. А Девънам Хол е съвсем близо, зад онези хълмове.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я обърна в тази посока. Гласът му беше нехаен, безгрижен. Дамарис обаче не се заблуди. Беше засегнала чувствително място.

— Лондон е нататък — посочи той. — А когато денят е ясен, можете да видите морето, ей там.

Дамарис присви очи и се опита да зърне на хоризонта синя ивица, но макар че дъждът беше спрял, тя виждаше сивите му пелени, които се плискаха в далечината. Слънцето започваше да залязва и превръщаше сребристите капки в златни.

— Много е мокро, нали? На някои места дори не се оттича. Видяхме толкова много наводнени ниви. Баща ви каза, че реколтата била съсипана.

Той поклати глава.

— Още преди години му казах, че трябва да въведе система за отводняване на тези ниви, но той послуша ли ме? Не, не и мен. Какво знам аз за каквото и да било? — Той стисна юмруци. — Неговата представа за отглеждане на реколта е от Средновековието. Мрази всяка мисъл за промяна и смята всяка иновация, предложена от науката агрономия, за модерни глупости.

— Значи сте се опитали да говорите с него?

Той изсумтя.

— Вече се отказах. Сега се интересувам от новите технологии в парните двигатели и транспорта, не само в корабоплаването.

Дамарис знаеше от Флин, че Фреди е партньор в тяхната компания за морски транспорт, но досега нямаше представа, че се интересува и от парни машини.

— Макс също се интересува от парните двигатели, нали?

Фреди кимна.

— Точно той събуди моя интерес. Когато бяхме ученици, беше луд по парните двигатели и докато го нямаше, аз продължих да следя

развитието им. Инвестирах в няколко иновации и си възвърнах многократно вложениета. Парата е бъдещето.

— Казвате, че сте инвестирали в някои иновации. Какво означава това?

Зададе въпроса, за да го накара да продължи да говори и да компенсира нетактичността си отпреди малко, но той го прие сериозно и докато ѝ обясняваше как се правят инвестиции, тя се заинтригува.

Най-запленена беше от това как бе успял да превърне малкото наследство, оставено му от една леля, в доходи, от които се издържаше.

— Солидни доходи и нищо повече, но с тях съм независим.

Той омаловажаваше състоянието си, но всичко, което бе видяла Дамарис, ѝ подсказваше, че води удобен, ако не и луксозен живот. Тя никога не бе имала достатъчно пари, които да инвестира в каквото и да било, но всъщност не се беше и замисляла, че човек може да направи с парите нещо друго, освен да ги спестява и да се опитва да изкара с тях колкото се може по-дълго.

— Бих искала да разбера повече за инвестирането — каза тя.

— Не е трудно — отговори Фреди. — Просто е рисковано.

— Какво правихте вие двамата? — попита лорд Брекънридж, докато сядаха на масата. — Момчето грижи ли се добре за вас?

Поведението му потвърждаваше, че Фреди е познал с предположението си. Родителите му — или поне баща му — сякаш одобряваха Дамарис, нищо че не можеше да язди и мислеше, че лисиците са сладки. Майка му, от друга страна, си оставаше хладна.

— Много добре — отговори Дамарис. — Всъщност ми обясни как се правят инвестиции.

Беше време лорд Брекънридж да разбере, че синът му знае много повече, отколкото смятат хората.

Той изсумтя.

— Момчето, говори всякакви глупости.

— Съвсем не — каза хладно Дамарис. — Научих много неща от разговора ни.

— Много неща ли? — изсумтя лорд Брекънридж. — Всичко, което знае синът ми за „инвестициите“, го е научил от сделките си с

ония с процентите. Лихварите — добави той, когато видя, че тя не разбира израза. — Но не се тревожете, скъпа моя, каквото и състояние да имате, то ще бъде защитено — ще накараме семейните адвокати, и нашите, и вашите, да изгответят брачно споразумение, което да го държи далеч от ръцете на този прахосник.

— Прахосник ли?

Изненадана от обвинението, Дамарис погледна Фреди, който леко поклати глава, сякаш искаше да каже: „Не се тревожете.“

Баща му се наведе над масата и я потупа по ръката.

— Не си тормозете хубавата главица с подобни мисли, моето момиче.

— Няма — увери го тя с рязък тон и отдръпна ръката си. — Имам пълна вяра в способностите на Фреди и спокойно ще му поверя и последното си пени.

Баща му се подсмехна.

— Точно по тази причина, скъпа моя, не позволяваме на дамите да се забъркват в неща, от които не разбират.

Дамарис стисна зъби. Баща й бе пропилял почти цялото състояние на майка й за подкупи и скъпи подаръци, с които да се подмаже на местния деспот, и когато Дамарис навърши дванайсет, вече не бе останало почти нищо. След като доходите им се свиха до едно малко, редовно дарение от Англия, баща й загуби интерес и оставил на нея цялото финансово управление на мисията.

Дамарис трябваше да спестява, за да има с какво да храни хората. Тя се занимаваше с пазаруването, водеше ожесточени пазарлъци за всичко и постоянно се тревожеше как да свърже двета края и никой да не остане гладен. Баща й не обръщаше внимание на такива прозаични подробности.

По-късно, след като останаха насаме, тя попита Фреди защо мълчи.

— Защо му позволявате да говори за вас по този начин? Вие не сте прахосник. Не сте глупак — в никакъв случай — и изобщо не ме интересува какво назова баща ви, вие разбирате от инвестиции. Пред хората може и да се държите като несериозен развойпрах, но знам от господин Флин, че имате отговорности в компанията и ги изпълнявате добре. Освен това веднъж каза, че много уважавал деловия ви нюх, така че защо...

— Всемогъщи небеса, само не го споменавайте пред хората, умолявам ви! Ще съсипете репутацията, която градя от години.

Каза го небрежно, като на шега, но в тези думи имаше достатъчно истина, за да я накара да попита:

— Защо не? И не ми ги разправяйте тия за репутацията ви пред хората. Говоря за родителите ви и за тяхното мнение за вас. Те не проявяват към вас никакво уважение. Още по-лошо, те...

— Те си имат своите причини — прекъсна я той и отклони поглед. За миг на лицето му се изписа изражение на мрачна безнадеждност.

— Какви причини?

— Това не трябва да ви беспокои. Както изтъкнахте неведнъж, вие сте тук само по една причина — заради преструвката. Няма нужда да се намесвате.

Това определено беше предупреждение да стои настрана.

— Не ме гледайте така — каза Фреди. — Правя го за ваше добро. Пръстът му погали извивката на ухото ѝ.

Дамарис се отдръпна.

— Какво правите?

— Просто оправям един кичур. Защо? Не искате ли?

— Не, просто... е странно.

Беше сигурна, че косата ѝ изобщо не се е разрошила. Той просто се опитваше да отклони мисълта ѝ от разговора.

— Странно, като „отвратително“? Или като „Боже, какъв е чаровник този Фреди!“?

Тя се помъчи да потисне усмивката си.

— Не мисля, че вторият израз съществува.

— Разбира се, че съществува. Дядо ми го е измислил. Аз съм се метнал на него. Той е бил прочут развратник.

Тя вдигна глава и го погледна.

— Вие прочут развратник ли сте?

— Още не, но работя по въпроса — увери я той най-искрено.

Тя се засмя. Започваше да разпознава повтарящия се модел: всеки път щом темата станеше прекалено сериозна или неприятна, той започваше да флиртува и така слагаше край на разговора. Беше очевидно, че не желае да обсъжда отношенията на родителите му към него, затова Дамарис реши да не настоява. Засега.

ГЛАВА 15

Който е отворил раната, той трябва да я излекува.

Джейн Остин, „Ема“

На следващата сутрин дъждът се бе превърнал в суграшица и след закуска Дамарис се извини, като каза, че иска да напише няколко писма. Фреди с облекчение излезе от къщата, за да прекара сутринта в конюшните. Сивите му коне бяха пристигнали, а освен това удоволствието от компанията на родителите му вече бе започнало да му идва в повече. Това, което наистина искаше, беше да излезе за една хубава бърза езда, но когато отиде да си оседлае кон, главният коняр на баща му попита:

— В такова време ли, господин Фреди?

Колинс бе човекът, който навремето го качи на първото му пони, и имаше право: щеше да е много глупаво да изведе кон в такова ужасно време. Проклятие! Фреди взе едно чесало и се зае с единия от сивите коне. Някои от по-новите коняри вдигнаха вежди, когато видяха сина на господаря да се занимава с такава долна работа, но Колинс само кимна мъдро и им махна да се връщат на работа. Той разбираше демоните на Фреди.

Като момче Фреди бе изпускал много пари с работа в конюшните под благия — и критичен — поглед на Колинс. Син на господаря или не, Колинс държеше Фреди да спазва същите правила като всички, които работеха с превъзходните животни, поверени на неговите грижи, дори ако въпросният кон принадлежеше лично на Фреди.

Само по риза, Фреди движеше чесалото с яростна енергия. Проклето време! Не само че му пречеше да се освободи от раздразнението си чрез езда, но и не му позволяваше да излезе от къщата и макар че се наслаждаваше на компанията на Дамарис до степен, която започваше да го тревожи, постоянните язвителни забележки на родителите му към него разстройваха предполагаемата

му годеница, колкото и смело да се мъчеше тя да ги парира. Той самият беше толкова свикнал с тях, че почти не ги забелязваше.

Знаеше как да понася наказанието си. Как да не знаеше — след шестнайсет години!

Но пък досега прекарваше с родителите си само един ден в годината. Това не беше достатъчно, за да забележи как им се отразява остаряването, да разбере какви са сега, да ги види с очи на възрастен човек. Те все още се държаха с него като с момче, а той... ами, той полагаше всички усилия изобщо да не ги забелязва.

Сега обаче ги виждаше през очите на Дамарис. И видяното не му харесваше.

Приключи с първия кон и се насочи към втория. Работата почти не бе смекчила раздразнението му. Това, от което наистина имаше нужда, беше да се сбие с някого. Приключи с втория кон и се огледа за още никаква задача.

— Още сте напрегнат като струна, а, момчето ми? — попита тихо Колинс. — Отзад има дърва за цепене, ако искате.

Искаше. Беше си съблъкъл жакета и жилетката заради конете, но след нацепването на първите десетина пъна започна да се поти въпреки студа и си съблече ризата. Докато купът правилно разцепени и нарязани дърва нарастваше, напрежението на Фреди постепенно се стопяваше.

Ритмичното замахване с брадвата и сдържаната, отмерена свирепост на действието му донесоха удовлетворение и чувство на освобождение. А нарастващата купчина дърва беше видимо, макар и недостойно постижение. Фреди почти чуваше как баща му казва: „Синът на семейство Брекънридж да цепи дърва? Мили боже! Това е под достойнството ти! Проклятие, момче!“.

Ухили се на себе си и си избра друг пън. Обичаше да прави неща, които са под достойнството му.

— Момчето закъснява!

Лорд Брекънридж крачеше напред-назад из трапезарията. Всеки момент щяха да поднесат обяда и Дамарис и лейди Брекънридж вече бяха седнали. Чакаха само от няколко минути, но лорд Брекънридж беше побеснял.

— Къде е той, по дяволите?

— Мисля, че отиде в конюшните, милорд — измърмори Хорнуд.

— Ще желаете ли да изпратя някой да го повика?

— Не, не се тревожете, аз ще отида — каза Дамарис и забърза към вратата, доволна, че ще се спаси от скования разговор.

— В конюшните? Това не подобава на една да... — започна лейди Брекънридж, но Дамарис се престори, че не я чува, и излезе тичешком. Не се интересуваше дали конюшните са неподходящо място за една дама. Със сигурност там щеше да ѝ бъде по-приятно, отколкото да поддържа учтив разговор с родителите на Фреди, когато те искаха единствено да го критикуват.

Тя забърза към една от задните врати и внимателно прекоси настлания с калдъръм двор, като се пазеше да не стъпи с хубавите си пантофки в локвите. Конюшнята беше голяма и тя спря веднага щом влезе, за да могат очите ѝ да свикнат с полумрака.

— Госпожице?

Към нея се приближи едно конярче.

— Търсите ли нещо, госпожице?

— Господин Монктън-Кумс?

— Навън е, ей там, цепи дърва — отговори момчето и посочи с ръка.

Дамарис чуваше ритмичното „храс!“... „храс!“... на брадва. Значи Фреди цепеше дърва? Заинтересувана, тя се отправи към звука и, спря на прага на една отворена врата.

Фреди наистина цепеше дърва. Беше само по панталон и ботуши. Гърдите и ръцете му бяха голи. И какви гърди и ръце само! Не слаби и жилави, като на мъжете, които бе виждала в Китай, нито пък яки и покрити с татуировки като моряците на кораба, който я бе довел в Англия, или месести като ръцете на капитана им. Не, бяха стройни, чисти, покрити със здрави мускули и... красиви.

Устата ѝ пресъхна. Погледът ѝ изпиваше коравите му гърди, ръцете, гъвкавата сила на цялото му тяло, докато размахваше брадвата. Не помръдна — не можеше да помръдне, защото бе прекалено заета да го гледа. Жадно.

Без да забелязва присъствието ѝ, той продължи да цепи. Храс-прас! Храс-прас! Би могъл да мине за мраморна статуя на великолепен

гръцки бог, ако не бяха плавните движения на мускулите под кожата му, като стомана под промазана коприна. Храс-pras!

Дамарис почувства как дълбоко в нея зейва празнота. През тялото ѝ премина дълбока тръпка.

Той се наведе, все още без да си дава сметка за присъствието ѝ, и хвърли на страна няколко цепеници. Как да предположи, че мъжките рамене може да са толкова красиви? Линията на гръбнака му, начинът, по който гърбът му се стеснява от тези великолепни широки рамене към коравите мъжествени хълбоци...

Кожата му бе покrita с тънък слой пот. Дамарис се зачуди каква ли е на вкус и потръпна, но не от студ. Не биваше да го зяпа, не биваше да се чуди за такива неща. Това беше грешно и срамно, но не можеше да се спре.

През тялото ѝ премина прилив на влажна горещина. „Похот — сякаш чу тя шепота на баща си. — Пъвгородният грях.“

И все пак не можеше да откъсне очи от Фреди, полугол, замахващ с брадвата със сила и грациозност, но и с пестеливи движения, почти като в танц. Стига да се държеше подобаващо, това не беше грях. Бог не можеше да накаже някого за мислите му, нали така?

— Госпожице?

Тя се стресна и почти подскочи. Пред нея стоеше един възрастен коняр с обезпокоено изражение. Дамарис се изчерви и отстъпи назад.

Той погледна към Фреди и се намръщи.

— Съжалявам, госпожице. Това глупаво момче — трябващо да повика господин Фреди, а не да ви оставя да видите... — Той прочисти шумно гърлото си, като същевременно застана дискретно между Дамарис и Фреди и заслони деликатните ѝ очи от скандалната гледка на цялата тази мъжка голота. Само ако знаеше!

— Хайде, момче, донеси дрехите на господин Фреди! — изръмжа конярят на момчето, което се прокрадна покрай тях и подаде на Фреди жилетката и жакета му.

Фреди вече си бе навлякъл ризата. С крайчеца на окото си Дамарис видя как я пъха в панталона. Опита се да не гледа. Не, да не допусне някой да забележи, че гледа.

Тя си побъбри с коняря, оплака се от времето и прие поздравления за годежа си. След минута-две Фреди се появи пред нея,

напълно облечен, и вдигна вежди в безмълвен въпрос.

— Закъсняхте за обяд — обясни тя. — Родителите ви чакат. Дойдох да ви взема.

Той се намръщи.

— Вие? Защо не някой лакай?

— Аз исках да дойда.

И много се радваше, че го стори. До края на целомъдрения си добродетелен живот нямаше да забрави как го е видяла да цепи дърва.

Докато излизаха от района на конюшните, тя чу как конярят се кара на момчето:

— Следващия път, когато видиш тук някоя дама, ще ме повикаш, ясно ли е? Дамите не искат да гледат мъже без ризи. Нали го знаеш, глупаво момче?

Дамите може и да не искаха. Дамарис обаче определено искаше.

— Още вониш на конюшня, нали, момче?

Лорд Брекънридж беше в преддверието, когато влязоха.

— Най-малкото можеше да се преоблечеш, преди да седнеш на една маса с дами.

„Не е възможно да го е подушил чак оттам“ — помисли си Дамарис. Тя беше влязла в къщата, облегната на ръката на Фреди, а едва усещаше мириза му — съблазнителна смесица от сапун от сандалово дърво, много лек мириз на кон, който изобщо не ѝ се струваше неприятен, и лека следа от мъжка пот, която, откровено казано, ѝ се струваше притеснително приятна.

— Нямах време да се преоблека — отговори небрежно Фреди.

— Никаква мисъл за другите — измърмори баща му.

— Абсолютно никаква — съгласи се бодро Фреди и погледна към лакея, застанал пред кабинета на баща му с покрит поднос. — Ти няма ли да обядваш с нас, татко?

— Обядът е за дамите — отсече баща му и се отдалечи с войнствена стъпка.

— На този поднос със сигурност има свински пай, халба бира и пудинг от снощи — измърмори Фреди. — Но той никога не идва на обяд.

— Вчера дойде. Днес също, преди да закъснеете.

— Утре пак ще дойде, но в неговия случай говорим не за обяд, а за „хапване на крак“. Вчера седна с нас на масата, защото това ви беше първият ден тук, освен това беше чул, че сте обърнали майка ми в бяг, и искаше да ви опознае по-добре, затова после ви завлече да ви показва имението.

— Не съм я обърнала в бяг — измърмори Дамарис, притеснена. „Обърнала в бяг“ звучеше толкова грубо. Тя само се защитаваше.

Той повдигна вежда с развеселено изражение.

— Аз чух друго. А сега вече със сигурност го е разбрало цялото село.

Двамата влязоха в трапезарията, където беше сервиран лек обяд.

— Извинявам се, че те накарах да чакаш, майко. Загубих представа за времето.

— Пренебрегваш гостенката си, Фредерик — каза лейди Брекънридж, докато Фреди издърпваше стол за Дамарис. — Госпожица Чанс нямаше какво да прави, докато ти се размотаваше из конюшните.

— Напротив, бях заета да пиша писма и собствената ми компания ми беше предостатъчна — възрази Дамарис. — И тъй като не се интересувам от коне, а Фреди ги обича, и двамата бяхме доволни. Освен това — добави тя, за да положи основите на бъдещото разваляне на годежа, — не смяtam, че е здравословно за двойките да са постоянно заедно. Не мислите ли и вие така? — попита тя и погледна към празното място на лорд Брекънридж.

— Хорнуд, можеш да сервираш супата — каза лейди Брекънридж.

Обядът беше лек — само супа, хляб с масло и студен пилешки пай.

— Фредерик, госпожица Чанс проявява интерес към рисуването.

— Ще желаете ли питка? — попита Фреди и подаде на Дамарис кошничка с топли питки.

— Чу ли ме, Фредерик? Госпожица Чанс обича картините.

— Да, майко, чух.

— Ще ѝ бъде приятно да разгледа галерията със семейните портрети. Днес следобед трябва да я заведеш.

— Няма да ѝ бъде интересно.

— О, би било прекрасно — отговори Дамарис, а после го погледна ужасена, осъзнала, че без да иска, е взела страната на майка

му.

— Значи е решено — каза майка му. — О, и между другото, госпожице Чанс, накарах Хорнуд да занесе в стаята ви акварелни бои.

— Благодаря, лейди Брекънридж, много мило от ваша страна.

Дамарис беше смяяна от неочеквания подарък и се почувства леко виновна за предишните си неласкови мисли.

Лейди Брекънридж повдигна слабото си рамо и каза отегчено:

— Няма за какво. Купих ги заради гостите на увеселението. След като го отменихме, спокойно можете да ги използвате вие.

— Съжалявам — обърна се Дамарис към Фреди след края на обяда. — Ако не искате да mi покажете портретната галерия...

Той поклати глава.

— Няма значение. Според мен е невероятно скучна, но предполагам, че като бъдеща невеста в семейство Брекънридж ваш дълг е да я видите.

Изглеждаше леко напрегнат.

— Не може да е чак толкова зле — каза Дамарис. Много искаше да види негов портрет като дете.

Той я погледна и изражението му се разведри.

— Безкраен низ от помпозни досадници и забавни развратници. Очаквам от вас да внимавате и да определите по портретите кой какъв е бил.

Дамарис беше сигурна, че веселият тон е преструвка, но реши да се включи в играта.

— Досадници или развратници? Нямам ли други варианти?

— Не. В семейство Монктън-Кумс се раждат или досадници, или развратници, но не е задължително да са в последователни поколения. Можете ли да се досетите от кои е баща ми?

Портретната галерия беше дълго, тясно помещение, разположено до някогашната голяма зала, както обясни Фреди.

— Ще започнем от най-старите и ще стигнем до настоящето — каза той и я поведе към дъното, където портретите бяха по-тъмни, а стойката на позиращите — малко по-скована.

— Това е толкова интересно! В Китай не съм виждала нищо такова.

— Ето пъrvите от предците ми, които са билиувековечени. Шестнайсети век. Досадници или развратници, налипомните? Кой

какъв е?

В тази група имаше девет портрета — пет дами и четири мъжки. Всички мъже бяха с кози брадички и мустаци — очевидно по модата от онова време. Първият портрет изобразяваше супорту на вид мъж с впечатляваща златна верига на врата и перо на шапката.

— Не е развратник — прецени Дамарис. В лицето му нямаше и капка хумор или топлина — качества, които тя бе започнала да свързва с развратниците.

— Правилно.

Мъжът от втория портрет беше по-млад, с просто облекло, шапка с шнуркове под брадичката и замислено изражение.

— Харесва ми — каза Дамарис. Той беше красив, с издължено лице и издаваща решителност брадичка, която дори малката брада не успява да скрие.

— Така и очаквах — измърмори Фреди с престорено отвращение. — Развратник от най-висока класа. След смъртта му няколко жени се опитали да се хвърлят в гроба при ковчега му. Представа нямам защо — той дори не е хубав.

Дамарис го стрелна с кос поглед. Щом той не можеше да забележи приликата между себе си и мъжа от портрета, тя нямаше да я изтъква.

После дойде ред на мъж със сковано изражение, изправена дантелена яка, закопчан златист жакет и кадифена шапка с оранжево перо.

— Изглежда малко супорту — каза Дамарис. — Но е доста привлекателен.

Фреди поклати глава.

— Лъжеправедник. Според всички сведения е бил истинска свиня. Биел е жените си, имал е три — не едновременно, разбира се, нали е бил ужуважаван човек. Умрял от сифилис. Следващият.

Следващият портрет беше на мъж с кадифена туника в златисто и черно, много пищна, над плисирана риза с бродирани яки. Носеше кожена шапка. Изражението му подсказваше, че или е отдален на духовни мисли, или се отегчава безумно.

— С тези дрехи предполагам, че може да е развратник — промълви замислено Дамарис, — но според мен прилича повече на

досадник.

— Винаги съм мислил, че страда от тежък запек — каза Фреди.

— И че е ужасно превзет. Оставил е няколко тома ужасяваща поезия. А сега елате, има още един развратник.

Дамарис го погледна изненадана. Портретите на мъжете бяха само четири.

— Нали нямате предвид някоя от жените?

Той намигна.

— Умно момиче. Сега я намерете.

Дамарис тръгна покрай редицата портрети, докато накрая сведе кандидатките до две — и двете красиви, и двете млади. Едната беше почти дете. Изражението ѝ беше тъжно, но мило, а другата...

— Тази изглежда неудовлетворена от живота си — реши Дамарис. — Сякаш мисли, че заслужава нещо по-добро.

— Грешите. Момичето с вид на светица. Щом пораснала, си намерила цял куп любовници. Всъщност няма нищо чудно — била е омъжена за лошия поет. При това положение всяка жена би си намерила любовници.

Двамата тръгнаха през галерията, като се спираха пред всеки портрет и Фреди разказваше за предците си неприлични истории, които ставаха все по-скандални. Според него всички те бяха или пирати, или женкари, или лицемерни досадници, или страхливци, или поети, или някаква комбинация от тези неща.

— Този тук изглежда поетично, не смятате ли? — попита той и посочи един предшественик от осемнайсети век с кафяв кадифен жакет, дантелено жабо и напудрена коса. Изглеждаше някъде около двайсет и пет годишен. Семайната прилика се долавяше отчетливо.

— Изглежда ни лук ял, ни лук мирисал — продължи Фреди. — Но е бил истински учен.

— Учен? Наистина ли?

Тя погледна изненадано към портрета. Мъжът изобщо не приличаше на учен. Всички учени на останалите портрети държаха книги или свитъци или бяха изобразени с отпуснати върху тежки томове ръце. Младият мъж носеше рози на ревера си, жакетът му беше разкопчан и той почти се беше из легнал в креслото си.

— Бил е прочут с възвхвалите си за това колко образователно било пътуването из Европа — съобщи ѝ Фреди със сериозен вид.

Очите му блестяха и тя зачака, знаейки, че краят на историята ще бъде скандален. — Според дневника му, който открих като момче и двамата с Джордж го четохме тайно, не е видял нито едно прочуто произведение на изкуството и не е разгледал нито една културна забележителност. Описал обаче в големи подробности образованието, което получил от дълга поредица великодушни европейски дами. По време на това пътуване оставил след себе си цял куп копелета — баща му продължил да получава искания за пари дори след години. Удивително, но не умрял от сифилис, а кратко в леглото си, на осемдесет и една.

Той се намръщи.

— Поне предполагам, че се е случило в собственото му легло и че е било кратко, но сега като се замисля, не е много вероятно. Дядо си е имал любовница до самия край.

Дамарис се засмя.

— Вие приличате на него.

— Глупости, той е красив, докато аз...

— Казахте, че с Джордж сте чели дневника му? Това Джордж ли е?

Тя посочи един портрет на момченце със златни къдици и лице на херувимче.

— Да, тук сигурно е някъде на четири години.

Той посочи още една картина на същото дете с дълги златни къдици.

— Тук е на осем. Майка ми поръча портрета точно преди да го подстрижат, както се изрази баща ми, по мъжки.

Посочи към трета картина — момче на около дванадесет години с тъмнорозов кадифен костюм.

— Този е нарисуван няколко месеца преди смъртта му. Мразеше този портрет — смяташе, че тук прилича на женчо.

— Има ли портрети на вас двамата?

Дамарис много искаше да види Фреди като момче, освен това беше любопитна за брат му. Фреди почти никога не споменаваше Джордж, но когато го стореше... в начина, по който говореше за него, имаше нещо, което тя не можеше да разтълкува. Заучено нехайство, сякаш брат му не означаваше нищо за него, и все пак под този тон се усещаше обич, която не можеше да се събърка.

Освен това Фреди идваше всяка година в Брекънридж за възпоменателната служба за Джордж.

— Портрет на нас двамата? Да, разбира се.

Той я поведе към голяма картина със златна рамка. Дамарис веднага разпозна младата жена — майката на Фреди. Тя беше седнала, а ръката ѝ лежеше на рамото на едно момче — момчето с кадифения костюм. Зад нея стоеше лорд Брекънридж, също отпуснал ръка на рамото на момчето. От другата страна на лейди Брекънридж имаше голяма урна, препълнена с лози и цветя.

— Къде сте вие? — попита Дамарис.

— Тук — посочи той към урната.

Дамарис огледа картината по- внимателно. Питаше се дали не са го изобразили как се крие зад урната — можеше да си го представи като жизнерадостно, пакостливо момче, което играе на криеница. Но не видя и следа от малко лице, което да наднича иззад листата. Тя се обърна към него.

— Не разбирам.

— След смъртта на Джордж родителите ми накараха художника да ме заличи от картината. Сложиха на мое място урната. Можете да видите само върха на обувката ми, ето там.

Той посочи и наистина — в основата на урната Дамарис видя малка обувка.

Фреди го изрече нехайно, сякаш малката обувка бе забавна грешка, но родителите му бяха заличили единствения син, който им оставаше, от семейния портрет. Това я ужаси.

— Защо са сторили подобно нещо?

— Защото аз убих Джордж. А сега, от източната страна на къщата има прекрасна алея и кът с папрат. Искате ли да го видите?

Той пое ръката ѝ и понечи да я поведе към вратата.

Тя издърпа ръката си от неговата и отказа да помръдне.

— Какво имате предвид, как така сте убили брат си?

Той сви рамене.

— Това е истината.

— Не вярвам. Как... искам да кажа, как умря брат ви? Злополука ли беше?

— Е, аз, разбира се, не исках да го убивам — сви пак рамене той.

— Но все пак той умря по моя вина. Вижте, дъждът май спря засега и

може да успеем да се поразходим, ако вървим бързо. Елате.

Тя пак се отдръпна.

— Фреди, не сменяйте темата.

— Защо не? Много е скучна — каза той. Напрежението в тялото му издаваше колко е изкуствен безгрижният му тон. — Стореното — сторено и колкото и да говорим, това няма да промени фактите.

— Но това е важно и аз искам да разбера — промълви Дамарис и положи длан върху ръката му. — Моля ви, няма ли да ми обясните какво се случи?

— Никога не говоря за това — каза той и я изгледа изненадващо сурово. — Няма смисъл. Е, идвате ли? Ако искате да останете тук, с призраците от миналото на Брекънридж, ваша воля, но на мен ми трябва малко чист въздух. И смяна на темата.

Дамарис виждаше, че докато е в това настроение, няма да успее да измъкне от него нищо повече, затова му позволи да я изведе от галерията. Но докато я водеше обратно през лабиринта от коридори, умът ѝ препускаше, изпълнен с въпроси.

Как бе възможно да е убил брат си? И ако е било злополука, как бе възможно някой да го обвинява? Родителите му очевидно го обвиняваха — Дамарис беше ужасена от коравосърдечието им да го заличат от семейния портрет, сякаш постъпката му, каквато и да беше тя, беше толкова непростима, че не заслужава дори да го оставят в картина.

А той, изглежда, се беше примирил с това.

Но какво толкова непростимо можеше да е направил? По онова време е бил дете. Джордж е бил по-големият и на портрета изглеждаше на не повече от дванайсет или тринайсет години, което означаваше, че тогава Фреди е бил на около десет. Дори злополуката да се е дължала на глупаво нехайство, на поемането на някакъв глупав риск или дори на моментен изблик на гняв... е, момчетата си бяха такива по природа. Те като че ли не разбираха какво е риск или опасност.

И колкото и ужасни да бяха последствията от действието на едно дете, тя не можеше да си представи да го отблъсне като член на семейството. Дори сега, след толкова години, родителите на Фреди не му обръщаха почти никакво внимание. Ако нямаха нужда от него, за да продължи рода, щяха ли изобщо да се интересуват какво прави той с живота си?

Нищо чудно, че Фреди посещаваше Брекънридж само веднъж годишно. Чудното беше, че изобщо идваше.

Но това, което го връщаше тук всяка година на пети декември, не беше дългът. Беше чувството за вина.

Дамарис тръгна след него. Сърцето я болеше за онова малко момче, така и неполучило прошка и превърнало се в мъж, който се преструва, че не се вълнува от нищо.

Трябваше да разбере какво се е случило.

На следващия ден, докато Фреди я посвещаваше в тайните на билиарда, тя отново повдигна темата.

— Майка ми умря, когато бях на дванайсет години.

Той вдигна глава, преди да е нанесъл удара си.

— Сигурно сте били много тъжна.

— Да, а баща ми никога не говореше с мен за нея.

Това не беше съвсем вярно — баща ѝ говореше за майка ѝ, изброяваше всичките ѝ грешки и предупреждаваше Дамарис да не прилича на нея.

— По онова време ми беше много трудно, но после открих, че когато говоря за смъртта ѝ, това ми помага.

Той направи рязък удар, изправи се и се облегна на щеката си.

— За мен вие сте като отворена книга, госпожице Чанс, и макар че ви съчувствам за загубата, ако мислите, че ще започна да говоря за брат си само за да задоволя любопитството ви, грешите.

„Госпожице Чанс“? Той ѝ отправяше официално предупреждение.

— Не е от любопитство.

Той саркастично повдигна вежда.

— Е, не е само от любопитство — призна тя. — Трудно е да загубиш любим човек, когато си толкова млад, а да знаеш, че родителите ти обвиняват теб за загубата, сигурно е още по-трудно. Но съм сигурна...

— Няма да обсъждаме тази тема.

— Но ако само...

Той оставил щеката на масата. Изражението му бе необичайно мрачно.

— Това не е ваша работа, Дамарис. Вашата работа е да се преструвате на моя годеница, нищо повече. А в замяна аз ще ви подаря къща, както се разбрахме. Това е всичко. Нищо повече.

— Но...

Той стовари щеката на поставката ѝ.

— Виждам, че кроите някакъв глупав, романтичен женски план да ме сдобрите с родителите ми, и няма да го допусна, чувате ли?

— Искам само да...

— Е, добре, недейте. Няма смисъл да съживяваме миналото. Стореното — сторено и нищо не може да го промени, затова недейте да ровите. В противен случай ще ви пратя обратно в Лондон — в наемна карета — добави той след кратка пауза и излезе от стаята.

Дамарис огледа разположението на топките върху зеленото сукно. Прощалният му изстрел я бе успокоил донякъде: беше сигурна, че той никога няма да я изпрати у дома в карета под наем. Но беше съвсем сериозен, когато ѝ каза, че не бива да повдига въпроса за смъртта на брат му.

При други обстоятелства щеше да се съобрази, но не и когато го болеше толкова много.

Той ѝ напомняше на едно куче, което бе намерила като малка в Китай. Лежеше в една канавка. Тя се опита да му помогне, а то я ухапа жестоко. Тя обаче не се отказа, потърси помощ и накрая кучето бе спасено.

Не беше толкова глупава да си мисли, че може да спаси Фреди или дори да убеди родителите му да се откажат от позицията, която го нараняваше толкова много, но преди всичко трябваше да разбере защо изобщо се е стигнало дотук.

„И защо искаш да разбереш?“ — попита едно гласче в главата ѝ. Както каза той, миналото му не ѝ влизаше в работата. Тя беше само наета служителка — наета да изиграе определена роля. Трябваше да стои настрана от миналото му.

Само че не можеше. Може би нямаше да разреши проблема, но най-малкото можеше да разбере.

Въпросът беше как да открие какво се е случило? Сигурна беше, че нито Фреди, нито родителите му ще се съгласят да говорят с нея на тази тема. Прислугата може би знаеше, но Дамарис не можеше да го изложи, като започне да разпитва прислужниците, а дори да го

стореше, те със сигурност бяха прекалено предани на семейството, за да обсъждат тайните му с една гостенка.

Имаше обаче един човек, който вече не беше част от прислугата. Тази жена със сигурност знаеше, но дали щеше да се съгласи да говори с нея — това беше отделен въпрос. Но нямаше лошо да попита.

На следващия ден Дамарис намери къщата на бавачката Макбрайд без особени трудности и почука.

— Вие сигурно сте младата дама на господин Фреди — посрещна я жената и я изгледа строго. После погледът ѝ се насочи покрай Дамарис и тя се намръщи. — А той къде е? Не ви ли доведе да се запознаем?

Говореше със силен шотландски акцент. Не понечи да я покани в къщата. Това не беше посрещането, което очакваше Дамарис.

— Не, аз сама се доведох. Надявам се, че нямате нищо против, госпожо... ъъъ, госпожице Макбрайд.

Възрастната жена я огледа от глава до пети, прецени я и ако се съдеше по изражението ѝ, я сметна за незадоволителна.

— Той ми каза, че нямате желание да се запознаем.

Дамарис сви рамене.

— На мен ми каза, че ви посещава само по задължение.

Очите на възрастната жена се присвиха.

— Така ли? Тогава на какво си играе? Влизайте вътре, млада госпожице. Мисля, че трябва да поговорим.

Тя въведе Дамарис в малка уютна къщичка, обзаведена удобно, но просто. Над камината висеше рисунка с молив на две момчета, поставена в дървена рамка.

— Сядайте, госпожице. Ще пийнете ли чаша бохия?

— Бохия? — повтори Дамарис. Тя, разбира се, познаваше китайския чай, но той беше доста скъп за някогашна прислужница, която преживяваща от пенсията си.

Бавачката Макбрайд положи голямо усилие да не издаде гордостта си.

— Господин Фреди знае за моята слабост. Всеки месец ми изпраща по нещо дребничко заедно с редовното си писмо — не само

чай, но всички деликатеси, които биха се харесали на една старица.
Ужасно ме глези.

Тя забърза да сложи чайната.

Дамарис се усмихна. Значи Фреди посещавал старата си бавачка само по задължение, така ли? Погледът ѝ бе привлечен от рисунката в рамка и тя се приближи да я разгледа по- внимателно.

Беше прекрасна скица на две момчета, които се смееха и се бутаха. Дяволитото изражение на по-малкото не можеше да се сбърка. Но радостната му невинност се бе стопила докрай у мъжа.

— Фреди и брат му? — обърна се Дамарис към бавачката Макбрайд, когато тя се върна с подноса за чай и го остави на масата.

— Да. Много е сполучлива, нали? Лорд Брекънридж повика един художник от Лондон да нарисува семейството. Аз бях при момчетата, когато ги скицираше — тези дяволчета не можеха да седят мирно за нищо на света, но той нямаше нищо против. Направи няколко скици. Никога не съм виждала нещо подобно — моливът му просто препускаше! Няколко щриха, и ето ги моите момчета като живи! Покъсно ми даде две от скициите, а един от дърводелците в имението ги сложи в рамки.

Тя отправи проницателен поглед към Дамарис.

— За това дойдохте, нали? За да поговорим за момчетата?

Дамарис кимна.

— Ако нямаете нищо против, госпожо, ъъъ, госпожице Макбрайд?
Не знам как да ви наричам.

— „Госпожица“. Аз така и не се омъжих — отвърна кратко възрастната жена. — И двете момчета ли имате предвид, или само господин Фреди?

Дамарис пое дълбоко дъх.

— Главно Фреди, но искам да ви питам и за Джордж.

Бавачката Макбрайд се вгледа в нея.

— Искате да разберете за злополуката.

Дамарис кимна.

— Трябва да питате господин Фреди.

— Питах го, но не иска да ми каже.

— Значи се измъкнахте зад гърба му и дойдохте тук да питате старата му бавачка.

Обвинението в лъжа на възрастната жена я накара да вдигне брадичка.

— Да.

За миг беше сигурна, че бавачката Макбрайд ще й откаже категорично и ще я изгони, но вместо това тя попита:

— Защо искате да узнаете нещо, което се случи толкова отдавна? Това няма нищо общо с вас, нали? — В гласа й нямаше и капка сърдечност.

Дамарис беше репетирала какво иска да каже на бавачката му — очакваше да види бъбрива старица, която го обожава, а не тази шотландка с проницателни очи. Възнамеряваше да пробва с някаква баналност, да каже, че иска да опознае по-добре годеника си, но обвинителният отговор на възрастната жена засегна чувствително място и думите просто изригнаха от устата й.

— Защото това го разяжда отвътре. О, той казва, че няма значение, и се прави на много весел, за да прикрие болката си. Твърди, че неуважението на родителите му изобщо не му пречи — че го заслужава, защото е убил брат си. Но мен не ме интересува какво е направил. Тогава е бил момче и дори да е било нарочно — което няма да повярвам, — пак заслужава прошка. И... — гласът й стана дрезгав — ... любов.

Тя прехапа устна и за миг отклони поглед настрани, като се мъчеше да се овладее.

— Мляко? — попита бавачката Макбрайд и вдигна една каничка.

Говореше за чая? Дамарис не можеше да повярва на ушите си.

— Не, благодаря. Без нищо, но по-слаб.

Така, както го пиеше в Китай.

Бавачката Макбрайд наля чая и подаде едната чаша на Дамарис.

— Защо ви интересува моето момче?

Дамарис примигна.

— Ние сме сгодени.

— Само на думи — отговори възрастната жена и забеляза учудването на Дамарис. — О, да, той ми разказа за малката ви уговорка. И трябва да кажа, че не бях подгответа да ви харесам, млада госпожице, ни най-малко. Пийте си чая. Не бива да оставяме хубавия бохия да изстива.

Дамарис отпи от чашата си.

Когато гостенката ѝ си изпи чая, възрастната жена кимна към рисунката над камината и каза:

— Имам още една-две картини на момчетата. Искате ли да ги видите?

— Да, ако обичате.

Изобщо не разбираше какво става, но чаят я беше освежил и засега бавачката Макбрайд не я беше изгонила, така че все още имаше шанс да разбере какво се е случило.

Възрастната жена донесе още няколко малки рисунки в рамки. Едната от тях беше изпълнена с въглен и изобразяваше две едва проходили момченца.

— Момчетата — каза бавачката Макбрайд с обич и гордост. — Един циганин на пазара правеше рисунки за шест пенса, затова го накарах да нарисува момчетата — и тази тук.

Това беше Фреди — почти бебе, с кръгло личице, пухкав, но някак си разпознаваем.

Дамарис взе рисунката и за своя изненада се усмихна.

— Бил е красиво бебе, нали?

— Наистина беше, млада госпожице.

Бавачката Макбрайд си взе обратно бебешката рисунка и подаде на Дамарис последната.

Беше скица на младо момче, несъмнено Фреди, изпълнена от ръката на същия художник, който бе нахвърлял първата и бе нарисувал семейния портрет. На нея Фреди се взираше надолу в нещо, което не бе намерило място в рисунката, гледаше го съсредоточено с възхитителна сериозност, подпрял брадичка на ръката си. Челото му беше сърчено.

— Шах — поясни бавачката Макбрайд. — Художникът научи момчетата да го играят. Разбирате ли, така стояха мирни.

— Прекрасен портрет.

Жалко, че не беше оцветен. Дамарис го върна на домакинята и я проследи с поглед, докато тя внимателно го поставяше на кухненския бюфет.

Гневът отново я заля.

— Значи вие имате четири портрета на Фреди, но в онази голяма къща там горе — посочи сърдито тя с ръка, — с всички онези стотици картини, няма нито една — нито една! — картина на Фреди.

Единственият син, който им е останал! — В очите ѝ запариха сълзи. — Знаете ли, че са го заличили от семейния портрет? — попита тя, замахна гневно и избърса сълзите си. — Как е възможно, който и да е родител да постъпи толкова ужасно? Особено с дете, което е загубило брат си.

— Заповядайте, миличка — каза бавачката Макбрайд и ѝ подаде една кърпичка. Наля още една чаша чай и добави гореща вода от чайнника.

Дамарис избърса очите си и изпи чая, малко изненадана от изблика си.

— Съжалявам — измърмори тя. — Обикновено не правя така.

Бавачката Макбрайд се усмихна и на лицето ѝ се появиха стотици бръчки.

— Чудесно, момиче, чудесно! Не знам що за глупава игра играете с моя Фреди, като се преструвате, че този годеж е само измама, но вие сте жената за него. Слава богу!

— О, но...

— Шшиш! Стига толкова! Не можете да изльжете бавачката Макбрайд. Вие обичате моето момче и колкото и да спорите, няма да промените мнението ми.

— Съжалявам, но грешите — каза Дамарис. — Харесвам Фреди, но годежът наистина е фалшив. Нито аз, нито той смятаме да се женим.

— Пфу! Моите очи не ме лъжат — отсече бавачката Макбрайд и донесе от бюфета една тенекиена кутия. — Едно парченце кейк „Дънди“ и още една чаша чай ще ви успокоят и тогава ще ви разкажа всичко за моите момчета.

Тя отряза на Дамарис дебело парче тъмен кейк с плодове, освежи чая с още гореща вода, разбути огъня и подхвани разказа си:

— Както вече казах, скъпа моя, аз така и не се омъжих, затова тези две момчета бяха почти като мои деца. Дори да бяха моя пълт и кръв, нямаше да ги обичам повече. Но родителите им... — поклати глава тя. — Сигурно сте чували израза „наследникът и резервата“? — Дамарис кимна. — Те го приемаха буквально. Джордж беше първородният им син и за тях той беше всичко на света. Така и трябваше. Джордж беше чудесно момче. Силен, умен, красив, смел — беше съвършен. Фреди се роди след две години — още едно чудесно,

силно, хубаво момче, но раждането беше тежко и след това майка му така и не прие детето напълно. — Тя печално поклати глава.

— А баща му?

Бавачката изсумтя грубо.

— Негово благородие изобщо не се интересуваше от господин Фреди, стига да е здрав и да не му се пречка. Той беше резервата — в буквалния смисъл. Всичко — цялото внимание на родителите му — беше за Джордж.

Дамарис прегълтна.

— Значи Фреди е ревнувал?

Бавачката Макбрайд изсумтя.

— Ни най-малко. Фреди обожаваше брат си, Джордж също го обичаше. В целия свят нямаше братя, по-близки от тях. Където и да отидеше единият, другият го следваше. Редовно се забъркваха в бели — обикновено ги забъркваше Фреди — и се измъкваха от тях. — Ако единият паднеше, другият му помагаше да се изправи. О, караха се, боричкаха се и се съревноваваха, както правят всички момчета, но караниците им никога не продължаваха повече от час-два и двамата бяха най-добри приятели.

Тя въздъхна.

— Джордж беше всичко, което трябваше да бъде синът и наследникът на едно знатно семейство, и родителите му така и не откъснаха поглед от него, за да видят, че имат и друг син, също толкова достоен за тяхната любов, внимание и одобрение.

Отново взе бебешката рисунка.

— Фреди се опитваше, разбира се. Никое дете не се е старало повече от него да удовлетвори родителите си, но те просто не го забелязваха. И накрая той спря да се опитва. — Тя се загледа в рисунката. — Навремето често си представях, че е мой — мое момченце. Беше най-красивото дете на света, а когато порасна... — Тя поклати глава. — Виждала съм как се държи с родителите си и не мога да го обвинявам, но сърцето ми се къса. Болката все още е жива, все едно на какъв се преструва пред целия свят.

— Знам. Той е най-добрият човек, когото познавам — съгласи се Дамарис непредпазливо.

Старото лице се набръчка в усмивка.

— О, миличка, виждате ли? Вие наистина го обичате. Това много, много ме радва.

Дамарис отвори уста да отрече, но я затвори и думите останаха неизречени. Защото беше истина. Тя обичаше Фреди Монкън-Кумс.

ГЛАВА 16

Не мога повече да стоя така, да ви слушам и да си мълча. Трябва да ви кажа много неща и го правя по единствения начин, който е възможен в момента.

Джейн Остин, „Доводите на разума“

— И така, какво се случи в деня, в който умря Джордж? — настоя Дамарис. Не искаше да мисли за откровението, което се бе разкрило пред нея под проницателния поглед на бавачката Макбрайд. Прозорливостта на тази жена беше почти неестествена.

— Играеха крикет. Беше зима и, разбира се, те изобщо не биваше да играят на крикет в снега, но бяха момчета и малко сняг не можеше да ги уплаши. Започнаха със снежни топки — хвърляха ги и ги разбиваха с бухалките, — а после единият — не помня кой беше — се втурна в къщата и излезе с истинска топка за крикет. Двамата се отдалечиха и започнаха да играят близо до езерото. Онази година зимата беше сурова и езерото беше замръзнало.

Тя мълкна, унесена в спомена си.

— И после? — подкани я Дамарис след миг.

— Всичко станало за секунди. Джордж подал топка, Фреди я ударил високо, Джордж се втурнал обратно да я посрещне и без да се усети, стъпил на леда. Веднага паднал и изчезнал от поглед, и докато някой успее да стигне до него, вече бил мъртъв. Кракът му се бил омотал във водораслите и бил в капан под ледената вода.

За един дълъг миг Дамарис можеше само да гледа смяяно възрастната жена. Най-после попита:

— Искате да кажете, че това е всичко? Това е престъплението, за което са го наказали родителите му? Причината да го заличат от семейния портрет? Задето е играл крикет?

Бавачката Макбрайд кимна.

— Да, обвиниха него за злополуката. Изпратиха го обратно в училище в деня след погребението.

— Но какво се случи на Коледа?

Бавачката Макбрайд вдигна рамене.

— Остана в училището. Майка му каза, че не може да понесе да го погледне.

— Но защо, когато очевидно става дума за нещастен случай? Трагичен, вярно, но никой не е бил виновен. И защо Фреди е приел тази вина?

Но след минута размисъл проумя причината, макар че не беше съгласна с нея. Тогава Фреди е бил момче — само на дванайсет — и току-що е бил загубил брата, когото е обожавал. Брата, когото родителите му са обичали толкова много. Представяше си колко ужасна е била скръбта им и ако наистина никога не са обичали по-малкия си син...

Фреди е ударил топката.

Истински, любящи родители биха го прегърнали и утешили, биха му казали, че не е виновен, че смъртта на Джордж е ужасна злополука, че никой не е виновен.

Родителите на Фреди го бяха заличили от семейния портрет.

И дори сега, шестнайсет години по-късно, се отнасяха с него като с нежелан гост в собствения му дом.

Ръцете ѝ гневно се свиха в юмруци. Време беше това безумие да спре. Искаше да тръгне обратно към онази огромна, несиметрична къща и да влезе на родителите му малко разум, малко приличие... малко сърце!

Разбира се, не можеше да го стори. Беше само годеница, при това фалшива.

Но можеше да говори с Фреди.

Срещна го на алеята пред къщата. Тъкмо се връщаше от езда. Той веднага слезе от коня си и тръгна редом с нея. Конят пристъпваше бавно зад тях.

— Злополука? Игра на крикет? И заради това позволявате на родителите си да се отнасят с вас като... като...

— Оставете, Дамарис. Няма значение.

— Има.

— Не. Това е само един ден в годината.

— Именно. Прогонили са ви от дома и семейството ви и можете да се върнете у дома само за един ден в годината. А когато се връщате, семейството ви се държи с вас...

— Това не е семейството ми — каза кротко той. — Това са само родителите ми. Аз съм голям човек. Нямам нужда от родители.

„Всеки човек има нужда от семейство — помисли си тя. — Дори да не е от обичайния вид.“ Какво би правила тя без сестрите си и лейди Биатрис?

— Но вие се обвинявате за злополука, за която не сте виновен и която се е случила, когато сте били дете.

— Не се обвинявам. Вече не. Но те все още изпитват нужда да ме обвиняват. Това им носи утеша, дава им причина за смъртта на Джордж, някого, когото да винят.

— Гневът, вината и преднамерената слепота за истината не могат да носят утеша. — Дамарис говореше от опит. — През целия си живот баща ми не спря да изпитва гняв към майка ми. Така и не разбрах защо, а и в края на краищата това нямаше значение. Дори и след смъртта ѝ той не се отказа от гнева си и прехвърли почти всичко, за което я обвиняваше, върху мен. Това отрови целия му живот.

Както и нейния, до мига на смъртта му.

Даде си сметка, че между нейния живот и живота на Фреди има големи прилики, макар че съдбата им се бе развила по различен начин. Тази мисъл я смущи. Много по-лесно беше да се взреш в ситуацията на някой друг и да видиш какво трябва да се направи, отколкото да приложиш същия принцип към собствените си проблеми.

Това арогантност ли беше? Или страх?

— Прекалено сериозно го приемате — каза Фреди.

— Не, вие криете истинската си същност — не само от родителите си, а от всички.

Той изсумтя.

— Глупости!

— Вие сте хамелеон, Фреди Монктън-Кумс. За почти всички в Лондон вие сте само един забавен лентяй, лекомислен прахосник, който няма нито една сериозна мисъл в главата си.

— Уверявам ви, в главата ми винаги има поне една мисъл — размърда той вежди към нея със сладострастно изражение.

Тя не му обърна внимание.

— За Макс вие сте приятел, на когото винаги може да разчита; за Флин — делови партньор с оствър ум; за бавачката Макбрайд сте нейното скъпо момче, което я глези с малки подаръчета дълго след като е спряло да има полза от нея, а много малко прислужници на света се радват на подобна преданост; за мен вие сте...

Тя мълкна, ненадейно смутена от това, което се канеше да каже.

— Да? Какво съм аз за вас, госпожице Чанс?

Това беше най-дълбокият му тон на развратник, тръгнал на лов.

Тя се овладя и отговори:

— За мен вие сте много мил.

— Мил ли? — попита отвратено той.

Тя го дари със сладка усмивка.

— Много мил.

— Пфу! Говорите така, сякаш съм някой ваш стар чичо.

— Според мен от вас ще излезе прекрасен чичо — отвърна Дамарис с престорена сериозност.

В очите му проблесна онази искрица, която така сладко я подканваше да съгреши.

— Чично, така ли? Тогава ела насам, моето момиченце, и дай на милия си стар чичо Фреди една целувка.

Тя се засмя и отстъпи крачка назад от опасността.

— Познавам тактиките ви, Фреди Монктън-Кумс.

— Тактики ли? — плесна се той с ръка по челото и я изгледа с очи, в които се четеше болка.

— Да, тактики — отсече тя в мига, в който стигнаха до къщата.

— Когато разговорът се насочи към теми, които ви карат да се чувствате неприятно или неудобно, вие веднага започвате да флиртувате най-безсрамно.

— Значи си мислите, че флиртувам безсрамно? — учуди се той, самото въплъщение на оскърената невинност. — Ужасно грешите. — И той обви ръка около кръста ѝ. — Позволете да ви покажа какво е безсрамното флиртуване.

— А, Фредерик!

Майка му идваше от градината с кошница със зеленина. Той се обърна и в този миг над лицето му сякаш се спусна маска. Цялата жизненост и топлина, цялата дяволита, съблазнителна радост изчезнаха, заменени от изражение на съвършено, учтиво безразличие. Дамарис изпита болка, когато го видя.

Изражението на майка му беше същото. На Дамарис ѝ се прииска да го разбие някак.

— Свещеникът и съпругата му — преподобният Тиръл и госпожа Тиръл — ще вечерят с нас тази вечер, затова те моля да не закъсняваш — каза лейди Брекънридж и погледна към Дамарис с хладна усмивка. — Добър ден, госпожице Чанс.

И тя влезе грациозно в къщата. От кошницата ѝ се точеха ивици бръшлян.

— Аз май трябва да влизам — каза след миг Дамарис.

— Да, а аз трябва да се погрижа за коня си. Да ви взема ли преди вечеря?

— Да, ако обичате.

Дамарис влезе сама в къщата и се почувства потисната. До вечеря оставаха няколко часа. Нямаше да е зле да почете. Или да напише още няколко писма. Или да започне да реди пасианс. Всички тези дейности ѝ бяха любими, но днес нито една от тях не я привличаше. Знаеше каква е причината: искаше да разшири опита си с безсромното флиртуване.

Което беше безкрайно глупаво.

Когато влезе в спалнята си, погледът ѝ падна върху кутията с бои, която ѝ бе изпратила лейди Брекънридж, и настроението ѝ се подобри. Да, разбира се! Рисуването винаги я успокояваше.

Вечерята мина спокойно. Свещеникът беше жизнерадостен мъж, който се интересуваше от много неща, а съпругата му му оказваше умела помощ в поддържането на разговора и разсейването на напрежението.

Почти.

Като млад преподобният Тиръл беше направил голямо пътешествие из Европа и много се зарадва, когато лорд Брекънридж му съобщи, че Дамарис е наполовина венецианка. Свещеникът обожаваше

Венеция и зададе няколко неудобни въпроса, които Дамарис парира успешно, като им отговаряше с въпроси, когато беше възможно.

За щастие свещеникът бе от хората, които обичаха да говорят за собствените си впечатления, и заописва поетично различните забележителности, които бе видял, хората, с които се бе запознал — уви, той никога не бе срещал marchese Ди Чанселото — и големите приеми, на които бе присъствал.

Лорд Брекънридж, който започваше да се отегчава от тези пътешественически разкази, прекъсна спомените на Тиръл за някакъв бал с маски и попита:

— Знаете ли, преподобни Тиръл, че госпожица Чанс е отглеждала експериментални китайски плуващи прасета?

Разговорът изведнъж секна. Всички погледнаха Дамарис и на лицата им се изписа една или друга степен на смайване.

— Защо, за бога? — попита Фреди.

— Глупаво момче! — измърмори баща му. — Отговорът е очевиден.

Всички погледнаха лорд Брекънридж, който завъртя очи, раздразнен от неспособността им да видят очевидното.

— Защото не бива да се допуска ценен добитък да се удави в онези проклети канали!

— Ааа, разбирам. Много интересно — кимна мъдро свещеникът.

— И, госпожице Чанс, в какъв смисъл тези прасета са били експериментални? Предполагам, че заради плуването, но щом сте ги докарали от Китай, може би имат и други, по-екзотични качества. — Той й се усмихна с интерес и зачака отговора ѝ.

Дамарис нямаше представа какво да каже. Никога не бе казвала на лорд Брекънридж нищо за плуващи прасета — той повдигна темата и тя отрече. Но щеше да е грубо да го изтькне сега, когато всички чакаха отговора ѝ. Можеха ли прасетата да плуват? Не виждаше защо да не могат. Повечето животни го умееха.

Една голяма топла ръка се обви около нейната и я накара да подскочи.

— О, прасета! — въздъхна драматично Фреди. — Прасетата ме отегчават, били те китайски експериментални, или каквите и да било.

Баща му изсумтя.

— Типично в твой стил! Липсва ти далновидност, това ти е проблемът.

— Не може ли да говорим за нещо, което ще е по-интересно за дамите? — попита Фреди, усмихна се на съпругата на викария и стисна ръката на Дамарис. — За медения ни месец ще заведа госпожица Чанс във Венеция. Тогава ще може да ми покаже всички забележителности. — И той я погледна прочувствено. — И ако искате да ми покажете вашите летящи прасета...

— Плаващи прасета! — прекъсна го баща му. — Експериментални китайски плаващи прасета.

— ... тогава ще се постараю да проявя интерес. Кажете ми, те могат ли да теглят лодки?

Дамарис успя да запази изражението си сериозно.

— Не.

— Да пеят?

Тя му отправи поглед, с който се опитваше да го накара да мълкне.

— Не.

— Да броят? — попита той, отказвайки да бъде възпрян. — Веднъж чух за ученото прасе, което можело да брои. Но не мисля, че беше китайско. Китайците са умни хора. Предполагам, че и прасетата им може да са умни.

— Не — отсече твърдо Дамарис. — Нищо подобно. И нали се разбрахме, че прасетата не са подходяща тема за разговор на вечеря.

— Освен ако не са печени — каза той. — Или на шунка.

За щастие съпругата на свещеника започна да задава цял куп въпроси за плановете за сватбата, лейди Брекънридж се възползва от тази възможност да сменят темата и тъй като все още не бяха започнали никакви приготовления, Дамарис с удоволствие се зае да обсъжда различните възможности за въображаемата си сватба.

Предпочиташе да говори за нея, отколкото за въображаеми прасета.

През ноцта Дамарис лежа будна дълго след като духна свещта. Огънят, който я пазеше от студа на дългата нощ, мъждукаше през чугунената решетка. Тя се взираше в него и се опитваше да заспи.

Госпожа Тиръл и лейди Брекънридж бяха обсъждали така разпалено венчавката ѝ! Коя църква? Селската църква тъй като семейният параклис беше прекалено малък — или някоя голяма в Лондон? „Сейнт Джордж“ на Хановер Скуеър — според лейди Брекънридж това беше единствената възможност. Щеше да присъства цялото виеше общество. Това щеше да е сватбата на сезона.

Роклята? Госпожа Тиръл харесваше модата булката да носи бяло. Не, отсече лейди Брекънридж, в бяло Дамарис щяла да изглежда много бледа. Тя щяла да я заведе при собствената си модистка, която можела да се ориентира най-добре какво трябва да носи булката.

Увереността ѝ, че знае най-добре, накара Дамарис да настръхне — тя не изглеждаше бледа в бяло! — и макар че венчавката беше само фантазия, а плановете — чисто теоретични, Дамарис настоя сестра ѝ Дейзи да ушие роклята ѝ, както и роклите на шаферките ѝ — Аби, Джейн и самата Дейзи.

Рокли, ушити у дома? Лейди Брекънридж се ужаси.

Госпожа Тиръл го сметна за очарователно сантиментално и поздрави лорд и лейди Брекънридж за пестеливостта на бъдещата им снаха. Дамарис можеше да види, че това ѝ качество ни най-малко не ги радва.

Веднага им каза, че ще изплете чорапи за всички, при което Фреди се задави. Тя благо му съобщи, че когато се оженят, сама ще плете всичките му чорапи. От най-драещата вълна, добави полугласно, когато той се разсмя.

Но макар че се опита да си представи цялата идея за сватбата като нещо смешно, макар че многократно си напомни, че не иска никога да се омъжи, че за момиче като нея това е сигурен път към нещастието, точно сега, когато вятърът шумеше в стрехите отвън, а огънят блещукаше, мисълта за уединен живот в хубава малка къщичка вече не ѝ се струваше онова щастливо разрешение, за което го смяташе някога.

„Глупости!“ — каза си. Там щеше да води спокоен живот, на който не можеха да се радват повечето хора. А дали щеше да бъде щастлив? Тя просто трябваше да го направи такъв. Човек сам кове щастието си — Дамарис знаеше това открай време. Защо да е по-различно само защото сега живееше в Англия?

Но мисълта й продължаваше да се връща към онзи миг, в който Фреди сложи ръка върху нейната и каза, че ще я заведе във Венеция за медения им месец. Тогава изпита такъв силен копнеж това да е истина, че занемя. Сега, докато притискаше горещата си буза към хладния лен на възглавницата, се опита да не мечтае как това би могло да се създне.

Двамата с Фреди във Венеция, в някоя романтична гондола...

„Да, теглена от китайски плувящи прасета“ — каза си тя язвително и удари с ръка по възглавницата.

Навярно изобщо не беше влюбена в него. Несъмнено ставаше въпрос само за глупаво момичешко увлечение, защото беше хубав. И добър. И забавен.

И заради начина, по който я гледаше понякога. Тогава в нея се зараждаше никаква топлина и... и... Не. Отново удари с юмрук по възглавницата. Това не беше любов. Не можеше да бъде. Тя не можеше да си го позволи. Защото този път щеше да я отведе до нещастието.

Самоизмама, нищо повече. Самозаблуда, породена от самотата.

Фреди притежаваше огромен чар, това беше всичко, а Дамарис не беше свикнала с чаровни мъже. Той с готовност признаваше, че е развратник и флиртаджия. И я нае да играе ролята на негова годеница. Това не беше истинско... съвсем не. Дори тези нелепости, които наричаше гукане — и от които коленете й омекваха и главата й се замайваше от възторг, дори и те бяха само преструвка. Част от плана да заблуди родителите си.

Ако заподозрее, че тя приема и най-малката част от това сериозно, Фреди навярно щеше да я съжали. А това тя не можеше да понесе. Беше се съгласила с тази шарада и в замяна щеше да получи къщичка — сигурност, за каквато не бе и мечтала.

И дори ако сърцето й не останеше съвсем невредимо... пак щеше да си струва.

Лейди Брекънридж възнамеряваше да прекара деня в гостувания у съседите и бе поканила Дамарис да я придружи, но тя се оправда с главоболие и помоли да я извинят. С колкото по-малко хора я запознаеха, толкова по-малко щеше да бъде притеснението за Фреди, когато накрая тя развалеше годежа. Тогава лейди Брекънридж можеше да каже на всички, че от самото начало е имала съмнения, че никога не

е харесвала момичето и че у него е имало нещо странно. И никой нямаше да обвини Фреди — така се надяваше Дамарис.

Лорд Брекънридж също отсъстваше — беше отишъл някъде на лов, така че цялата къща беше повече или по-малко на тяхно разположение. Дамарис прекара сутринта спокойно, в рисуване, а Фреди излезе на продължителна езда. Цареше възхитителен покой.

Дамарис положи последните щрихи върху картина си и отстъпи назад. Огледа произведението си от няколко ъгъла и кимна, доволна от крайния резултат. Часовникът в преддверието удари и тя подскочи. Беше ли станало време за обяд? Сутринта беше минала, без тя да се усети. Погледна картината. Беше оползотворила времето чудесно.

Изми се припряно, оправи дрехите и косата си и бързо слезе по стълбите. Видя Хорнуд на стълбищната площадка и го повика, преди да си е променила решението.

— Госпожице Чанс? — попита учтиво икономът.

— Когато онзи ден посетих госпожица Макбрайд, тя ми показва няколко рисунки в рамки.

Той учтиво наклони глава.

— Да?

— Каза ми, че един от дърводелците в имението ги е поставил в рамки.

Той кимна.

— Да, Джем Бигинс. Добър майстор.

Дамарис навлажни устните си. Това, което се канеше да направи, беше много дръзко, но трябваше да попита.

— Аз... аз току-що довърших една картина — горе е, в стаята ми — и се чудех дали... дали бихте могли да поръчате да я поставят в рамка, докато съм тук, вместо да я нося в Лондон. Ще му платя, разбира се.

— Разбира се, госпожице. Ще желаете ли Джем да дойде в къщата и да го обсъди с вас, или...

— Не.

Можеше да си представи какво любопитство и бъркотия ще последват.

— Просто искам да го уредите безшумно — каза тя и зачака. Нямаше много опит с икономите. Федърби, икономът на лейди

Биатрис, можеше да организира всичко, без да трепне, но Хорнуд беше провинциален иконом, служеше отдавна на семейството, а тя бе почти непозната.

Той обаче не я разочарова.

— Разбира се, госпожице. Ще желаете ли аз да се заема вместо вас? Доколкото разбирам, ще бъде изненада.

— Може и така да се каже.

Навярно хората, за които бе предназначена изненадата, нямаше да я посрещнат с радост, но това не я интересуваше.

— Ако желаете, госпожице, мога лично да я взема от стаята ви и да уредя дискретно да я занесат на Джем Бигинс заедно с инструкциите ви.

„Може и да изглежда безразличен — помисли си Дамарис, — но сигурно е любопитен да я види, иначе щеше да прати някоя прислужница или лакей да я вземат.“

— Инструкции ли?

Никога не беше слагала нищо в рамка. Нямаше представа какво да каже.

— Просто му кажете да действа така, както му се стори подходящо.

— Много добре, госпожице.

Тя му се усмихна сърдечно.

— Благодаря, Хорнуд. Оценявам помощта ви.

Часовникът отмери четвъртинката от часа. Закъсняващо ужасно. Добре че родителите на Фреди ги нямаше! Тя забърза към трапезарията.

— Мина ли ви главоболието? — попита Фреди веднага след влизането ѝ.

— Да. Благодаря, че попитахте.

— И моето.

Тя го погледна изненадана.

— Не знаех, че имате главоболие.

Той кимна.

— Наричам го „майка и татко“. В мига, в който напуснаха имението, се почувствах по-добре. Вие също, обзалагам се.

Тя се засмя.

— Значи сте разбрали, че лъжа?

Той прокара пръст по бузата ѝ.

— Въпреки цялата мрежа от измами, която плетем в този миг, и въпреки лекотата, с която се движите в нея, вие, скъпа моя, не сте много добра лъжкиня.

Тя му позволи да я настани, леко смутена от безгрижието му.

— Така ли?

— Не. Вие не можете да изречете откровена лъжа, без да се изчервите или да отклоните поглед. В избягването на темата сте добра, в подвеждащите твърдения — също, така както превърнахте прасенцето си в китайско плуващо прасе, експериментално, разбира се. Но обикновени, всекидневни лъжи право в лицето на човек? Не.

Той също седна.

— Мислите ли, че майка ви е разбрала?

— Най-вероятно, но тъй като това е нейната любима тактика да се измъква от всичко, което не иска да направи, няма как да се обиди. Може ли да ви сервирам шунка? Ще имате нужда от сила.

— Защо?

— Защото след обядта смятам да ви заведа на разходка край езерото и не искам да припаднете от липса на енергия по средата на пътя.

Тя беше на път да възрази, че е вървяла през Китай дни наред почти без храна, без да припадне нито веднъж, но спря навреме. Не беше разказвала на никого как напусна Китай и нямаше да го направи сега.

Проблемът беше, че в компанията на Фреди бе започнала да се чувства толкова удобно, че почти забрави да бъде нашрек. Сегашният случай й напомни, че винаги трябва да внимава.

Ако някой разбереше как напусна Китай, край на репутацията ѝ.

Един час по-късно на Фреди му се искаше изобщо да не беше предлагал разходката, искаше му се да беше по-сilen, по-способен да устои на две големи кафяви очи, искаше му се да беше способен да мисли по-бързо, когато още в началото тя посочи с ръка и попита:

— Какво е това ей там? Забелязах го от покрива онзи път.

Като истински глупак той отговори:

— Гробът на брат ми.

И тя, естествено, поискава да го види.

Сега стояха пред гроба на Джордж. Вятърът беше станал по-сilen, свеж и ободряващ, но беше сух — приятна промяна. Светът около тях беше обагрен в най-различни оттенъци на сивото: сиво небе, сиви облаци, сиви надгробни камъни, голи зимни дървета. Единственото отклонение беше редицата тъмнозелени борове на ръба на семейното гробище. Дамарис беше едничкото ярко петно в този сив и мрачен пейзаж.

Носеше тъмночервено вълнено палто, поръбено с черна кожа и украсено по модата с ширит в бяло и черно във военен стил. Отпред се закопчаваше с два реда сребърни копчета. Бонето ѝ беше сиво, поръбено с кожа и завързано с тъмночервени панделки.

Кожата ѝ беше светла и копринена, бузите — поруменели от студ, а устните ѝ... Само като ги погледна, Фреди прегълтна и тялото му се скова. Устните ѝ бяха пълни, меки, с цвят на тъмно вино. Дали бяха сладки като вино? Той откъсна с усилие погледа си от тях и срещна очите ѝ, тъмни и леко разтревожени.

— Всяка година идвам тук и мисля за всичко, което Джордж никога не изпита.

Той отново се обърна към надгробната плоча на брат си и мълчаливо препрочете думите, извяни в сърцето и съвестта му също както в белия мрамор: „Покосен в разцвета на младостта си.“

— Той беше две години по-голям от мен и всеки път, когато идвам тук, се опитвам да си го представя още една година по-голям и да си мисля какво ли щеше да прави, ако беше жив, но всяка година става все по-трудно. Не мога да си представя Джордж като мъж — мога да го видя само като момче, четиринасетгодишно момче. — Как тичаше след топката, как излезе на леда...

Всяка година заставаше тук и безмилостно се самобичуваше за пореден път за онази глупава, безразсъдна постъпка, която завинаги го лиши от брат му. И от семейството му.

— Трябва да си простите — промълви един нежен глас до лакътя му. — Трябва да го оставите да си отиде.

— Не мога. Той е с мен — не през цялото време, разбира се, и не когато съм в Лондон. Знаете, че когато съм там, изобщо не съм мрачен.

Но когато съм в Брекънридж, той е... тук. И постоянно се улавям как си мисля: „Джордж щеше да хареса това“ или: „Трябва да кажа за това на Джордж“, но после...

Той поклати глава.

— Сякаш вървя по твърда земя, а после изведнъж. — И той направи рязък, изразителен жест — пропадам в черна дупка. — Както в леда.

Тя не каза нищо, не изрече никакви баналности, никакви безполезни утешителни думи. Просто безмълвно сложи ръка върху неговата. Стоеше до него и му предлагаше топлина, приемане. Тя не познаваше Джордж и не го обвиняваше за смъртта му.

Не можеше да я погледне. Години бяха минали, откакто за последен път говори с някого за брат си. Сякаш Джордж бе някаква срамна малка тайна... но не, срамната малка тайна си беше само негова, известна единствено на него, на родителите му и на няколко предани — и дискретни — семейни служители.

Никога не каза на никого как се чувства. Не и в действителност.

Вместо това отблъсна спомените, започна да се преструва, че това не се е случило, започна да се преструва на друг човек и това продължи — Боже Господи! — през всички тези години. Само един ден в годината се изправяше срещу истината. Ежегодният му ден за покаяние, мигът, в който трябваше да се върне у дома и да остави гарваните пак да го закълват.

Тази година за пръв път беше... различно.

— Понякога стоя тук и си мисля за всичко, което съм правил през годините, за всички неща, които Джордж никога гама да направи. Боже, та той дори не беше целувал момиче!

Той погледна към Дамарис, която продължаваше да стои мълчаливо до него. И зърна на лицето ѝ особено изражение, което веднага се стопи, особен проблясък в очите ѝ. Изгледа и изпитателно и тя отклони погледа си.

— Дамарис?

Бузите ѝ се обагриха в лека руменина, която нямаше нищо общо с освежителния вятер. Тя не го погледна в очите.

— Дамарис, не! — прошепна той. — Наистина ли?

Улови брадичката ѝ в ръката си и нежно вдигна лицето ѝ нагоре.

— Никой ли не ви е целувал?

Такова прекрасно създание? Това беше престъпление срещу природата.

Тя не каза нищо, само прогълътна и леко вдигна рамене полуунехайно полупритеснено.

Той пълзна ръка на кръста ѝ.

— Е, добре, като ваш годеник смятам, че трябва да поправим тази ситуация.

— Годеник на ужким — каза бързо тя и опита да се отскубне. Изглеждаше притеснена и смутена. И като жена, която ти се иска да целунеш.

— Тогава ще го направите ли заради Джордж?

— Заради Джордж ли? — повтори тя и веждите ѝ се събраха озадачено.

— Целувка заради Джордж, тук, веднага. — И тъй като беше сигурен, че тя ще откаже, добави с по-дълбок глас: — Неговата първа целувка. И вашата. Някак си ми се струва подходящо.

Колебанието ѝ продължи толкова дълго, че Фреди си помисли, че тя ще се откъсне от ръката му и ще избяга в гората като уплашена сърна.

Дамарис прогълътна.

— Добре — каза тя. — Заради Джордж.

Сърцето му подскочи, но той запази изражението си неутрално. Привлече я по-близо, после нежно обхвана лицето ѝ с длани. Хладна, мека копринена кожа. Една вена в нежната долна страна на челюстта ѝ пулсираше трескаво. Тя почти трепереше, напрегната като опъната тетива. Мили боже, всичко това само заради една целувка?

Странно, но и неговите ръце трепереха малко. От студ, разбира се — беше си свалил ръкавиците.

Той погледна надолу към нея, прокара палци по линията на брадичката ѝ. Мили боже, колко беше хубава! Очите ѝ бяха толкова големи и тъмни, че можеше да се удави в тях, като дълбоки горски езера — ясни и тъмни като танин. Фреди бавно прокара палец по пълната ѝ долна устна, мека като сатен. Дъхът ѝ секна, а устните ѝ леко се разтвориха.

Когато се наведе да я целуне, очите ѝ се затвориха и той почувства как тялото ѝ се напряга. Бавно, изпълнен с наслада от

непознатото усещане за контролирано желание, той леко докосна с устни нейните.

Тя се поколеба, въздъхна и бавно се отпусна. Очите ѝ се отвориха.

— Благода...

Невинността ѝ го накара да се усмихне.

— Още не сме свършили.

Тя го погледна със съмнение и той продължи:

— Да не си помислихте, че това е целувка?

Наистина си го беше помислила — Фреди го виждаше в очите ѝ.

— Не — увери я той и гласът му стана по-дрезгав. — Това беше само въведението.

— О!

Не беше сигурен дали го е казала, или го е прошепнала. Тя навлажни устни с език и зачака. Изглеждаше така възхитително изпълнена с очакване, че му идваше да я разкъса.

Тя остана скована в ръцете му, но Фреди почвства — или само си представяше? — желанието ѝ да се отпусне срещу него. Той бавно сведе уста към нейната. Измъчващо, вкусващо, дърпащо нежно със зъби устните ѝ, великолепната ѝ мека, отзивчива уста.

Устните на Дамарис се разтвориха и, о, боже, какъв вкус имаше само! Сладък, опияняващ.

А после тялото ѝ омекна срещу неговото и тя ненадейно започна да отвръща на целувките му, да се учи от него. Езикът ѝ колебливо докосна неговия, а после започна да повтаря всяко негово движение... и... о, боже...

Никога не бе целувал невинно момиче и това... мили боже, това беше последното, което очакваше! Целувката ѝ издаваше неопитност и все пак някакво... знание. По нервите му заиграха и засъскаха огнени езици. През тялото му се плисна вълна от топлина, която се стече в слабините му, набъбна...

От момче не беше изпитвал такава незабавна, безпрепятствена — в смисъл на смущаваща — възбуда.

Навярно всичко беше заради изкушението, което представляваше невинността ѝ.

Той откъсна устата си от нейната, направи усилие, пусна я и отстъпи назад.

Какво се беше случило току-що? Фреди възнамеряваше целувката да бъде игриво забавление, приятно отклонение от наситения с неудобство разговор край гроба. Открай време използваше флирта за отклонение. Никога досега не беше претърпявал неуспех...

Тя леко се полюшна с все още затворени очи. Изглеждаше объркана. На лицето ѝ бе изписан... екстаз? Възбуда? Боже! Той стисна юмруци и ги пъхна в джобовете на дебелото си палто, за да не я грабне обратно в прегръдките си.

Устните ѝ бяха червени, леко подути, може би дори разранени. Бледата ѝ атласена кожа беше ожулена от наболата му брада. Това беше първата ѝ целувка, а той осакати устата ѝ като... като някой сатир, пусто да остане!

По дяволите, какво му стана? Тя беше невинна, а годежът беше само преструвка. Предложи ѝ тази схема единствено защото мислеше, че тя не иска никакви мъже. И защото самият той се бе заклел, че никога няма да се ожени.

Какъв глупак се оказа!

Дамарис все още не бе помръднала. А после безкрайно дългите ѝ мигли се повдигнаха и тя го погледна с изражение, което той не можа да разгадае. Очите ѝ бяха тъмни и леко объркани.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Ето какво било.

Звучеше напълно овладяно — съвсем невъзмутимо. После се обърна към надгробната плоча:

— Благодаря, Джордж. Нашата първа целувка. Мисля, че никога няма да я забравя.

Колкото и нелогично да беше, Фреди изпита прилив на ревност. Искаше да я обърне към себе си, да изръмжи, че я е целувнал той, а не Джордж. Това беше направо смешно. Ставаше въпрос само за една целувка, за бога! Нямаше защо да... да се вълнува толкова. Освен това никога не ръмжеше. Беше прочут с умелия си подход към жените.

Къде, по дяволите, изчезна този подход?

— Е, добре, това няма да бъде последната ви целувка, гарантирам ви.

Тя се обърна към него с лека усмивка и вдигната вежда.

— О? — Прозвуча почти кокетно.

— Вие сте родена за това — увери я той.

Тя реагира така, сякаш я бе ударил — видимо се дръпна назад, но веднага се овладя. После се обърна, но Фреди успя да види, че е пребледняла. Сега лицето ѝ беше бледо като на мъртвец.

— Какво има? Какво казах? — попита той и протегна ръце към нея.

Тя бързо се отдръпна назад.

— Нищо. — Гласът ѝ напрегнат ли прозвуча? Фреди не беше сигурен. — Нищо — повтори тя, потръпна и обви ръце около тялото си. — Студено е. Мисля, че бих желала да се прибера вътре.

Беше полуобърната към него, но не го гледаше в очите. Устните ѝ бяха стиснати, а гласът ѝ звучеше напрегнат.

— Но какво има? Какво казах?

— Нищо. Благодаря ви за целувката и задето ми разказахте за брат си.

Тонът ѝ беше небрежен, нищо неозначаващ. Лицето ѝ се бе превърнало в маска, по която се изписваха всички подобаващи учтиви изражения, но очите ѝ бяха безизразни, а погледът — непроницаем.

Той направи крачка напред, посегна към нея, но тя бързо отстъпи назад и вдигна длани, сякаш искаше да го отблъсне.

— Не. Ще се върна сама, ако нямате нищо против. Ще се видим на вечеря.

Обърна се и бързо се отдалечи. А после се затича.

Фреди стоеше стъпisan, неспособен да помръдне. Само я гледаше как бяга... как бяга от него, пусто да остане! Искаше да се втурне след нея, но знаеше, че това навсякъвно само ще влоши нещата. Какво се беше случило, по дяволите?

Не бе заради целувката, сигурен беше. Тя можеше да я прекъсне по всяко време, можеше да я прекъсне, преди дори да се е случила. А и когато той отстъпи и я пусна, тя приличаше точно на жена, която са целунали страстно — замаяна, възбудена и божествена.

„Божествена“? Това пък откъде дойде? Фреди запрехвърля непозната дума в ума си и я прогони. „Предизвикваща към целувки“, това имаше предвид.

Трябваше да признае, че успя да го изненада. Никога не бе целувал жена с такова усещане за свързаност, такава надигнала се... радост? Не, страст. Тялото му все още пулсираше. Все още усещаше вкуса ѝ — този неин сладък, див вкус на тъмна роза и мед.

След това тя го погледна с това мило, свенливо, удивено изражение и сърцето му подскочи, защото видя — проклятие, бе готов да заложи живота си, че е прав, — че целувката ѝ хареса толкова, колкото и на него.

А после радостта, удоволствието, удивлението изведнъж се стопиха и я оставиха пребледняла и наранена. Наранена ли? Той се замисли за това.

Зашо наранена? Той ѝ каза само, че е родена за целувки, и пусто да остане, това беше комплимент! Всяка жена би го приела точно така. Зашо, по дяволите, Дамарис се разстрои толкова?

Тя беше дъщеря на мисионер. Дали не я беше шокирана, като вкара език в устата ѝ? Целувката им беше наистина много чувствена. Всъщност като се замисли, установи, че това е най-хубавата целувка в целия му живот — а той се гордееше с умението си да целува жените.

Можеше да се закълне, че Дамарис не се шокира, когато я целуна. Прие го така естествено, така възторжено... Може би истинската ѝ реакция бе настъпила със закъснение?

Той въздъхна.

— Разбра ли какво се случи тук, Джордж? Защото аз изобщо не разбрах.

Вятърът въздъхна в боровете. Една врана изкряска в подигравателен контрапункт.

Не. Джордж, естествено, не разбираше жените. Когато умря, беше четиринайсетгодишно момче.

„Покосен в разцвета на младостта си.“

Фреди вдигна по-високо яката на дебелото си палто и закрачи към къщата. Имаше нужда да пийне нещо.

ГЛАВА 17

... най-после Елинор се почувства свободна да размисли и да оплаче разбитото си сърце.

Джейн Остин, „Разум и чувства“

Дамарис продължи да тича, докато усети болезнено пробождане под ребрата. Тогава бе принудена да спре. Тя остана до езерото, като се мъчеше да си поеме въздух, и се укоряваше за ненужната си драматичност. Как можа да избяга така!

„Вие сте родена за това.“ Тя се опита да прогони от ума си тези противни думи.

Прокара треперещите си ръце по лицето си. Все още не можеше да се върне в къщата — усещаше как у нея кипят противоречиви чувства. Затова седна на един камък наблизо. Трябваше да се успокои. И да придобие разумен поглед върху случилото се. И известен самоконтрол.

Целувката я развълнува — каква проста, безцеремонна дума за сложните нишки от чувства, които се преплитаха в нея! Изпитваше остра възбуда и желание, но под тях имаше и нещо нежно и приятно, нещо, което пронизваше цялото ѝ същество. Никога не бе изпитвала такава нежност, такава свързаност с друг човек. Тя я изпълни с болка и копнеж.

Чувстваше се объркан, защото тези усещания заплашваха да подкопаят цялата ѝ решителност. И се ядосваше на себе си, задето реагира така пресилено на една нищо и никаква целувка.

Първата ѝ целувка. Дамарис изпитваше и скръб за невинното момиче, което беше някога, момичето, за което тази целувка щеше да представлява съдването на всичките му надежди. Целувка, към спомена за която щеше да се връща цял живот.

Сега беше толкова далеч от невинна, че начинът, по който реагира, ѝ се стори като подигравка — подигравка с невинността,

загатната в думите „първа целувка“.

И все пак тази целувка наистина ѝ беше първата.

И неочекваната ѝ нежност и неизречените обещания, които се таяха в нея, я разтърсиха.

„Фалшиви обещания“ — напомни си Дамарис. Фалшиви като годежа им. Една закачлива целувка от развратник, в името на едно мъртво момче, положена върху устните на момиче, което в някои отношения също бе умряло. Момичето, което беше някога, вече не съществуваше. Дамарис не можеше да се превърне отново в това момиче, колкото и да го желаеше.

Откъде можеше Фреди да знае, че никой не я е целувал? Не би трябвало да е възможно. И все пак по някакъв начин го беше разбрал — както и много повече, — защото после ѝ каза: „Родена сте за това.“

Същите думи, които изрече капитанът, когато я предаде със завързани ръце и крака на собственика на бордея.

Прониза я паника. Човек не можеше да върне назад онова, което му бе причинил животът. Можеше само да живее с последствията. И тя щеше да оцелее — при своите собствени условия и ничии други.

Беше си спечелила онази къщичка и щеше да си изгради добър живот. За нея бракът на родителите ѝ представляваше урок, който научи добре. Никога нямаше да се постави в положението на майка си — да живее с постоянни укори, безкрайна осъдителност, постоянно оценяване и изводи, че е нездадоволителна. Целият живот, всяка радост я беше напуснала заради горчивината на баща ѝ.

Сега това нямаше значение. Миналото вече си бе отишло и не можеше да се промени. Дамарис можеше да оформи само бъдещето си, стига да успееше. Стига миналото да не се завърнеше, за да ѝ навреди.

Знаеше какво е сторила и макар че се срамуваше от него, нямаше да се извинява, нито да моли за прошка.

Някои хора — ако узнаеха, — щяха да я осъдят суроно, но те не можеха да разберат заради привилегиите, които им предлагаше уютният им сигурен живот.

Ако отново изпаднеше в тази ситуация, пак щеше да направи същия избор.

Знаеше го и трябваше да живее с тази мисъл.

Но нямаше да допусне да я осъждат заради това, както осъждаха майка ѝ. Майка ѝ беше добра, мила и любяща. Каквото и да беше

сторила, не заслужаваше доживотно изкупление.

Дамарис предпочиташе живот на самота и приемане на собствената си същност, отколкото да живее смазана под бремето на вината и разкаянието.

Вече беше по-спокойна, затова стана и се отправи към къщата. Скоро тази шарада щеше да свърши и тогава нямаше да има нужда да се оправдава пред никого. Колкото до целувката, тя беше нещо скъпоценно — спомен, който да я топли в дългите студени нощи. Целувка, за каквато можеше да мечтае.

Първата ѝ целувка — тя реши да забрави останалото — беше истински божи дар.

Но нещата не можеха да стигнат по-надалеч. Беше ѝ ужасно трудно да устои на Фреди Монктън-Кумс, когато той просто флиртуваше, но тази целувка бе извела ситуацията до ново ниво. Той беше развратник и несъмнено приемаше целувките несериозно; навярно нямаше дори да се замисли, преди да си открадне още няколко. И беше така вълшебно убедителен, че Дамарис навярно щеше да отстъпи и да му го позволи. Пак.

Само че не можеше да поеме този риск. Това беше игра с огъня и тя щеше да бъде тази, която ще се изгори.

Чакълът хрущеше под обувките ѝ, докато вървеше по пътеката към къщата. Скоро трябваше да сложи край на този фарс, наречен годеж.

Докато се приближаваше към къщата, един възрастен градинар я поздрави по име, наведе глава и я удостои с усмивка, която разкри дупка между зъбите му. Дамарис му се усмихна в отговор.

Влезе в къщата през една странична врата. Икономката с майчински вид, госпожа Браун, надзираваше работата на една млада прислужница. И двете спряха заниманието си, усмихнаха се на Дамарис и докато тя минаваше покрай тях, госпожа Браун я докосна по ръката и каза:

— Благодаря, госпожице.

Объркана, Дамарис им се усмихна и продължи по пътя си. Щом прислужниците започваха да я поздравяват така, сякаш тук ѝ беше мястото, значи бе време да сложи край на цялата история.

Преди това обаче трябваше да се изправи пред Фреди Монкън-Кумс, както и да си възвърне онova, което китайците наричаха „лице“. Тя надникна във всекидневната, в която обикновено седеше той — онази без окачените животински глави, — и го завари да разлиства вестника с отегчен вид.

Най-добре беше веднага да премине към въпроса.

— Съжалявам. Реагирах прекалено — допълни тя и се засмя с треперещ глас. — Смятам, че това е право на всяко момиче след първата му целувка.

Боже, оказа се, че е по-смутена, отколкото си мислеше!

Фреди свали вестника и я погледна замислено над ръба му. Допреди миг преживяваше онзи момент отново и отново.

Просто не можеше да забрави как кръвта се отдръпна от лицето ѝ и как тя избяга.

— Но не ви разстрои целувката — каза бавно той. — А нещо, което казах после.

Нямаше обаче представа какво е то.

— Глупости! — отсече тя и отметна глава назад. — Доколкото си спомням, ме обсипахте с комплименти.

Той не беше убеден.

— Каквото и да съм казал, за да ви разстроя, много съжалявам.

— Изобщо не сте ме разстроили — увери го Дамарис. Все още не го беше погледнатала в очите. — А сега, държите ли да четете този вестник? Защото ако имате време, бих желала да продължим с уроците по билиard.

Той сгъна вестника и го оставил на масата.

— За мен ще бъде удоволствие да подпомогна образоването ви.

Щом Дамарис искаше да играе игри, и той щеше да участва. Рано или късно щеше да стигне до дъното на загадката.

— Госпожице Дамарис, господин Хорнуд, икономът чака отвън. Иска да говори с вас — съобщи ѝ Поли с известно страхопочитание, докато Дамарис се обличаше на следващата сутрин. — Носи ви нещо, но казва, че иска да ви го даде лично.

Не бе възможно вече да са поставили картината в рамка. Не бе изминал дори ден, откакто я бе довършила. Обзета от любопитство,

Дамарис бързо приключи с обличането си и отвори вратата.

Отвън обаче не я чакаше само Хорнуд. С него беше и икономката госпожа Браун. Хорнуд носеше голям квадратен предмет, увит в кафява хартия и завързан с шнур.

— Джем Бигинс веднага се захвани за работа, госпожице.

— О, тогава трябва да ви дам пари да му платите. Колко струва?

— попита Дамарис и се обърна, за да потърси чантичката си.

— Не, не, госпожице, нищо не му дължите! — възпря я Хорнуд стъписан. Остави пакета върху тоалетката, извади от джоба си малък нож и отряза шнура. — Имението е готово да плати, но Джем отказа да приеме и едно пени за такава задача. Веднага щом видя какво е, оставил всичко друго и се залови с рамката. Джем много обича господин Фреди.

— Както и всички ние, госпожице — присъедини се госпожа Браун. — А този портрет на младия господар е такъв, че наистина ме разплака.

Тя извади една кърпичка и попи мокрите си очи.

— Вчера си позволих свободата да го покажа на прислугата — призна Хорнуд.

— Господин Фреди е като жив, госпожице! — възклика икономката. — И всеки може да види колко го обичате. Толкова се радвам, че е намерил млада дама като вас. Може би сега ще си идва по-често у дома, в Брекънридж.

— О, но... — подхвана Дамарис, ужасена от тяхното тълкуване на ситуацията. Това беше само най-обикновена картина. Но в този миг Хорнуд приключи с разопаковането на портрета и тя ахна.

Очакваше обикновена дървена рамка, като онези, изработени за бавачката Макбрайд. Тази обаче приличаше повече на рамките от портретната галерия — беше украсена с великолепна резба и покрита със златен варак. Сега обикновената картина с водни бои на Дамарис изглеждаше специална.

Тя веднага разбра какво иска да направи с нея.

— Хорнуд — попита тя, — лорд и лейди Брекънридж долу ли са? Искам да кажа, в стаята за закуска.

Хорнуд и госпожа Браун си размениха съучастнически поглед.

— Не, госпожице, още са в покоите си.

— Добре — каза тя и отново уви хартията около картината.

Хорнуд прости гърло.

— Да разбирам ли, госпожице, че смятате да поставите тази картина в стаята за закуска?

Тя кимна.

— Да, над камината. До портрета на Джордж. — И добави отбранително: — В тази къща има безброй портрети на Джордж, но нито един на Фреди.

Хорнуд се усмихна.

— Знаем, госпожице. И ако ми позволите, за мен ще бъде чест да занеса картината долу и да я поставя на мястото й вместо вас.

Госпожа Браун нетърпеливо кимна.

— За да можем всички ние — цялата прислуга — да я видим там, преди да я е видял Негово благородие.

„Преди Негово благородие да я е махнал“, това имаше предвид. В гърлото на Дамарис заседна буца. Такава вярност, такава любов. Дали Фреди изобщо подозираше за това? Тя кимна.

— За мен ще бъде чест, господин Хорнуд.

— Какво е това, по дяволите?!...

Дамарис изпусна дъха, който беше сдържала досега. През цялата закуска седеше като на тръни в очакване някой да забележи картината. Удивително, но до момента никой не го беше сторил, макар че според нея портретът направо се набиваше на очи. Това очевидно се дължеше на нечистата ѝ съвест.

Хорнуд бе разbral намеренията ѝ погрешно и вместо да постави портрета на полицата над камината, както искаше Дамарис, го беше закачил на мястото на портрета на Джордж, а него беше преместил на друга стена.

Най-накрая, точно когато ставаше от масата, лорд Брекънридж забеляза промяната. Погледът му се впери в портрета над камината. Очите му сякаш щяха да изскочат.

— Какво означава това? — изрева той.

Дамарис дълбоко си пое дъх.

— Това е портрет на вашия син и наследник — каза тя и се учуди колко спокойно прозвуча гласът ѝ. Вътрешино трепереше като лист.

— Не, проклятие, не е! Хорнуд! — изрева той, за да повика иконома. — Къде е истинският портрет? Този на Джордж?

— Ей там — посочи Дамарис. Не можеше да допусне Хорнуд да поеме вината.

Лорд Брекънридж погледна към портрета на Джордж, който висеше в центъра на отсрещната стена. После рязко се обърна и впери поглед в нея.

— Вие ли сте отговорна?

Дамарис вдигна брадичка.

— Аз нарисувах картина, да. Това е подарък за вас. Помислих си, че ще е хубаво, ако за разнообразие получите портрет на сина си — на живия си син.

— Как се осмелявате! — Лейди Брекънридж беше побеляла от гняв.

— Имате портрети на Джордж навсякъде, но нямате нито един на Фреди. И все пак Фреди е единственият ви син и наследник. — Тя се извърна към лейди Брекънридж. — Намерих добро приложение на вашите бои, не мислите ли? Постигнах нелоша прилика.

Тя погледна към Фреди, който се взираше в портрета със странно изражение.

— Вие все още не сте господарка в тази къща, госпожичке! — изрече предупредително лорд Брекънридж.

— И ако зависи от мен, никога няма да станете! — изсъска съпругата му.

Дамарис се подготви за предстоящото стълкновение.

— Съжалявам, ако съм ви разстроила, но не мислите ли, че е време всички вие да приемете истината?

— Каква истина? — попита подигравателно лорд Брекънридж.

Той наистина не разбираше. Дамарис си пое дълбоко дъх и каза с благ глас:

— Че Джордж е мъртъв.

Лейди Брекънридж запуши ушите си с ръце.

— Накарат я да престане, Годфри! Не може да говори такива неща!

Дамарис поклати глава. Очевидно благите думи нямаше да са достатъчни.

— Вие сте се вкопчили в миналото по един болестен начин. Това не е здравословно. И освен това е детинско.

Мили боже, през целия си живот не бе проявяvalа такава грубост към никого!

— Детинско? — изломоти лорд Брекънридж.

— Да, детинско — повтори хладно Дамарис, защото все някой трябваше да го каже и щом никой друг не искаше... — Вие и тримата — включително Фреди — се държите така, сякаш... сякаш ако затаите дъх достатъчно дълго и го пожелаете достатъчно силно, ще можете да отворите очи и тогава Джордж ще е жив и ще можете да продължите живота си както преди.

Настъпи кратко, стъписано мълчание. Тя хвърли бърз поглед към Фреди, който не беше направил никакъв опит да се намеси. Вместо това я наблюдаваше със странно изражение. И него ли беше засегнала? Е, добре, какво значение имаше? Скоро щеше да развали годежа и нямаше да му се наложи да я види никога повече. Но преди това искаше да им каже някои неща.

— Не можете да живеете по този начин — подхвана тя забързано, уплашена, че ще загуби смелост и няма да изрече това, което бе намислила. — Хората умират. Хората, които човек обича, на които разчита и от които има нужда, умират. — Гласът ѝ се пречупи. — А онези, които оцеляват, трябва да скърбят... и после да продължат напред. От всичко, което чух досега, разбрах, че Джордж е бил прекрасен, обичан син, умен и надарен, благороден и любящ.

— Той беше съвършен — каза майка му.

— Да. Но колкото и да е трагично, той е починал. И в скръбта си, в продължилата си шестнайсет години скръб, вие сте забравили, че имате и друг син, който не е мъртъв. И който също е прекрасен — точно толкова прекрасен, колкото и Джордж...

— Пфф! — изпуфтя невярващо лорд Брекънридж.

— ... но по различен начин. Той е умен, надарен, верен, отговорен и мил, но вие сте слепи за това — умишлено слепи. Дори самият той е сляп за това. Не вярва, че заслужава да бъде обичан.

— Той причини смъртта на брат си — отсече майка му.

— Не, не е! Това, което казвате, е ужасно!

— Вие откъде знаете?

— Той само е ударил една топка за крикет. Джордж се е втурнал да я посрещне, паднал е във водата и се е удавил. Става дума за ужасна злополука и нищо повече. Никой не е виновен.

Баща му вдигна рамене.

— Ако Фреди се беше втурнал да посрещне топката, нямаше да има толкова голямо значение. Джордж щеше да е още жив.

Нехайната жестокост на думите му я стъписа.

— Как смеете да казвате нещо толкова отвратително! — Тя удари с юмрук по масата и всички подскочиха. — Вие не заслужавате да имате такъв чудесен син!

— Чудесен ли? — изсумтя грубо лорд Брекънридж. — Той е лентяй, вятърничав...

— Вие дори не подозирате в какъв мъж се е превърнал Фреди! — избухна Дамарис. — Смятате го за вятърничав и лентяй, но ви питам: как е живял Фреди през всички тези години?

Тя погледна към него, но той не понечи да предложи никакво обяснение.

— Аз му давам издръжка, разбира се — отговори баща му.

Дамарис поклати глава.

— Не знам нищо за това, но...

— Не съм я докосвал, откакто станах на осемнайсет — обади се кротко Фреди. — Никога ли не проверяваш сметките, татко?

Възрастният мъж сбърчи вежди.

Фреди се облегна назад, сякаш нямаше какво да каже повече по въпроса. Дамарис искаше да го разтърси. Защо отказваше да се защити? Защо не обясни как е натрупал цяло състояние?

Тя се наведе напред.

— Запитайте се как е успявал да се издържа толкова години в елегантния стил, с който е прочут.

Лорд Брекънридж вдигна рамене.

— Несъмнено жените му дават...

— Недейте да го обиждате! — избухна Дамарис и отново погледна към Фреди. Искаше той поне веднъж да отвърне на удара. Фреди й отвърна с хладен, неразгадаем поглед.

— Наследството от леля Аделаид! — обади се триумфално лейди Брекънридж.

Съпругът й изсумтя.

— Това са само трохи. Няма начин да са му стигнали за повече от година.

— Всъщност ми стигна — каза Фреди, но не предложи никакви по-нататъшни обяснения. Отпусна се обратно в стола си и кръстоса крака, сякаш наблюдаваше пиеца. Преструващо се, че мнението на родителите му не го засяга.

Е, добре, няя я засягаше!

— Вие изобщо не го познавате, нали? Моят зет, лорд Девънам, ми каза, че Фреди е натрупал състояние от съвсем малка сума. Приятелят му господин Флин, основателят на компания, която оперира по целия свят — и в която вашият син е партньор — казва, че Фреди има истински делови нюх.

— А? — изпръхтя изненадано баща му. — Нюх ли?

— Да, нюх. Но вие не знаете нищо нито за дарбите на сина си, нито какво е правил през последните шестнайсет години, нали? Защото не искате да знаете. Заровили сте се в миналото, приклещени сте в него като насекоми в кехлибар...

— Насекоми ли? — повтори ядно лейди Брекънридж. — Насекоми?

— Да, като насекоми в кехлибар, и хленчите като малки деца колко е несправедлив животът.

— Аз не хленча! — изръмжа лорд Брекънридж.

Тя не му обърна внимание.

— Животът не е справедлив. Смъртта не е справедлива. Но докато мислите неспирно колко е несправедливо всичко, помислете за следното: преди шестнайсет години, когато Джордж е паднал през леда и е умрял, вие сте загубили само син...

— Само ли? Как смеете да изречете подобно нещо? — изгледа я убийствено лейди Брекънридж.

— Ние най-добре знаем какво сме загубили — отсече съпругът ѝ.

Дамарис отново удари по масата. Разнесе се силно ехо.

— Поне веднъж в себичния си живот помислете за Фреди. Той е загубил обожавания си по-голям брат, човека, когото е обичал най-много на света, най-добрая си приятел и своя герой. Но той не просто е загубил Джордж — загубил е цялото си семейство.

Настъпи кратко мълчание. Дамарис им даваше време да осмислят думите ѝ.

— Какво имате предвид? — попита сковано майка му. — Ние сме тук.

Дамарис не можеше да повярва на ушите си. Никога ли не се бяха замисляли за постъпката си?

— Вие двамата сте се държали с него като с убиец, когато е бил просто малко момче, което е обичало да играе на крикет с брат си. Бил е само на дванайсет, а вие сте го прогонили от семейството...

— Глупости! — изръмжа лорд Брекънридж. — Нищо подобно не сме направили.

Тя се обърна към него.

— Изпратили сте го в училището веднага след погребението и дори не сте му позволили да се върне за Коледа, две седмици по-късно. Той е бил съкрушен от скръб невинно момче на дванайсет години. Постъпката ви е била безсърдечна, отвратителна и жестока. А после сте накарали да го заличат от семейния портрет — продължи тя и поклати глава. — Откакто съм дошла тук, единственото, което правите, е да подхвърляте язвителни забележки по негов адрес пред мен — неговата годеница. Не съм чула нищо друго освен критики, пренебрежение и отрицание. Не мога да го приема. Вие сте му майка, а вие — баща. Той е ваш син — единственият ви син. — В очите ѝ запариха сълзи на гняв и разочарование. — Що за родители сте вие двамата? Вие сте загубили единия си син, но другия сте прогонили сами.

В стаята за закуска се възцари продължително мълчание. Никой не поглеждаше към никого. Тишината се проточи толкова, че Дамарис започна да трепери. Беше отишла твърде далеч, беше изрекла непростимото. През целия си живот не бе проявявала такава прямота, такава грубост, при това към хора, които бяха по-възрастни от нея и в чийто дом се намираше.

Но се радваше, че го направи. Тези думи трябваше да се кажат. Лорд и лейди Брекънридж трябваше да разберат какво са направили. Какво са правили цели шестнайсет години.

Сега наистина бе изгорила всички мостове. Когато сложеше край на този измислен годеж, никой нямаше да обвини Фреди. Родителите му навярно щяха да се зарадват, че се е отървал от харпия като нея.

Тя стана и се обърна към Фреди. Той я гледаше с изражение, което Дамарис не можеше да разгадае.

— А сега, ако нямате нищо против, мисля, че ще е най-добре да си тръгна.

Той се намръщи и рязко стана.

— Да си тръгнете ли? Къде ще отидете?

— В Девънам Хол? Нали казахте, че се намирал само на няколко часа път оттук.

— Четири, може би пет. Зависи в какво състояние са пътищата.

Тя кимна.

— Ако ми разрешите да ползвам каретата и ми дадете кочияш, лорд БРЕКЪН...

— Аз ще ви закарам — прекъсна я Фреди.

— Няма нужда.

— Казах, че аз ще ви закарам — отсече той с глас, който не търпеше възражения. После погледна към родителите си, които след изблика на Дамарис нито бяха помръднали, нито проговорили. — Кога можете да сте готова?

— Ще ми трябват само няколко минути да си събера нещата.

Той кимна отсечено.

— Значи ще се видим на стъпалата пред къщата след половин час.

Гласът му беше почти сувор и по нищо не приличаше на обичайния му тон. Той седна пак до масата.

Сега Дамарис можеше да види колко прилича на баща си. И на майка си. Никой от тях не бе погледнал към нея; никой не беше казал нито дума. Седяха като статуи, сковани в ледено аристократично неодобрение, и я чакаха да си тръгне.

Тя излезе от стаята и забърза по стълбите.

Фреди си наля още една чаша кафе и зачака. Любопитно му беше да види как родителите му са приели думите ѝ, дали изобщо са осмислили нещо.

Не можеше да си спомни кога за последен път някой го е защитил. Той, разбира се, нямаше нужда от това, но за бога, Дамарис

беше великолепна! Как само се нахвърли върху баща му, върху майка му... върху всички тях, включително и върху него!

Родителите му определено изглеждаха стъписани. Все още не го бяха погледнали. Не бяха казали нито дума. Майка му разчистваше масата пред себе си с нервни малки движения. Устните ѝ бяха стиснати и побелели от гняв. Баща му се взираше пред себе си със сбърчено чело — Фреди не можеше да разбере дали това се дължи на гняв, или на замисленост.

Той погледна към портрета над камината — причината за всичко това. Така ли го виждаше Дамарис? Красив, но около очите и устата се долавяше уязвимост, за която той беше сигурен, че не съществува. Почувства се леко объркан да се види през нейните очи.

Но картина беше много добра. Изобщо не подозираше, че Дамарис е толкова талантлива. Смяташе, че работата ѝ в грънчарницата се изчерпва само с рисуване на шарки. Всъщност изобщо не се беше замислял.

Най-накрая баща му наруши мълчанието.

— Е, добре, надявам се, че си доволен, след като така разстрои майка си. Чудна младоженка си довел в Брекънридж, няма що!

Фреди отпи от кафето си.

— Не е ли изключителна?

— Изключителна ли? По-скоро безобразна. Как смее да ни говори... как смееш да ѝ позволяваш да ни говори по този начин!

— Никога не съм срещала по-невъзпитано, непочтително и нахално създание! — включи се майка му. — Такива обиди — никога не съм чувала нещо подобно!

— Кажи ми, майко, кое те засегна повече? Обвинението ѝ, че си безсърдечна и жестока майка, или това, че те оприличи на насекомо?

В обвинението имаше достатъчно истина, за да извика руменина по изпитите ѝ бузи.

— Как смееш!

Фреди се усмихна.

— Не е толкова забавно, когато е отправено към теб, нали, майко?

Баща му стовари юмрук върху масата.

— Не говори така на майка си! Много хубаво, че малката кучка си тръгва, иначе щях да я хвана за ухото и да я изхвърля!

— Стига толкова! — Гласът на Фреди прозвуча като удар на камшик. И майка му, и баща му го погледнаха изумени. — Няма да търпя никакви обиди към годеницата си, чувате ли ме? Ще говорите за госпожица Чанс с уважение!

— Уважение ли? — попита баща му, след като се съвзе от изненадата. — Когато това момиче ме обиди на собствената ми маса?

— А ти не го ли заслужаваше? — попита Фреди сурво. — Не го ли заслужавахме всички?

— Думите ѝ бяха огромна обида — заяви майка му.

— Но бяха верни — отговори кротко Фреди. Това не им хареса.

— Ние наистина сме хванати в капана на миналото. Това е първият път от шестнайсет години, когато говорим за смъртта на Джордж. И за това, което се случи после. Шестнайсет години.

— Имаме възпоменателната служба — напомни майка му с отбранителен тон.

— Да, но не говорим. Вчера, когато се разхождахме, Дамарис видя гроба. Попита ме за него, за Джордж, сякаш това е най-естественото нещо на света. — Той прегълътна. — За пръв път говорих за него. Пред когото и да било. А той ми беше брат.

Той стисна юмруци и заповяда на немъжествените сълзи в очите си да изчезнат.

— За какво има да говорим? — измърмори майка му.

— За Джордж — отговори той простишко. — Ние сме хората, които го обичаха най-много.

— На тая проклета кавгаджийка не ѝ влиза в работата за какво говорим! — изръмжа баща му. — Дяволски безочлива е. Няма да я допусна в семейството си! Веднага ще развалиш този годеж.

— Така ли?

Баща му издаде глава напред.

— Какво ти става, момче?

— Току-що получих прозрение — сподели му Фреди.

— Прозрение ли? Що за глупости?

— Години наред си казвах, че ако мога да не обръщам внимание на обидите и безразличието ви, ако се преструвам, че не ме е грижа, те не могат да ме засегнат. Но това не е вярно. Езикът кости няма, но кости троши.

Настъпи кратка тишина.

— Дълбоко в себе си все още се надявах, че някой ден чудото може да се случи.

— Какво? Говори, момче! Какво чудо?

— Че може да ме забележите. Да ме приемете. Да ми простите.

Боже, колко жалък изглеждаше! Но трябаше да го каже.

— Но Дамарис току-що разби тази илюзия. Вие никога няма да се промените. И никога не е имало нищо за прощаване. — Той се изправи. — Аз не съм момче, татко, аз съм мъж и отсега нататък няма да търпя никакви грубости към мен или към членовете на семейството ми.

— На семейството ти? — промълви майка му и очите ѝ се разшириха. — Фредерик, не може да имаш предвид това ужасно момиче! Не можеш да се ожениш за нея! Не и след като ни оскърби по този начин!

— Това момиче е истинска харпия — съгласи се баща му.

— Дамарис е истинска млада лъвица — каза Фреди, неспособен да сдържи гордостта си. — И от нея ще излезе великолепна майка.

— Майка ли? — повтори майка му стресната.

Фреди се ухили.

— Не можеш ли да си представиш как ще защитава малките си?

Неговите малки. Не беше сигурен как ще го постигне — Дамарис бягаше от брака със същата решителност, с която доскоро го избягваше и той. Но в един момент по време на тази нейна великолепна тирада изневиделица беше осъзнал, че ще се ожени за нея, че трябва да се ожени за нея, че тя е жената, която е чакал цял живот.

— Проклятие, момче, ако се осмелиш да се ожениш за нея въпреки изричното ни желание, аз ще...

— Какво ще направиш, татко? Ще спреш издръжката, която не съм докосвал от години? Ще ми забраниш да стъпвам в къщата, в която идвам само един ден в годината? Ще ме лишиш от наследство, при все че имотът изрично се предава на първородния син?

Баща му измърмори някакво проклятие.

— Примири се, татко. Всъщност аз нямам нужда нито от теб, нито от майка за каквото и да било. Вие ме научихте на това от малък, или не сте чули какво каза годеницата ми? — Той се обрна и посочи към картината. — Тази картина. Ако не я искате, дайте я на бавачката Макбрайд.

Майка му примигна.

— Не те ли вълнува дали искаме да я задържим?

Той ѝ се усмихна уморено.

— Отдавна спрях да се вълнувам какво правите, майко.

— Но ние сме твои родители.

— Така ли? Извини ме, трябва да си събера багажа. Не искам да карам бъдещата си съпруга да ме чака. — И той тръгна към вратата.

— Фреди?

Гласът на майка му го накара да закове на място. Не беше го наричала така от шестнайсет години. Проклятие, у него все още живееше частица от онова жалко момче, което жадуваше за внимание.

Той се обърна и се престори на безразличен.

— Да?

— Ще дойдеш за възпоменателната служба... нали?

Той затвори сърцето си.

— Не съм сигурен.

ГЛАВА 18

Накрая двамата се разделиха много училиво, и двамата обхванати вероятно от желание никога вече да не се видят.

Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“

Дамарис се сбогува с лорд и лейди Брекънридж, като им благодаря училиво и лицемерно за гостоприемството. Но добрите маниери бяха на първо място.

На свой ред те сковано ѝ казаха „довиждане“ и ѝ пожелаха приятно пътуване. Навярно биха предпочели да си счупи врата, така че лицемерието несъмнено беше двупосочко.

Дамарис излезе на стъпалата пред Брекънридж Хаус, където Фреди я чакаше с каретата, и спря изненадана.

— Двуколката?

— Тя е най-доброто средство за бързо пътуване — отговори той.

— Освен това нали не сте забравили, че в затворени карети ви прилошава?

— Ами прислужничката ми, Поли?

— Може да пътува с коняря ми и лакея. Изпратих прислужника си да наеме карета. Скоро ще се върне.

Очевидно не искаше да взема никакво превозно средство назаем от баща си. Той погледна към чантите, които изнасяха прислужничката ѝ и един лакей.

— Оставете всичко това тук — вземете само това, което мислите, че ще ви трябва за пътуването. Другите ще тръгнат след нас с багажа при първа възможност. Няма да изостанат повече от час-два.

Дамарис се поколеба.

— Но няма ли да ми трябва придружителка?

Изглеждаше абсурдно да се тревожи за благоприличието след това, което ѝ се случи, когато напусна Китай, но все пак се опитваше

да се съобразява с него.

Фреди поклати глава.

— Една сгодена жена спокойно може да пътува с годеника си в открита карета няколко часа. Всеки може да я види и няма какво да притеснява старите клюкарки.

Изглеждаше много уверен и тъй като внезапното ѝ заминаване беше достатъчно неловко, Дамарис нямаше желание да спори.

— Добре.

Натовариха чантата ѝ в малкия багажник на двуколката. Единствените, които им помахаха на сбогуване, бяха няколко прислужници и двамата скоро затрополиха по алеята и започнаха да се отдалечават от Брекънридж Хаус.

— Малка лудетина такава! — измърмори той, когато излязоха на открития път.

— Съжалявам. Боя се, че си изпуснах нервите пред родителите ви.

Той се засмя.

— Не думайте!

Тя го стрелна с предпазлив поглед.

— Значи не ми се сърдите?

Той обърна глава към нея и ѝ подари един от онези свои типични погледи. Напрежението веднага я напусна.

— Не исках да бъда толкова груба. И не аз закачих портрета ви, нито пък преместих този на брат ви — исках само да го оставя над камината. Но Хорнуд не ме разбра, а след това не можех да допусна да обвинят него.

— Няма значение. Съмнявам се, че нещо друго би могло да накара родителите ми да седнат и да се заслушат.

— Обикновено не съм такава кавгаджийка.

Той се засмя.

— Изобщо не се държахте като кавгаджийка.

— О, напротив! След като започнах... а баща ви беше толкова ядосан, говореше за вас така пренебрежително, а майка ви изглеждаше така уверена в моралната си правота! И така ужасно грешеше! Изпуснах си нервите.

Честно казано, това я смяя. Никога не беше избухвала така. Сякаш бе почерпила от кладенец на дълбок гняв, който се беше

люшнал нагоре и се бе излял от нея като кипяща лава. Колкото и да беше странно, сега се чувствуваше забележително спокойна.

— Те сякаш наистина не разбираят колко несправедливи са били към вас.

Той се подсмихна.

— Сега вече знаят.

— Надявам се. Мислите ли, че това ще промени нещо?

— За тях? Едва ли. За мен? — Той обръна глава и я удостои с ленива усмивка, от която през тялото ѝ пробяга приятна тръпка, чак до краката. — Надявам се, че за мен това ще промени всичко. Има само един малък проблем, който трябва да решава преди това.

Тя искаше да го попита какъв е този проблем, да разбере дали може да му помогне с нещо, но вече се беше набъркала предостатъчно в неговите работи. Трябваше да сложи край на годежа в най-скоро време. Тази мисъл странно я натъжи. Не че искаше да се омъжи за него, разбира се, но времето им заедно беше забавно. И учудващо дружелюбно. Фреди щеше да ѝ липсва.

Минаха през селото и се отправиха на запад. Над хоризонта далеч пред тях се бе спуснала дебела стена от сиви облаци.

— Ако имаме късмет, ще изпреварим този дъжд — каза Фреди и дръпна поводите. Сивите му коне бързо набраха скорост. — Искате ли да подържите панделките? — попита, след като десетина минути се движиха с пълна скорост.

— Нима сте готов да mi поверите безценните си сиви коне? — попита тя учудено.

— Да, сега, след като потичаха малко и вече не са толкова нетърпеливи.

Тя се засмя. Той ѝ подаде поводите и през следващия час двамата пътуваха, без да говорят. Дамарис се бе съсредоточила почти изцяло върху конете, но част от нея забелязваше присъствието на спътника ѝ. Очакваше да бъде потиснат след сблъсъка с родителите си, но той изглеждаше безгрижен, дори щастлив.

— Какво има? — попита Фреди, след като на няколко пъти я забеляза да го гледа тайно. — Да не vi е страх, че ще падна от двуколката или нещо подобно?

Тя се засмя.

— Не, разбира се! Просто вие сте...

— Какъв? Красив? Чаровен? Неустоим?

Той ѝ се ухили похотливо и тя пак се засмя.

— Изглеждате... не знам... щастлив.

— Наистина съм щастлив — потвърди той, облегна се назад, кръстоса крака и ги опря на предната пречка на двуколката. — Обикновено съм щастлив, когато напускам Брекънридж.

— Колко жалко!

— Защо?

— Защото знам, че го обичате.

Той я изгледа любопитно.

— Откъде разбрахте?

— От начина, по който говорите за него, местата, които ми показвахте, историите, които ми разказахте.

— Е, човек не може да има всичко — отговори Фреди и макар че го изрече с нехаен тон, Дамарис разпозна неизреченото нареждане „Не се бъркайте“. За лекомислен женкар той прекалено често раздаваше такива наредждания.

Но пък и тя го правеше.

— Как се чувствате? — попита Фреди, когато след няколко часа спряха пред странноприемница, която обслужваше пощенските карети.

— Тук ще сменим конете, но се движим добре — вече сме на половината път до Девънам Хол и ако искате малко да си починете...

— Няма да откажа закуска.

— Закуска ли? Но...

— Бях толкова притеснена заради картината, че не можах да хапна нищо — призна тя.

Колкото по-далеч на запад отиваха, толкова по-мокра ставаше земята. Последните няколко дни бяха сухи и по пътищата вече можеше да се минава, но земите по-ниско бяха подгизнали. Всичко бе покрито със слой сребриста вода.

— Казват, че по-нататък имало наводнение, сър — предупреди един коняр от следващата странноприемница, докато извеждаше чифт отпочинали коне. — По-добре внимавайте. Казват, че реката всеки момент ще прелее.

— Главният път залят ли е?

— Още не, господине, доколкото знам, но ако завали дъжд като този от последните седмици, ще стане беля.

Фреди кимна. Не се притесняваше особено. Засега се движеха бързо, а стената от облаци, надвиснала застрашително над хоризонта, през последните няколко часа сякаш не бе помръднала. Още два часа, и щяха да са в Девънам.

Отново потеглиха.

След половин час стигнаха до дървен мост над преливаща река. Мръсна кафява вода течеше шумно и носеше какви ли не отломки — кал, клони и парчета от счупени колове, — кипеше и се завихряше, а на места преливаше над бреговете и дърпаща всичко със себе си. Повърхността на моста бе покрита с няколко сантиметра вода.

— Смятате ли, че е безопасно да преминем? — попита Дамарис.

— За момента да, а повече не ни трябва — отговори кратко Фреди и подкара наплашенните коне по моста.

През следващата миля пътят минаваше покрай реката.

— Не след дълго ще излезе от коритото — отбеляза Фреди, — но пътят скоро се отклонява и оттам нататък е по по-висока земя.

Но след един завой се изправиха пред яростно сиво море от кипяща придошла вода, под която пътят се губеше.

— Проклятие, ще трябва да се върнем!

Фреди обърна конете и насочи двуколката назад. Нямаше страничен път, нямаше накъде да отидат освен обратно по залятия мост.

Когато стигнаха дотам, той вече се тресеше под тежестта на бурно течащата вода и отломките. Под ужасените им погледи една част от моста се отчупи и кипящият порой я отнесе. Само след минути реката отнесе и останалата част от моста и започна да го подмята по течението като шепа пръчки.

Бяха попаднали в капан.

— Е, оттук няма да се върнем — каза Фреди с небрежен тон и огледа околността. Придошлата река вече достигаше пътя. — Ще трябва да се изкачим по-високо.

— Ей там има къща — посочи Дамарис. — Видях я, докато минавахме. На онзи хълм. Оттук не се вижда заради дърветата, но е там.

— Добре.

Фреди отново обърна двуколката и пак поеха, търсейки начин да стигнат до къщата на хълма. Намериха една порта, зад която започваше

тясна пътека, която се извиваше нагоре. Фреди скочи, отвори портата и преведе конете през нея.

— Прекалено е стръмно и тясно за двуколката — каза той. — Ще трябва да я оставим тук. Ще вземем конете с нас. Да се надяваме, че ще им намерим някакъв заслон в къщата.

Той освободи конете и като се подхлъзваха по стръмната кална пътека, всички се заизкачваха към къщата.

В един момент Дамарис погледна към него.

— Всичко това ви харесва, нали?

— Съжалявам — извини се той и на лицето му се изписа виновно изражение. — Трябва да призная, че обичам от време на време да ми се случва по някое странно малко приключение. Всичко ще бъде наред, нали знаете? Грози ни най-вече опасността да ни е неудобно и неприятно, отколкото да ни се случи нещо лошо. Водата няма да стигне толкова нагоре.

— Знам. Не се притеснявам.

В интерес на истината и Дамарис нямаше нищо против да преживее едно малко приключение. Детството ѝ я бе подготвило за физически опасности и неудобство по-добре, отколкото за лондонските салони и за клопките на висшето общество.

Фреди се извърна към нея и я погледна.

— Наистина не се страхувате, нали? Забележително. Девет от всеки десет жени сред познатите ми щяха да ме укоряват на висок глас, задето съм им съсипал обувките, да не говоря за калните подгъви на полите им. Щяха да се оплакват, че трябва да вървят пеша, и да крещят: „Направете нещо, Фреди, направете нещо!“.

— Но какво можете, да направите? — попита озадачена тя.

— Да ги нося на ръце, най-вероятно — отговори той и я погледна с надежда. — Вие не искате ли да ви поносят?

Тя се засмя.

— Не, разбира се! На вас ви е достатъчно, че трябва да се оправяте с тези коне.

— Е, добре! — въздъхна съкрушен той. — Щом държите да сте толкова потискащо независима.

Дамарис не можа да сдържи усмивката си. Дори наследствената неприятност като тази Фреди Монктън-Кумс можеше да намери начин да пофлиртува.

Облаците се сгъстяваха с всяка изминала минута и те бяха изкачили едва половината хълм, когато видяха светкавица, чуха грохот и над главите им паднаха първите капки дъжд.

— Ооо! — измърмори Фреди и погледна към небето. — Побързайте!

Но само след секунди небето се разтвори и дъждът се заизлива като из ведро. Когато стигнаха до къщата, и двамата бяха подгизнали до кости.

— Вие влезте вътре; аз ще намеря къде да оставя конете! — изкрештя Фреди, за да надвика дъжда.

Дамарис почука един път, два пъти, но не чу отговор. Разтреперана, опита вратата. Тя се отвори.

— Има ли някой? — провикна се тя веднага щом влезе. Но никой не отговори.

Къщичката беше малка — само една голяма стая с кухня в задната част, малка маса с два дървени стола по средата и едно легло в ъгъла, покрито с ярка кувертюра от разноцветни парчета. Подът беше от каменни площи, които изглеждаха приветливи благодарение на няколко домашни черги. Всичко беше чисто и безупречно подредено.

Които и да бяха собствениците, бяха излезли само преди часове — така си помисли Дамарис. Огънят беше угаснал, но тухлите бяха запазили лека остатъчна топлина. В един буркан с вода имаше магданоз, все още пресен. Тя провери в кухнята и намери половин самун хляб в един глинен съд, една купа с яйца и малко зеленчуци в един кош.

Трябваше да се изсушат.

С неприятното усещане, че е крадла, Дамарис погледна в раклата в края на леглото и намери няколко груби кърпи и сгънати дрехи — всички женски, при това предназначени за стара жена, ако се съдеше по вида им. Навярно живееше тук сама. Дамарис извади кърпите, взе едната, подсущи косата си и попи колкото можа влагата.

Все още нямаше и следа от Фреди. Тя предположи, че се занимава с конете.

Бурята ставаше все по-свирепа. Проблясваха светкавици, кънтяха гръмотевици, а дъждът трополеше оглушително по покрива и прозорците. Щяха да останат тук известно време. Дамарис трябваше да запали огън — огромно нахалство в дома на непознати, но цялата

беше мокра, Фреди със сигурност беше дори по-мокър, а не искаха да настинат.

Тя помете пепелта от стария огън, намери подпалки и започна да стъква нов. Вратата се отвори с тръсък и тя подскочи.

— Аз съм! — надвика шума от дъждъ Фреди. — Дайте, аз ще се заема.

Той се приближи напред, подгизнал и треперещ от студ.

Тя го изгони.

— Благодаря, но мога да паля огън. Целият сте мокър, затова идете там и съблечете тези мокри дрехи, преди да сте настинали ужасно.

— И вие сте мокра.

— Не толкова много, а и вие стояхте навън повече от мен. На практика сте посинели от студ, затова не спорете, а се събличайте.

Очите му заблестяха и тя разбра, че се кани да каже нещо дръзко, затова му махна да тръгва.

— Нито дума повече. Намерих ви кърпа и дрехи — ето там са, на леглото. Боя се, че в къщата няма мъжки дрехи — мисля, че тук живее възрастна жена, — но има червена фланелена нощница, която можете да облечете, докато дрехите ви изсъхнат. Може да ви е малко тясна в раменете, но вероятно ще ви стане. И ще ви стопли.

— Нощница ли?

Той хвана червеното фланелено одеяние с два пръста и го изгледа с видимо съмнение.

Дамарис потисна усмивката си.

— Няма нужда да изглеждате така отчаян. Няма никакви рюшчета. Прилича на ризите, които носеше баща ми. По-важното е, че ще ви покрие както трябва и ще ви топли, докато изсушим дрехите ви на огъня. И не се тревожете, ще се обърна, докато се обличате.

На устните му се изписа бавна усмивка.

— Никак не се тревожка.

Дамарис се зае да подрежда подпалките в камината, но умът ѝ отново и отново се връщаше към мисълта, че сега той съблича дрехите си. Спомни си как изглеждаше без риза, докато цепеше дърва, и устната ѝ пресъхна. „Ще погледна само за миг“ — каза си тя.

Но това беше нередно. Нещо повече, беше опасно.

Тя прогони от ума си спомена за голите му гърди и се съсредоточи върху огъня. Намери кутията с прахан, удари с огнивото и леко задуха над прахана, докато успя да измъкне от него първо лек полъх от пушек, а после и пламъче. Скоро подпалките пламнаха и огънят запращя.

— Вече можете да погледнете — обади се Фреди.

Тя се обърна и дъхът ѝ секна. Той беше на практика гол. Червената фланелена нощница лежеше недокосната на леглото. Беше увил тясната кърпа около хълбоците си и бе завързал краищата ѝ по начин, който изглеждаше тревожно несигурен. Само едно движение, и щеше да се... развие.

Дамарис прегълътна. Къщичката ненадейно ѝ се стори доста по-малка. И по-топла.

— Червеното не е моят цвят — поясни Фреди и посочи нощницата на леглото. — Но така се чувствам съвсем удобно — не след дълго ризата и панталоните ми ще изсъхнат.

Той метна куввертурата върху раменете си и я придърпа хлабаво, но дори и така се виждаше прекалено много гола плът, за да може Дамарис да остане спокойна — между гънките на куввертурата се мяркаха части от голи гърди, гол корем и дълги мускулести крака.

Беше като изваян от мрамор — гъвкав, корав и мъжествен. Покрасив от всяка статуя, която бе виждала. И беше покрит не със смокиново листо, а с износена кърпа.

Той може и да се чувстваше удобно почти гол, тя обаче със сигурност не се чувстваше удобно да го гледа така.

Опита се да не забелязва фините тъмноруси косъмчета по гърдите му. Те се спускаха на ивица към пъпа му и още по-надолу... и изчезваха под кърпата.

Тази кърпа дори не беше прихваната с карфица! Какво щеше да стане, когато Фреди помръднеше?

Той ѝ се ухили, очевидно несмущаван нито от голотата си, нито от нейните опити да не го зяпа.

— Да не би да се тревожите, че кърпата може да падне?

Лицето на Дамарис пламна.

— Съвсем не.

С огромно усилие успя да откъсне поглед от тялото му и да го прикове към лицето му, като забрани на очите си да слизат под

брадичката, колкото и да им се искаше.

Защо мъжете като че ли никога не се смущаваха от външността си, а жените толкова се притесняваха? Все едно, Дамарис нямаше да прекара остатъка от деня в чудене кога тази ужасно недостатъчна кърпа ще се съмъкне от тези тесни мъжки хълбоци.

Тя отиде до раклата и зарови вътре, докато намери каквото търсеше.

— Преди си помислих, че това ще ви бъде прекалено неудобно, но си промених решението. — И тя му подаде сгънат памучен чаршаф.

— Увийте се.

— Значи сегашното ми одеяние не ви харесва?

— Не е достатъчно — отвърна тя. — Ще се простудите.

Той се усмихна, сякаш знаеше много добре защо се е изчервила толкова, но взе чаршафа.

— Тогава се обърнете, госпожице Невинност.

„Госпожице Невинност“. Само ако знаеше! Тя прегълтна.

Това напомняне идваше точно навреме.

Преди да осъзнае какво се кани да направи Фреди, той вече се беше обърнал с гръб и беше пуснал кърпата, предоставяйки ѝ възможност да зърне коравите му, добре оформени хълбоци. Дамарис припряно се засути около огъня, разбърка го с ръжена и сложи над него черния чугунен чайник, за да стопли вода. Жадуваше за чаша чай.

— Така по-добре ли е?

Тя се огледа. Фреди се бе увил в чаршафа няколко пъти и го бе завързал на рамото си като тога.

— Много по-добре.

— Започваше да захладнява — призна той и взе кувертурата. —

Сега е ваш ред.

Тя примигна.

— Какво?

Той кимна към леглото.

— Ваш ред е да се съблечете.

— Аз... аз съм добре, само дрехите ми са малко влажни — промълви тя и прокара ръце по мократа си рокля. — Ще изсъхнат бързо, щом вече има огън.

— Глупости! Толкова сте мокра, че ще настинете, затова се събличайте, иначе ще ви съблека аз. — Той посочи към леглото в

ъгъла. — Веднага. Не се притеснявайте, ще положа всички усилия да се държа като джентълмен.

Водена от предположението, че ако действа обърната с гръб към него, благоприличието ще бъде запазено поне донякъде, Дамарис започна да се мъчи да съблече влажните си дрехи. Не успя докрай. О, защо роклите на дамите се завързваха на гърба?

— Искате ли да развържа роклята ви? — попита Фреди след миг.

Тя рязко се обърна, скръстила ръце над напълно облечените си гърди.

— Казахте, че няма да гледате!

— Казах, че ще се опитам да се държа като джентълмен. Това не е същото.

— Ако бяхте джентълмен, нямаше да гледате.

— Ако бях светец, нямаше да гледам. Вие май имате странна представа за джентълмените. Най-хубавото у нас е, че сме най-различни.

Той закрачи към нея, завъртя я и започна да развързва шнуровете на гърба на роклята ѝ.

— Някои от нас носят червени фланелени нощици, а други не. Някои джентълмени се ужасяват, ако една дама зърне голите им крака. Аз не съм от тях.

Пръстите му докоснаха кожата ѝ, без да спират работата си.

— Аз съм от услужливите джентълмени, които галантно предлагат да помогнат на една мокра дама с връзките на роклята ѝ.

Как така винаги успяваше да накара и най-обикновените неща да прозвучат порочно? Роклята се отвори и Дамарис усети хлад по гърба си.

— Да измъкнеш дамите от роклите им не е толкова лесно — измърмори Фреди в ухото ѝ, докато развързваше корсета ѝ.

Той, разбира се, имаше чудесна представа за това!

— Готови сме — оповести накрая ибавно прокара пръст по гръбнака ѝ. През тялото ѝ пробягаха тръпки. Тя подскочи и изписка тихо.

Обърна се и го изгледа обвинително, притисната към себе си готовите да паднат дрехи.

— Какво има? — измърка той.

— Пръстът ви — отговори тя с цялото спокойствие, което успя да събере. — Студен е.

— Странно — усмихна се бавно той. — Това май е единствената студена част от мен.

На нея също й беше много топло, но по-скоро би умряла, отколкото да го признае. Или да признае, че тази ситуация възбужда сетивата ѝ. Този път криеше опасност и Дамарис знаеше, че веднъж отприщи ли се, за разлика от придошлата река, тя няма да се оттегли.

— Обърнете се с гръб — каза твърдо тя. — И стойте така. Погрижете се за огъня или нещо друго.

— Харесва ми как звучи „или нещо друго“.

Той беше невъзможен! Дамарис реши да не му обръща внимание. Скромността беше част от доблестта, а доверието изобщо не играеше роля, затова Дамарис нахлузи широката червена нощница през главата си и така покрита, започна да се бори с дрехите си. Отне ѝ повече време, отколкото очакваше, но накрая се освободи и се оказа благоприлично покрита от врата до средата на прасеца — уви, нощницата не можа да стигне до глезените ѝ. После, облечена с червения фланелен плат и увила около раменете си дебел, домашнотъкан вълнен шал, завързан здраво над гърдите ѝ, тя се обърна.

И видя Фреди проснат на един стол. Целият се тресеше от безмълвен смях.

— Чудовище такова! — извика тя, грабна чифт чорапи и ги запрати към главата му. Искаше ѝ се да бяха камъни. Той ги хвана с една ръка, без да спира да се смее.

— Това — каза той — беше по-добро от всяка театрална пиеса.

— Вие — отсече строго тя — не сте никакъв джентълмен!

— Мислех, че вече сме се разбрали по този въпрос: аз съм от един конкретен вид джентълмени.

Погледът му се плъзна по нея и очите му потъмняха.

— Червеното наистина ви отива — каза тихо той и добави със съвсем различен тон: — Благодаря за чорапите. Този каменен под е много студен. — И се наведе да ги обуе.

Раздразнена, Дамарис също обу чифт чорапи. Каменният под наистина беше много студен.

Когато подредиха мокрите си дрехи край камината, чайникът вече свиреше. Дамарис потърси в кухнята чай, но намери само цял куп буркани с изсушени билки. За щастие познаваше билките.

— Боя се, че чаят ще е билков.

Фреди направи физиономия, но все пак някаква гореща напитка беше по-добре от никаква. Когато Дамарис наля чая, той извади от джоба на жакета си една манерка и капна малко бренди в двете чаши.

— Никога не тръгвам на път без нея.

Седнаха до огъня и започнаха да отпиват от горещия чай.

— Нали разбирате, че ще трябва да прекараме нощта тук? — попита той.

Дамарис беше разбрала. Просто не искаше да мисли за това.

— Надявах се, че някой може да дойде и да ни спаси преди това. Може би жената, която живее тук.

Той поклати глава.

— Кокошките ѝ вече бяха заключени в курника, когато дойдохме. Според мен е смятала да отсъства целия ден. А сега със сигурност е от другата страна на този порой.

— Малко ми е неудобно, че се разпореждам така с вещите ѝ.

Той сви рамене.

— Нямаме друг избор. Ще ѝ оставя пари за компенсация. Въпросът, който ме тревожи, е какво ще вечеряме. Ако трябва, ще заколя някоя от тези кокошки, но...

— Не, не бива! Няма да знаете коя да заколите. Ами ако заколите любимата ѝ кокошка или най-добрата носачка?

Той вдигна вежди.

— Вие май вече сте помислили за това. Предполагам, че в Китай сте гледали и кокошки, а не само плуващи прасета.

Тя кимна.

— Няма нужда да колите нищо. В килера има много яйца, има и хляб. И зеленчуци. Мога да направя супа и бъркани яйца върху препечен хляб.

Той я изгледа с преувеличено възхищение.

— Това означава ли, че можете и да гответе? Всемогъщи небеса! Уменията ви нямат край, госпожице Чанс. Гледате кокошки и експериментални плуващи прасета, рисувате, превръщате сущени плевели в напитка, която почти става за пиене...

Тя се засмя.

— Само почакайте да опитате гозбите ми, господин Монкън-Кумс? Още има време да ви разочаровам.

— Никога — каза тихо той. Но Дамарис вече тършуваше в килера и не видя изражението му.

Със спускането на нощта къщичката сякаш стана по-малка, а леглото — по-голямо, макар че според Дамарис не беше достатъчно голямо. От вечерята насам отлагаше момента, първо с помощта на разговор, но скоро вече не можеше да измисли какво да каже. Беше ѝ трудно да се сети за интересни теми, когато един мъж в тога — и чисто гол под нея — я гледаше така, както котка гледа мишка, но с потайна лека усмивка.

После Дамарис пробва с игра на думи. Той се оказа много добър, което беше смущаващо. Най-накрая, обзета от отчаяние, прибягна до игра на отгатване, но когато дойдеше неговият ред, той избираще „л“ и това „л“ винаги се оказваше първата буква от „легло“.

Най-накрая Фреди въздъхна преувеличено и стана.

— Време е за лягане, освен ако не сте се сетили за още някоя причина да отложим леглото?

— Не знам за какво говорите.

— Не, разбира се, че не знаете. И предполагам, че очаквате от мен да съм от онзи тип джентълмени, които ще ви отстъпят леглото и ще легнат да спят на тези ледени плочи, които минават за под, но аз не съм такъв глупак.

— Никога не съм казвала...

— Нямаше нужда. Но ето какво ще направим: аз ще остана по това подобие на тога и ще се увия с тази кувертюра като в пашкул от проклето... ъъъ, съвършено целомъдрие. Вие ще останете по тази прекрасна червена палатка и двамата ще си разделим леглото и одеялата. Така и на двамата ще ни бъде топло и... ъъъ, във всеки случай ще ни бъде топло.

Тя се поколеба.

— Какво сега? — попита той. — Искате да обещая, че няма да ви съблазнявам? Няма да го сторя. Хайде, госпожице Невинност, идвайте,

няма да ви ухапя. — И той я удостои с бавна усмивка. — Не и ако вие не ме помолите.

И той протегна ръка към нея.

Дамарис не я поглеждаше. Беше съвсем способна да стане сама от стола, а не знаеше дали ще успее да запази самообладание, ако го докосне.

— Първо ще се измия — каза му тя и тръгна към дъното на къщичката, откъдето взе чифт дървени обувки, за да отиде до външната тоалетна. Дъждът беше спрял, но вятърът бълскаше ужасно и когато се върна, Дамарис трепереше. „Имах нужда да се поохладя“ — каза си тя.

Изми лицето и ръцете си и бавно ги избърса.

„Това е само легло“ — напомни си тя. С Фреди трябаше да поспят. И макар че той беше от онзи тип джентълмени, които имат прекалено голям опит в съблигането на дами, не беше от мъжете, които щяха да ѝ се натрапят. Беше сигурна в това.

Стига да не му позволеше да разбере, че го желае, тя беше в безопасност.

Той вече беше в леглото. Потупа го подканващо.

— Стоплям ви го.

Тя легна от своята страна, духна домашната свещ от лой и тръстика до леглото и издърпа завивките до ушите си.

— Лека нощ, Фреди.

— Лека нощ, Дамарис.

Ако гласът му беше роман, заглавието щеше да бъде „Покана за грях“.

Леглото се оказа доста по-малко, отколкото изглеждаше. Дамарис не искаше да се бълсне във Фреди, затова се намести колкото се може по-близо до ръба. Затвори очи.

Той се поразмърда и тя се вцепени.

— Просто се намествам — измърмори той. Намираше се съвсем близо до нея.

Нешто се бълсна в задната част на краката ѝ.

— Съжалявам, трябва да се посвия. Леглото е малко по-късо от мен.

Една силна ръка се плъзна около кръста ѝ и я привлече към него.

— Какво пра...?

— Леглото е малко, а не искам да паднете. Спрете да се тревожите. Така ще ни е топло... ох! Кой е сложил ледени висулки в леглото?

— Ако имате предвид краката ми...

— Това те ли са? Мили боже, та те са ледени!

Той прехвърли стъпалото си върху нейните и привлече замръзналите ѝ стъпала към краката си.

— Представете си, че съм вашата гореща тухла.

Дамарис трябваше да възрази, но краката ѝ бяха студени, а той беше така вълшебно топъл. Сгущи се до нея, като я прегърна през кръста.

— Ето, така не е ли топло? Сега ще заспите.

— Благодаря. Лека нощ — каза тя. Как би могла да заспи, когато дългото му кораво тяло бе обвито около нея, коленете му докосваха задната част на бедрата ѝ, слабините му бяха до хълбоците ѝ, а ръката му я държеше плътно до него? Слава богу, че бяха тогата и кувертурата! Как ги нарече той? Пашкул от съвършено целомъдрие.

Дамарис много се надяваше да е така.

Тя остана да лежи неподвижно, заслушана в шума на вятъра в дърветата и лекото съскане и прашене на огъня. И в тихото дишане на мъжа до нея. Това беше раят.

„Понякога жената просто има нужда от прегръдка.“ Сега разбираще какво е искала да каже майка ѝ.

В тази прегръдка имаше такава утеша! Но усещането бе горчиво-сладко, защото знаеше, че това ще бъде единствената ѝ нощ с този мъж. Трябваше да ѝ се наслади за възможно най-дълго.

И тя заспа.

Фреди го усети веднага. Дишането ѝ стана по-дълбоко, а тялото ѝ се отпусна до него. Самият той се чувстваше по-буден от всяко. Беше възбуден докрай от аромата на косата ѝ, от допира на тялото ѝ до неговото. „Търпение — каза на малкия си нетърпелив войник. — Хубавите неща се случват на онези, които умеят да чакат.“

Но хубавото нещо — единствената жена, която бе желал истински — лежеше тук, в прегръдките му. Потънала в доверчив сън, пусто да остане! А той обеща да се държи като джентълмен. Не бяха лесни дългите игри!

Глупаците бързаха и така нататък, а Дамарис бе по-предпазлива от всяка друга жена, която познаваше.

Тя се поразмърда в съня си и той го усети — усети го през тогата и кувертурата от разноцветни парчета. Размърда се неловко. Пашкул от проклето целомъдрие? По-скоро железен пояс от неудобство!

Каква ирония — той, който винаги се бе заричал гръмогласно, че никога няма да се ожени, сега беше сигурен, че единствената жена, за която би могъл да се венчае, е едно сладко, упорито момиче, което също се бе зарекло никога да не се омъжи.

Не можеше да проумее защо момиче като Дамарис ще изпитва такова отвращение към брака. Би разбрал, ако не искаше да се омъжи за него въпреки титлата и състоянието, които щеше да наследи. Но да не иска изобщо да се омъжи, когато нямаше съвсем нищо...

Сега въпросът го интересуваше чисто академично. Нямаше значение нито какво иска тя, нито какво иска той. След тази нощ двамата щяха да бъдат безнадеждно компрометирани. Бракът вече не беше въпрос на избор и за двамата — сега беше задължение.

Запита се как ще го приеме Дамарис, когато разбере.

Кувертурата се беше набрала и бе неудобна. Той внимателно се измъкна от нея и я изрита от леглото. Със съжаление реши, че ще трябва да остане по тога. След като обеща на Дамарис да не я съблазнява, тя нямаше да се зарадва да се събуди в едно легло с гол мъж.

Дъждът трополеше по прозорците и въздишаше по стрехите. Той прегърна Дамарис и зачака да заспи.

ГЛАВА 19

Елинор също си каза, че не бива да се надява на нещо повече. Но беше твърде късно за това, надеждата бе покълнала вече в сърцето ѝ.

Джейн Остин, „Разум и чувства“

Дамарис се събуди бавно, изпълнена с усещането за топлина, утеша и... правилност. Остана да лежи, без да помръдне — наслаждаваше се на усещането, чуваше собственото си дишане... и неговото. Потънал в сън, той я прегръщаше така, сякаш беше негова, тежката му ръка я притискаше към извивката на тялото му, гърдите му се притискаха към гърба ѝ, а хълбоците ѝ бяха сгушени в... слабините му.

Той беше възбуден. Дамарис усещаше как членът му се притиска към нея. Очите ѝ рязко се отвориха и за миг тя се напрегна. Чакаше. Но ритъмът на дишането му не се промени и тя бавно се отпусна.

Ако само можеше нещата помежду им да останат такива спокойни, изпълнени с доверие, без никакви очаквания! Но знаеше, че това не може да се случи. Тези мечти отдавна си бяха отишли.

Тя внимателно повдигна ръката му и се обърна с лице към него, погълна го жадно с поглед, който при обикновени обстоятелства беше невъзможен. Когато беше буден, тези негови ярки сини очи блестяха, предизвикваха и предлагаха безброй лекомислени покани за грях. Хората казваха, че очите на човек са прозорец към душата, но неговите не бяха — те и бяха преграда. Истинските му мисли бяха скрити зад засмения поглед на безгрижния развратник.

Само на няколко пъти Дамарис бе зърнала друга страна от него — по-сериозна, по-внимателна. Когато ѝ заговори за брат си. Кратък проблясък на нещо по-тъмно и по-болезнено. И отново същото, когато камшикът на пренебрежението на родителите му го завареше неподготвен.

Сега този блестящ син поглед беше скрит зад двата полумесеца на миглите му — гъсти, кафяви, със златисти крайчета.

В съня си той изглеждаше по-млад, не толкова... предпазлив. Без обичайното си изражение на лек цинизъм. По-... уязвим.

Тъмнорусата му коса беше разрошена, при това не от умелите пръсти на личния му прислужник. Челюстта му бе покрита с набола брада, по-тъмна от косата, но с леки проблясъци на злато. Пръстите я засърбяха от желание да докосне челюстта му, да усети приятното боцкане и твърдата кост отдолу.

Устните му бяха леко разтворени. Тя погледна към устата му — красивата му, подвижна мъжествена уста — и си спомни онази целувка край гроба на брат му.

Първата ѝ целувка, макар че никой, който разбереше какво е направила, преди да стигне до Англия, нямаше да го повярва. Дори на нея ѝ беше трудно да повярва. А след като бе направила нещо такова, след като знаеше това, което знаеше, как стана така, че тази целувка беше толкова... нежна? Толкова неочеквана?

Нежна, но чувствена и дълбоко възбуджаща. Споменът за нея предизвика болка в гърдите ѝ, накара я да се запита какво ли било да легне с този мъж. Щом целувката му — една-единствена целувка — можеше да я развлече толкова, колко по-дълбоки усещания щеше да изпита, ако легнеша заедно? Ако му се оставеше и поемеше в себе си тази част от него, която сега се притискаше толкова настойчиво към корема ѝ?

Копнееше да го направи, да разбере... да почувства отново онова, което изпита онзи ден край езерото. И още повече.

Доскоро вярваше, че знае всичко за съвкуплението между мъжа и жената, но тази целувка ѝ показва колко малко разбира всъщност.

Съвкуплението беше загадка. Той беше загадка.

И докато лежеше до него, докато се взираше в спящото му лице, вдъхващо мириса му и изпитващо тези чувства, и тя самата беше загадка за себе си.

Жадуваше за него до болка. Но знаеше, че това не може да се случи. Цената щеше да бъде прекалено голяма.

Още преди да отвори очи, Фреди разбра, че тя го наблюдава. Усещаше погледа ѝ върху лицето си, нежния ѝ дъх върху кожата си. Ароматът ѝ бе опияняващ, мекото ѝ тяло бе притиснато нежно, доверчиво към него, а той — Бог да му е на помощ! — беше възбуден до крайност, притиснат към нея като разгонено куче.

Тя знаеше ли го? Още по-важно: разбираше ли го? Напомни си, че Дамарис е невинна, въпреки че притиснатите към ръката му гърди бяха меки, с твърди връхчета и копнеещи за внимание.

Отвори очи и видя погледа ѝ, вперен в него, изпълнен с такава чаровна сериозност, сякаш ѝ бе безкрайно интересен. Всичките му добри намерения рухнаха.

— Добро утро, хубавице.

Със свободната си ръка той обхвана тила ѝ и я привлече към устата си.

Тя имаше вкус на сън и на изненадана, възбудена жена. Прие го нежно, със свенлива сериозност, езикът ѝ първо докосна неговия, а после се преплете с него.

Желанието, вече подкладено, веднага пламна и се разгоря в опустошителен пожар.

Фреди се опита да се съпротивлява, но един гласец в главата му напомни, че съдбите им се бяха преплели в мига, в който останаха насаме заедно и бяха принудени да пренощуват в тази къщичка. Тя щеше да стане негова съпруга и колкото и странно да беше, този път той нямаше нищо против да се ожени.

А точно в този момент — съвсем нищо.

Обърна я, целуна я, опита вкуса ѝ, започна да ликува от близостта ѝ. Задърпа оплетените гънки на проклетата тога, която все още носеше, в опит да освободи тялото си, а после се отказа от това начинание, воден от по-неотложни нужди. Вдигна края на нощницата ѝ по дългите ѝ стройни крака, намери копринената кожа на бедрата ѝ и потърси топлото влажно място помежду им.

— Не — отсече тя, стисна бедрата си и отблъсна ръцете му. — Не можем.

— Можем — прошепна той и отново я притегли към себе си, докато едната му ръка продължаваше да търси мекото гнездо от влажни къдрици между бедрата ѝ.

— Не... не бива!

Нешо в гласа ѝ го стресна. Тя го отблъсна и седна с разширени очи, видимо разстроена. По лицето ѝ премина нещо, което му заприлича на срам. Това му подейства като студена вода и го накара да дойде на себе си.

Пусто да остане, тя беше невинна! А той ѝ се нахвърли без капка финес. Къде отидоха прославените му умения като любовник? Изчезнаха, изпариха се в облак от нажежена до бяло топлина.

Той се отдръпна, пое си дълбоко дъх, заповяда на необузданото желание да изчезне. Чувстваше се като ненаситен вълк, но я погледна с усмивка, за която се надяваше, че е ободряваща.

— Съжалявам, обикновено не се държа като животно сутрин.

Щеше, ако всяка сутрин се събуждаше в леглото до нея.

Тази мисъл го ободри.

— Когато се оженим, ще е друго.

Щеше да я люби и през нощта, и на сутринта.

Тя се вцепени.

— Когато се оженим ли? Ние няма да се женим.

Той се усмихна.

— Мило мое момиче, трябва да разберете, че след като прекарахме нощта заедно, сме изцяло компрометирани. Сега вече нямаме друг избор, освен да се оженим.

Цялата топлина и кръв се отцедиха от лицето ѝ.

— Не. Не мога. Няма.

— Трябва да го направим, не разбирате ли?

— Не.

— Но...

— Не искам да говоря за това. Просто ме оставете, моля ви.
Умолявам ви!

Тя се извърна настрани и дръпна завивките над главата си.

— Много добре — отговори той малко сковано. Знаеше, че Дамарис не изпитва особено желание да се омъжи, но реакцията ѝ беше по-силна, отколкото очакваше. — Дайте ми един момент да се облека и ще ви оставя. Необходимо ви е време, за да свикнете с тази мисъл.

— Нямам нужда от време, за да свиквам с каквото и да било.
Няма да се женим.

Гласът ѝ звучеше абсолютно убедено. Отказът ѝ да помисли за тази възможност дори за миг го подразни.

Трябаше да я накара да разбере: съдбата им бе решена. Нямаше значение дали ѝ харесва или не, трябаше да се оженят.

Щом той можеше да го приеме спокойно, значи и тя можеше.

Фреди стана от леглото и тръгна по ледения под към дрехите, оставени да съхнат пред камината. Ленената му риза и долните гащи бяха сухи, панталоните — също. Той ги облече. Жакетът му още беше влажен. Той погледна навън. Сутринта беше ясна и суха, без признания, че скоро ще вали, за което беше много благодарен.

През нощта огънят бе угаснал, той измете пепелта и запали нов.

— Отивам да видя конете — каза, когато огънят се разгоря.

Тръгна към вратата и се спря.

— Трябва ли да направя нещо с кокошките?

— В кухнята има купичка с остатъци от храна — долетя приглушен глас от леглото. — Дайте им ги и ги пуснете от курника.

— Няма ли да избягат?

— Не, ще се върнат, когато започне да се стъмнява.

Той взе купата и излезе. Помисли си, че посреща нелогичната ѝ упоритост с впечатляващо спокойствие. Щеше да се погрижи за животните и да измисли логичен, обоснован аргумент, който да я убеди, че нямат друг избор, освен да се оженят.

Отдолу прииждащите води кипяха около тях на цели километри разстояние. Сякаш се намираха на остров на сред море от кал. Дъждът беше спрят и облаците се бяха разнесли, а зад тях се бе разкрило бледосиньо зимно небе.

Жалко! Четирийсет дни и четирийсет нощи щяха да му се отразят добре. Наистина можеше да му трябва толкова време да я убеди...

Дамарис разтърси роклята си. Беше измачкана, но суха. Като гледаше с едно око към вратата, тя се облече пред огъня, като започна с бельото. Завърза корсета си отпред, като го стегна толкова, колкото можа, а после го завъртя и го намести както трябва с надеждата, че няма да се развърже. По-скоро би умряла, отколкото да помоли Фреди да го завърже. Думите му отекнаха в ума ѝ.

„След като прекарахме нощта заедно, сме изцяло компрометирани. Сега вече нямаме друг избор, освен да се оженим.“

Ако имаше нещо, за което всички да са единодушни по отношение на Фреди Монктън-Кумс, това беше, че той не желае да се жени.

Тя седна на леглото и започна да си обува чорапите и обувките. Не можеше, не можеше да допусне той да се чувства задължен да се ожени за нея. Тя беше виновна, задето попаднаха в тази ситуация.

Тя беше тази, която се държа грубо с родителите му; тя пожела да напусне Брекънридж на мига; и понеже ѝ прилошаваше в затворени карети, тръгнаха с двуколката, без прислужничката ѝ. Ако Поли беше с тях, никога нямаше да се стигне до такъв проблем.

Откъдeto и да го погледнеше, вината беше нейна.

Той прояви към нея единствено доброта. Така ли щеше да му се отплати? Като го в примчи в брак? Защото обществото го очакваше? Защото всички го смятаха за развратник, а нея — за невинна?

Каква ирония! Тя беше единствената, която я разбираше.

Не можеше и дума да става за брак.

През нощта дъждът беше спрял. Отвън небето изглеждаше ясно. Дали придошли води се бяха оттеглили достатъчно, за да преминат?

Дамарис бързо оправи леглото, изпъна чаршафите и се запита дали пак ще спят тук. Можеше ли да разчита на самоконтрола си и да прекара още една нощ в едно легло с него? Тази сутрин всичко висеше на косъм. Едва не се самозабрави. Ако той не беше спрял, за да се измъкне от чаршафа, ако тя не беше изпитала смайващ прилив на усещания от интимния му допир... какво можеше да се случи?

Не беше сигурна какво изпитва — облекчение или съжаление.

Взе кувертурата от разноцветни парчета, която той бе захвърлил на пода, и се зае да я сгъне.

Вратата се отвори с тръсък. На прага стоеше Фреди и сините му очи пламтяха, изпълнени с решителност.

— Бог иска от нас да се оженим.

Тя стисна кувертурата до гърдите си и го погледна изумена.

— Какво?

Той влезе вътре, затвори вратата и каза спокойно:

— За мен всичко е съвсем ясно: Бог иска от нас да се оженим.

Тя не повярва нито за секунда.

— Вие дори не вярвате в Бог.

Той се намръщи.

— Откъде знаете?

— Вие ми казахте в Лондон, когато ме посъветвахте да живея за мига, като будистите.

— О! Е, сега вярвам в Него.

— Защо? Какво се промени?

— Той ни изпрати потоп. За да бъдем принудени да се оженим.

— Ха! Изобщо не го вярвате.

Аргументът беше абсурден. Трогателен, но абсурден.

— Вярвам — настоя той с изражение на добродетелност, което не я заблуди. — И тъй като вие вярвате в Бог, трябва да уважите Неговия потоп и да се омъжите за мен.

— Няма.

— А сте дъщеря на мисионер? Смаян съм!

Тя сгъна докрай кувертурата и я остави на леглото.

— Мисионерката не бях аз, а татко.

— Аз мога да ви покръстя.

— Не искам никой да ме покръства. Особено езичник, манипулятор, хитрец и развратник — добави тя с надеждата, че ще го ядоса достатъчно, за да престане с тази глупост.

— Винаги ми казвате най-милите неща. И така, къде искате да се оженим?

— Никъде.

Той се замисли за миг и кимна.

— О, да, знам къде е. Спомням си, че веднъж се озовах по средата му. Много добре, разбрахме се.

— За какво сме се разбрали? По средата на какво?

— На никъдето — това се намира в Йоркшър. Странно място за сватба, но щом така искате...

— Не искам. А вие ставате смешен.

— Но трябва да признаете, че съм чудесна партия. Освен това съм почтен и точно затова ще се оженим. И така, в „Сейнт Джордж“ на Хановер Скуеър ли ще бъде, или в параклиса в Девънам, където се ожениха сестра ви и Макс? Или...

— Няма да се омъжа за вас.

— Не бъдете глупава! Ще се омъжите, разбира се. Сега ще ида да нацепя малко дърва, докато вие се опитвате да решите къде ще се

състол венчавката. Трябва да кажа, че съм изненадан. Не мислех, че сте толкова нерешителна, Дамарис.

— Не съм нерешителна... — започна тя, но той бе изчезнал и вратата се бе затворила зад него, оставяйки я в кипежа на смесени чувства, полузасмяна и в същото време готова да заплаче. Това, разбира се, бяха глупости, но много мили глупости — преструвка за никакъв божествен промисъл. По този начин Фреди снемаше отговорността от нея и я насочваше към Бог.

Но и двамата знаеха как стоят нещата.

Колко искаше да се включи в закачливото му задяване и да му позволи да я убеди, че имат нужда точно от една лекомислена венчавка! Като всички момичета, и Дамарис мечтаеше да намери принца, с когото да живее щастливо до края на дните си. Но се бяха случили прекалено много неща и тя вече не бе невинната девица, за която я мислеше той. А когато разбереше каква е била, какво е направила... е, добре, тя не искаше да живее с човек, изпитал такова рухване на илюзиите си, камо ли да бъде причината за тяхното рухване.

Просто трябваше да остане непоколебима, това беше всичко. Така щеше да бъде по-добре и за двамата.

Сутринта премина в оживена дейност — Фреди се грижеше за конете, а Дамарис разчистваше къщичката, която искаше да остави в същото изрядно състояние, в което я завариха. Освен това прерови провизиите в килера, за да види какво може да намери за готовене.

И през цялото време се опитваше да не си представя как би се развил животът й, ако се омъжеше за Фреди Монкън-Кумс.

Не биваше да мисли за това. Той настояваше само защото не знаеше, че е невъзможно. И ненужно.

И защото Дамарис бе прекалено страхлива, за да му признае причината.

Някъде по обед Фреди се върна с наръч дърва — през целия си живот не бе цепил толкова много дърва — и затропа с крака, за да отърси калта. „Втори рунд“ — помисли си той.

— Като гледам колко е висока тази вода, май ще останем тук поне до утре. Все още не е започнала да спада, но поне спря да се вдига.

Той приклекна и започна да реди дървата в сандъка до камината.

Дамарис кимна и се зае да прави малки бучки от тесто.

Той приключи с дървата и си изтупа ръцете.

— Какво правите?

— Кнедли за вечеря.

Той си дръпна стол, седна и я загледа. Тя оформи бучките тесто на малки кръгчета, сложи в средата някаква кремообразна зелена каша, сгъна ги наполовина и запечата ръбовете с разбито яйце.

— Никога не съм виждал такива кнедли.

— Китайски са.

— Аха.

Той наблюдаваше сръчните движения на ръцете ѝ. Сплескай, намажи, сгъни, запечатай. Кнедлите с форма на полумесец ставаха все по-многобройни. Гледката бе странно успокоятелна, но Фреди не беше в настроение да се успокоява.

— Знаете ли, Дамарис, за момиче, което обикновено схваща бързо, вие проявявате забележително упорство в нежеланието си да приемете действителното ни положение.

Тя стисна устни.

— Няма да се омъжа за вас.

— Нямаме избор — нито вие, нито аз. Ако не се оженим, ще ви сметнат за паднала жена. Всички почтени жени ще ви избягват. А мен ще ме сметнат за негодник.

— Нали се съгласихме, че тази уговорка е само временна!

Преструвка.

Боже, колко упорита беше!

— Да, но този потоп промени всичко.

Тя избърса брашнените си ръце в една кърпа.

— Не ме интересува какво говорят хората за мен.

— Нито пък за мен, както изглежда.

Видя, че това я стресна. Изобщо не се беше замислила как изглежда ситуацията от негова гледна точка. Тя го изгледа умолително.

— Мога да обясня, че сте ми предложили да се оженим, а аз съм отказала.

Той потисна гнева си, каза си, че Дамарис не разбира усложненията, че е невинна и е израснала в друга култура. Но нямаше полза.

— Значи ще кажете на целия свят, че предпочитате да ви смятат за паднала жена, отколкото да се омъжите за мен? Колко ласкателно!

Тя прехапа устна.

— Съжалявам, не исках...

Поклати глава, сякаш водеше безмълвен спор със себе си. Приключи с кнедлите, покри ги с влажна кърпа и започна да разчиства масата.

— Хората положително ще забравят след една-две седмици. Нали знаете как вниманието на обществото винаги се насочва към новия скандал.

Той стисна юмруци. Упоритият ѝ отказ да приеме фактите го вбесяваше.

— Не ме интересува. Ние с вас ще се оженим — няма да търпя никакви спорове. Ако не можете да понесете мисълта да ви докосна — което изобщо не го вярвам... — Тя потръпна. — Тогава ще имаме целомъден брак. Но ще се омъжите за мен.

— Не мога!

В гласа ѝ прозвуча такова отчаяние, че за пръв път му хрумна една възможност.

— Вие да не сте... нали вече не сте омъжена?

— Не. Но има причини, поради които не мога...

— Какви причини?

Тя поклати глава и започна да бърше масата. Той дръпна кърпата и я захвърли в другия край на стаята.

— Прооклятие, Дамарис, ако ще се прочувам като негодник, съсипал репутацията на една достойна млада дама, най-малкото, което ми дължите, е обяснение.

Тя дълго го гледа с тревога, а после сякаш се смали. Отпусна се на стола и каза уморено:

— Точно там е работата. Аз не съм достойна млада дама. Всъщност точно обратното.

ГЛАВА 20

Всичко би било много по-леко, ако наистина можех да опозная сърцето му.

Джейн Остин, „Разум и чувства“

— Ще ви обясня, но първо ще направя чай — каза тя.

Фреди се канеше да протегне ръка и да я спре, но си промени решението. Понякога жените намираха утеша в такива ритуали, а чаят можеше да върне малко цвета на бузите ѝ. Тази бледност го тревожеше.

Аз не съм достойна млада дама. Всъщност точно обратното.

По дяволите, какво можеше да има предвид? Обратното на достойна? Това бяха глупости! Той познаваше безброй жени с най-различен характер и всякакви съдби и Дамарис бе от най-добрите и достойни хора, които беше срещал.

Наблюдаваше я как прави чая — е, не точно чай. Още една сбирка от изсушени зеленяци. Един Бог знаеше какъв щеше да е на вкус, но щом го правеше тя, той щеше да го изпие. Това беше нейният начин да отложи неизбежното.

Ако се съдеше по изражението ѝ, причината ѝ беше сериозна. Или поне тя си мислеше така.

Какво можеше да е направила, че да е недостойна за брак? Защото под всичките ѝ думи се криеше точно това — не че не иска да се омъжи за него, а че не може.

Най-накрая, точно когато се канеше да тропне с крак и да отсече, че Дамарис трябва да спре да се занимава с проклетите билки и да му каже какво, по дяволите, става, тя донесе каната и двете чаши и седна пак до масата.

— Това е дълга история — каза тя.

— Нямам нищо против.

Не го интересуваше колко време ще продължи, стига да разбереше на какво се дължи тази пустота в погледа ѝ. По-страшно от пустота. Мрачно отчаяние.

При мисълта да се омъжи за него.

Дамарис разбъркваше бавно чая си, копнееше, молеше се да има начин да не му го казва. Искаше да отложи мига, в който благостта и загрижеността щяха да изчезнат от погледа му и да бъдат заменени от...

Молеше се, когато свърши с разказа си, той да не я погледне така, както баща ѝ гледаше майка ѝ. С възмущение. И отвращение. Баща ѝ не изпитваше и капка уважение към майка ѝ.

Сега, когато бе на път да се изложи на същата присъда, Дамарис се запита как майка ѝ го е търпяла толкова години. Ако беше живяла сам-сама, без да има жива душа, с която да говори, пак нямаше да е толкова самотна, колкото с баща ѝ и неговото праведно презрение.

Никой достоен мъж не можеше да уважава жена, която бе легнала в брачното си ложе опетнена. Нечиста. И още по-лошо: все още движена от жаждата на плътта.

И макар че през целия си живот Дамарис се бе опитвала да постъпва правилно, сега и тя бе също толкова опетнена, също толкова нечиста и опозорена като майка си... а навярно и още повече.

И изпитваше ужасното подозрение, че и тя е движена от жаждата на плътта.

Разбърка чая си, почувства погледа на Фреди върху себе си, но не искаше да го срещне — страхуваше се от мига, в който благата светлина на загрижеността щеше да изчезне от очите му.

Тя прокара пръст по шарките на масата. Опитваше се да реши откъде да започне...

— Знаете, че съм живяла в Китай.

Той кимна.

— Да, с баща си — мисионера.

— Казах ви, че татко умря, но не ви казах, че беше убит.

— Убит?

Тя намери една пукнатина в структурата на дървото и прокара нокът по нея, напред и после назад. Започна да говори съсредоточено, сякаш историята, която разказваше, се отнасяше за някой друг, а не за нея.

— Да. Аз не бях там, когато са дошли — бях на пазара...

Разказа му, че е видяла как Дзан Лианг и войниците му излизат с конете си, но не е осъзнала какво означава това, не и докато не чу, че старият господар, баща му, е мъртъв.

Тогава покупките ѝ паднаха в праха, а тя изобщо не им обрна внимание, защото осъзна къде най-вероятно отиват войниците.

Разказа му как е бягала, без да спира, с болка отстрани в ребрата, и как е изминала последните няколко метра с треперещи от умора крака — метрите, които я отведоха до билото на хълма с изглед към долината — и как е видяла облака пушек, надвиснал над мисията.

С глас, който звучеше сковано в ушите ѝ, опиша как е заварила църквицата им разграбена и унищожена, че децата ги е нямало — не знаеше къде са отишли, дали са избягали, или войниците са ги отвели. И как бе намерила тялото на баща си проснато в двора на мисията — обезглавено.

Сега Фреди се намръщи и посегна към ръцете ѝ, но тя му махна да се дръпне. Знаеше, че ако я докосне, никога няма да стигне до края на историята си.

Разказа му как е погребала баща си. Не можеше да направи нищо за децата — и в това отношение беше безпомощна. Но след като помисли, реши, че войниците няма да им причинят зло. Иначе в прахта до тялото на баща ѝ щяха да лежат и малки трупчета. Не, те бяха погнали само чуждоземните дяволи.

Само тя бе оцеляла. Разказа му как е решила да отиде пеша до брега с надеждата да намери европейски кораб, който да я отведе у дома — да, тя все още мислеше за Англия като за свой дом, макар че нито я помнеше, нито имаше роднини там.

Описа как е вървяла дни наред — не, не знаеше колко дни, беше загубила представа за времето — и как за нейна радост и облекчение е намерила английски кораб. Но по това време вече не ѝ беше останало нищо — нито храна, нито пари, за да плати пътуването. Само дрехите на гърба ѝ — дрехи на китайско селянче — и медальонът на майка ѝ.

Отново и отново прокарваше пръст по цепнатината в дървото. Искаше ѝ се да не трябва да му разказва тази част, но знаеше, че това е целият смисъл на историята.

Беше ѝ трудно да намери думи... не, не думи. Липсваха ѝ не те, а волята да ги изрече. Самите думи бяха прости.

Разказа му как е говорила с капитана и е обяснила положението си.

— Предложих да си платя с труд пътуването — да чистя, да готвя, да поправям платната, каквото и да е.

Беше важно Фреди да разбере това — че беше предложила да си плати пътуването с честен труд.

— И капитанът се съгласи.

Все още не го беше погледнала. Беше станал много тих. Не беше глупав — разбираше какво следва.

Тя мълкна. Искаше ѝ се той да проговори и да ѝ спести болката да му опише всички безчестни подробности. Никога не бе разказвала на никого тази част от историята си — надяваше се, че никога няма да ѝ се наложи.

Той обаче не каза нито дума, не я пощади.

Тя му каза за морската болест, която я беше мъчила първите дни.

— Каретите не са единствените места, на които ми прилошава — отбеляза със съжаление, но всъщност само отлагаше мига на разкритието.

И ако се съдеше по напрежението, което сякаш изпълваше цялата къщичка, той го знаеше.

Тя навлажни устните си и се насили да продължи:

— След няколко дни в морето свикнах с движението на кораба. Можех да се изправям, без да повръщам. Един от моряците ми каза да се измия, че капитанът ме вика. — Тя прегълътна. — Казаха ми да се явя на служба. Той... капитанът беше... беше в каютата си. А после...

Тя прегълътна и отново проследи с пръст шарките на масата, притисна нокътя си в мъничката пукнатина, сякаш тази пукнатина по някакъв вълшебен начин можеше да се отвори и да я погълне. Все още не можеше да го погледне.

— И тогава той ми каза... по какъв начин мога да си платя за пътуването. Каза, че имам три възможности.

Настъпи продължително мълчание.

— И какви бяха тези възможности? — попита Фреди с дрезгав глас.

Тя отново прегълътна с усилие и се опита да го погледне в очите, но не успя.

— Каза, че мога да стана негова... негова...

— Знам какво е имал предвид. Какви бяха другите две възможности?

— Ако не бях избрала него, щял да ме даде на екипажа със същата цел.

Той изруга.

— А третата възможност?

— Да стигна до брега с плуване.

— След няколко дни в морето? — попита той и отново изруга.

Тя кимна и се насили да го изрече:

— Затова направих избора си и макар да знам, че беше страхлив и достоен за презрение, ако обстоятелствата се повторят, пак ще избера същото.

Тя се стегна, за да се подготви за реакцията му, но той не каза нито дума. Не беше ли разbral какво е сторила? Да го изрече ли очакваше? Да признае всички грозни подробности?

Баща ѝ би го очаквал.

Затова с тих суров глас тя изтръгна от устата си думите, които щяха да завършат признанието ѝ.

— Избрах капи...

Той се пресегна през масата и улови ръцете ѝ в своите. Дланите му бяха топли и я държаха здраво.

— Не, Дамарис, избрали сте живота. И никой не може да ви упреква за това — най-малко пък аз.

Не тези думи очакваше да чуе. Съвсем не. Насили се да го погледне. Сините му очи пламтяха от някакво чувство, което тя не можеше да разпознае. Пръстите му стискаха нейните здраво — толкова здраво, че почти я болеше.

— Направили сте единственото възможно нещо. Никой не може да ви обвинява. Аз никога не бих го сторил.

Тя го погледна изпитателно. Не можеше да повярва, че говори искрено.

— Винаги са ме учили, че човек трябва да избира смъртта пред безчестието.

— В това, което сте направили, няма никакво безчестие — увери я тихо той. Палците му погалиха ръцете ѝ. — Само отчаяние. И желание да живеете. Единственият, който е бил безчестен, е онай свиня капитанът.

Тя се опита да прегълтне, но в гърлото ѝ беше заседнала бучка. Искаше да му повярва, но през целия си живот бе откривала доказателства, че е вярно точно обратното. Жената винаги беше виновната. Винаги.

— Затова ли не искате да се омъжите?

Тя кимна.

— Знам, че непорочността е задължителна за булката, че никой достоен мъж не би могъл да уважава жена, която е дошла в брачното си ложе опетнена и нечиста...

— Кой ви е наговорил тези глупости?

Дамарис примигна.

— Баща ми.

И то многоократно.

— Е, добре, ще ме извините, но ако наистина е мислел така, значи е голям глупак. Вярно, някои мъже държат младоженката да е девствена, но обикновено това е защото искат да са сигурни в бащинството поне на първото дете. И защото някои мъже са непохватни грубияни и предпочитат съпругите им да са невежи в това отношение. А освен това аз съм развратник, което означава, че и аз не съм девствен. Следователно сме равни.

Тя поклати глава.

— Много добре знаете, че за мъжете е различно. Не ме приемате сериозно. Предпочитам да живея сама, отколкото в брак без уважение.

Както бе живяла майка ѝ.

Той се намръщи.

— Вече ви казах, че не ви обвинявам. Никой не може да ви обвинява за случилото се.

Дамарис не можеше да му повярва докрай. Тя вдигна брадичка и каза полуутбранително:

— Ако се наложи, пак ще го направя, защото, макар че капитанът ме посрами, не се срамувам от решението си. И няма да допусна някой да ми прощава за това.

Защото този, на когото бяха простили, винаги беше в позицията на съгрешилия. Прошката не означаваше забрава. Баща ѝ беше простил на майка ѝ, но не беше забравил, нито за секунда. Майка ѝ беше принудена да търпи прошката му всеки ден.

Погледът на Фреди се смекчи.

— Мило мое момиче, никога не бих се осмелил.

Настъпи кратко мълчание.

— Вие... присмивате ли ми се? — Дамарис не можеше да повярва на ушите си.

Той стисна ръцете ѝ.

— Не точно. Може би се усмихвам на тази ваша неукротима решителност. Няма нужда от нея, наистина няма. Не е нужно да защитавате решението си пред мен. Аз напълно го одобрявам. В какво положение щях да се намирам аз, ако вие, например, вярвахте в тази глупост за „смъртта пред безчестието“?

Тя реши да приеме думите му буквально.

— За начало нямаше да се озовете затворен в една къщичка, откъснат от целия свят заради преляла река и компрометиран, така че да сте принуден да сключите брак, който не желаете.

— Точно така — съгласи се бодро той. — Споменах ви, че обичам от време на време да преживявам по някое малко приключение, нали така? Изобщо не съжалявам за това. И вие не бива да съжалявате. Нека извлечем най-доброто от ситуацията, в която ни постави животът. Като заговорихме затова, ще направите ли нещо с тези предполагаеми кнедли, или трябва да се сервираят сухи и с напукани ръбове?

Тя погледна към кнедлите и покри с влажния плат няколкото, които бяха оставени изложени на въздуха. Изобщо не можеше да разбере този мъж. Той сякаш не приемаше ситуацията ѝ сериозно. Каза му го.

— О, не си правете погрешни изводи, скъпа моя. Приемам много сериозно това, което са ви причинили. Много сериозно наистина.

Тя зърна в очите му някакъв леден пробляськ, но после те се стоплиха, когато продължи:

— Но според мен нито дума от това, което ми казахте, не може да представлява каквато и да било пречка за брака ни.

Това ѝ вдъхна мъничко надежда, но Дамарис не можеше да разчита на нея.

— Тогава нека ви разкажа останалото — каза тя. Беше се надявала да не стане нужда да му разказва за тази последна част. — Когато стигнахме в Англия, вместо да ме остави на брега, както обеща, капитанът каза, че ми е намерил работа. И после се разсмя.

Все още ѝ прилошаваше, когато си спомнеше мига, в който разбра какво става. Стъписването и моментното неверие, последвани от безпомощна, горчива ярост.

Каква глупачка беше! Как можа да повярва, че мъж като него ще удържи дума, дадена на момиче без никакви приятели!

— Беше ме продал в един бордей.

Фреди издаде някакъв нечленоразделен звук. Тя погледна към него, но той поклати глава.

— Продължавайте.

Стисна зъби, а ръцете му се стегнаха още по-силно около нейните. Дамарис усещаше пръстите си леко смазани, но допирът му беше странно утешителен. Близост, а не отхвърляне.

— Аз, разбира се, отказах. Опитах се да избягам, да сляза сама от кораба, но той беше подготвен за това. Накара да ме завържат, да ми запушат устата и да ме занесат на брега увита в едно старо одеяло — продължи тя. Одеялото беше влажно и покрито с плесен, а миризмата му я накара да повърне. — Първото, което видях от Англия, беше от прозореца на заключена стая в бордей.

Той изруга.

— Проклето копеле!

Тя се насили да изрече думите, които все още я караха да изгаря от срам:

— Докато ме изнасяха, той ми каза, че съм родена за това.

— Тази свиня ще умре заради това — каза тихо той, после я прикова с поглед. — Разбира се, вие знаете, че в думите му няма и капка истина.

Тя прокара език по сухите си устни.

— Онзи ден край езерото вие казахте...

— Знам какво казах и това съвсем не е същото. Ще ви покажа какво имах предвид и то е съвсем различно от всичко, което ви е казало онова копеле. Но първо довършете разказа си. Остава съвсем малко, а знам, че изпитвате потребност да ми разкажете, макар че това няма да промени нищо, уверявам ви. Как избягахте от този бордей?

Тя се поколеба. Тази история не беше само нейна — бяха замесени и други хора.

— Ще ми дадете ли честната си дума, че това, което ще ви кажа, няма да излезе от тази стая?

Той кимна отсечено, а после, когато Дамарис продължи да мълчи, каза:

— Разбира се, че ви давам думата си. Продължавайте.

— И Джейн беше доведена насила в бордея — бяха я упоили и отвлекли. И тя беше сираче, но за разлика от мен и без похитителите ѝ да знаят, тя имаше сестра в Лондон — Аби — и убеди една прислужничка да ѝ съобщи. Дейзи — тя беше прислужничката — ни помогна да избягаме. И дойде с нас.

— Мили боже! Значи така сте се срещнали четирите? Нямах представа.

— Лейди Биатрис знае за бордея — Аби настоя да ѝ разкажем всичко, преди да приемем поканата ѝ да заживеем при нея. Аби каза на Макс, преди да се съгласи да се омъжи за него — поясни тя и прехапа устна. — Но аз не казах на никого за капитана — нито на лейди Биатрис, нито на Аби и момичетата.

Прекалено много се срамуваше.

В стаята се възцари продължително мълчание. После Фреди попита:

— Колко време останахте в бордея?

— Само няколко дни. Така и не ме... продадоха. Дейзи ни измъкна няколко часа преди първата ни... појава. — Тя потръпна, когато си спомни как се измъкнаха на косъм. Нея я бяха обявили като Китайската уличница, бяха я гримирали в някаква груба имитация на китайка и я бяха облекли само с прозрачна, бродирана роба от червен муселин.

— Нараниха ли ви по някакъв начин?

Тя прехапа устна.

— Само ме биха няколко пъти.

— „Само“ ли?

Дамарис сви рамене.

— Морт — той беше собственикът — не искаше да ми оставя белези. — Първите няколко пъти я биха заради непокорството ѝ, но последния път... Споменът я накара да се усмихне. — Направих билков чай, от който на Джейн ѝ прилоша вечерта, в която я изложиха на търг. Повърна върху някои от клиентите. Това я спаси.

Фреди погледна към чая си и го бутна на страна.

— Този бордей — къде се намира?

— Сега е затворен. Макс съобщи на властите, а Дейзи даде показания. Морт го обесиха. Джейн не беше единственото невинно момиче, което беше отвлякъл.

— А как се казваше капитанът?

Тя го погледна смяяна.

— Какво значение има? Сигурно отдавна е заминал и е на другия край на света.

— Все едно, трябва да знам.

Тя вдигна рамене и му каза.

— А корабът?

— „Момичето от Ливърпул“. Но сигурно и той вече е на другия край на света.

Той рязко се изправи.

— Е, добре, вече ми разказахте историята си. Това не променя факта, че ние с вас ще се оженим. А сега трябва да нацепя малко дърва.

— Но вие вече нацепихте много...

Той обаче вече бе прекосил стаята на три крачки и затваряше вратата зад гърба си.

Напълно объркана от реакцията му, Дамарис добави още вода към супата, останала от вечерта. През нощта се беше сгъстила и тя започна да я разбърква, докато чакаше да кипне.

Чуваше отвън ритмичните удари на брадвата. До камината вече имаше грижливо подреден куп подпалки, а в един сандък до задната врата — още, затова не проумяваше защо Фреди продължава да сече. Така щяха да изхабят целия запас на старата жена. Макар че Фреди обеща, че ще плати за всичко, и Дамарис знаеше, че ще прояви великодушие.

Помисли си за начина, по който прие разказа й. „Великодушие“ не беше най-подходящата дума.

Той й каза, при това на няколко пъти, че за него случилото се не променя нищо, че липсата й на непорочност не му пречи, че ужасното й преживяване с капитана не може да бъде пречка за брака им и дори — колко смайващо! — че баща й е бил глупак по отношение на тези неща.

Възможно ли бе наистина да го мисли? Да не би защото беше развратник, виждаше нещата по съвсем различен начин? Да смее ли да се надява? Бе живяла толкова дълго убедена, че за нея бракът е

невъзможен, не и ако не е готова да живее с постоянното заклеймяване, на което бе подложена майка й, а тя не беше готова. В никакъв случай.

Фреди обаче каза, че тя нямало от какво да се срамува.

Каза, че одобрява избора ѝ. *Одобрява го.*

Дори се засмя при мисълта за прошка, сякаш нямаше нищо за прощаване.

Нищо за прощаване. В гърдите ѝ се надигна мъничка надежда.

Супата къкреше. Тя сложи вътре кнедлите една по една и ги разбърка.

ГЛАВА 21

По онова време не знаех какво е да обичаш.

Джейн Остин, „Разум и чувства“

„Това копеле!“.

Tyn! Прас!

„Тази свиня!“.

Tyn!

Фреди размахваше свирепо брадвата и си представяше, че всяко от дървата е вратът на един определен морски капитан. Когато го намереше — а той щеше да го намери, все едно къде по широкия свят се спотайваше копелето — с него беше свършено.

След всичко, което бе преживяла Дамарис — да загуби баща си по такъв жесток начин, да поеме пеша през Китай на път, на който не му се е виждал краят, да оцелее един Бог знае как — тя, разбира се, си бе помислила, че английски кораб с английски капитан ще бъдат нейното спасение.

Туп! Прас! Във въздуха се разхвърчаха малки парчета дърво. Наистина е трябвало да бъдат спасението й.

По природа морските капитани бяха корави — трябваше да бъдат такива, за да командват злодеите и главорезите, от които се състоеше екипажът на повечето кораби. Но повечето капитани все пак имаха капка почтеност, а тук е ставало въпрос за току-що осиротяло момиче, англичанка, дъщеря на *мисионер*, за бога! Да използва такова момиче като уличница! Да използва Дамарис...! Яростта кипеше в него, а брадвата летеше във въздуха.

Той разцепи със сила едно дърво и си спомни нежността на онази целувка край езерото.

Исусе Христе, онова копеле навярно я бе обладало без капка нежност без изобщо да се съобразява с младостта и невинността ѝ. Дамарис беше преживявала това по целия път от единния край на света

до другия, но никога — проклето да е онова копеле! — не я бяха целували. Бяха я продали в бордей, без да знае какво е целувката.

А той ѝ каза, че е родена за това.

Тун! Прас! Купчината нацепени дърва нарастваше.

Каква смелост прояви, като му го каза! Това беше самото въплъщение на честта. Разголи душата си през него, за да го спаси от нежелан, според нея, брак. Той ѝ каза, че това, което се е случило с нея, няма значение. Само че имаше, и то огромно.

Каза ѝ, че това, че не е девица, не му пречи. Само че му пречеше, и то много.

Просто не по начина, по който си мислеше тя.

Фреди искаше да бъде първият ѝ мъж. Той, не никакъв мърляв жалък морски капитан, който не е показал и капка нежност. Един Бог знаеше какво си представяше Дамарис, че става между мъжете и жените. С онова магаре баща ѝ и оная свиня капитана беше истинско чудо, че не е озлобена и враждебна към мъжете, да не говорим за доверието, което прояви към него.

За пръв път в живота си той проумя защо мъжете искат съпругата им да е девствена. Това нямаше нищо общо със сигурността в бащинството или с това, че предпочитат невежеството. Беше нещо по-дълбоко, по-свирепо, по-примитивно.

Абсолютно нецивилизовано.

Изпитваше съвсем примитивно желание да я притежава, изцяло и без задръжки. Да я въведе в свят, който щяха да споделят само те двамата. Да бъде нейният мъж, нейният младоженец, да види как в очите ѝ се изписва проумяване... да бъде причината за това проумяване. Да ѝ покаже интимност, каквато не е познавала, да научи тялото ѝ на екстаз. И да сподели този екстаз с нея.

Онази целувка край езерото, онзи боязлив, прекрасен, наситен до болка с чувства миг. Проклятие, това беше най-хубавата целувка в целия му живот. Разтърси го чак до костите. Споменът за нея му напомни за онова, което можеха да имат, ако Дамарис не беше насиlena от един гнусен морски капи...

Брадвата застина във въздуха.

Никой никога не я беше целувал. И никой никога не я беше любил. Бяха я използвали, и то по ужасен начин. *Но никой никога не я беше любил.*

Фреди остави брадвата.

— Великолепни кнедли — отбеляза Фреди по-късно вечерта, докато дождаше последните лъжици супа с кнедли. Беше се погрижил за конете и беше заключил кокошките — точно както каза Дамарис, те се бяха върнали в курника си, когато се здрачи. Сега двамата се бяха нахранили и нямаше нищо, което да я разсейва. Нищо друго освен него. — И супата беше прекрасна, благодаря. Много се радвам, че жена ми действително може да готви. Много полезно умение, в случай че пак заседнем някъде. И така, развили ли сте непоносимост към, тълько, плътските интимности между мъжа и жената?

При този внезапен въпрос Дамарис едва не се задави със супата си. Погледна го възмутено.

— Това „да“ ли означава или „не“? — попита той, когато дишането ѝ се възстанови. Нямаше деликатен начин да зададе този въпрос, затова беше решил да е дързък. По-добре да разбере всичко още сега.

— Аз... не знам.

„Не знам.“ Какво означаваше това? Как бе възможно да не знае? Но навсярно означаваше, че поне не изпитва ужас. Може би безразличие. Фреди можеше да се справи с безразличието.

— Има ли значение?

— Има ли... — започна той и се спря навреме. — В едно отношение не, няма значение. Все пак ще се оженим — и през ум да не ви минава, че ще се отървете. Можем да направим така, че нещата да се получат. През последните седмици с вас станахме приятели, не е ли така?

Тя се поколеба и кимна.

— Много брачни двойки не са дори приятели. Но ако мисълта за интимни отношения ви ужасява, тогава, разбира се, няма да ви докосна.

Това си беше опашата лъжа. Фреди определено възнамеряваше да я докосне. Дори сега едва успяваше да си държи ръцете настррана от нея. Разбира се, нямаше да я принуди — проклета да е оная свиня капитанът! — но познаваше и други жени, попаднали в ръцете на

непохватни грубияни и развили отвращение към леглото. Беше им показал какви удоволствия могат да преживеят.

Щеше да покаже и на Дамарис. В този момент тя го гледаше със странно изражение.

— Какво означава този поглед?

Тя поклати глава. Фреди разбра, че няма да му обясни, и продължи:

— Ако установите, че не можете да живеете с мен, винаги можете да се оттеглите в своята къщичка на село... не ме гледайте така. Разбира се, че ще си остане ваша и само ваша. Ето така ще стоят нещата. Няма защо да се тревожите. Аз държа на думата си. Няма да ви досаждам.

Тя не каза нито дума. Само събра съдовете, занесе ги на пейката в задната част на стаята и започна да ги мие.

Фреди не понечи да й помогне. Остана на масата, загледан в гърба ѝ. Възхищаваше се на изящната линия на гръбнака ѝ и лекото полюшване на хълбоците ѝ, докато търкаше съдовете.

Това, което ѝ каза преди малко, беше истина. Нямаше да ѝ досажда.

Щеше да я прельсти.

„Винаги можете да се оттеглите в своята къщичка на село.“ О, какъв злодей беше, като я уверяваше, че ще разполага със свободата си! В действителност беше твърдо решен да я привърже към себе си с всички възможни средства, не само защото я желаеше с такъв дълбок, болезнен копнеж, че той оцветяваше възприятията му за всичко, а защото Дамарис му беше станала... необходима. Благият ѝ глас, ведростта ѝ, упоритостта ѝ, смелостта ѝ, красотата ѝ, този неин смях... разбирането ѝ...

Тя сякаш го виждаше такъв, какъвто не го беше виждал никой друг, никога, така, както не се виждаше и самият той. Горкото заблудено момиче, то го смяташе за някакъв герой...

Трябваше да се ожени за Дамарис, дори и само за да й попречи да попадне под магията на някой друг негодник.

Виж, прельстването... това беше единствено за неговото благо. И за нейното, разбира се.

Дамарис пусна купите и чиниите в един леген и ги заля с гореща вода. „Отвращение към плътските интимности между мъжа и жената“? Как можа да й зададе този въпрос, докато тя ядеше супа?

И защо повдигна тази тема точно сега? Това беше косвен намек, че двамата ще прекарат още една нощ в тази къща. Сами. С всички тези приказки за плътска интимност, които все още трептяха помежду им, да не би да предлагаше те да...?

Преди венчавката? Ако изобщо имаше венчавка, в което Дамарис все още не беше убедена.

Тя натри един мокър парцал със сапун и започна да мие чиниите. Отказваше да повярва, че бракът им се подразбира.

Беше напълно възможно случилото се да не доведе до никакъв скандал. Ако никой не разбереше, че са прекарали една нощ — две нощи — заедно без придружителка, нямаше да има нужда да се женят.

Дамарис погледна към прозорчето в дъното на къщичката. На едно голо клонче кацна червеношийка, наклони любопитно главичка и я погледна. В студената сива светлина изглеждаше толкова смела и наперена с червените перца на гушката си. Изчурулика няколко пъти и отлетя.

Дамарис не искаше да принуждава Фреди да се ожени за нея, макар че той беше този, който настояваше. Защо, след като беше прочут с това, че не иска да се жени?

О, всичко беше така объркващо!

Изобщо не го разбираще. Беше й ужасно трудно да разбере дори какво иска тя самата. Всичко, което вярваше за себе си и за възможността си да се омъжи, се бе обърнало с главата надолу.

Тя изми лъжиците, изтърка ги до блясък. Какво искаше? Не какво трябваше да иска, не какво беше възможно, възпитано или разумно да иска — какво наистина искаше дълбоко в себе си?

Отговорът изникна в главата й без колебание. Него. Искаше него.

Тя бавно подсуши съдовете и се замисли за изборите, които бе направила. Нямаше смисъл да се тревожи за бъдещето — то зависеше прекалено много от други хора, от това, което мислеха или си въобразяваха, че знаят.

Изпитваше ли отвращение към плътските интимности между мъжа и жената?

Не беше сигурна. Боеше се, че не е така.

Що за жена можеше да изпитва несигурност? До днешния ден тази липса на сигурност предизвикваше у нея огромен срам. Всяка жена с капка благоприлиchie трябваше да бъде отвратена от всичко това... и Дамарис наистина беше, почти през цялото време с капитана. Бори се с него — не физически, защото в крайна сметка се бе съгласила, за да си спаси живота — но лежеше скована, със затворени очи, опитвайки се да не мисли за случващото се, докато той използваше тялото ѝ, отказваше да реагира или да му съдейства, отказваше да признае по какъвто и да било начин, че осъзнава случващото се, преструваше се, че всичко това се случва на някоя друга, а не на нея, макар че отначало преживяването беше плашещо, болезнено и ужасно унизително и насилиствено. Ненавиждаше всяко негово докосване, мириса му, начина, по който я стискаше с дебелите си пръсти.

А накрая го отмиваше от себе си.

Но пътуването от Китай до Англия отне месеци и постепенно Дамарис свикна с ежедневното насилие над тялото ѝ. Веднъж или два пъти въпреки всичките усилия да прогони случващото се от ума си изпита... нещо. Лека тръпка дълбоко в себе си.

Капитанът също разбра и ѝ се изсмя — каза, че винаги е знаел, че е уличница, че дълбоко в себе си всички жени са уличници.

Това беше echo на нещата, които баща ѝ бе загатвал неведнъж.

Сега най-достойният човек, когото познаваше, седеше зад нея до масата и ѝ казваше, че е готов да се ожени за нея, за да спаси репутацията ѝ — и своята — и че няма да настоява Дамарис да легне с него, както съпруга ляга със съпруга си. Усещаше погледа му.

Който не рискува, той не печели.

Тази нощ щеше да му се отдаде без задръжки, без да сдържа нищо; щеше да му разкрие истинската си същност — дъщеря на майка си.

Тогава той щеше да разбере какво наистина ще получи, ако се ожени за нея.

„Ами ако не разбере?“ — обади се едно гласче в главата ѝ. Ако се отврати от чувствената ѝ природа, както баща ѝ беше отвратен от майка ѝ?

Тогава поне щеше да има тази нощ с него. Помисли си за предишната нощ, за усещането да спи в прегръдките му. Опита се да

си представи как Фреди прави нещата, които ѝ бе причинил капитанът, и не можа.

Но познаваше мириса му, чист и мъжки, познаваше допира му и начина, по който я гледаше. Познаваше вкуса му. Онази целувка на гробищата... колко често я беше преживявала отново и отново?

Някакво движение привлече погледа ѝ. Червеношийката се беше върнала заедно е друга малка птичка. Партьорът ѝ. Двете птичета си зачурулиха — поредица от тънки трели — и заподскачаха от клонка на клонка.

Щеше да поеме този риск.

Една нощ в прегръдките му, без срам и без страх. Щеше да му даде всичко от себе си, без задръжки.

Откровеност. Каква страховита мисъл!

Но той трябваше да знае. Дамарис отказваше да живее като майка си — съдена, заклеймявана и смятана за незадоволителна заради самата си природа. По-добре да разбере сега, за да може да вземе решение.

Тя избърса пейката, изцеди парцала и пак я избърса, отлагайки мига, в който щеше да се обърне и да му се предложи по най-дързък начин. Да рискува всичко.

Двете малки червеношийки отлетяха заедно. Тя не откъсна поглед от тях, докато не се превърнаха в точкици в небето.

— Ще легнете ли с мен? — попита тя. Думите ѝ прозвучаха леко задавено.

Настъпи продължително мълчание, последвано от скърцане на стол по плочите зад гърба ѝ. Тя се обърна и го видя застанал толкова близо, че усещаше топлината на тялото му. Той я погледна с изражение, което тя не можа да разгадае. Сините му очи пламтяха.

— Ще го направите ли?

— Имате предвид да ви любя — поправи я той нежно.

Тя кимна и неспокойните ѝ пръсти заизвиваха парцала. Не я интересуваше как ще го нарече той, но сега, след като го каза, искаше да се свърши, за да разбере. Тя пристъпи към леглото.

Той протегна ръка и я спря. Обхвана лицето ѝ в длани си, прокара палци по очертанията му, погали кожата ѝ. За един дълъг миг не каза нищо, само се взираше в очите ѝ. Тя отвърна на погледа му. Дъхът ѝ беше секнал. Болезнено бавно Фреди сведе уста към нейната и

я целуна — нежна, продължителна целувка, от която през тялото ѝ преминаха топли тръпки.

Устата му я галеше, измъчваше я, изпращаше в тялото ѝ горещи вълни. Високото му стройно тяло се притискаше към нейното. Гърбът ѝ бе подпрян на студената пейка, но този студ не ѝ пречеше.

Той подмами устните ѝ да се разтворят и я погали с език. По тялото ѝ пропълзяха горещи вълни, от които едва не се сви от удоволствие.

— Какво правите? — успя да изрече тя, когато той най-накрая прекъсна целувката и започна леко да гризе шията ѝ. Пръстите ѝ все още стискаха парцала и той се озова притиснат до врата му. Фреди нежно ги разтвори и запрати парцала настрани.

— Целувам ви. Защо, не забелязахте ли? Май не го правя както трябва — измърмори той. — Нека да опитам пак.

— Не, аз, мmm!

Устата му отново завладя нейната и Дамарис се отпусна до него. Вкусът му — силен, мъжки и опияняващ — изпълни сетивата ѝ. Пръстите му нежно се заровиха в косата ѝ и се разтвориха, разпускайки кока, който бе прихванала с няколко фуркета. Тя почувства как косата ѝ пада по раменете.

— Прекрасна коса — прошепна той, обсипвайки слепоочието ѝ с леки целувки, докато галеше косата ѝ и прокарваше пръсти през нея. — Като най-фина коприна.

Не се опита да я поведе към леглото. А Дамарис се разтопи под допира му.

— Нямах предвид да ме целунете! — изохка тя, когато получи тази възможност. — Имах предвид да легнете с мен.

Той леко се отдръпна и ѝ отправи продължителен, замислен поглед.

— Имах предвид да се съедините с мен — продължи Дамарис, хвана го за раменете и се опита да го бутне назад. Защо не я разбираще? — На леглото — добави тя отчаяно. Искаше всичко да се свърши още сега, за да разбере. Тези целувки... те бяха твърде... твърде разтапящи. Вдъхваха ѝ желание да се отпусне и да се понесе на крилете на магията.

Но съединяването не беше такова — тя го знаеше. Съединяването беше грубо, бързо, потно и изобщо не беше разтапящо.

И ако това беше единственият път, когато щеше да легне с него, Дамарис искаше да усеща всяка минута, всяка секунда, нищо да не загуби, да запомни всяко усещане, за да се връща към него в дългата зима на самота, която се простираше пред нея. А докато той продължаваше да я целува, тя не можеше да се съсредоточи.

— Искате да отидем на леглото ли? — попита той. — Много добре.

Без предупреждение я вдигна на ръце, занесе я до леглото, положи я върху завивките и я последва — изпъна дългите си крака до нея. Преди Дамарис да успее да каже нещо, той вече лежеше наполовина върху нея и отново я целуваше.

Тя притисна длани към гърдите му и леко го отблъсна.

— Не съм ви молила да ме целувате, помолих ви да легнете с мен.

Настъпи кратко мълчание. В очите му проблесна нещо, което Дамарис забеляза, но не можа да разтълкува.

— Така, както го правя аз, двете неща вървят заедно.

Той отмести косата от лицето й и я приглади назад.

— Това е само въведението.

— Въведението ли?

— Просто ми се довери — прошепна той, допрял устни до чувствителната кожа на шията й. Дълбокият тембър на гласа му завибрира през тялото й. — Отпусни се. Остави се на усещането.

Сърцето на Дамарис биеше оглушително. „Остави се на усещането.“ Точно от това се страхуваше. Но трябваше да разбере какво ще се случи. И как ще реагира той, ако тя наистина се остави на усещането.

— Довери ми се — повтори той. — Няма от какво да се страхуваш.

Дамарис се надяваше да е така, но се страхуваше не от него, а от себе си. Той отново се наведе към устата й и тя затвори очи, обгърна го с ръце и му се отдаде.

Докато устата му превземаше нейната и езиците им се преплитаха, тя потърка с длани линията на челюстта му, наслаждавайки се на стърженето на небръснатата му брадичка. Той имаше набола брада, а тя беше гладка, тя беше мека, а той — корав.

Наистина. Усещаше как членът му се притиска към тялото ѝ. Беше готова да усети как Фреди вдига полите ѝ и нахлува в нея, но той не направи нищо подобно.

Едрите му ръце обхождаха тялото ѝ, галеха я, не спираха да я милват, макар да беше напълно облечена. И колкото и дебели да бяха роклята и бельото ѝ, тя почувства как зърната ѝ се превръщат в горещи корави пъпки. Той обхвана гърдите ѝ и пръстите му заизмъчваха тези втвърдени пъпки, докато накрая нуждата, която ги изпълни, стана болезнена. При всяко движение през нея преминаваха приятни тръпки.

И постоянно, постоянно Фреди се връщаше към целувките, сякаш по никакъв начин бе почувстввал, че тя никога няма да им се насити, да му се насити. Тя прокара пръсти през гъстата му тъмнозлатиста коса, обхвана главата му с длани, изви устата си под ъгъл, за да стане целувката още по-пламенна.

— Нека ти съблечем това — прошепна той и я завъртя над себе си, за да стигне до връзките на гърба ѝ. Само след секунди Дамарис усети хлад по гърба си и когато той издърпа роклята през раменете ѝ, прокара пръсти по ръцете му и ги спусна към гърдите му.

— Не! — отблъсна го изведнъж тя, седна и придърпа обратно роклята си. Това не беше правилно.

— Какво? Какво има?

Палещите му сини очи огледаха изпитателно лицето ѝ с мрачна настойчивост. Косата му беше разрошена там, откъдето бяха минали пръстите ѝ, а челюстта му беше покрита с набола брада, тъмнозлатиста и вълшебно груба на допир.

Дамарис прегълътна. Това можеше да се окаже единственият път с този мъж и тя искаше да получи всичко така, както бе сънуvalа, че ще бъде. Всичко. Тя навлажни устните си.

— Съблечи си ризата — каза със странно дрезгав глас. Искаше да усети него, а не дрехите му. И искаше да го погледне, да позволи на очите си това пиршество.

За миг той остана загледан в нея, а после очите му отново заблестяха, а устните му се извиха в бавна усмивка.

— Както желае милейди.

Стана и си съблече жакета. Закачи го на облегалката на стола. Бавно разкопча жилетката си копче по копче. Устата на Дамарис пресъхна, докато го гледаше. Това бяха само копчета, а освен това вече

го беше виждала по риза и дори по-гол, но в начина, по който се събличаше, в погледа, който не се откъсваше от нея нито за миг, имаше нещо хипнотично.

Най-накрая Фреди разкопча и последното копче и остави жилетката да се плъзне по ръцете му. Все така вперил поглед в нея, той небрежно метна жилетката на стола при жакета. Тя се удари в стола и се плъзна на земята. Нито Фреди, нито Дамарис помръднаха.

За миг той продължи да стои по омачканата си риза, панталон и ботуши. Не беше си направил труда да си върже шалче.

Дъхът на Дамарис секна, докато го чакаше да съблече ризата си. Вече бе видяла голяма част от тялото му, когато се измокриха, но по никаква причина сега беше по-... интимно. Той се събличаше заради нея. По нейно искане.

Фреди седна на леглото, наведе се, събу си ботушите, а после и вълнените чорапи и ги метна върху ботушите.

— Ботушите се съсираха — отбеляза той. — Жалко, бяха ми от любимите.

Как можеше да води незначителен разговор в такъв момент? Дамарис изрече нещо в отговор, но думите ѝ прозвучаха като дрезгаво бълбукане. Не можеше да свали очи от него.

В очите му заигра ленива усмивка. Той се изправи и застана с лице към нея.

— Искаше да махна ризата, нали така?

Тя кимна, но погледът ѝ се спусна към мястото, където крачолите на панталона му се съединяваха. Там определено имаше издутина. Дамарис навляжни устните си. Все още не беше готова за това — искаше да удължи сегашния миг.

Той бавно разкопча панталоните си, извади ризата от тях. С едно-единствено движение я издърпа през главата си и застана пред Дамарис само по панталон, увиснал ниско на хълбоците. По гърдите му се виждаха фини косъмчета. Ивица по-тъмни косми се спускаше от пъпа му и изчезваше в панталона.

Усещането беше толкова странно — Дамарис почти напълно облечена, а той почти гол. Вдъхна ѝ чувство на... власт.

Той беше красив мъж — идеално сложен, с кожа, блестяща като мрамор, но по-красив от всяка статуя, която беше виждала. По него

нямаше и грам тъстини — целият беше изтъкан от мускулеста мъжка грациозност.

Фреди я видя как го изпива с очи и ѝ се усмихна леко.

— Тук е ледено. Само ще засиля огъня — каза той, обърна се и започна да слага в камината още дърва. Това ѝ даде време да овладее дишането си.

И да го погледа още малко. Възхити се на широките му рамене, на коравите ръце, покрити с възли от мускули, на линията на гръбнака му, докато се навеждаше над огъня, и на изключително красавия, стегнат мъжки задник под опънатите кожени панталони. И на начина, по който светлината танцува по кожата му и я позлатяваше.

Огънят запламтя и Фреди се върна до леглото. С бързо движение смъкна панталона и го прекрачи. Сега беше единствено по долни гащи от фин памук. През които Дамарис можеше да види, че е готов за нея. Повече от готов.

Тя също беше готова за него. Той легна до нея и тя се стегна в очакване той да вдигне полата ѝ и да нахлуе бързо.

Вместо това той я привлече към себе си и отново я зацелува с продължителни, страстни, опияняващи, невероятни целувки. Тя започна да им отвръща жадно. Никога нямаше да им се насити.

Прокара леко пръсти по гладката корава иззвивка на раменете му, прокара длани по гърдите му, изучавайки кожата му, вкуса му. Обожаваше допира на твърдата му плът, на силните мускули. Тялото му беше кораво, кожата — студена и все пак отвътре напираше горещина и Дамарис изпита радост.

Ръцете му отново потърсиха гърдите ѝ и ги заизмъчваха. Обзета от копнеж, който се доближаваше до болка, Дамарис се заизвива срещу него. Искаше още. Той се отпусна малко назад, като я дръпна със себе си. Коляното му раздели бедрата ѝ и се изкачи към онази част от нея, която пулсираше. Дамарис го стисна с крака, притисна коляното му към себе си и започна да се полюшва насреща му леко и несъзнателно. Изпъльваха я жажда, копнеж, нужда... не беше сигурна за какво. Знаеше единствено, че това е правилно... толкова правилно!

Устните му се спуснаха по шията ѝ с целувки и леки гризвания и тя усети течението, когато той свали горнището на роклята ѝ и гърдите ѝ останаха голи на хладния въздух.

— Прекрасна си — прошепна той и големите му топли длани започнаха да я галят.

Тя се изви под пръстите му. Усети лекото търкане на необръснатата му челюст по нежната си кожа, лекото приятно прожулване на пулсиращите си зърна. Потръпна в безпомощно блаженство, докато той ги измъчваше първо с език, а после много леко и със зъби, дърпаши ги внимателно, смучеше и леко ги захапваше. Бедрата ѝ се стегнаха и го притиснаха към нея, пръстите ѝ се заровиха в гъстата му коса, галеха го, стискаха го почти трескаво, докато напрежението в нея нарастваше.

Устата му се стегна около едното туптящо зърно. Той засмука, а тя се замята задъхана, докато през тялото ѝ пробягващо ослепителна, сладко нажежена светкавица, която я остави без дъх, изпълнена с удивление. Преди да успее да се овладее, той се прехвърли на другата гърда и с никакво далечно кътче на съзнанието си Дамарис почувства как вдига полите ѝ. Посрещна с благодарност студения въздух по бедрата си — беше ѝ горещо, толкова горещо.

Първото докосване на длани си накара бедрата ѝ да се разтреперят от желание и да се разделят, докато той я галеше и се приближаваше все повече до онази част от нея, която болеше най-силно. Покри я с ръка, притисна я с основата на дланта си и Дамарис се замята срещу него с резки ритмични движения и без капка срам го замоли за още.

Той се раздвижи и тя ненадейно усети гърдите си хладни и влажни, все още изпълнени с болезнена нужда и чувствителни след вниманието му. Потърси го пипнешком, защото не искаше той да спира, а после очите ѝ се отвориха и от устните ѝ се изтрягна лек вик на изненада, когато палците му я разделиха и горещата му, нетърпелива, дяволска уста се сключи над болезнено пулсирация ѝ център.

Дамарис започна да се мята и да потръпва около него, докато усещането я заливаше вълна след вълна, сякаш бе обсебена. Вкопчи се в него с трескави пръсти. Искаше той да спре, искаше никога да не спира, искаше...

Напрежението в нея нарастваше. Светът ѝ се стесни... и се разми.

Сякаш много отдалеч чу как някой изкрещя... докато светът ѝ се разцепваше, разбиваше и спираше да съществува...

ГЛАВА 22

За удоволствията си на този свят трябва винаги да плащаме.

Джейн Остин, „Абатството Нортангър“

— *La petite mort*, така го наричат французите — измърмори Фреди, когато очите ѝ се отвориха. — „Малката смърт“.

Тя го погледна, прелестно объркана.

— Какво...?

Първият ѝ оргазъм. Фреди се опита да не изпитва самодоволство при тази мисъл, но му беше много трудно. Тя се разпадна така сладко в прегръдките му. Не само самодоволство — изпитваше... гордост, нежност, чувство за притежание.

За притежание ли? Той отдели тази мисъл от останалите и я разгледа обстойно. Кога бе изпитвал чувство за притежание към жена? Реши, че ще мисли за това по-късно. Сега трябваше да реши проблема с възбудения си член.

Беше му се наложило да призове на помощ целия си немалък самоконтрол, за да се овладее. Но искаше, когато я обладае за първи път, тя да го осъзнава, да е наясно какво става, да го гледа с тези свои големи, прекрасни кафяви очи.

И я искаше гола.

— Дали да не се освободим от това? — прошепна той и започна да съблича роклята ѝ. Дамарис остана да лежи отпуснато. Изглеждаше задоволена и малко като котката, изяла сметаната. Не положи особени усилия да му помогне, докато той дърпаše силно и не толкова силно, освобождаваше я първо от роклята, после от корсета и чорапите и накрая — от ризата.

Тя беше стройна, бяла и безкрайно съблазнителна, изваяна от копринени извивки и кадифени сенки.

— Да покриваш такава красота с дрехи е цяло престъпление — измърмори той и се наведе да целуна красивата ѝ уста, сега зачервена и леко подута. Тя се изви под него, усмихна се, докато той я вкусваше, езикът ѝ се изви около неговия в чувствена игра, пръстите ѝ се заровиха в косата му и тя го привлече по-близо.

Ръцете му се пълзнаха между бедрата ѝ и очите ѝ се разшириха, докато той я милваше и възбуджаше наново. Усещаше тръпките, които отново се зараждаха в нея. Притисна лице между гърдите ѝ и вдиша дълбоко, пое аромата ѝ, благоуханието на отпусната, възбудена жена.

Почти отпусната. Тя отблъсна ръката му.

— Не забрави ли нещо? — попита с гърлен шепот, посегна отпуснато и подръпна гащите му. — Сваляй ги.

— Веднага — съгласи се той и отново посегна между бедрата ѝ. Тя беше влажна и хълзгава и повече от готова да го приеме. Той се премести над нея.

Тя затвори очи и се стегна. Какво ставаше, по дяволите?

Той направи усилие и се дръпна.

— Погледни ме! — изръмжа.

Очите ѝ се отвориха. Съненият възбуден поглед бе изчезнал. Изглеждаше... решена. Изпълнена с никаква мрачна непоколебимост.

— Довери ми се — прошепна той. Навлезе в нея бавно и почувства как тялото ѝ потръпва, докато го приемаше. Мрачният решителен поглед изчезна от очите ѝ и те потъмняха. Той я погали там, където телата им се сливаха, и тя ахна, разтресе се и започна да се движи срещу него — малки тласъци, които молеха за още.

Това беше краят. Всякакви намерения да удължи преживяването се стопиха, когато самоконтролът му се разпадна. Той започна да се движи, все по-навътре, почувства как тя се надига да го посрещне, пак и пак. Телата им се движеха като едно в трескав ритъм, стар като времето.

Тя простена под него, загърчи се, стисна го с ръце и крака, придърпа го по-силно, по-плътно към себе си, прегърна го, докато той се движеше, без да спира, и напрежението непрестанно нарастваше.

Фреди се чу как извика и в същия миг тя изпища високо и пронизително, когато двамата се понесоха заедно към забравата.

И заспаха.

В къщичката нахлу ярка утринна светлина. Дамарис се събуди и установи, че е плътно сгущена до Фреди, гол и все още спящ.

За няколко секунди тя остана да лежи там, топла, сънена и абсолютно доволна. Гледаше го, наблюдаваше лекото му дишане. В съня си той изглеждаше по-млад, по-отпуснат, по-уязвим. През нощта й заприлича на бог. При първата им среща й се стори съвсем лекомислен. Толкова много маски! Не че имаше значение. Тя обичаше мъжа зад всяка една от тях.

Погледна красивата му уста и си помисли какво бе направила тя с нея, как я бе накарала да се почувства. Още докато си го спомняше, през тялото й преминаха леки тръпки — бледо ехо от преживяното.

През нощта Фреди я облада три пъти. Всеки път по различен начин. Досега Дамарис не знаеше, че съединението може да бъде такова, толкова... не можеше да намери думи. Необикновено. Земно. Върховно.

Отпусната и задоволена, Дамарис почувства как в гърдите ѝ набъбва щастие. Остана да лежи сгущена до Фреди, положила буза на гърдите му. Ръцете му я обгръщаха и тя се наслаждаваше на спокойно отпуснатото му до нея тяло. Изпълнена с топлина, сигурност и усещането, че всичко е точно както трябва да бъде, тя размишляваше за това, което се бе случило помежду им.

По нищо не приличаше на онова, което бе почувствала с капитана. Слава богу!

Дали другите жени се чувстваха така, когато лягаха със съпрузите си?

Дали майка ѝ се беше чувствала така, когато лягаше с баща ѝ? Беше ли крещяла, беше ли се мятала и треперила? Беше ли изпадала в забрава, беше ли чувствала малката смърт? И по-късно беше ли се събуждала, обзета от лениво, сънено блаженство?

Дали ѝ се беше случвало да я събудят през нощта и да я обладаят толкова бавно, така нежно, че чувствата да набъбнат в нея дотолкова, че да не може да ги контролира? Беше ли проливала сълзи, изтрити с безмълвна целувка? Баща ѝ беше ли прегръщал майка ѝ така, както Фреди прегръщаше нея, собственически и закрилнически, дори насиън?

Дамарис не можеше да си го представи. Не помнеше майка ѝ някога да е спала в една и съща стая с баща ѝ. Със сигурност беше

легнала с него поне веднъж, в противен случай тя самата нямаше да се роди, но никога не ги беше виждала да се целуват или дори да се докосват.

Тя продължи да лежи мълчаливо, замислена над миналото, обзета от блаженство в прегръдката на спящия Фреди. Усещаше тежестта на ръцете му около тялото си, аромата на кожата му, равномерното му дишане.

Ненадейно се почувства сигурна, че майка ѝ трябва да е изпитала нещо подобно. Това ѝ беше липсало през всички тези нощи, когато лежеше в леглото и плачеше безмълвно; това беше имала предвид, когато ѝ каза: „Понякога жената просто има нужда от прегръдка.“

Какво се беше объркало?

Всичко беше толкова трудно. Разполагаше само с детските си спомени, но сега ги прецени от гледна точка на жена — жена, която вече разбираше какво се случва между мъжете и жените.

Пикочният ѝ мехур ѝ напомни за себе си, затова Дамарис неохотно и внимателно се освободи от прегръдката на Фреди и безшумно се измъкна от леглото, като се мъчеше да не го обезпокоява.

Студеният зимен въздух беше като удар по топлото ѝ тяло и тя се разтрепери, докато навличаше ризата, роклята и чорапите си и вземаше шала на възрастната жена, за да се стопли още малко. Погледна към спящия си любим — „любим“, каква прекрасна дума! — и внимателно отмести косата от лицето му и я приглади назад. После нахлузи дървените обувки край задната врата и събра смелост да излезе на студа, за да отиде до нужника.

След това се спря за малко, за да погледне водата. Нивото ѝ определено падаше. Дамарис забърза обратно към къщата, треперейки.

Не беше сигурна, че иска да си тръгне — в престоя им в тази малка къщичка имаше нещо вълшебно, няколко дни далеч от нормалния свят, далеч от ежедневните напрежения и очаквания. Не искаше да си тръгне и донякъде се страхуваше от мисълта отново да се изправи пред света.

Надяваше се, че няма да има никакви клюки, макар че, откакто му разказа историята си и легнаха заедно, гледаше много по-оптимистично на настояването му да се оженят. Беше твърдо решена да бъде добра съпруга. Все пак го обичаше с цялото си сърце.

Опита се да не се влюбва в него, но още от самото начало знаеше, че ще загуби битката. Сега щеше да спре да се съпротивлява.

Тя го обичаше.

Той може и да не я обичаше, но във всеки случай поне бяха приятели, а любовната игра в леглото беше хубава. Много повече от хубава. Дамарис все още усещаше въздействието й.

Снощи той я облада три пъти. Може би щяха да го направят отново тази сутрин. С тази мисъл тя забърза обратно към къщичката.

Влезе колкото се може по-тихо. Смъкна припряно навлечените дрехи и забърза към леглото. И замръзна.

Докато я нямаше, той се беше обърнал и сега горната част на гърба му беше видима.

Ужасно видима.

По гърба и раменете му имаше драскотини, пресни драскотини.

Дамарис погледна към ръцете си, към ноктите си, блестящи и невинни на вид. Заля я срам. Беше го издраскала като животно.

Тя обгърна тялото си с ръце и застана до леглото, гола и разтреперана, загледана в обезобразения му гръб. Спомни си как крещеше в екстаз. Как мяташе крака и глава. Как обви крака около тялото му като в клопка, която го държеше, стискаше го толкова здраво!

Това поведение беше ужасяващо неподходящо за една дама. Пълна липса на контрол. Като някоя лисица.

Какво щеше да си помисли Фреди, когато осъзнаеше, че го е изподрала и изпохапала като диво животно?

Потръпвайки от студ и страх, тя отново облече дрехите си, завърза здраво корсета, сякаш можеше по някакъв начин да събере необузданите си желания, да ги покрие, да ги скрие от света.

Сега разбираше какво се е объркало между родителите й. Баща й никога не се бе опитвал да скрие, че похотливата природа на майка й го отвращава.

А Дамарис беше наследила тази природа.

Баща й го подозираше. Капитанът също — затова й каза: „Родена си за това“, докато я отнасяха към бордея.

И скоро Фреди Монктън-Кумс също щеше да го разбере. Драскотините по тялото му щяха да го докажат.

Дамарис искаше да побегне, да не вижда израза в очите му, когато се събуди, но нямаше къде да отиде, нямаше къде да се скрие.

Тя си намери занимание, като се зае да подклажда огъня, който се бе превърнал във въглени, докато спяха. Погледна в килера за последните зеленчуци. Още супа с много ечемик и може би палачинки или ябълкови резени, пържени в яйца и брашно, ако кокошките бяха снесли още яйца. Дамарис беше доволна, че скоро ще си тръгнат, при това не само защото храната им беше на привършване.

Искаше да се отдалечи от него колкото се може по-бързо.

Зад гърба си чу, че той се раздвижва. Искаше ѝ се да може просто да изчезне.

— Будна ли си? — попита сънено той. — Готови ли? И виждам, че си разпалила огъня. Каква си ми работлива само!

Дамарис бавно се обърна и се стегна в очакване да види погледа, от който се страхуваше.

Фреди седна в леглото, разроши косата си с пръсти и ѝ се усмихна сънено.

— Сигурно няма да искаш да се върнеш в леглото, а?

Господи, точно под рамото му имаше отпечатък от зъби!

Прилоша ѝ само като погледна тази следа. Още едно доказателство, че се беше държала като животно. Откъсна поглед от синкавия отпечатък и се извърна настрани. Не можеше да го погледне в очите.

— Трябва да направя тази супа, иначе ще останем гладни — каза тя, опитвайки се да прозвучи енергично и делово, но гласът излезе от гърлото ѝ леко разтреперан. Тя се извърна обратно към пейката и започна да реже един спаружен морков.

— Но аз съм много гладен точно сега — обади се жално Фреди.

Тя се насили да се обърне. Той ѝ се усмихваше по познат, дяволит начин. Отметна завивките, потупа с ръка по леглото и я изгледа многозначително.

— Недей! — промълви тя задавено.

Той сбърчи чело.

— Дамарис? Какво има?

Тя се взря в него, в следата, която бе оставила на рамото му, и се опита да измисли какво да каже.

Той бързо стана от леглото, прекоси стаята с три крачки, все още гол и без капка срам от този факт. Протегна ръце към нея. Тя се опита да отстъпи назад, но нямаше място. Гърбът ѝ се притисна към студената пейка и тя си спомни как започна всичко — когато той я целуна.

— Какво има, Дамарис? Какво те притеснява?

Тя поклати глава. Не можеше да го погледне и се мъчеше да преглътне сълзите си.

Той обаче не ѝ позволи да остане настрана от него.

— Какво те разстрои? Кажи ми.

Той обхвата лицето ѝ с едрите си топли длани — още една пародия на онази целувка — и нежно я застави да го погледне в очите. Неговите бяха тъмни и тревожни.

Тя се опита да отклони поглед и видя на рамото му малък полумесец — наполовина синина, наполовина ухапване. Знаеше, че е от нея. Наистина го беше ухапала. Срамът я заля.

Опита се да се отскубне, но той я държеше здраво. Погледна надолу към себе си и се намръщи.

— Това ли те тревожи? — докосна той ухапването.

Тя не отговори. Той я стисна още по-здраво.

— Кажи ми какво те е огорчило. Прекалено много ли ти беше? Стъписах ли те? Разстроих ли те?

Зачака и когато тя не отговори, каза:

— Ти стигна до върха няколко пъти, така че не може да е било чак толкова лошо, нали?

Тя не можеше да се застави да проговори.

— Дамарис? Скъпа?

Гласът му беше дълбок и странно несигурен и това я проряза като физическа болка.

— Аз те издрасках — прошепна тя. — И те ухапах.

— Знам. — Гласът му звучеше почти... гордо?

Тя вдигна глава и впери поглед в него.

— Ти не разбиращ. Аз се държах като животно.

Той се ухили.

— И ти, и аз. Нали беше чудесно?

За един дълъг миг тя остана загледана в него, преди да избухне в плач.

— Аз... съжалявам — измънка тя и започна да бърше сълзите с юмруци. — Обикновено н-не... аз никога не п-плача за... за... — И нечленоразделните й думи завършиха с хълцане.

— Тихо — прошепна той, дръпна ръцете й и нежно попи сълзите с голяма бяла кърпичка. Дамарис нямаше представа откъде я е взел — той беше чисто гол. Ненадейно осъзна, че е седнала съвсем облечена в ската на гол мъж.

Трябваше да стане от него. Но ако го направеше, той щеше да остане още по-неприкрит, а тя знаеше кой ще бъде по-притеснен от тази ситуация. Това нямаше да е Фреди Монкън-Кумс.

Остана на мястото си и му позволи да я задържи в прегръдките си като дете... не, не като дете. Чувствата й бушуваха, позата й беше скандална, но тя се чувстваше странно утешена.

— Е, добре, какво означава всичко това? — попита най-накрая той. Гласът му беше дълбок и невъзмутим. — Да разбирам ли, че си разстроена, защото ме поодраска тук-там? И ми остави един мъничък любовен белег? Това ли е проблемът?

Любовен белег ли? Така ли го наричаше той? Толкова мило от негова страна!

— Недей! — промълви тя със задавен глас.

— Какво „недей“?

— Не бъди мил. Гърбът ти е целият изподраскан. От мен.

Настъпи кратко мълчание. После той каза:

— Много жени — много дами — реагират без задръжки, когато са във вихъра на, ъъъ, любовния акт.

Дамарис не каза нищо.

— И тъй като аз съм мъжът от въпросния акт, според мен беше възхитително.

— Възхитително ли? — промълви Дамарис, обърна глава и се втренчи в него. — Но аз те издрасках и ухапах. Крещях като... като някоя от онези лисици, които чухме през нощта.

Той се усмихна.

— Да, но изобщо не ми причини болка. А когато мъжът и жената легнат заедно, е съвсем естествено животинската част от природата им да надделее.

Дамарис поклати глава.

— Никога... никога не ми се беше случвало.

— Да, но никога преди не ти се беше случвало да те любят.
— Какво? — погледна го озадачена тя. — Но нали ти казах.

— Това, което се е случило с теб на кораба, изобщо не е същото!
— заговори той с твърд глас. — Онази свиня е използвала тялото ти за своето собствено себично удоволствие.

Гласът му стана по-дълбок, ръцете му я обгърнаха по-здраво и той прошепна нежно в ухото й:

— Аз те любих с надеждата, че и ти ще изпиташ удоволствие. И ти изпита, нали, Дамарис? Поне мъничко?

Тя усети как се изчервява. Размърда се леко, извърна лице, защото не искаше той да види точно колко голямо удоволствие беше изпитала.

— Защото ако продължиш да се въртиш така в ската ми, ще бъда принуден да направя нов опит. — Тя замръзна и той се засмя тихичко.
— Мое сладко невинно момиче, твоят баща пуритан, мисионерът, те е научил да се срамуваш от чувствената си природа? Това ли е?

Тя вдигна рамене леко. Чувстваше се много неловко.

Ръцете му я притиснаха още по-силно.

— Така си и мислех. Но не е бил прав. Удоволствието, което изпитват мъжът и жената, когато лягат заедно, е част от Божия промисъл.

От Божия промисъл? Никога не бе чувала нещо повъзмутително! Онзи Господ Бог, когото почиташе баща й, не одобряваше каквito и да било удоволствия. Навсякъде Фреди си измисляше — нали беше казал, че изобщо не е религиозен, — но трябваше да признае, че е любопитна. Забравяйки, че не трябва да се върти, тя се обърна към него.

— Това откъде го измисли?

Той простена и я намести в ската си.

— Предполагам, вярваш на историята, че Бог е сътворил мъжа и жената. — Тя кимна и той я целуна леко по носа. — Чудесно. Ти си великолепна част от ребърце. И така, ако вярваш в това, трябва да повярваш, че всичко у теб е създадено от Него. — Тя отново кимна, макар и малко по-предпазливо. — Тогава нека ти покажа нагледно — продължи Фреди, обхвана лицето й с длани и я целуна. — Болка, удоволствие или нищо?

Тя само го погледна. Разбира се, че изпитваше удоволствие.

— А когато правя това?

Той обхвани гърдите ѝ и погали зърната през плата на роклята ѝ.
Те се изправиха.

— Болка, удоволствие или нищо?

Тя въздъхна на пресекулки.

— Удоволствие? — попита той и тя успя да кимне, макар че палците му продължаваха да я измъчват. — Можеш ли да накараш зърната си да се изправят по твоя воля?

— Н-не — едва успя да изрече тя. Какъв глупав въпрос! Те просто се изправяха сами — когато беше студено или когато той правеше... това.

Той вдигна полата на роклята ѝ, оголовайки краката ѝ в студения въздух, и погали деликатната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ. Дамарис потръпна, но не от студ.

— Удоволствие?

— Да! — отвърна тя задъхано.

Той продължи по-нагоре и краката ѝ потрепериха и се разтвориха. Той обхвани с длан сърцевината ѝ и плъзна дългия си пръст между парещите ѝ гънки.

— А когато правя това?

Тя простена.

— Сигурно си забелязала, че една определена част от анатомията ми се е надигнала, втвърдена е и настоява за вниманието ти — прошепна той, завъртя я и двамата паднаха в леглото.

Дамарис нямаше представа защо ѝ го казва — това беше очевидно и за двамата. Пръстите му бяха заети да я галят, да описват кръгове, да я разтриват. Беше прекалено погълната от други неща, за да му отговори.

— А тук, в сърцевината, си цялата влажна, хълзгава и великолепна.

Той ѝ демонстрира думите си с пръсти, които движеше толкова бавно и ритмично, че я докарваше до лудост. После ненадейно спря. Пръстите му се отместиха и тя почувства течение по горещата си влажна кожа. Той леко докосна отвора ѝ.

— Можеш ли сама да се овлажниш по този начин?

Тя се раздвижи срещу ръката му в безмълвна молба.

— Отговори на въпроса ми. Можеш ли да решиш сама да се овлажниш?

— Не — промълви тя, погледна го и примигна. Чудеше се защо ѝ задава тези глупави въпроси. — Не по този начин. То просто се случва, когато... когато ти... знаеш.

— О, знам. Исках само да се уверя, че и ти знаеш — това не е нещо, което можеш да накараш да се слуши по твоя воля, нали така? Това е резултат от желанието. Трябва да изпиташ удоволствие, за да дойде влагата.

Пръстите му продължиха да я галят.

— А тя идва, за да ми е по-лесно да направя това — каза той, премести се отгоре ѝ и влезе в нея с продължителен, бавен тласък.

Дамарис простена. Краката ѝ буквально по своя воля се вдигнаха и се обвиха около хълбоците му.

— Точно така... да... — простена той и започна да се движи в нея. — И... така ние... аах... даааа...

Тя влезе в ритъма му и двамата започнаха да се движат все по-бързо и по-бързо, до като...

Малката смърт. Какво вълшебно празнуване на живота!

По-късно, когато се съвзеха, той се плъзна на чаршафа и се усмихна леко.

— Виждаш ли? Това е Божият промисъл за мъжете и жените — каза със сериозен тон, сякаш завършващо особено скучна лекция.

Все още понесена на крилете на малък облак от блаженство, Дамарис се намръщи и опита да се съредоточи.

— Хмм?

— Тц, тц, момиче, изобщо ли не обръщаш внимание какво ти говоря? Трябва ли да започна отначало?

— Нямам нищо против — измърмори тя и плъзна ръка по корема му.

Той улови ръката ѝ и я целуна.

— Стига толкова, ненаситнице! Опитвам се да ти обясня нещо много важно. Божия промисъл.

— О! Така ли? — отвърна тя разсеяно.

— Да. Удоволствието, което изпитват мъжете и жените, когато легнат заедно. Ако нямаше удоволствие, това щеше да се случва много

по-рядко и тогава какво щеше да стане с нас? Щяхме ли с такава радост да се плодим и да се множим, както ни заръчва Библията?

Дамарис се протегна премаляла и не отговори.

Той продължи:

— Престани да ме разсейваш и слушай! Не, нямаше. Така че удоволствието е част от Божия промисъл и твой свещен дълг е да му се наслаждаваш толкова, колкото можеш. От това зависи бъдещето на човешкия род.

Звучеше толкова абсурдно, че Дамарис избухна в смях.

— Самият Божи промисъл!

— Да не се съмняваш в думата ми, момиче? — поискава да разбере той и заплашително я притисна надолу.

Тя се разкидоти и успя да изрече с много превзет и добродетелен тон:

— Щом искате да вярвате, че е така, сър, коя съм аз, че да възразявам?

— Добре, и тъй като ще стана твой съпруг, настоявам и ти да повярваш.

В последвалата тишина Дамарис чу гласове — мъжки гласове, които идваха отвън.

Той ги чу по същото време.

— Проклятие! Мисля, че всеки момент ще ни спасят. Ще довършим този разговор по-късно.

Изглеждаше раздразнен от неудобството, че ги прекъсват, но Дамарис знаеше, че това е краят на тяхната кратка идлия.

Той видя изражението ѝ и го изтълкува погрешно.

— Не се тревожи, ще им кажа, че си ми жена.

Тя се отгласна от леглото и стана.

— Облечи се! — каза му. — Аз ще почистя къщата.

Той стана и се изпъна, сякаш разполагаше с цялото време на света, блажено, небрежно гол. Навярно беше срамно това, че искаше да го гледа до насита, но Дамарис не можеше да откъсне поглед от него — беше толкова великолепен.

Гласовете се приближаваха, но тя не можеше да се сдържи: наблюдаваше всяко негово движение, докато той си слагаше ризата, ботушите, жилетката и жакета, галеше с поглед грациозното му

извяно тяло, нехайното изящество на движенията му, стегнатите хълбоци, гордата мъжественост.

Попиваше го в паметта си.

Той приключи с обличането.

— Прилично ли изглеждам? — попита той. — Мили боже, чуй ме само! Приятелите ми никога няма да повярват, че съм задал подобен въпрос, и то сериозно. Но изглеждам ли прилично?

Тя посегна и приглади косата му.

— Като истинска съпруга — каза той. — Пожелай ми късмет.

Целуна я бързо по устните и излезе през предната врата.

Дамарис чу вик, когато хората навън го забелязаха.

„Ще им кажа, че си ми съпруга.“

В ъгълчетата на съзнанието ѝ все още се спотайваха съмнения, но тя не си позволи да мисли за тях. Беше се опитала да постъпи правилно, беше положила всички усилия да отхвърли предложението му. Беше му обяснила за капитана, беше му доказала, че не е девствена, но той продължи да настоява, че трябва да се оженят. Нямаше дори нищо против това, че тя се държа като лисица в леглото.

Е, щом той все още държеше да се ожени за нея, коя беше тя, че да възразява?

Това не беше ли събъдането на всичките ѝ желания?

Освен на желанието за любов.

Дамарис бързо почисти пейката и избърса и нея, и масата. После погледна към леглото. Бяха спали две нощи в него. Не можеше просто да го оправи и възрастната жена да установи, че в него са спали непознати. И са се чифтосвали.

Тя свали чаршафите и потърси чисти в раклата. Леко пожълтелият памук и коравите гънки я наведоха на мисълта, че може да са отдавнашен сватбен подарък, но това не я интересуваше.

Бързо застла леглото и занесе използваните чаршафи в кухничката. За миг се поколеба, после зарови лице в тях и вдъхна дълбоко мириса. Аромата на Фреди. Аромата на любовния акт.

Не чифтосване. Любовен акт.

Тя пъхна чаршафите в кофа студена вода.

Отвън сякаш се водеше някакъв спор — спор, а не караница, забеляза с облекчение Дамарис. Гласът на Фреди звучеше развеселено, а не уплашено, затова реши да не се тревожи. Засега.

Тя се разшета припряно и започна да подрежда нещата по местата им, така че къщичката изглеждаше почти толкова спретната, колкото когато я намериха. Взе метлата на старата жена и започна да мете пода.

— Заседнали сте, а? — разнесе се зад нея дрезгав старчески глас.

Дамарис рязко се завъртя. Съвсем близо до вратата стоеше една старица и живите ѝ черни очи обхождаха вътрешността на къщичката. Видяното, изглежда, я успокои, защото кимна леко, влезе вътре и затвори вратата.

— Видяхме пушека. Момчетата дойдоха с мен, щот' се страхувах, че сте цигани, нъл разбираш?

Тя се усмихна на Дамарис, разкривайки беззъбата си уста. Лицето ѝ представляваше плетеница от бръчки. Говореше на силен диалект, но Дамарис я разбираше, макар и едва-едва.

— Твойт мъж май е аристократ, то се вижда — каза само няколко думи, и онез грамадни глупаци вече ядяха от ръката му и само дет' не се кланяха — продължи старицата и изсумтя презрително. — Но виждам, че ти си момиче, дет' знай как да върти къща — кимна тя към метлата. — Никогаш не съм виждала дама да мете — каза тя и седна на масата. — И добре си се грижила за момичетата ми.

— Момичетата ви?

— Кокошките. Преброих ги. Няма ни една да липсва — нито зарад лисица, нито зарад гладен господин — добави тя и намигна на Дамарис.

Дамарис се усмихна.

— Ако наводнението беше продължило дълго време, можеше и дотам да стигнем. Боя се, че ви изядохме почти всичката храна. И използвахме голяма част от дървата ви.

— Няма нищо, хубавице, твойт мъж ми плати хубава сумичка, тъй да знайш. Ще си живея чудно няколко годинки, да знайш.

— Спахме в леглото ви — призна Дамарис и се опита да потисне изчеряването си.

— Добре сте дошли.

— Нямах време да изпера чаршафите. Киснат се във ведрото.

Старицата се изкикоти.

— Младоженци, а?

В бузите на Дамарис се надигна горещина. Тя се обърна и остави метлата. Вратата отново се отвори и Фреди влезе, следван от трима яки мъже на средна възраст — местни, ако се съдеше по грубите им шаячни палта и калните ботуши.

Старицата скочи и заповяда с остър тон:

— Стой там с тез грамадни окаляни ботуши, Джем Ийлс! И вий, Били Пейн и Франк Ийлс!

Мъжете смутено отстъпиха назад. Фреди погледна към своите също тъй кални ботуши, но него не го споменаха, затова си остана на мястото. Сините му очи закачливо срещнаха погледа на Дамарис и безмълвно я подканаха да се разсмее на ситуацията.

— Значи всичко вътре е наред, тъй ли, бабо Мег? — провикна се най-старият от мъжете.

— Амчи разбира се, млади глупчо! Нидей обижда дамата и джентълмена! — сгълча го стопанката, поклати глава и се обърна към Дамарис: — Те са кат’ стари баби. Паникьосват се от малко пушек от комина.

Някой ахна възмутено от другата страна на прага, но преди да започнат укорите, Фреди се обади:

— Ние ще тръгваме. Благодаря ви, че използвахме къщата ви, госпожо... Господа, ще съм ви много благодарен, ако мога да ви убедя да ни помогнете с двуколката и конете.

Той бръкна в джоба си. Разнесе се дрънчене, докато се раздаваха монети, и мъжете бързо се отдалечиха.

— Готова ли си да тръгваме, скъпа? — обърна се към нея Фреди.

Не беше готова, но кимна и си облече палтото. Благодари на баба Мег за неволното ѝ гостоприемство, сбогува се и за последен път отправи продължителен поглед към малката къщичка, в която се бяха случили толкова много неща.

Десет минути по-късно двамата вече бяха в двуколката, която беше влажна, но невредима, и поеха по пътя. Конете бяха отпочинали и нетърпеливо хрупаха дажбата си, но Фреди решително ги насочи напред, като се мръщеше съсредоточено при бавното им и внимателно напредване. Пътят бе покрит с кал и отпадъци и това го правеше хълзгав и опасен.

Фреди не се опита да поведе разговор и Дамарис му беше благодарна — имаше да мисли за толкова много неща. След около час

щяха да стигнат до Девънам Хол, близо до който се намираше къщичката, която Фреди й беше обещал в замяна на фалшивия годеж. Предполагаше, че сега няма да я получи.

Скоро щяха да се върнат в Лондон и тя щеше да се събере със сестрите си и лейди Биатрис. Преди избяга от тях, неспособна да понесе лъжите, които им разправяше. Сега годежът беше истински и тя трябваше някак да им обясни всичко и да се надява, че няма да се почувствува наранени от измамата й.

Как стана така, че нещо, което отначало беше толкова просто, се усложни така? Но накрая всичко щеше да се нареди. Трябваше.

ГЛАВА 23

Никога не отлагай днешната работа за утре.
Джейн Остин, „Ема“

Малко след пладне минаха през големите порти, от които започваща алеята с дъбове, водеща до Девънам Хол.

— Чувствам се малко странно, като идвам тук, докато Аби и Макс са още на меден месец — каза Дамарис.

Бяха направили кратка почивка в една голяма странноприемница, която предлагаше коне за смяна, и Фреди бе поръчал вана за Дамарис и вана и бръснач за себе си. Сега Дамарис се чувстваше много по-добре, а Фреди, изкъпан, прясно обръснат и с изчистени от прислужника в кръчмата жакет, панталон и ботуши, бе възвърнал обичайната си елегантност.

Дамарис се чувстваше почти така, сякаш идваха направо от дома на родителите му. Почти.

— Сигурен ли си, че всичко ще бъде наред?

— Разбира се — отговори Фреди. — Аби ти е сестра, нали така? Искам да кажа, в очите на всички останали. А аз съм най-старият приятел на Макс.

Някой навярно бе забелязал пристигането им, защото още преди двуколката да спре напълно, един коняр изтича да ги посрещне, запъти се право към конете и пое поводите. Фреди скочи на земята и докато помогне на Дамарис да слезе, входната врата се бе отворила и един мъж с прост черен костюм — иконом, предположи Дамарис — чакаше да ги поздрави.

Тъкмо започнаха да се изкачват по стъпалата, когато на вратата се появи Аби.

— Дамарис! — провикна се тя. — Видях ви от прозореца. О, Дамарис, така се радвам да те видя!

Тя се втурна по стълбите и сграбчи Дамарис в радостна прегръдка.

Дамарис отвърна на жеста и ненадейно мъничко ѝ се доплака. Беше толкова хубаво, че вижда Аби. За нея тя беше повече от сестра.

— И... господин Монкън-Кумс? — добави Аби с лека изненада.

„Разбира се“ — помисли си Дамарис. Аби дори не подозираше за годежа, фалшив или не. Познаваше Фреди само като приятел на Макс.

Аби погледна към алеята — очевидно очакваше да види поне още една карета — и отправи към Дамарис въпросителен, незабелязан от другите поздрав.

— Останалите идват ли? И защо си с двуколка?

— После ще ти обясня — каза тихо Дамарис. — Но защо си тук? Мислех, че още си на меден месец. Всичко наред ли е?

— Всичко е идеално — увери я Аби и отново я прегърна. — О, Дамарис, бракът е нещо прекрасно! Решихме — е, аз реших — да поканим всички тук за Коледа и искам да е идеална — нашата първа Коледа заедно! — затова се върнахме по-рано, за да подгответим всичко.

Тя се обърна и протегна ръка към Фреди.

— Господин Монкън-Кумс, моля ви, простете ми, че не ви поздравих веднага. Толкова се зарадвах да видя сестра си, че забравих за маниерите си. Каква приятна изненада!

Макс ще се зарадва да има мъжка компания, за разнообразие.

— Госпожице... лейди Девънам — поклони се Фреди над ръката ѝ. — Изглеждате прекрасно. Виждам, че бракът ви се отразява добре.

Тя го погледна грейнала.

— Благодаря ви. Наистина е така. А сега елате, елате, не знам защо ви оставям да стоите така на вятъра. Просто съм толкова изненадана и доволна да ви видя.

Тя преплете ръка с тази на Дамарис и я поведе по стъпалата.

— Сигурно си уморена. Отдалеч ли идвате? И защо с двуколка? Никакъв багаж ли не носите? О, чуй ме само как дърдоря като абсолютна глупачка, без да ти дам време да отговориш. — Засмя се. — Скоро ще си възвърна разума, обещавам ти.

Когато влязоха в преддверието, тя се обърна към иконома:

— Праул, това са господин Монкън-Кумс, най-старият приятел на лорд Девънам, и сестра ми госпожица Чанс. — И поясни на

останалите: — Федърби ни изпрати Праул и той май ще се окаже истинско съкровище.

— Благодаря ви, милейди — поклони се Праул с достойнство. — Добре дошли в Девънам Хол, госпожице Чанс, господин Монкън-Кумс.

Макар че не говореше високо, гласът му сякаш стигна до всички кътчета на къщата.

Дамарис му благодари, но беше най-впечатлена от Аби. Увереността и естествеността ѝ сякаш бяха нараснали и тя изглеждаше родена да бъде господарка на тази величествена къща. Макар че започна да си пробива път в живота като сираче и гувернантка, изглежда не се смущаваше от новата си титла, както и от армията прислужници на нейно разположение. И все пак си беше същата сърдечна Аби, която Дамарис познаваше и обичаше.

Помисли си, че това е немалко постижение. Огледа огромното преддверие и се опита да си представи как самата тя се държи като Аби в Брекънридж Хаус. Не успя.

Аби се обърна към Праул:

— Моля, заведете господин Монкън-Кумс до синята стая за гости и го оставете да се измие и освежи. Аз ще заведа сестра си в жълтата стая. А после съобщете на Негово благородие, че имаме гости, но не казвайте кои са. Искам да го изненадаме. Всички ще пием чай и ще хапнем сладкиши в салона след... да кажем, петнайсет минути?

— Много добре, милейди.

— Къде е Макс? — попита Фреди.

— В библиотеката, преглежда планината от писма, пристигнали в наше отсъствие — отговори Аби. — Върнахме се едва снощи, така че тъкмо започна. Ние... ъъ... успахме се.

Бузите ѝ се обагриха с лека руменина, както забеляза с интерес Дамарис.

Аби цъфтеше. Очите ѝ блестяха, кожата ѝ сияеше от здраве и щастие. Очевидно този брак ѝ се отразяваше чудесно в много отношения.

— Защо да не го изненадам сам? — каза Фреди. — Трябва да говоря с него по един въпрос.

Дамарис му отправи остьр поглед. За какво трябваше да говори с Макс? Нещо за нея? За тяхната ситуация?

Фреди обаче ѝ се усмихна благо.

— Иди със сестра си, скъпа моя. Сигурен съм, че имате да си казвате много неща.

Аби се засмя.

— Много добре, изненадайте Макс. Праул, със сестра ми ще искаме чая и сладкишите горе, във всекидневната до жълтата стая. Сигурна съм, че господата ще предпочетат вино, бренди или кафе, а може и нещо по-засищащо и по-подходящо за мъже от сладкиши. И всички ще се съберем на вечеря.

— Лейди Девънам — каза Фреди с онзи чаровен, играв паклон, с който беше прочут, — омъжена съвсем от скоро, но вече кралица на домакините.

Аби се засмя. Дамарис го погледна замислено. Пак играеше лекомисленото конте. Защо? Но Аби я дърпаше към стълбите, нетърпелива да чуе всички новини, и Дамарис забрави чуденето си. Беше толкова прекрасно пак да види Аби.

Фреди отвори вратата на библиотеката. Макс седеше пред голямо дървено писалище, мръщеше се над огромен куп документи и водеше бележки.

— Да? — попита той, без да вдига глава.

— Странно занимание за меден месец — каза Фреди.

— Фреди! — възклика Макс, оставил перото и се изправи, усмихнат. — Откъде изникна, по дяволите?

Той тръгна към него с протегната за поздрав ръка, после закова на място.

— Проблем ли има? Да не се е случило нещо с леля ми? Или с момичетата?

— Не, не, нищо подобно. Всички са добре, доколкото знам — увери го Фреди. — Вярно, че не съм ги виждал от седмица-две — е, Дамарис е с мен, но съм сигурен, че лейди Биатрис, Джейн и Дейзи са добре. Федърби ги държи под око, и то много ефективно.

— Но аз специално те помолих да... — започна Макс и мълкна.

— Какво каза? Че Дамарис е с теб? Довел си я от Лондон? — И се намръщи. — С камериерката ѝ, предполагам.

— Всъщност идваме от Брекънридж — уточни Фреди и реши да не споменава, че камериерка няма. Изглежда, бракът бе придал на Макс неприятно моралистична жилка. Нищо чудно, след като беше отговорен за цял куп неомъжени момичета. Ако се окажеше в подобна ситуация, същото можеше да се случи дори и с него самия. Но още не.

— Брекънридж? От родителите ти?

Фреди кимна.

— Да. Представих им я.

— Представил си Дамарис на родителите си? Защо? Мислех, че никога не ходиш там, ако можеш да го избегнеш. Мислех, че избягваш майка си. Заради пастите.

Фреди отвърна нехайно:

— Всъщност с Дамарис сме сгодени.

Челюстта на Макс увисна.

— Сгодени? Мили боже! Не го вярвам.

За един дълъг миг той се взира във Фреди, после избухна в смях.

— Говориш сериозно. О, това не е истина! Вечния развратник най-накрая се хвана в капана. — И дръпна шнура на звънеца. — Трябва да вдигнем тост за вас двамата!

— Ако искаш да знаеш, аз бях този, който заложи капана — осведоми го Фреди раздразнено. — Дамарис е много красиво момиче, но е упорита. Наложи ми се да използвам цялата си ловкост, за да я убедя да ме приеме.

Макс пак се засмя.

— Браво на нея! Казваш, че е дошла тук с теб? Къде е тогава?

— Горе, говори с Аби. Все пак са сестри, нали разбираш. Момичешки тайни и тем подобни.

— Позвъниха ли, милорд? — пристигна икономът с поднос с кана за кафе, две чаши, чиния сандвичи с шунка, няколко резена студен пай и половин печено пиле. — Милейди си помисли, че ще искате да се подкрепите, милорд — обърна се той към Макс.

— Отлично — отговори Макс. — Точно от това имахме нужда. Но си мисля, че за този случай ще ни трябва... — и той погледна към Фреди — ... бренди?

Фреди кимна.

— Бренди, ако обичате, Праул.

— Веднага, милорд — поклони се икономът и излезе.

Фреди огледа подноса с храна и си избра едно пилешко бутче. Дъвчейки, се приближи до бюрото и погледна към кореспонденцията.

— Работа?

— Да. Докато ме нямаше, проклетите писма са се натрупали — потвърди Макс и си отряза парче пай. — Но не знам защо Бартлет ги е пращал тук, когато Флин е в Лондон, под носа му.

— Да, но Флин не е човек, който би се занимавал с писмената част, нали?

— Май наистина не е.

— Това писмо до Бартлет ли е? — посочи Фреди с оголената пилешка кост, преди да я метне в огъня.

— Да. Тъкмо го довършвах. Искам да хвана следобедната поща.

— Може ли да вмъкнеш едно съобщение от мен? — попита Фреди, взе един сандвич, погълна го на две хапки и си взе втори. Беше учуващо гладен.

— За годежа ти ли? Защо не? Бартлет ще остане очарован.

— Не е за годежа ми. По работа е. В известен смисъл.

Макс го погледна озадачено.

— Кажи му да ми съобщи в мига, в който получи вест от „Момичето от Ливърпул“.

— Това е един от нашите кораби. Какво искаш да знаеш?

— Няма значение. Просто му кажи да ми съобщи веднага.

Спешно е.

— Спешно ли? — намръщи се Макс. — „Момичето от Ливърпул“ превозва главно китайски коприни и подправки. Това ли те интересува? Защото може да имаме нещо в склада...

— Товарът не ме интересува — отговори Фреди със студен глас.

— Интересувам се от капитана.

— От капитана ли? Защо? Какво искаш от него?

— Да го убия.

Настъпи кратко мълчание, последвано от нечие изкашляне. Те погледнаха към вратата. Икономът стоеше на прага с гарафа бренди и две чаши. Изглеждаше леко стреснат.

— А, точно от това имаме нужда! — поздрави го Макс и отправи многозначителен поглед към Фреди. — Благодаря, Праул, това е всичко.

Взе гарафата и наля щедро в двете чаши. Изчака икономът да се оттегли и подаде едната на Фреди.

И двамата пиха, пресушавайки чашите си на един дъх.

— По-добре ми обясни — каза Макс и повторно напълни чашите. — Защо искаш да убиваш капитана на „Момичето от Ливърпул“?

— Дълга история. Личен въпрос. — Фреди нямаше намерение да споделя историята на Дамарис с когото и да било, дори с най-стария си приятел. Тя не беше казала дори на сестрите си. — Просто пиши на Бартлет да ми съобщи в мига, в който корабът влезе на док. По-скоро, ако чуе, че се връща.

Макс го изгледа замислено и отиде до купчината писма. Започна да ги прехвърля, измъкна един документ, провери го и кимна.

— Така си и мислех. Според това тук „Момичето от Ливърпул“ е влязъл на док в Лондон. — И той провери датата на писмото. — Преди три дни.

— Преди три дни? — повтори Фреди, изруга и стовари чашата си на масата. — Трябва да тръгвам. Веднага. Извини ме пред Аби. Кажи на Дамарис, че са ме повикали по спешна работа — и за бога, не ѝ казвай за това. Тя не подозира нищо и не искам да я разстройвам. Грижи се за нея вместо мен. Ще се върна след една-две седмици. Мога ли да взема някой от конете ти?

Без да чака отговор, той тръгна към вратата.

Само след секунда Макс беше до него и го сграбчи за ръката.

— Изчакай малко. Не можеш просто да хукнеш така, като говориш как си щял да убиеш човек, без да обясниш нищо. Какво става, по дяволите?

Фреди измъкна ръката си от хватката му.

— Няма време да обяснявам, дори да имах право. Трябва веднага да тръгна! Просто кажи на Дамарис, че е трябало да напусна по спешна работа.

— Сам ѝ кажи — отвърна Макс. — Идвам с теб. — И дръпна шнура.

— Това не те засяга! — Фреди не можеше да си намери място от нетърпение. Трябваше веднага да тръгне! Корабите оставаха на док само няколко дни в зависимост от товара и състоянието си. „Момичето от Ливърпул“ можеше да отплата всеки миг и тогава онзи мръсник

щеше да се измъкне и да остане свободен, извън обхвата му за цели шест месеца или повече, проклет да е!

— Ако смяташ да убиеш един от капитаните ми, ме засяга!

Братата се отвори.

— С господин Монктън-Кумс трябва да заминем за Лондон по спешна работа — обърна се Макс към иконома. — Кажете на прислужника ми да ми приготви багаж и да докарат двуколката и конете ми от конюшните. Тръгваме след половин час.

— Тръгваме веднага! — прекъсна го Фреди. — Тази свиня може да отплата всеки момент. И не двуколката — конете. Ще яздим. Така е по-бързо.

— Много добре, тръгваме след петнайсет минути. Добре, десет — отстъпи Макс, защото видя, че Фреди е готов да спори. — И, Праул — провикна се той, докато икономът бързаше към вратата, — къде са дамите?

— В жълтата всекидневна, милорд.

— Нямаме време... — започна Фреди.

— Ако си мислиш, че ще тръгна, без да кажа на жена си причината, или поне някаква причина — поправи се Макс — за изненадващото ни заминаване и без да се сбогувам с нея подобаващо, много грешиш. А и ти дължиш обяснение на Дамарис, по дяволите! Или се надяваше да си го спестиш? Никога не съм мислил, че си страхливец, Фреди!

Фреди стисна зъби. Не че беше страхливец, но Дамарис беше прекалено досетлива, да го вземат дяволите! Да не говорим, че и обичаше да спори. И беше упорита. Щеше да се опита да измъкне от него истината и проклет да е, ако ѝ даде тази възможност!

— Добре, ще говоря с нея, но, за бога, недей ѝ казва какво правим или защо отиваме. Просто кажи, че е спешно. Спешно и делово.

Макс го изгледа суро.

— Добре, но ще искам обяснение.

Фреди кимна.

— Добре. Но трябва да се закълнеш да не го разкриваш на никого.

— Кана пресен чай, ако обичате, Праул — каза Аби, когато с Дамарис се върнаха в уютната малка всекидневна на горния етаж. — Този е съвсем студен.

Праул изнесе подноса.

Аби се отпусна в един огромен мек фотьойл пред огъня.

— Боже, колко светкавично заминаха! Как мислиш, каква може да е тази спешна работа? Макс изобщо не изглеждаше притеснен, когато снощи прегледа този куп писма. Сигурно е някое съобщение, пристигнало току-що — каза тя и подаде на Дамарис чиния с изящни сладкиши с глазура, пълни с крем. — Сладкиши?

Дамарис разсеяно си взе един и го сложи на чинията си. Тук ставаше нещо. Начинът, по който Фреди отначало не я поглеждаше, а после я погледна многозначително, сякаш искаше да я увери, че работата може и да е спешна, но не е чак толкова важна, я изпълни със сигурност, че нещо не е наред. Спешна, но не важна? Що за абсурдно твърдение?

И все пак, когато го попита, той отвърна уклончиво, че заминавали по работа на Макс. И че тя не трябвало да се тревожи. Щял да се върне след една-две седмици. Тя трябвало да се порадва на времето си с Аби. Двете трябваше да отидат да разгледат новата къщичка на Дамарис, да се уверят, че ремонтът върви както трябва. Сега Дамарис, разбира се, нямаше да живее в нея. Но къщичката все още беше нейна и можеше да прави с нея каквото пожелае.

А после я целуна — по ръката! — и хукна.

И потегли на кон. На кон! През целия път до Лондон!

— Не знам какво става — обърна се тя към Аби, — но Фреди лъжеше най-безсръмно.

— Макс също — потвърди Аби. — Аз нямаше да кажа нищо, но щом и ти си забелязала...

Когато Праул се върна с пресен чай, Аби го попита:

— Лорд Девънам получавал ли е спешно писмо през последните един-два часа?

— Не, милейди.

— Тогава какво го е накарало да хукне така?

Праул доби безизразна физиономия.

— Нямам представа, милейди.

Аби погледна към Дамарис и вдигна вежди в мълчалив въпрос.
Дамарис кимна. Икономът знаеше повече, отколкото казваше.

— Аз пък смятам, че имате! — каза остро Аби. — Затова ни кажете какво знаете.

Икономът пристъпи неспокойно от крак на крак и погледна към Дамарис.

— Доколкото разбирам, господин Монкън-Кумс беше този, който изпита неотложна нужда да тръгне към Лондон, милейди.

Дамарис се намръщи.

— Но защо? Кой би могъл да му пише тук? Мога да се закълна, че когато пристигнахме, не мислеше да хуква към Лондон.

Тя погледна към Аби, която вдигна рамене. Двете погледнаха към Праул, който положи всички усилия да си приладе вид на незнаещ, вместо на притеснен и леко виновен.

— Какво още знаете, Праул? — попита Аби.

Той въздъхна.

— Добре, милейди, по една случайност чух — съвсем случайно, нали разбирате — тогава носех брендито...

— Да, разбира се. Моля ви, просто ни кажете.

— По една случайност чух как Негово благородие каза... — подхвани той и прегълътна. — Нещо за господин Монктън-Кумс. Че смятал да убие някого.

— Кого?

— Един от капитаните на Негово благородие.

Дамарис замръзна.

— „Момичето от Ливърпул“ в пристанището ли е?

Праул кимна.

— Точно това име чух, госпожице. Беше в докладите за корабите, които четеше Негово благородие.

— О, боже, значи това било!

Дамарис скочи, като събори масичката до стола си и преобръна чашата с чай. Той опръска роклята ѝ и закапа по килима. Без да му обръща внимание, тя започна да кръстосва стаята.

— Трябва да го спра. Ще го убият. Този глупак, този умопобъркан глупак!

— Не разбирам — каза Аби. — Кой е този капитан? И защо Фреди ще иска да го убива?

— Ще го убият! — прошепна Дамарис и закърши ръце като обезумяла. — Капитанът е по-едър, по-силен и по-хитър. А ако не го убие, ако по някакво чудо оцелее, ще го окачат на бесилото за убийство! Трябва да го спра. — Тя погледна към Аби. — Трябва да тръгна след тях! Трябва да го предотвратя!

Аби стана и хвана трескавите й ръце.

— Изобщо не проумявам за какво говориш — каза тя спокойно. — Но ако си сигурна, че трябва да тръгнем след тях, тогава, разбира се, ще тръгнем. Праул, поръчайте да докарат най-бързата ни карета и кажете на Хигинс — това е кочияшът — поясни тя на Дамарис, — че въпросът е спешен. Кажете на камериерката ми да приготви само това, което ще ни трябва за пътуването.

— Няма да имаме време да спирате в странноприемници — обади се Дамарис. — Само за смяна на конете.

Аби кимна.

— Само най-необходимото. И храна и напитки. Ще тръгнем колкото се може по-скоро.

— Веднага — поправи я Дамарис. — И, Праул — добави тя, докато икономът бързаше към вратата, — моля ви, попитайте готвачката дали има джинджифил. Ще искам целия й запас — цял корен, ако може.

— Джинджифил ли? — попита Аби. — За какво?

— По-късно — отвърна кратко Дамарис.

Каретата се тресеше и подскачаше, докато прекосяваха Хаунзлоу Хйт. Оставаха им още няколко часа до Лондон. Бяха обяснили на Хигинс, че бързината е от първостепенно значение, и той бе пришпорвал конете. Дори изпращаше момче на кон, за да уреди предварително смяната на всяка пощенска станция.

Бяха изминали пътя бързо. Но дали достатъчно бързо?

Дамарис се вкопчи в кожените ремъци, които висяха от покрива на каретата, и мрачно задъвка парченцата свеж джинджифил. Изглежда, помагаше: все още не беше повърнала.

Мислите й продължаваха да кипят, а тревогата й ни най-малко не бе намаляла. Фреди го правеше заради нея, заради това, което му каза, защото беше толкова абсурдно галантен.

И понеже бяха сгодени, сега се чувстваше отговорен да защитава честта ѝ.

Честта ѝ! Какво значение имаше нейната чест, когато животът му беше в опасност?

Всичко това беше минало, така или иначе. Дори да убиеше капитан Слоун, каква полза щеше да има? Тя, разбира се, не вярваше нито за секунда, че Фреди ще го убие. Капитан Слоун беше силен мъж и лукав боец; беше се сражавал с пирати и беше побеждавал.

Фреди беше елегантен, забавен и чаровен и нямаше никакъв шанс. Този глупак! Този умопобъркан глупак!

— Не се притеснявай толкова — каза Аби, наведе се напред и сложи ръка върху коляното на Дамарис. — Всичко ще се оправи. Имай вяра. Дори и да не стигнем навреме, моят Макс е с твоя Фреди и няма да позволи да се случи нищо ужасно.

Дамарис се надяваше, че е права, но самата тя нямаше същата вяра в безупречните способности на Макс. Макс беше героят на Аби, не неин.

Тя беше разказала цялата история на Аби... вчера ли? Пътуваха цяла нощ, Дамарис не беше мигнала и цялото пътуване ѝ се сливало. Аби я изслуша със състрадание и не отвърна нито със съжаление, нито с ужас. Нямаше дори и най-малката следа от укор, задето Дамарис го бе пазила в тайна толкова дълго. Вместо това хвана ръцете ѝ, стисна ги утешително и каза простишко:

— Ти си смело момиче, Дамарис. И всичко ще се оправи, не се тревожи. Преживяла си толкова много неща и си оцеляла. Сега е време да бъдеш щастлива.

Дамарис знаеше, че в живота не става така, но все пак се почувства утешена. Беше много благодарна, че Аби тръгна с нея.

— Макс е късметлия — каза ѝ тогава Дамарис.

Аби се усмихна.

— Аз съм късметлийката. О, Дамарис, дори не знаех, че може да съществува подобно щастие!

Дамарис се опита да се усмихне, но очевидно не успя докрай, защото Аби каза:

— О, не изглеждай толкова отчаяна, скъпа! И ти ще намериш това щастие с твоя Фреди, сигурна съм! — Сега Аби улови погледа ѝ и се усмихна. — Джинджифилът май помага.

— Да.

— Трябва да кажа, че господин Монкън-Кумс определено се е променил към по-добро. — Аби се опитваше да повдигне настроението й. Отново.

Заради нея Дамарис се опита да си приладе по-бодър вид. Мъчителните тревоги за ситуация, която не зависеше от нея, не помагаха на никого.

— Към по-добро ли?

— Ами, когато се запознахме, той беше женкар, прочут с отвращението си към брака, а ето го сега — сгоден за теб. Това е признак на зрялост, като начало, а освен това не би могъл да направи по-добър избор.

Дамарис не можа да потисне усмивката си.

— Не си ли случайно малко предубедена?

— Глупости! — отсече Аби твърдо. Очите ѝ блестяха. — С всяка изминална минута го харесвам все повече. Винаги съм го смятала за красив, чаровен и много забавен, но това, което ми разказа, показва, че у господин Монкън-Кумс има скрити дълбини, каквито не съм подозирала. — Тя въздъхна. — И трябва да признаеш, че да препусне *ventre a terre*^[1], за да защити честта ти, е много романтично.

Дамарис не изпитваше необходимост да признава нищо такова.

— Не е романтично. Това е лудост!

Нито Фреди, нито Аби знаеха срещу какво ще се изправи Фреди, ако се опиташе да се бие с капитан Слоун. Дамарис се молеше корабът му вече да е отплавал.

Не я интересуваше какво ще се случи с капитан Слоун. Вълнуващо я единствено Фреди.

Изобщо не трябваше да му разказва историята си. Изобщо не биваше да се съгласява с този измислен годеж. И дори след като се съгласи — защото не можеше да съжалява за къщичката, — никога не биваше да му позволява да я убеди годежът им да стане истински.

Трябваше да държи на своето. Не трябваше да му обяснява защо не е подходяща да му стане съпруга и със сигурност не трябваше да се люби с него, нищо че това беше най-прекрасното преживяване в живота ѝ. Просто трябваше да постъпи почтено и да му каже „не“. А после пак. И пак. Докато го накара да се откаже.

Но защото беше себична, защото го искаше, защото го *обичаше* и защото той ѝ предлагаше всичко, за което бе мечтала — освен сърцето си — прие предложението му. Жадно. Себично.

А сега, все едно дали ѝ беше отдал сърцето си, или не, той щеше да рискува живота си в безумно, галантно желание да възвърне загубената ѝ чест.

Ако умреше, това щеше да бъде по нейна вина.

Тя се загледа през прозореца на каретата и се замоли от все сърце, макар и безмълвно. „Моля те, нека просто остане жив и здрав — мислеше си тя. — Пощади живота му, не позволявай да бъде убит или тежко ранен — или обесен, — и ще постъпя така, както трябва. Ще се откажа от него; ще се върна в Девънам и ще живея в къщичката си и обещавам, о, обещавам, че никога повече няма да те моля за нищо. Нека просто остане жив и здрав.“

Затвори очи и в съзнанието ѝ изплува образът на капитан Слоун: едър, корав и хитър. О, господи! Фреди нямаше никакъв шанс.

Тя се вкопчи в кожения ремък, задъвка упорито джинджифила и се замоли. Пак.

[1] С пълна бързина (фр.) — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 24

*Сърцето ѝ подсказваше, че го е сторил заради нея.
Джейн Остин, „Гордост и предразсъдъци“*

Фреди и Макс се запътиха право към доковете. Бяха мръсни, небръснати, гладни и уморени, но Фреди отказваше да загуби дори миг. Бяха препускали цяла нощ и един Господ знаеше колко коне бяха сменили.

Сега слязоха от седлата, Фреди подаде поводите на едно момче от доковете и му хвърли монета. Докато Макс инструктираше хлапето да се грижи за конете, да ги напои и да очаква още една сребърна монета, когато се върнат, Фреди оглеждаше доковете. Те гъмжаха от мъже — хамали и работници, които носеха какви ли не екзотични стоки. Над целия този оживен народ се издигаха десетки леко полюшващи се мачти. Толкова много кораби, пусто да остане!

— Местонахождение? — попита Фреди.

Макс поклати глава.

— Может да е къде ли не.

— В такъв случай по-добре да се разделим — каза Фреди. — Аз ще тръгна насам, а ти нататък.

Той тръгна и Макс го сграбчи за ръката.

— Добре, но когато намериш кораба, ела да ме вземеш. Не се изправяй срещу него сам.

— Искам това копеле.

Макс отново го сграбчи за ръката.

— Знам, но той е кораво копеле. Не се бий с него, Фреди, особено на негова територия. Можем да накараме да го арестуват.

Фреди отблъсна ръката му.

— Да го арестуват ли? Той ще страда за това, което е извършил. Искам кръвта му.

— Той няма да се бие като джентълмен — предупреди го Макс.
— Ще се бие сериозно и мръсно.

— Разбира се. Той е абсолютна измет.

Двамата се разделиха. Фреди започна да минава от кораб на кораб, докато най-накрая го видя: „Момичето от Ливърпул“. Ако тълкуващо правилно знаците, на борда кипяха последните етапи от подготовка за отплаване с прилива. Той тръгна към подвижното мостче.

— Имам работа с капитан Слоун — каза той, когато един моряк го спря.

Морякът го огледа изпитателно, забеляза калните му ботуши и панталони и небръснатото му лице, но говорът на Фреди и увереността, която се изльчваха от него, очевидно му повлияха, защото той кимна отсечен и отстъпи, за да го пусне.

— Капитанът е в каютата си — каза той и посочи с брадичка.

Фреди завари Слоун в просторна каюта, приведен над пръснати по масата документи. Капитанът вдигна глава и се намръщи.

— Кой сте вие, по дяволите?

— Това няма значение — каза Фреди, влезе в каютата и затвори вратата след себе си.

Каретата отби от пътя и спря.

— Не разбирам — каза Дамарис. — Трябва да сме почти стигнали. Току-що отбихме от пътя. — Тя посочи. — Ето, това е Хайд Парк, значи сме почти на Оксфорд Стрийт, тогава защо спряхме?

Аби поклати глава.

В този момент Хигинс слезе от мястото на кочияша.

— Накъде, госпожице?

— Към доковете — отговори Дамарис. — Нали вече ви казахме.

— Да, госпожице, но кои докове?

Дамарис и Аби се спогледаха.

— Кои докове ли? — повтори Дамарис. — Тези, на които отиват корабите.

Хигинс въздъхна уморено. Беше карал цялата нощ и леко се олюляваше, очевидно изтощен.

— В Лондон има цяла дузина докове, госпожице. Това не е пристанище, където всички кораби са на едно място. Това е река. Различните кораби използват различни докове.

Дамарис го изгледа ужасена. След всичкото това бързане, след това безкрайно отчаяно преследване бяха стигнали в Лондон и не знаеха кои докове?

— Корабите, които идват от Китай! — промълви тя отчаяно. — Няма ли място за тях?

Хигинс поклати глава.

— Зависи, госпожице. Може да е в Уопинг; може да е онзи по-надолу, покрай моста до Тауър; може да е на Лондонския басейн или в която и да било друга част от доковете.

Дамарис се обърна към Аби:

— Знаеш ли на кои докове трябва да отидем?

Аби отново поклати глава.

— Тогава какво ще правим? — промълви Дамарис и прехапа устна, готова да избухне в плач. Само че не можеше — трябваше да намери Фреди.

— Може би Федърби ще знае — предположи Аби. — Той знае абсолютно всичко.

— Да, Федърби, разбира се! — вкопчи се Дамарис в тази идея и се обърна към Хигинс: — Закарате ни в дома на лейди Биатрис на Бъркли Скуеър. Ей там — допълни тя и посочи с ръка.

— Да, госпожице.

Хигинс се върна на мястото си и пътническата карета потегли. Само след няколко минути спряха пред къщата на лейди Биатрис. Дамарис не можа да изчака да спуснат стълбичката — скочи от каретата, забърза по стъпалата и дръпна шнура с всички сили, при което звънецът зазвъня шумно и бързо.

След няколко дълги, мъчителни минути вратата се отвори.

— Госпожице Дамарис! — възклика изненадано Федърби, погледна покрай нея и лицето му незабавно разцъфна в усмивка. — Лейди Девънам — поздрави той Аби с видимо удоволствие. — Добре дошла у дома, милейди.

Дамарис прекъсна радостта от срещата.

— Федърби, къде са доковете?

Той погледна към нея.

— Кои докове, госпожице?

— Тези, на които би отишъл Фреди, ако иска да види кораб, който идва от Китай.

— Съжалявам, госпожице, нямам представа — каза той и се обърна към Аби. — Не ви очаквахме толкова скоро, милейди...

Дамарис го сграбчи за ръкава.

— А господин Флин? Той тук ли е? Той със сигурност ще знае.

Федърби поклати глава.

— Съжалявам, госпожице, тази сутрин излезе и каза, че ще се върне чак вечерта.

— Аби! — извика един глас. Джейн се втурна по стълбите и сграбчи сестра си в прегръдка, от която и двете се завъртяха в кръг. — Какво правиш тук? Къде е Макс? Как беше меденият месец?

— Аби! — дотича и Дейзи и се присъедини към въодушевлението.

Дамарис стоеше като вкаменена, без да може да възприеме нищо. Беше предала Фреди. Да дойде чак дотук и в последния момент да разбере, че не знае къде се намира корабът!

Несъмнено беше слязла на същия този док, но не можеше да си спомни. Бяха я свалили на брега, бяха завързали ръцете и краката ѝ и я бяха увили в одеяло. Не можа да види абсолютно нищо.

— Бартлет! — възклика ненадейно тя. — Ами Бартлет, техният пълномощник? Ще отидем в кантората му. Той със сигурност ще знае.

— Да отидеш в кантората на един пълномощник? — разнесе се от горния край на стълбището гласът на лейди Биатрис. — Нищо подобно няма да направиш, млада госпожице. Така просто не се прави.

— Трябва! — настоя Дамарис. — Въпросът е на живот и смърт!

— Така ли? Тогава ела тук, момичето ми, и ми кажи какво толкова спешно става.

Дамарис се поколеба, раздвоена, но не знаеше къде се намира кантората на Бартлет и без помощта на лейди Биатрис нямаше да го открие. Тя забърза по стълбите и помогна на лейди Биатрис да се върне във всекидневната си. Останалите ги последваха.

— Сега, миличка, седни до мен — потупа лейди Биатрис съседното място на дивана. — Федърби, чай и сладкиши, ако обичате.

Дамарис овладя нетърпението си и седна. Федърби щракна с пръсти на невидима прислужничка, влезе и застана до вратата. Никой в

стаята нямаше никакви тайни от Федърби. Той и приятелят му, лакеят Уилям, се бяха сприятелили с момичетата дълго преди всички те изобщо да се запознаят с лейди Биатрис.

— А сега, миличка, мм кажи какво те е развлнувало толкова. Това изобщо не е в стила на моята прекрасна, хладнокръвна и спокойна Дамарис.

Думите на лейди Биатрис и проницателният поглед, който ги придвижаваше, помогнаха на Дамарис да се успокои. Лейди Биатрис ценеше самоконтрола у една дама.

Дамарис също. Тя погледна към часовника над камината, скръсти ръце в ската си и след като донякъде се поуспокои, започна:

— Фреди иска да убие човек и за всичко съм виновна аз, затова трябва да го спра.

С равномерен глас, който ставаше все по-забързан, тя започна да обяснява, като спираше на всеки няколко секунди, когато лейди Биатрис я прекъсваше с въпроси или изискваше уточнение.

Когато свърши, в стаята се въз颤и дълго мълчание. Дамарис погледна към часовника и се смая колко малко са се преместили стрелките. Всяка загубена секунда ѝ се струваше цяла вечност, но откакто седна, бяха минали само седем минути.

— Затова сега, ако можете да ми кажете как да стигна до кантората на Бартлет, ще отида там и би трябвало да мога да намеря Фреди и да го спра.

— Никъде няма да ходиш — отсече лейди Биатрис. — Вече ти казах, така просто не се прави.

— Какво? Но...

— Глупаво дете, ти изобщо не разсъждаваш! Фреди го прави заради репутацията ти. Ако отидеш на доковете и покажеш, че си замесена... — погледна тя към косата на Дамарис — ... особено ако изглеждаш така, сякаш си будувала цяла нощ и си лежала по гръб в някой храсталак, наистина ще предизвикаш скандал. Точно това, което той се опитва да предотврати.

— Но...

Лейди Биатрис вдигна ръка.

— Уилям ще отиде. Ти ще останеш тук.

— Но...

Изящно оскубаните вежди на възрастната дама се повдигнаха.

— Да не би да намекваш, че Уилям е неспособен да спре един бой? След всички години като борец? Че ще е по-безполезен от една малка, разстроена жена? Не, разбира се. Федърби, изпратете Уилям колкото се може по-бързо. И лакеите да идат с него.

Федърби се поклони, а Уилям, който навярно подслушваше от коридора, подаде глава през вратата.

— Ще го намеря, госпожице Дамарис, не се тревожете. Няма да позволя нищо да се случи на вашия господин Фреди. — И веднага хукна.

Дамарис се загледа след него. Устата ѝ потрепери и тя избухна в плач. Лейди Биатрис я привлече в прегръдките си и замърмори успокоително:

— Хайде, хайде, скъпа, поплачи си хубаво! Ще ти подейства добре.

Над главата на Дамарис тя мълчаливо показа на момичетата, че трябва да ги оставят насаме. Те послушно излязоха.

Лейди Биатрис изчака Дамарис да се наплаче хубаво. После ѝ подаде изящна кърпичка от фин лен, поръбена с дантела, и ѝ каза да си избърше очите и да ѝ обясни всичко.

Дамарис я послуша. Разказа ѝ всичко с подробности: за измисленият годеж, за посещението в Брекънридж Хаус и за ужасните неща, които наговори на родителите на Фреди... и добави с ридание и изхълцване, че те са си заслужавали всяка дума.

Разказа ѝ за наводнението и как заседнаха в онази къщичка и как Фреди настоя, че след като я е компрометирал, ще се ожени за нея. Разказа как е трябвало да напусне Китай и как капитан Слоун я е измамил и я е принудил да... да...

— Разбирам, дете — промълви лейди Биатрис и я потупа по ръката. — Значи затова не искаше да се омъжваши. Сега тихо и без повече сълзи, ако обичаш — каза накрая лейди Биатрис. — Няма да задълбаваме в неща, които не можем да контролираме, и няма смисъл да говорим за тях. Това, за което искам да поговорим, е очевидното ти убеждение, че не можеш да се омъжиш за момчето.

— Разбира се, че не мога! — потвърди Дамарис и избърса няколко непокорни сълзи. Отново обясни всички причини, поради които не можеше да се омъжи за Фреди Монктън-Кумс и защо би било себично и алчно от нейна страна да го стори, защо бракът с нея ще му

навреди — всички онези причини, за които не спря да мисли през целия път до Лондон.

Дори адвокат не би могъл да изложи теза по-добре. Много потискащо.

Когато Дамарис мълкна, настъпи кратко мълчание. А после...

— Глупости! Всички тези „трябва“, „непременно“ и „какво ще си помислят хората?“? Нямам време за тях. Въпросът е какво искаш ти, моето момиче?

Дамарис прехапа устна и не каза нищо.

— Обичаш ли го, дете?

Лицето на Дамарис се сгърчи.

— Повече от всичко.

— Тогава, за бога, омъжи се за момчето!

— Но...

— Глупости! Това всичко вече ми го каза. Сякаш някое от тези неща ще има значение за Фреди, след като те вкара веднъж в леглото си... Ох! Това изчервяване ми подсказва, че вече го е сторил. Ужасно ли беше?

— Не, прекрасно! — отвърна Дамарис с трагически тон.

— Така си и мислех. Развратниците обикновено са добри любовници. Лично аз бих искала мъж, който знае какво да прави с женското тяло. — Тя погледна към Дамарис и се подсмихна. — Не ме гледай така, момиче! Може да съм стара, но не съм мъртва! Много си хубава, когато се изчервяваш. Като млада аз постоянно се изчервявах, но от години вече не, слава богу. За съжаление не съм имала и повод.

В края на тази реч Дамарис почти се смееше.

Възрастната дама я изгледа одобрително.

— Така е по-добре. Вече не ти се циври, а?

— Не, но...

Лейди Биатрис въздъхна шумно.

— Кажи го, момиче! Какъв е истинският проблем?

— Той не ме обича.

— Мили боже, какво значение има това? — попита тя и изгледа проницателно Дамарис. — Но виждам, че за теб има — добави и изсумтя. — Е, добре, не мога да говоря от името на момчето, но според мен един мъж, който е вече на двайсет и осем и е успял да избегне всички клопки за съблазняване и брак, залагани му от момичетата от

висшето общество и техните майки, не би предложил брак на жена, ако не иска. А това е добро начало. Да добавим факта, че е хукнал да се разправя с този твой капитан...

— Той не е мой капитан! — избухна Дамарис.

— Знаеш какво имам предвид! — махна нетърпеливо с ръка възрастната дама. — Но мъжете обичат да действат, затова понякога хукват да убиват дракони заради своите дами и очакват от нас да разберем.

Тя мълкна и остави младата си събеседница да осмисли думите ѝ.

Дамарис я погледна притеснено. Всичко беше толкова объркващо!

— О, за бога, просто се омъжи за момчето и да се свършва! Любовта може да дойде в брака. Ако не се омъжиш за него, никога няма да разбереш дали е способен да те обича. А дори и да не е... е, за една млада дама има и по-страшни неща от това да се омъжи за красив мъж, който е богат, добър по душа и добър в леглото. А освен това — побутна тя ръката на Дамарис с кокалестия си пръст, — ако ти не се омъжиш за момчето, някоя амбициозна жена ще го отмъкне. Някоя, която не го обича. И какво ще стане тогава с него, а?

Дамарис примигна. Не беше помислила за това. Спомни си за онези момичета в парка, които на практика го преследваха. Фреди щеше да открие в тях ужасни съпруги.

— Имай повече вяра в себе си, скъпа моя. Ти притежаваш красота, дух и кураж, но преди всичко трябва да вярваш в себе си — потупа я по ръката лейди Биатрис. — Сега иди и се изкъпи. Ако твоят Фреди оцелее след срещата с капитана — о, недей изглежда толкова отчаяна, убедена съм, че ще оцелее — та когато се върне тук, как искаш да го посрещнеш, като мокра мишка или като свежа и красива млада дама?

Дамарис се поколеба и възрастната дама я побутна.

— Тръгвай, момиче! Можеш да се тревожиш за момчето и мокра, и суха.

На това не можеше да се възрази. Дамарис отиде да се изкъпе.

Горещата благоуханна вода я успокои. Дамарис се сапунила разсеяно, без да спира да мисли над думите на лейди Биатрис.

„Ако ти не се омъжиш за момчето, някоя амбициозна жена ще го отмъкне. Някоя, която не го обича.“

Този добър, почтен, горд мъж имаше нужда от любов. Както и малкото момченце вътре в него, което се бе обвинявало така ужасно за злополуката с брат си и се бе окказало прогонено от семейството си заради това. Оттогава то не бе познало любовта.

Любовта бе единственото нещо, с което Дамарис разполагаше в изобилие, единственото, което можеше да му предложи. Всеки път, когато Фреди я погледнеше, усмихнеше ѝ се, отправяше ѝ онзи сънен, дяволит поглед, който сякаш я призоваваше в леглото, ѝ се струваше, че ще се пръсне от любовта, която напираше в нея. И колкото повече го опознаваше, толкова повече любовта ѝ нарастваше.

Лейди Биатрис беше права. Това, че Фреди Монктън-Кумс не я обичаше, нямаше значение. Той имаше нужда от любов и само това беше важно.

„Появярай в себе си.“ Дамарис щеше да се опита.

— Страшно си нахален да влизаш така в каютата ми! — изръмжа капитан Слоун.

— Имам сметка за уреждане — отговори Фреди.

— Казвай.

— Става дума за незаконен товар — нещо, което не си споменал в документите на кораба.

Слоун настръхна и погледът му се насочи към вратата, сякаш искаше да се увери, че никой не може да чуе.

— Не разбирам за какво говориш — отсече той, но изражението му подсказваше противното.

— Робството е незаконно в Англия.

Веждите на капитана се стрелнаха нагоре.

— Робство ли? — повтори той и изсумтя. — През целия си живот не съм имал роб. Не знаеш какво говориш.

— Да докарваш момичета в Англия и да ги продаваш в бордеи е робство — отговори спокойно Фреди.

Очите на Слоун се присвиха.

— Тези момичета знаеха в какво се замесват.

„Тези момичета“? Значи Дамарис не беше единствената.

— Говоря за английско момиче — уточни Фреди с леден глас. — Момиче, което си намерил в затруднено положение в Китай.

— И тя сключи същата сделка като останалите — отговори Слоун пренебрежително. — Значи си дошъл да говорим за някаква уличница?

При тези думи Фреди загуби самообладание. Хвърли се към него и го удари с цялата си едва сдържана ярост — свиреп удар в челюстта, след който се чу силно изпращащане. Капитанът залитна и отстъпи назад. Фреди го последва и се опита да го хване за гърлото.

Слоун се извъртя и на свой ред го бълсна. Сякаш понечи да нанесе удар, но в последния момент Фреди видя острието, което блесна в юмрука му. Успя да го избегне, но на косъм; ножът разряза ризата му.

— Дошъл си без оръжие, тъй ли, хубавец? Голяма грешка.

Слоун се ухили гадно и финтира с острието.

Фреди изрита ножа от ръката му. Той издрънча на пода и се плъзна под масата. Слоун изръмжа от безсилие.

— Няма нужда да съм въоръжен, за да те убия, Слоун — каза тихо Фреди. През целия си живот не бе изпитвал такава ярост, но беше студен и съсредоточен.

Слоун се подсмихна.

— Мислиш, че ме е страх от един джентълмен?

Фреди отново му се нахвърли. Удари го веднъж, два пъти.

Слоун отвръщаше на всеки удар. Фреди го удари в окото. Слоун го ритна в глезена и му нанесе два последователни удара в главата.

Ушите му писнаха. Фреди успя да нанесе къс ляв в главата на противника си, следван от силен удар в корема. Слоун изохка и отстъпи.

Няколко секунди двамата останаха така, задъхани, и се измерваха с поглед. Слоун се втурна към него, сграбчи го в ключ и засипа с удари едната страна на главата му.

Двамата се олюляха, без да се пускат. От горещия зловонен дъх на капитана на Фреди му се догади. Той успя да освободи едната си ръка и го удари в гърлото. В същия момент Слоун се опита да забие коляно в слабините му, но Фреди го очакваше, извъртя се и пое удара с хълбок.

Разделиха се. Слоун се съвзе пръв, нанесе силен удар в гърдите му и още един — в лицето. От носа на Фреди рука кръв.

Задъхан, с шурнала по лицето кръв, Фреди успя да забие юмрук в брадичката на противника си. Слоун отмества глава назад и Фреди му нанесе здрав десен в слънчевия сплит.

Тялото на капитана се отпусна. Фреди го удари силно в лицето и двамата отново се разделиха с леко олюляване. Събираха сили. Слоун изруга, плю и на пода се изтърколи един почернял зъб. Дишането му беше шумно и задъхано. И Фреди хрипаше с всяко вдишване. Усещаше кръв в устата си.

— Добре, предавам се! — изхриптя Слоун и протегна ръка, сякаш за подпечатване на споразумението.

Фреди се намръщи. Не очакваше да стане така. Наказанието на Слоун съвсем не беше достатъчно. Но предлагаше примире, пусто да остане!

Той се поколеба и в този миг Слоун го нападна, навел глава като бик, и я заби в корема му. Фреди падна. Целият въздух излетя от тялото му.

Слоун започна да го рита, като се целеше в корема, слабините, бъбреците. Ударите валяха един след друг.

Фреди започна да се извива, да се гърчи, да се опитва да избегне всеки ритник и безполезно да си поеме въздух. Успя да сграбчи с две ръце единия ботуш, дръпна с всичка сила и Слоун се строполи по гръб на пода.

Дъхът на Фреди се върна като мощна вълна и докато Слоун се мъчеше да се изправи, Фреди му нанесе мощн удар с такава сила, че капитанът полетя назад през каютата и отново падна на пода.

Цялата ръка на Фреди запулсира от болка, но болка, която го изпълни с удовлетворение. Слоун със сигурност го болеше повече.

Той погледна към него. Оказа се, че капитанът не мърда. Мъртъв ли беше?

В този миг вратата се отвори и Макс влетя, следван от Флин.

— Проклет глупак такъв! Вече си го убил! — възклика Макс.

Флин се наведе и огледа капитана.

— Още диша.

— Мога да поправя това — каза Фреди.

— Стой на място! — нареди Макс и добави: — Ако нямаш нищо против, предпочтат да не съдят най-стария ми приятел за убийство. Или пък да трябва да иде в чужбина, за да избегне процеса.

Фреди изгледа кръвнишки изпадналия в безсъзнание мъж. Не изпитваше и капка разкаяние. Пръстите го сърбяха да довърши работата.

Макс добави:

— И съм сигурен, че на Дамарис ще й бъде много приятно да заживее в изгнание. Пак.

Тези думи подействаха като кофа студена вода в лицето на Фреди. Тази история изобщо не биваше да засегне Дамарис. Погледна към Слоун и мъглата на яростта се разсея. Дишането му се забави. Свършено беше.

— Завържете му ръцете и краката.

— Той не е в състояние да... — започна Макс.

— Вържете ги.

Фреди не се страхуваше от още мръсни номера. Дамарис беше слязла от този кораб безпомощна, с вързани ръце и крака. Капитанът щеше да слезе по същия начин.

Флин намери въже и бързо завърза Слоун.

— Какво ще правиш с него?

Фреди сви небрежно рамене, без да обръща внимание на болката, която го прониза.

— Имаме няколко възможности, но най-добрата е да увисне на бесилото, задето е карал момичета в Англия и ги е продавал в бордели против волята им.

— Момичета? — повтори Макс.

Фреди кимна.

— Оказа се, че не за първи път е прилягнал до този мръсен номер — потвърди той и се обрна към Флин: — Подозирам, че ще откриеш и доста други престъпления — изражението му, когато се изправих срещу него, подсказваше, че очаква съвсем различни обвинения. Сигурен съм, че те е мамил, Флин. Провери документите, говори с екипажа — ще намериш всички доказателства, които ни трябват, за да го обесим, сигурен съм. Жалко, че можем да го окачим на бесилото само веднъж.

— Можем да опитаме да повторим — изръмжа Макс.

— Може да се окаже забавно — съгласи се Флин със студена усмивка.

— Може — потвърди Фреди. — Но смятам да го оставя на нежните грижи на британското правосъдие.

Макс кимна.

— Затвор, процес и бесило.

— Точно така.

В този момент вратата отново се отвори със замах. Фреди погледна смяяно към новодошлите. Огромният лакей на лейди Биатрис? Какво, по дяволите, правеше той тук? Двама малко подребни, но все пак внушителни лакеи с ливреи вървяха след него. Каютата определено започваше да се претъпква.

Макс проговори пръв:

— Уилям? Какво се е случило?

Уилям се поклони.

— Лейди Биатрис ви изпраща почитанията си, милорд, но си помисли, че господин Монкън-Кумс може да има нужда от малко помощ.

— Какво? — възклика Фреди. — Откъде, по дяволите, знае? Тя не знае дори, че съм в Лондон.

— Моля да ме извините, сър, но госпожица Дамарис ѝ каза.

— Госпожица Дамарис! Но тя е в Девън, в Девънам Хол.

— Съжалявам, че се налага да ви противореча, сър, но тя и госпожица Аби... искам да кажа лейди Девънам — ухили се той на Макс — в този момент са с лейди Биатрис на Бъркли Скуеър.

— Мили боже, трябва да е пътувала цяла нощ! — възклика Фреди. — Сигурно ѝ е много лошо.

Уилям продължи:

— Госпожица Дамарис беше в ужасно състояние, сър — много се тревожеше да не ви убият, но, изглежда, е нямало нуж...

Но Фреди вече бе изчезнал, следван по петите от Макс.

Уилям огледа безчувстваия Слоун с око на познавач.

— Май сме изпуснали първокласен тупаник — установи тъжно той. — Жалко, че закъсняхме и не можахме да помогнем.

— Можете да помогнете сега — каза Флин. — Закарайте тоя боклук на Боу Стрийт с почитанията на господин Мон... не, с

почитанията на лорд Девънам и моите — и им кажете да го задържат по предстоящи обвинения. Обвинения в углавно престъпление.

Уилям се ухили.

— Много добре, сър!

— Дори да пробиеш дупка в паркета ми, това няма да го върне по-рано — намуси се лейди Биатрис.

— Уилям тръгна преди цял час — каза Дамарис, без да спира да крачи напред-назад. — Нещо се е объркало, просто го знам!

В този миг звънчето на входната врата иззвъня. Дамарис хукна по стълбите и стигна долу в мига, в който Фреди влезе в къщата.

О, как само изглеждаше! Лицето му бе покрито с набъбващи синини и драскотини; носът му изглеждаше изкривен и все още покрит със засъхнала кръв; а едното му око беше мораво и почти затворено — виждаше се само едва забележима цепнатина между двета клепача.

Той изкуцука няколко крачки напред, ухили ѝ се несиметрично и разпери ръце.

Тя се хвърли в прегръдките му.

— О, Фреди, Фреди, толкова се тревожих! Толкова съжалявам, за всичко съм виновна аз. Изобщо не трябаше да тръгваш след него и, о, виж какво ти е причинил! Тежко ли си ранен? Трябва ли да повикаме лекар? — И тя тревожно заоглежда раните му. — О, окото ти! Сигурно много боли. Какво мога да направя? О, глупчо, глупчо такъв, как можа да тръгнеш след него! Опитах се да те намеря, да те спра, но не можах да открия доковете. Едва не си загубих ума от тревога. Мислех, че ще те убие! Бях сигурна, че съм те загубила завинаги! — И тя избухна в сълзи.

— Тихо, тихо, клетото ми момиче. Съвсем добре съм, както виждаш.

Той се наведе да я целуне, но се дръпна, когато разцепената му устна отново започна да кърви.

— Ау, съжалявам!

— Горкото ти лице! — възклика тя и внимателно попи кръвта с кърпичка. — Много ли боли?

— Да, не съм загубил красотата си, нали? — опита да се ухили той и потръпна.

— Не е смешно! — каза строго тя. — Можеше да те убият.

Ставаше ѝ лошо само като си помислеше за това. Искаше да го прегърне и да го задуши с целувки. Искаше и да го удушни. Как можеше да стои там с тази глупава несиметрична усмивка, така разбит и толкова наперен! И толкова прекрасен и обичан!

— Фреди Монкън-Кумс, радвам се да ви видя цял-целеничък — или почти, — но ако ще кървите, можете да го направите насаме, а не в преддверието на моята къща — обади се сухо лейди Биатрис. — Федърби, настанете нашия пребит приятел в зелената спалня, осигурете на племенницата ми гореща вода, превръзки, мехлеми и всичко друго, което поиска, и ги оставете насаме да продължат.

— Можеше да се изразиш по-деликатно, лельо Биа — каза Макс, който беше влязъл по-тихо, но бе посрещнат също толкова бурно от Аби. — Да продължат?

— Добър ден, Макс. Радвам се да видя, че поне ти не приличаш на труп, избягал от моргата. Колкото до продължаването — добави тя и в очите ѝ просветна дяволито пламъче, — казвам нещата така, както ги виждам. Сега ела и ми разкажи за медения си месец. Федърби, донесете шампанско в салона.

Тя отново прогледна към Фреди, който бавно куцаше нагоре по стълбите. Дамарис се беше провряла под мишиницата му и му помогаше.

— Господин Монкън-Кумс ще пие бренди.

— Благодаря, лейди Биатрис — измърмори Фреди, докато се разминаваха по стълбите. Смигна ѝ и тя му отвърна с кратко, одобрително кимване.

Леглото в зелената спалня беше широко и меко. Дамарис помогна на Фреди да седне. От гърдите му се изтръгна лека въздишка на облекчение. Дамарис седна до него. Не можеше да спре да го докосва, сякаш искаше да се увери, че е жив. Пребит, но жив.

Под надзора на Федърби множество прислужнички донесоха гореща вода, купи, плат, превръзки и всички видове пластири, познати на човечеството. Икономът наля бренди и на двамата и оставил гарафата на поднос до леглото. Фреди отпи предпазливо и леко потръпна, когато алкохолът опари разцепената му устна.

— Това ли е всичко, госпожице?

— Благодаря, Федърби — каза Дамарис и икономът излезе и внимателно затвори вратата след себе си.

— Слава богу! — измърмори Фреди, изстена, отпусна се напряко на леглото и дръпна Дамарис със себе си.

— Много ли са тежки раните ти? Трябва ли да повикам лекар?

— Не, имам нужда само от малко нежни любящи грижи.

Той пъхна ръка под врата ѝ и я целуна много внимателно.

— Ммм, имаш вкус на джинджифил.

Тя се дръпна.

— Съжалявам. Сдъвках ужасно много, докато пътувахме насам.

— Искаше да го обсипе с целувки, но се страхуваше да не му причини болка.

— Значи е вярно? Дошла си с пътническата карета на Макс?

Тя кимна и ръката му я обгърна още по-здраво.

— Ти, глупаво момиче такова! Какво те накара да изминеш целия този път в затворена карета? Сигурно си се чувствала ужасно.

— Чувствах се ужасно, защото се бях побъркала от тревоги за теб! — отговори тя. — Що за лудост те подтикна да потърсиш капитан Слоун, Фреди?

— Той трябваше да си получи заслуженото.

— Да, но не от теб. Не по този начин.

Дамарис взе горещата вода, потопи в нея парче плат и много нежно започна да промива раните му. Той лежеше по гръб и наблюдаваше лицето ѝ, докато тя се суетеше около него.

— Аз го победих, нали знаеш — каза той след известно време. — Победих го в честен бой... толкова честен, колкото човек като него изобщо може да разбере. Пребих го както заслужаваше. — Затвори очи и на лицето му се изписа лека усмивка.

— Изобщо не е трябвало да се опитваш! — отговори Дамарис. Стараеше се гласът ѝ да прозвучи строго, но не успя, най-вече защото в гърлото беше заседнала буца. „Да убиват дракони.“ Лейди Биатрис беше права. — Ами ако те беше убил?

Той се усмихна леко.

— Това — посочи той към лицето си — е нищо в сравнение с неговия вид. Сега е в затвора. Никога вече няма да те беспокои. Така че можеш да се омъжиш за мен.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Сигурен ли си, Фреди?

Едно яркосиньо око се отвори. Другото се опита и не успя.

— Какво искаш да кажеш? Как дали съм сигурен?

Тя нервно облиза устни.

— Няма нужда да се жениш за мен.

Той се намръщи.

— Няма ли?

Тя прегълтна с усилие. „Имай вяра, Дамарис“.

— Разбиращ ли, аз дадох обещание пред Бог, докато пътувахме насам с каретата. Обещах, че ако Той те опази, ще се откажа от теб.

Той седна на леглото и я изгледа смято и гневно със здравото си око.

— Що за глупаво обещание? Ами ако аз не искам да се отказваш от мен, пусто да остане? Обещание пред Бог! — повтори той и изсумтя. — Нищо чудно, че съм будист.

— Не си.

— Кълна се, че ще стана, ако продължиш да даваш глупави обещания пред Бог.

Тя си помисли за боя, в който бе участвал току-що, запита се как ли се е почувстввал при срещата с капитан Слоун, като е знаел какво е правила тя с него в същата тази каюта.

— Сигурен ли си, Фреди? Можеш да се ожениш за която искаш. За всяко младо момиче от висшето общество. Недокоснато. Чисто.

Той я сграбчи за раменете.

— Не искам младо момиче от висшето общество. Искам съпруга, която да ми бъде не само любима, а и приятелка, съпруга, която животът вече е подложил на изпитание и я е направил по-силна и по-достойна за възхищение — силна, добра и чиста...

— Чиста? — успя да изрече тя задавено.

— Да, чиста. С чисто сърце. Момиче със сърце, което е чисто и недокоснато.

Тя погледна настрана и премигна, за да попречи на сълзите да се отронят.

Той улови ръцете ѝ в своите. Гласът му стана по-дълбок:

— Или може би сърцето ти е било леко докоснато — така се надявам — от един безответорен развойпрах, който знае, че един

джентълмен никога не бива да притиска една дама, но не може да се въздържи.

— Не може да се въздържи от какво? — прошепна тя.

— Да се надявам, че ме харесваш. Всъщност да се моля.

Настъпи продължително мълчание. За миг Дамарис го погледна в очите, но макар че в нейните блестяха сълзи, той видя нещо, от което дъхът му секна.

— Разбира се, че те харесвам, ти, глупав, прекрасен мъж такъв! Нещо повече от това. Обичам те.

Сърцето му подскочи и той я притисна към себе си.

— Бях такъв глупак, нали? Как можах да не ти кажа по-рано!

— Какво да ми кажеш?

Това не трябваше да я вълнува. Знаеше, че той отиде да убие дракон заради нея, че ѝ го е показал толкова много пъти. И все пак искаше думите, искаше ги до болка.

Той я погледна изненадан, после се засмя отривисто.

— Не е ли смешно, че съм толкова умел във всички начини да любя една жена и все пак, когато се стигне до истинското — единственото истинско нещо в любовта — се превръщам в дърдорещ глупак. Навярно защото е толкова важно.

— Единственото истинско нещо в любовта? — прошепна тя.

Той ѝ отправи печален поглед.

— Ето че продължавам да дърдоря, заливам те със стотици думи, когато всъщност ми трябват само две.

Тя трепереше в ръцете му и чакаше, затаила дъх. „Имай вяра, Дамарис, имай вяра!“

И тогава той ѝ даде думите, които така копнееше да чуе.

— Обичам те, Дамарис Тейт, Дамарис Чанс, Дамарис, която ще ухаеш сладко под всяко друго име^[1]. И искам да се оженя за теб и да бъда твой съпруг, твой любим, твой приятел и баща на децата ти. И това е причината — единствената причина, — поради която искам да се оженя за теб. Защото те обичам.

Той я целуна, а после не можа да се въздържи и го изрече пак, защото думите ненадейно станаха толкова лесни за изричане.

— Обичам те, Дамарис. Затова се омъжи за мен и ме направи най-щастливия мъж на света.

— О, да, Фреди, да!

Тя го целуна, а той бавно я завъртя върху леглото, за да ѝ демонстрира любовта си.

— Е, какво? — попита тихо лейди Биатрис.

Федърби кимна.

— Спят на леглото, милейди.

— Добре, покрайте ги с одеяло и ги оставете да се наспят. И двамата са изтощени. Дори и да не вземем предвид цялата тази драма, след това препускане през страната сигурно не са мигнали от дни. — Възрастната дама се усмихна широко. — А после ще бъдат абсолютно компрометирани — под моя покрив! Да ги видим как ще се измъкнат! Омръзнаха ми тези техни глупави колебания. Ако на този свят има двама души, които са родени един за друг... — И тя изсумтя, докато се отдалечаваше, накуцвайки, подпряна на бастуна си.

— Да, милейди.

[1] Перифраза на У. Шекспир, „Ромео и Жулиета“, Действие второ, сцена втора, превел от английски Валери Петров. — Бел. Прев.

↑

ГЛАВА 25

Един мъж не може да забрави лесно любовта си към такава жена! Не може, или поне не би трябало.

Джейн Остин, „Доводите на разума“

Фреди неуморно кръстосваше стаята, вдигаше разни неща и ги връщаше на мястото им.

- Предполагам, че рано или късно се случва на всички ни.
- Да се оженим, имам предвид.
- М-хм — съгласи се Макс и приключи с връзването на шалчето си.
- Да си наденем оковите.
- Точно така — потвърди приятелят му и огледа критично шалчето.
- И през ум не ми е минавало, че и на мен ще ми се случи — продължи Фреди, взе една игла за вратовръзка с рубин и я огледа.
- Но си промени мнението.
- Не, съдбата се намеси под формата на потоп, който ни застави да прекараме две нощи насаме. След това, разбира се, трябваше да се оженя за момичето.
- Разбира се. Ти си самата чест, когато става въпрос за нещо такова — съгласи се саркастично Макс.
- Ами да, аз... — започна Фреди, мълкна и се намръщи. — Искаш да кажеш, че не ми вярваш?
- Точно така — отговори Макс и внимателно забоде игла с рубинен връх в една от гънките на шалчето. — Ти си измамник, Монкън-Кумс.
- Измамник ли? — повтори Фреди с цялото възмущение, което успя да призове.
- М-хм — намести иглата Макс. — Нямаш търпение да се ожениш.

Фреди се опита да сдържи усмивката си, но не успя.

Макс я видя и кимна.

— Така си и мислех. Влюби се в нея още когато я видя — онзи ден, в който те накарах с измама да влезеш в салона на леля Бия. Стоя там и я гледа с отворена уста поне половин минута.

— Можеш ли да ме виниш? Тя седеше на дивана и ме гледаше с тези големи кафяви очи — въздъхна Фреди.

— Кой, леля ми ли?

— Дамарис, глупак такъв! И бам!

— *Coup de foudre*^[1]?

— *Coup de foudre* — съгласи се Фреди. — До този момент не вярвах в нея. Но само един поглед, и с мен беше свършено.

— Дълго време си мислих, че избягваш момичето с всички сили.

— Един мъж трябва да има достойнство — отвърна мъгливо Фреди. — Трябва да кажа, че ми се наложи да бъда лукав като дявол, за да я хвана. Представа нямаш до какви тактики ми се наложи да прибягна, на какви места трябваше да ходя. Грънчарници!

Макс, който си обличаше жакета, се обърна и го погледна изумено.

— Грънчарници ли?

— Грънчарници — потвърди Фреди. — Дамарис е най-упоритото създанийце на света.

Макс реши да не настоява за грънчарниците.

— Но накрая я получи.

— Точно така — отвърна със задоволство Фреди, погледна към Макс и се намръщи. — Или поне ще я получа веднага щом спреш да се киприш пред това огледало. Пусто да остане, Макс, не искам да закъснея за собствената си сватба! Не можеш ли да се облечеш побързо?

— О, Дейзи, прекрасна е! — въздъхна Дамарис и очите ѝ се замъглиха, вперени в огледалото. Аби, Джейн, Дейзи, лейди Биатрис и няколко прислужнички се бяха събрали в спалнята ѝ и ѝ помагаха да се облече за сватбата си.

Фреди бе поисквал специално разрешение в деня след боя с капитана и ако не се беше намесила лейди Биатрис, щеше да се ожени

за Дамарис само три дни по-късно.

Възрастната дама изтъкна недостатъка на този план доста хапливо:

— Но разбира се, щом искате да дадете на клюкарите достатъчно материал, за да решат, че е трябвало да ви пребият, за да ви закарат пред олтара, давайте. Дамарис няма да има нищо против да се прочуе като жената, която най-накрая е успяла да ви в примчи, сигурна съм.

Тактиката беше превъзходна — беше толкова близо до истината, че нямаше как да не успее.

Раздразнен, Фреди определи датата за десет дни по-късно и напусна града — не каза на Дамарис къде отива — да чака нетърпеливо раните му, поне видимите, да зараснат.

А сега денят на сватбата ѝ беше настъпил.

Роклята, която ѝ бе ушила Дейзи, беше най-прекрасното творение, което Дамарис бе обличала някога тежка кремава коприна, със синя атласена панделка на високата талия. Плъзгаше се по краката ѝ като топла вода и ги галеше леко.

Квадратното деколте подчертаваше лицето ѝ и Дамарис трябваше да признае, че роклята много ѝ отива. И ако излагаше на показ голяма част от гърдите ѝ — е, това беше модата, а Дамарис категорично възнамеряваше да бъде по модата, също като Фреди.

Проблемът беше...

— Вратът изглежда малко гол — намръщи се лейди Биатрис. — Пусто да остане, трябваше да ти купя перли или нещо друго! Или да кажа на Фреди да ти купи перли като сватбен подарък.

— Но аз обожавам това, което ми даде той! — възрази Дамарис и докосна кремавото наметало от копринено кадифе, което Фреди ѝ изпрати преди три дни. Потърка буза в дебелия мек плат топъл, елегантен, луксозен и абсурдно непрактичен, което я караше да го харесва още повече. Качулката беше поръбена с мека бяла кожа. „За моята прекрасна зимна невеста, да я топли, когато аз не мога“, гласеше бележката към подаръка.

— Да, да, много е хубаво, но вратът ти е толкова гол!

— Можеш да сложиш моята огърлица — предложи Аби и посегна да разкопчае огърлицата от диаманти и перли, която Макс ѝ бе подарил за сватбата.

— Не! — обадиха се четири гласа едновременно.

— Твоята сватбена огърлица е специална и е само за теб — отсече категорично Дамарис. — Аз изобщо не мисля, че вратът ми е толкова гол. Мисля, че подчертава много красиво модела на Дейзи.

В този момент някой почука на вратата.

— Влез! — каза лейди Биатрис.

Федърби влезе с табла, на която имаше продълговата кутия от бяла кожа и се усмихна широко на Дамарис.

— От господин Фреди.

Към кутията беше прикрепена картичка. Дамарис не бързаше да я отвори. Искаше да се наслади на всеки миг от този ден. На картичката с почерка на Фреди пишеше: „Казаха ми, че това бил най-благоприятният подарък за една много специална булка.“

Благоприятен ли? Фреди бе изbral много необичайна дума за случая. Дамарис отвори кутията, вдигна фината червена коприна, която покриваше предмета вътре — червена, китайският цвят за късмет — и ахна.

— Какво е? — скучиха се около нея останалите, за да видят.

— Огърлица. Бял нефрит — прошепна тя. — Мисля, че е много стара и много скъпа. И много, много специална.

Огърлицата се състоеше от наниз изящно гравирани правоъгълници, а в средата ѝ имаше превъзходно гравирани преплетени китайски дракон и феникс. В изящната красота на украсението се криеха дълбоки значения, което я трогна до дън душа. Запита се дали Фреди знае какво символизират драконът и фениксът. Символизмът беше подходящ, и то не на едно ниво.

Ин и ян, драконът и фениксът се допълваха и символизираха изпълнени с блаженство отношения между съпруга и съпругата. А освен че беше символ на късмета, драконът олицетворяващ също така и властта над водата и потопите. Дали Фреди го знаеше? Беше сигурна, че той ще го твърди. „Трябва да уважите Неговия потоп и да се омъжите за мен.“ И най-накрая, можеше да се каже, че тя е фениксът, който се издига от пепелта на миналия си живот.

Във всяко едно отношение, за което можеше да се сети Дамарис, огърлицата беше подходяща. Фреди не би могъл да намери по-съвършен подарък.

— Сложи си я! — подканя Джейн.

Дамарис вдигна огърлицата към врата си и я закопча. Всички жени възձъхнаха едновременно.

— Съвършена е — промълви Аби.

— Дори и аз да я бях измислила сама за роклята, нямаше да е по-съвършена — съгласи се Дейзи.

Джейн огледа с любопитство огърлицата.

— Прекрасна е — такова сложно гравиране и толкова необичайна! Твоя е, Дамарис!

Лейди Биатрис вдигна лорнета към очите си и огледа огърлицата.

— Това момче ме учудва. Много деликатно, необикновено и прелестно бижу. Точно като за теб, Дамарис, скъпа моя! А сега, готови ли сме? Подозирам, че ако накараме момчето да чака и секунда повече, ще се пръсне.

Каретата се спря пред „Сейнт Джордж“ на Хановер Скуеър. Дамарис видя двойката, която я чакаше на тротоара до църквата, и студена ръка стисна сърцето ѝ. Не беше възможно.

Но беше истина. Лорд и лейди Брекънридж, родителите на Фреди. Изглеждаха непреклонни.

Тя слезе от каретата и се обърна към сестрите си и лейди Биатрис:

— Бихте ли изчакали един момент? Няма да се бавя.

Така поне се надяваше.

Докато се приближаваше към тях, тя придърпа кадифеното наметало на Фреди около себе си, сякаш да се предпази. Лорд и лейди Брекънридж я видяха и се приближиха. За един дълъг миг настъпи тишина, докато всички се гледаха и се чудеха откъде да започнат.

— Лорд Брекънридж, лейди Брекънридж, как сте? — попита хладно Дамарис. Защото учивостта беше първата защита на една дама.

— Не сме дошли да ви разваляме празника — каза внезапно лейди Брекънридж.

— Така ли? — попита предпазливо Дамарис.

Лорд Брекънридж се обади сковано:

— Дойдохме да ви пожелаем щастие.

— И да се извиним — добави съпругата му.

Дамарис примигна.

— Да се извините ли?

— Да, и да ви благодарим.

— Да ми благодарите?

Лейди Брекънридж навлажни устни и погледна бързо към съпруга си.

— Вие ни дадохте храна за размисъл. Допуснахме някои... грешки.

— По отношение на сина си, не на мен — каза й Дамарис.

— Знам — потвърди лейди Брекънридж и колебливо положи ръка върху облечената в ръкавица ръка на Дамарис. — Ще ни позволите ли да присъстваме на сватбата ви?

— Да ви позволя? Но разбира се, че можете...

Лорд Брекънридж поясни:

— Фредерик каза, че трябва да ви попитаме, че това е вашият ден.

— Той дойде за възпоменателната служба на брат си — добави лейди Брекънридж.

— Радвам се — отговори простишко Дамарис. Значи не беше разрушила всичко. — Той ли ви каза, че трябва да се извините?

Лейди Брекънридж поклати глава.

— Не, идеята беше моя. Това, което казахте, ни стъписа, но и отвори очите ни за несправедливостта, която бяхме проявили към сина си — живия си син. Бихме... бихме искали да опитаме отново.

Дамарис се замисли. Родителите на Фреди все още изглеждаха доста трудни за общуване, но под тромавите им думи прозираше искреност. Във всеки случай тя се надяваше, че са искрени. Ако бяха, това щеше да е прекрасно за Фреди.

А ако не бяха? Какво значение имаше? Освен това днес беше сватбеният ѝ ден и тя искаше всички да са щастливи.

Усмихна се сърдечно на лейди Брекънридж.

— Разбира се, че с Фреди ще се радваме да присъствате на сватбата ни! Вие сте му родители, нали така, и той ви обича. Аз също ще ви обичам, ако ми дадете възможност.

— О, благодаря, скъпа моя! — промълви лейди Брекънридж с внезапно предрезгавял глас. Лорд Брекънридж шумно прочисти гърло и й кимна отсеченно.

— Свършихте ли? — намеси се лейди Биатрис. — Денят е чудесен за сватба, но вятърът става малко силен и не е за стоене навън. А и вътре има младоженец, който ще започне да се притеснява. Брекънридж, Луиза, идвate ли?

— Да, разбира се.

Лорд и лейди Брекънридж влязоха в църквата с лейди Биатрис. Федърби, Уилям, Дамарис, Аби, Джейн и Дейзи забързаха към преддверието и за няколко секунди се засуетиха, за да се погрижат Дамарис да изглежда прекрасно. А после Джейн и Дейзи заеха местата си в църквата. Дамарис имаше само една спътница: Аби, нейната омъжена придружителка, чийто съпруг беше кумът.

После, по сигнал от Флин, църковният органист изsviri първите тактове, Дамарис стъпи на червения килим и започна дългото бавно шествие към олтара, където я чакаше Фреди.

Щастливият край, на който никога не се бе надявала, за който не бе дръзвала и да мечтае! Всичките й мечти бяха събрани тук, под този свещен покрив в днешния ден: семейство, което я обичаше и приемаше, приятели, дошли дай пожелаят щастие, и най-прекрасното от всичко: мъж, който я обичаше и когото и тя обичаше с цялото си сърце: Фреди Монктън-Кумс.

[1] Любов от пръв поглед (фр.) — Бел. Прев. ↑

ГЛАВА 26

Истинско щастие е, когато достойните хора се сродяват помежду си, а то винаги става така.

Джейн Остин, „Ема“

— О, каква прекрасна идея! Толкова се радвам, че се сетихме!

Дамарис се наслаждаваше на най-вълшебния меден месец на света. Тъй като Аби планираше специална първа семейна Коледа в Девънам Хол, двамата с Фреди бяха решили да прекарат малко време в разглеждане на онази Англия, за която майката на Дамарис ѝ бе разказвала. А после, след Коледа, Фреди щеше да я заведе във Венеция на, както се изразяваше, истински меден месец.

Преди Дамарис дори не вярваше, че може да съществува подобно щастие, но сега преливаше от него, озарена от радост. Завършваше всеки ден с любене и смях, събуждаше се всяка сутрин в очакване на това, което ще ѝ донесе денят. И с целувка. А една целувка водеше до втора и после... до любене.

Цялата сияеше от любов и щастие. Тя се облегна на съпруга си, преплела ръка с неговата. Жivotът не би могъл да бъде по-хубав.

Файтонът — Фреди ѝ беше подарил собствен файтон с два коня за сватбата — стигна до кръстопът и Дамарис нададе лек вик на въодушевление и стисна ръката на съпруга си.

— Там е, Фреди, това е! Селото на мама!

Селцето беше прелестно — група варосани къщи със сламени покриви, заобиколили мегдана, с поток, който течеше през него и минаваше под красив каменен мост.

На Дамарис ѝ се доплака малко. Беше слушала толкова много за това място, където бяха минали детството и младежките години на майка ѝ, преди да се омъжи за баща ѝ. Запита се дали ще може да намери къщата, в която бе израснала майка ѝ. Знаеше само, че е в покрайнините, на един хълм с изглед към малко езеро — красива къща

от червени тухли, построена от дядо й. Надеждите му за голямо семейство бяха рухнали — нейната майка се оказа единствено дете. А всички роднини на Дамарис отдавна бяха покойници. Щеше ли някой изобщо да си спомни майка ѝ?

— Ето го църковния двор — каза тя. — Може ли да спрем и да погледнем? Може да има... някаква следа от семейството ми. Бих искала да видя гроба на баба си и дядо си.

Двамата слязоха, завързаха конете и влязоха в църковния двор през порта, обрасла в усукани сиви лози на глициния. През пролетта навярно изглеждаше прекрасно. Гробището беше много хубаво, грижливо поддържано, със стари плочи, заобиколени от трева.

— Напомни ми как се казваха? — попита Фреди. — Ще се разделим и ще потърсим.

— Хауърд. Чарлс и Мери Хауърд. Майка ми се казваше Катрин.

Двамата започнаха да търсят, без да бързат, като четяха надписите на плочите. Толкова много истории, някои трагични с мрачната си простота. Една възрастна дама се грижеше за гроб — заменяше увехнал розмарин с нов и плевеше гроба. Дамарис мина тихо покрай нея и погледна към надгробната плоча. „Синът — помисли си тя, когато видя датите. — Клетата жена!“.

— Дамарис! — провикна се Фреди.

— Да? — отговориха в един глас Дамарис и възрастната дама, обърнаха се и се спогледаха изненадано.

— Не ми казвайте, че и вие се казвате Дамарис! — възклика дамата.

Дамарис кимна.

— Колко хубаво! — каза дамата. — Хората винаги казват, че името ми било толкова необикновено... имат предвид, че е странно, разбира се. И макар да им казвам, че е библейско^[1], пак си мислят, че е необичайно. — Тя се усмихна. — Виж ти! Никога не съм срещала друга Дамарис.

— Дамарис Монктън-Кумс — представи се младата жена и протегна ръка.

Дамата я стисна.

— Дамарис, лейди Темпълтън.

Тя погледна към Фреди, който се провираше към тях между надгробните плочи.

— А това е красивият ви съпруг, предполагам.

— Да. — Дамарис не можа да сдържи усмивката си. — На меден месец сме.

— О, скъпа, това е прекрасно! Поздравления! — Но после ги погледна озадачено. — Има ли причина да дойдете на гробищата по време на медения си месец?

Дамарис се засмя.

— Наистина звучи странно, но това е селото на майка ми. Тя почина, когато бях на дванайсет, и идвам за пръв път тук. Мислех си, че може да успея да намеря гробовете на някои роднини, може би на баба си и дядо си.

— Прекарах целия си живот тук. Може би ще мога да ви помогна да ги намерите. Как се казваха?

— Хауърд. Чарлс и Мери Хауърд.

Дамата леко пребледня и се олюя. Дамарис я подхвани и попита:

— Добре ли сте?

Дамата стисна ръката ѝ, сякаш се боеше да не падне. Фреди се приближи забързано.

— Станало ли е нещо?

— О, Фреди, това е лейди Темпълтън и току-що ѝ прилоша!

— Не, не, само малко ми се зави свят — обади се лейди Темпълтън. — Често ми се случва. Боя се, че това е един от недостатъците на старостта. След минутка ще съм съвсем добре.

Тя протегна ръка към Фреди.

— Как сте, господин Монктън-Кумс? Съпругата ви току-що ми разказа, че майка ѝ е родена тук.

— Госпожо, сигурна ли сте, че сте добре? Изглеждате доста бледа — каза Фреди, огледа се, но не видя друга карета освен тяхната.

— Мога ли да ви предложа да ви закараме?

Дамата се поколеба.

— Чувствам се толкова глупаво, но да, мисля, че така ще бъде най-добре. Живея на няколко крачки, ей там, на хълма. — И тя посочи към изящна къща в джорджиански стил, която се издигаше на сред красив парк. — Не е далеч. Но с карета ще е по-лесно. Благодаря.

Фреди и Дамарис помогнаха на дамата да се качи в каретата и след няколко минути спряха пред къщата. Тя наистина се оказа толкова

елегантна, колкото изглеждаше от църковния двор, с коринтски колони отпред и зашеметяващ изглед към селцето и отвъд.

— Моля ви, елате да пием чай. Настоявам — бяхте толкова мили. А освен това... — погледна тя към Дамарис — ... знам, че съпругът ми ще иска да се запознаете.

Дамарис кимна.

— Благодаря ви, лейди Темпълтън, много сте мила. Сигурна ли сте, че сте добре?

— О, добре съм! — промълви лейди Темпълтън с глас, който потреперваше едва забележимо.

Влязоха в къщата и лейди Темпълтън ги поведе към елегантен салон с голям еркерен прозорец.

— Чай и закуски — обърна се тя към иконома си — и помолете сър Джон незабавно да дойде при нас. Имаме гости, с които ще иска да се запознае.

Цветът се бе върнал на бузите ѝ и тя изглеждаше почти въодушевена. „Може би нямат много гости“ — помисли си Дамарис.

След няколко секунди влезе висок достолепен мъж с посивяла коса. Той погледна към Дамарис и примигна. После се обърна към съпругата си:

— Дамарис?

— Имаме и други общи неща освен малкото име — каза лейди Темпълтън. — Джон, това е дъщерята на Катрин Хауърд.

Сър Джон Темпълтън се вгледа в Дамарис.

— О, Боже мой! — прошепна той и рязко седна на най-близкия стол. — Дъщерята на Катрин.

Дамарис погледна озадачено към Фреди. Той се намръщи и стана.

— Мисля, че е по-добре да си тръгваме.

— Не! — възкликаха веднага сър Джон и лейди Темпълтън. — Моля ви, недайте! — продължи лейди Темпълтън. — Малко е неловко, не знам откъде да започна... Разбирате ли, ние познавахме вашата майка много добре, скъпа моя. Тя беше много скъпа на... на всички ни. — Погледна към съпруга си. — Може би портретът на Мартин?

Той кимна и излезе забързано. Дамарис и Фреди чакаха мълчаливо. Сър Джон се върна след няколко минути с един портрет. Обърна го и го вдигна пред Дамарис и Фреди.

На него бе изобразен привлекателен млад мъж с тъмна коса и очи и приятна усмивка. Дамарис се усмихна учтиво.

— Не виждате, нали? — попита лейди Темпълтън. После погледна към Фреди. — А, но вие сте видели.

Дамарис погледна към съпруга си. Той се вгледа първо в платното, после в нея и продължи да мести поглед от лицето ѝ към картина.

— Изглежда почти свръхестествено.

— Кое? — попита Дамарис. Сър Джон сякаш не можеше да откъсне поглед от нея и тя се чувстваше малко неудобно.

— Приликата.

Сър Джон Темпълтън кимна.

— Наследила е неговите очи, неговата усмивка, сърдечността му...

Объркана, Дамарис разгледа по- внимателно картина. Да, между лейди Темпълтън и сина ѝ се забелязваше силна прилика, но това не беше чак толкова учудващо.

— Не разбирам.

— Скъпа моя — подхвани лейди Темпълтън, седна на стола до нея и взе ръката ѝ в своята. — Това може да ви разстрои, но ние смятаме, че сте наша внучка.

Дамарис се намръщи.

— Как е възможно?

— Майка ви, Катрин, беше сгодена за нашия син, Мартин. Двамата бяха много влюбени. Ние я обичахме като своя дъщеря. Но само две седмици преди сватбата Мартин... Мартин...

— Той загина — довърши пресипнalo сър Джон. — Падна от коня си и се блъсна в каменна стена. Счупи си врата.

— Съжалявам да го чуя, но какво общо...

— Смятаме, че двамата не са изчакали до венчавката.

— Майка ти е забременяла — уточни Фреди, без да го усуква.

Лейди Темпълтън кимна.

— Не бяхме сигурни. Имаше слухове — все пак това е село. Но баба ти и дядо ти не ни позволиха да видим Катрин. Всъщност след погребението на Мартин никой не я видя повече в селото.

— Какво, никога ли? — попита Дамарис.

— Не. След това чухме, че се е омъжила за някакъв свещеник и е напуснала окръга. Честно казано, заболя ни, че така бързо е преодоляла загубата на сина ни, затова не се опитахме да се свържем с нея. Тогава не знаехме, че очаква дете.

— Ако беше дошла при нас, щяхме да я приберем, да се погрижим за нея и детето — каза сър Джон. — Няколко години покъсно, след смъртта на дядо ти, баба ти ми каза за детето. Съпругът й платил на този човек значителна сума, за да се ожени за нея...

— Чарлс Хауърд много се гордееше с почеността си — обади се сър Джон.

— Очевидно свещеникът е знал, че е бременна от друг мъж, но това не го интересувало.

„Напротив, интересувало го е“ — помисли си Дамарис. Баща ѝ се отличаваше с аскетична природа, която не търпеше човешките слабости и не умееше да прощава. Беше изпълнил дълга си към нея и майка ѝ, но така и не бе успял да ги обикне. Или истински да прости на майка ѝ за прегрешението.

Толкова много неща, за които винаги се беше чудила, сега си идваха на мястото. Изпита безкрайно облекчение, че най-накрая може да разбере.

— А когато най-сетне я открихме, със съпруга ѝ бяха заминали за Китай. И бяха взели дъщеря си. Така загубихме следите ѝ. Вашите следи.

— Не приличах нито на баща си, нито на майка си — обърна се Дамарис към Фреди, без да откъсва поглед от картина. — Но приличам на него.

На баща си. Истинският ѝ баща. Мъжът, когото майка ѝ беше обичала. И който я беше обичал.

Сега всичко се подреждаше. Студенината на баща ѝ, постоянните му натяквания, че майка ѝ нямала морал. И фактът, че никога не бе обичал истински Дамарис. Не е можел. Навсякъв беше виждал в нея дете на греха. „Първородният грях.“ Ето за какво бе говорил.

При тази мисъл част от нещастието и вината, които я бяха измъчвали цял живот, се вдигнаха от раменете ѝ. Той не я беше обичал, но какво от това? Той не ѝ беше баща.

Това беше баща ѝ. Усмихнатият млад мъж, който си бе отишъл в разцвета на силите си. Мъжът, когото майка ѝ навсякъв никога не бе

спряла да обича. Горката ѝ майка!

— Значи нямате нищо против, че ви казахме? — попита тихо лейди Темпълтън. — Че мъжът, когото сте смятали за свой баща, не ви е истински баща?

— О, ще искам да ви опозная! — отговори Дамарис, стана от стола си, приближи се до възрастния мъж и го целуна по бузата. После се обърна и прегърна лейди Темпълтън. — Винаги съм искала да имам баба и дядо.

— О, мило момиче! — промълви лейди Темпълтън и я прегърна.

— Вашата Дамарис прилича досущ на моята по времето, когато се ожених за нея — обърна се сър Джон към Фреди.

— Приятно е да знам, че с възрастта моята Дамарис ще си остава все така красива — отвърна с усмивка Фреди.

— Горката мама! Жivotът ѝ не беше много щастлив, нали?

— Имала е теб и съм сигурна, че ти си я направила много щастлива — отговори баба ѝ.

Фреди се пресегна и привлече Дамарис към себе си.

— Значи просто ще трябва да се погрижим дъщеря ѝ да има много щастлив живот, нали така?

Дамарис се обърна и му се усмихна със замъглени очи.

— Ще се постараю.

[1] В българското издание на Библията от 1992г. от Светия синод на Българската православна църква — Дамара — Бел. Прев. ↑

ЕПИЛОГ

*Ще трябва да се науча... да понеса повече щастие,
отколкото заслужавам.*

Джейн Остин, „Доводите на разума“

— Сестра ти май обича да се самоизтезава — подметна Фреди, докато помагаше на Дамарис да се прехвърли през една преграда.

Двамата се връщаха от къщичката на Дамарис в Девънам Хол. Отдалечена само на петнайсет минути пеша от имението, тя беше тяхното малко убежище. Дамарис я обожаваше.

— Аби ли имаш предвид? Защо мислиш така? На нея всичко ѝ е много приятно.

Той демонстративно потръпна.

— Да събере всички, цялото семейство, под един покрив за Коледа? Това е лудост. Макс трябваше да ѝ забрани.

— На Макс му е също толкова приятно, колкото на мен и Аби. На останалите също ще им бъде приятно, когато дойдат.

Дамарис обожаваше всичко, което виждаше, всичко, което се случваше около нея — въодушевлението, украсите, печенето, ритуалите — всички неща, които майка ѝ ѝ бе разказвала за английската Коледа, но тя никога не бе преживявала.

— Слава богу, че поиска къщичка! Помисли си, ако беше поискала диамантена огърлица! Каква полза от нея? Не можем да се скрием от роднините си в диамантена огърлица.

Тя се засмя.

— Ти си измамник, Фреди Монктън-Кумс! Приготовленията ти харесват също толкова, колкото и на нас.

— Докато дойдат родителите ми. Защо, за бога, е поканила родителите ми?

— Защото сега си член на семейството, следователно и те са такива.

Дамарис много се зарадва, когато Аби ѝ каза, че лорд и лейди Брекънридж са приели поканата ѝ да дойдат за Коледа. Малко по малко преградите рухваха.

Фреди изсумтя.

— Тя разширява представата за семейство извън всякакви граници.

Не говореше сериозно. Дамарис знаеше, че се радва не по-малко от нея. Просто го прикриваше. Беше получавал прекалено много удари и не можеше да проявява открито чувствата си. Това щеше да отнеме време.

— Аби покани и баба ми и дядо ми — каза тя и подскочи леко. Вече бяха почти до къщичката.

През времето, което бе прекарал далеч от Лондон, докато зараснат раните му, Фреди не само беше посетил родителите си, а беше дошъл тук и бе обзавел къщичката ѝ. Подът бе застлан с дебели черги; имаше голямо удобно легло, удобен диван — всичко необходимо, за да им е топло и приятно. Беше заредил и провизии: достатъчно храна и вино, за да преживеят снежна буря, без да им се налага да излизат.

Дори беше сложил лавица с книги, специално за нея — беше накарал Аби да му състави списък с всичко, което според нея щеше да се хареса на Дамарис. Имаше и кутия с бои, четки и триножник. Това я трогна най-много.

Двамата се изкачиха по малък хълм. Това беше любимата ѝ част от пътя — частта, в която от билото можеше да види прекрасната си белокаменна къщичка, а зад нея — морските вълни. Тази гледка никога нямаше да ѝ омръзне.

Стигнаха до върха, Дамарис спря и се намръщи.

— Какво е това?

Над входната врата имаше надпис, който тя не можеше да разчете.

— Хайде, дай да потичаме! — подкани я Фреди, хвана я за ръка и я дръпна надолу по хълма, така че двамата стигнаха до входната врата засмени и задъхани.

Дамарис се втренчи в надписа.

— „Съсиция“? Кръстил си къщата ни Съсиция?

— Не аз. Можеш да благодариш на оная дребна тролка от грънчарницата. — Очите на Фреди блестяха, по-сини от морето.

— Госпожа Дженкинс! Тя какво общо има с моята къща?

— Тя го предсказа.

— Какво е предсказала? Не разбирам.

— Че ще те поведа по Пътя към съсицията.

Той отвори вратата и грабна Дамарис на ръце.

— И ето ни тук — продължи той и я пренесе през прага.

Засмени, двамата се строполиха на леглото.

— Къща „Съсиция“ — имало ли е някога подобно име? — обади се Дамарис много по-късно, сънена, преситена и толкова щастлива, че можеше да се пръсне. — Никой няма да ни позволи да го забравим.

— Тогава недей обяснява.

Тя го погали по гърдите.

— Тя беше права, знаеш ли. Госпожа Дженкинс.

— В какъв смисъл?

— Ти беше женкар и наистина постигна порочната си цел с мен.

— Да, но вече не съм женкар — възрази той и я целуна. — Но те съблазних. Май си заслужавам удари с камшик.

— Камшик ли? — отвори тя очи, смяяна. — Никой не заслужава удари с камшик. Това наказание е ужасно!

Беше го виждала на борда на кораба.

— О, не знам. Сигурен съм, че ще се справиш — увери я Фреди и я стрелна с бърз поглед изпод мигли. — Може би с копринен камшик?

— Копринен...

— Можеш да си сложиш корсет.

— Корсет или?

— От ония, френските. Червен с бели връзки. Или бял — продължи да говори той с истинско увлечение. — Чисто, непорочно бяло от онова дантеленото, с дупките.

— *Broderie anglaise*^[1].

— Не, френска е. И ще си пуснеш косата над почти изскочилите от корсета гърди, като водопад от черна коприна, и ще застанеш над мен с тези твои дълги великолепни крака и...

Тя се засмия.

— Ти си непоправим.

— Да, но ти го знаеше, когато се омъжи за мен. Трябва някой да ме държи здраво.

— Така ли? — попита тя и го стисна здраво в дланта си.

Той простена одобрително.

— Значи мислиш, че трябва да те накажа? — попита тя замислено.

— Просто се дръж с мен така, както заслужавам — отговори смиреното той.

— Мисля, че знам едно много по-ефективно наказание — измърка тя и нежно го стисна.

— Какво? — простена той.

— Бавачката Макбрайд — отвърна тя със сериозно лице. Старата му бавачка.

Очите му изведнъж се отвориха.

— *Бавачката Макбрайд?*

— Сигурна съм, че може да те напердаши много по-добре от мен. Да, вече си представям бавачката Макбрайд с червен френски корсет с черни връз...

— Стига! — изрева той и потръпна. — Никога няма да си избия от главата този образ. Какъв ужас!

Дамарис се засмя.

— Всъщност не искаш да те бия с камшик, нали?

— Не.

— Виждаш ли? Взела съм ти мярката, Фреди Монктън-Кумс.

Той погледна към обвитите около члена му пръсти и се ухили.

— Така ли му казват на това в Китай? Но, разбира се, вземи ми мярката. Прави с нея каквото пожелаеш. Целият съм твой.

И наистина беше.

[1] Английска бродерия (фр.) — Бел. Прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.